

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Handwritten text, possibly a signature or date, including "V. 7" and "1706".

Lectōri benevolo salutem.

Nter alia ingenii monumē-
ta præclara & eximia, quibus
se huic ævo & posterorum
memoriæ commendavit vir,
è Belgica natione, præcel-
lentissimus DOMINICUS
BAUDIUS, JC. Poeta,
Orator & Historicus insignis, Epistolæ cum-
primis ad amicos scriptæ, & Lugduni Batavorum
annis superioribus editæ, laudem *πολλὴς* *εὐλογίας*, in-
geniūq; & doctrinæ, singularem merentur. Et nul-
lum omninò dubium est, ex earum lectione stu-
diosos adolescentes, politioribus literis deditos,
juvari plurimùm posse, sive genus dicendi Lati-
num, copiosum ac floridum; sive res ipsas, mirâ
venustate pariter ac varietate ubiq; occurrentes,
inspicias. Sed facit *Moneta pestis Oecumenica dete-
stabilis*, quæ fato quòdam hodiè grassatur in æra-
ria publica pariter & privatorū marsupia, ut pre-
cii magnitudine mirâ atque inaudita, merx etiam
Literaria, venire incipiat hoc tempore, atque hoc
modo libri utilissimi, præsertim Exotici, aut
non importentur in nostra Lycæa, aut certò em-
tores, in hac caritate extremâ, raros inveniant.

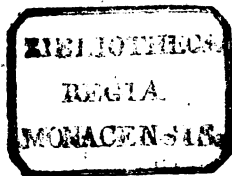
✱✱

✱ 2

Quæ

Quæ res cum certum exitium minuetur Libe-
ralibus studiis, omnino frugiferam ac com-
mendabilem illi operam navant rebus com-
munibus, qui scripta exotica, notæ melioris,
sumtu non exiguo recusa, nostratibus exhibent,
ut etiam mediocri precio ab iis, qui tenuioris
sunt fortunæ, comparari queant. Idque hoc tem-
pore factum in Baudianis Epistolis, quæ cum re-
fertæ sint doctrinâ atq; eruditione multiplici, ni-
hilq; habeant, quod vel in negotio Religionis vel
re quacunq; aliâ, pium Christianumq; Lectorem
offendere possit, typis ut hic exprimerentur, è
publica re visum fuit. Quâ in parte, si operæ se-
precium fecisse intellexerint ii, quorum impensis
hæc jam Sylloge prodit Epistolica, in eodem ge-
nere etiam porro Literariæ rei inservire studebunt.
Interim his fruire, Lector, & vale. Lipsiæ die
XII. Martii, Anno 1622.

**Joh. Friderichus, Linguarum
& Historiarum Professor.**

Illustris.

Illustrissimis ac Præpotentibus
HOLLANDIÆ VEST-
FRISIÆQUE

ORDINIBUS

HANC NOVAM EDITIONEM
EPISTOLARUM BAUDIA-
NARUM TOTA CENTURIA

AUCTIOREM

Ex animo & officio

D. D. CONSECRATQUE
EDITOR

Illustrissimi Viri, Aca-
demiam vestram admirabili
successu, parvo post tempore
quam à vobis sumptibus ma-
ximis majore animo instituta
fuit, ad eam pervenisse nomi-
nis celebritatem, ut nulli in
Europa cedat, norunt omnes,
nisi qui ab eruditione & humanitate aversi sunt, aut qui
sua interesse non existimāt, estimare cultum, quo huma-
num ingenium ad perfectionem sui maximè informatur.

*
* * 3

Hanc

EPISTOLA

Hanc celebritatem illi contulerunt, non tam justus professorum numerus, quorum Vos non sine causa magnam semper habuistis rationem, ne facultas ulla esset, quæ non publicè & quidē ab eximis hominibus exponeretur, quæ à toto numero paucissimi, quorū genius & indoles fatali quadam ratione ad invidiam eximia fuerūt. Ex hoc numero paucorum fuit & Dominicus Baudius, ad æternitatem à natura destinatus, factus à genio, quem propitium millesimus quisque eorum qui scribunt, non consequitur. Plerique enim, cum labore assequantur omnia, hoc eodem comite & duce, vindicare nomen à tenebris conantur, & posteritatis gratiam mereri. Quæ sudore solo non paratur, nec tam in propinquo jacet. Quare id paucissimis succedit. Alii contra sine cura ulla aut morositate ea scribunt & effundunt, ad quæ homo sanus aspirare non audeat. Adcò inusitata quadam naturæ facilitas, lepor quidem genuinus ac venustas, sequitur quæ cogitant aut dicunt: Ut lectori quoque vim propemodum faciant, neque à se dimittant, quin Sironum instar voces singula, inter voluptatem & stuporem medium, detineant, cogantque sæpius repetere, quæ in aliis semel; in aliis nunquam legisse satis est. Illud condimentum si cui deest, fallatur, si à posteritate sperat quod ab ævo suo impetrare non potest. Fastidium enim lectoris, certissima scriptorum mors est. Quod qui expugnare non didicit, frustra in arenam hanc descendit, cum tam multe viles ac vulgares artes sint, in quibus quisque, quis & quantum sit, experiri potest. Ceterum à contemptu & fastidio, nulli unquam minus fuit periculi.

DEDICATORIA.

periculū, quā Baudio. Qui, si quisquam hac etate, Musis & Mercurio litaverat. Accedebat ad ingenii felicitatem memorie prodigium: quæ ut quidque rarum in antiquitate tota aut eximie præclarum occurrebat, pertinaciter servabat, & cum aliquid scribendum esset, etiam quæ aliter ab aliis prolata erant instituto suo ita lepidè accommodabat, ut quæ quisque pro se domo cum labore maximo afferret, minus commoverent animum ac tangerent. Quod non raro in epistolis apparet, quas, ut singulam mentem veniebant, incredibili facilitate ad amicos scribebat: & in quibus ita se expressit, ut in iis vivere adhuc & spirare videatur. Erat eo ingenio Baudius, ut celare nihil, nihil dissimulare posset, omnia cum suis æstimaret, neminem esse improbiorem crederet quàm ipse esset, cum omnibus benigne ageret ac placide: neminem ultra biduum odisset, neque modo officia promptè cuilibet offerret, sed offensas quoque suas malevolis, uno verbo, victus daret. Fortunam suam nunc in cælum tolleret, cum tetrarchis ac regibus de felicitate suo sibi iudicio contenderet, vitam quam elegerat tranquillam, & ab omni strepitu remotam ac ambitione, omnibus præferret, meros denique Zenonem & intonsos Catones loqueretur: nunc per se sui, sortem suam accusaret, cuius non tam meliorem quàm diversam invideret. Quæ tempestas ubi paululum remiserat, quod nonnunquam interventu, aut alloquio benigniore amici fiebat, iterum fortunam suam absoluebat, præcepta sapientiæ dictabat, & germanam (ita enim ipse loquebatur,)

* *

* 4

præbi- pr

EPIST. DEDICAT

probitatis & ingenii pauperiem, non modò non incensum,
sed cum voluptate quadam tolerare videbatur. Ne quis
fortè admiretur, si hic quedam ejus generis occurrant.
Hoc ergò opus, Illustrissimi ac Prepotentes Domini, ià i
viri factum posthumum & sobolem postremam, Vobis
offerimus: Quibus in solidum omnia debebat auctor. Qui
in vestra Academia inter primos non sen dedit, & Astræ
sacris ac honoribus initiatus est. In eadem hac complu-
res annos maxima cum dignitate & admiratione do-
cuit: res à vobis gestas immortalis eloquentia & singu-
lari venustate vindicavit ab interitu. In qua cura ex-
spiravit, per quam laudando sine & Christianis omnibus
optando, si quis pœnitentiâ & seriam ad Deum immor-
talem conversionem potius respiciat quàm morbum. Cu-
jus rei documenta, quod paucissimis conceditur, non
vix à modo voce, sed & calamo & manu, paulo ante ex-
cessum dedit. Valete, veri Patrie patres. Lugdunæ
Batavorum, Kalendis Septembribus: Clj Ij. G. XX.

VITA

VITA DOMINICI BAUDII.

Natus est in Insulis Flandrorum VI. Eid. Aprileis cło Io L X I. Pater ei fuit cognominis; mater Maria Heems, parlectissimum conjugum, & inter rara fidei exemplum numerandum. Tyrocinia studiorum egit Aquisgrani; quo pater cum familia profugerat ob sævitiam Ducis Albani. Patrem ibidem amisit, quo anno inita est pacificatio Gandavensis. Paulò post ejus obitum, missus est Lugdunum Batavorum, ut illic pars fieret nascentis Academiæ. Ibi per VIII. menses commoratus, rediit Gandavum; quo se mater, usque beneficio pacis, receperat: inde profectus est Genevam, ubi per sesquialterum annum Theologiæ sacris operatus est, & sæpius publicè disputavit proposuitq; sub præsidio Theodori Bezæ, Antonii Fajii, & Lamberti Danæi. Inde Gandavum reversus cło Io L X X X I I I. sub eodem Danæo theses Theologicas asseruit coram frequenti homi-

**

* s

nuna

num convenit. Postea contulit se Lugduni Batavorum, ubi quum per menses xv. assiduam Juri operam navasset, titulum Doctoris consecutus sub auspicio Hugonis Donelli, pridie Nonas Junias cło lo LXXXV. Sub finem ejus mensis accessit numero comitum splendidissimæ Legationis, quæ tunc ab Illustrissimis Ordinibus missa est ad reginam Elizabetham. Ihic innotuit multis à fama vel dignitate clatis viris, sed uni instar omnium maxime cherus fuit Philippo Sidneo; ejus morte fecit jacturam ingentis patroni. Anno cło lo LXXXVII. Nonis Januariis adlectus est Hagæ Comitum in ordinem Advocatorum. Postea per annos decem cõtinuos vixit in Gallia, nulli bono invisus, & gratus acceptusque primariis regni viris, quorum nomina consecrata sunt æternitati. Anno cło lo xci. renunciatus est causarum patronus in suprema Curia Parlamenti à Principe Senatus Achille Harlæo; cum cujus unico filio Christophoro, quem Christianissimus Rex Henricus Magnus honore Legati ordinarii decorarat, profectus est in Angliam. Inde, pertæsus defultoriam vitam, fixit sedem Lugduni Batavorum, & conspirantibus suffragiis Curatorum Academiæ, Consulumque ejus urbis, designatus est Eloquentiæ professor, cło lo cxi. vi. Eid. Majas. Post obitum vero Pauli Merulæ cœpit explicare Cornelium Tacitum Augustæ historiæ principem. Docuit etiam publice aliquamdiu conjunctim cum eo mu-

DOMINICI BAUDII

eo munere Jus Romanum, iisdem ultrò liberaliterque invitantibus ad eam operam studiosæ juventuti impartendam: nec ordine eo motus est, quasi nescius exercendi, sed honesta missione donatus, stipendiis nullam partem imminutis, ut onere sublevaretur. Anno clō. lō. cxl. ab illustrissimo potentissimorum Ordinum consessu scribendæ Historiæ munus ei injectum est. Anno clō. lō. cxlii. Augusti iiii. circa vesperam febre correptus, delirio ac vigiliis continuis miserè attritus, omnique tandem robore exutus, mortalitatem explevit xxii. Augusti, circa horam pomeridianam iiii. funeratus Lugduni Batavorum in æde S. Petro sacra.

Scripta ab eo edita.

DE Induciis Belli Belgici libri tres.
Poemata varia.

Monita Civilis Sapientie versibus Iambicis.

Oratio ad Studiosos Leidenfes ob eadem Commilitonum
tumultuantes.

Oratio in obitum Iosephi Iusti Scaligeri.

Et alie nonnullae Orationes.

Commentariolus de Foeneratoribus.

Præterea infinitas Epistolas scripsit, quarum Centuria
dua primùm editæ anno 1515. eadem nunc tertiâ Cen-
turiâ auctiores prodeunt hoc anno 1620.

Manibus

DOMINICI BAUDII.

Dum mei florentiore Baudii melismate
Alloquor Manes eisque iusta Iusta molior;
Gratie Novensilesque uno ore vise dicere:
Quid fatigas teque, nosque? Baudio præconium
Maximum est, favere linguis, nec loqui de Baudio.
Quippe ut hic, & ille, & iste, & iste cuncta dixerit,
Baudium laudare nemo quiverit, quam Baudius.

JANUS GRUTERUS.

NOMENCLATOR.

*Eorum, ad quos scribit Baudius; itemq; illorum, qui
ad Baudium scripserunt: quorum Epistolæ
Baudianis insertæ.*

Latinus numerus Centur. Barbarus Epist. notat.

Adrianus à Blyenborgh. I. 4. II. 27.

Adrianus à Mathenes. II. 68. 100. III. 43. 60.

Amicis suis, ager. 1. 8.

Carolus Borbonius. I. 7.

Cornelius Vander Myle, I. 44. 53. 56. 57. 58. 61. 64.

66. 72. 80. 92. 95. 96. 99. 100. II. 5. 6. 8. 11. 12. 15.

21. 24. 25. 29. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 39. 40. 41. 42.

43. 44. 45. 47. 48. 51. 53. 57. 62. 64. 66. 67. 68. 70.

72. 74. 76. 77. 83. 84. 88. 89. 94. 97. 100. III. 40. 43.

56. 60. 74.

Cornelius Vander Myle, prioris patrueelis. III. 50.

Cornelius Van-Daluis. I. 73. 74.

Damasus Blyenburgius. I. 3.

Daniel Heinsius. II. 9.

Erricus Dimmerus. I. 12.

Everardus Vorstius III. 68.

Franciscus Doufa. I. 45. III. 20.

Franciscus Suvertius. II. 56.

Fredericus Sandius III. 8. 17. 22. 27.

Gerardus Johan Vossius I. 93. 94. II. 26. 28. 30. 90. 91.

92. 93.

Gulielmus Brafferus III. 36. 71. 73.

Harmannus Hagius III. 9. 13. 26.

Henricus Rumpius. III. 12. 18. 19. 23. 32.

Henricus Stapelius. III. 16. 34. 35. 38.

Hugo Grotius. I. 60. 70. 76. 77. 79. 91. 98. II. 4. 7. 10. 16.
 23. 38. 49. 52. 54. 58. 59. 71. 73. 78. 85. 98. III. 55. 58.
 59. 62. 65. 66. 77. 81.
Jacobus Aug. Thuanus. I. 30. 35. 38. 69. 82. II. 86.
Jacobus Badoverius. I. 48. 51.
Jacobus Magnus. III. 70.
Janus Douſa, Pater. I. 1. 10. 13. 20. 25. 32.
Janus Douſa, Filius. I. 9. 11. 24. 26.
Janus Gruterus. I. 88.
Johan. ab Oldenbarnevelt. I. 40.
Johan Meursius. I. 65. 67.
Johan Rutgersius. I. 84. 85. II. 22. 65. 99. III. 42. 44.
 45. 49. 51. 79.
Johan. Kirchmannus. I. 90. 97. II. 20.
Johan. à VVovver. I. 59. 86. 87. II. 3. III. 1. 2. 3. 4. 5. 6.
 7. 11. 15. 25. 30. 31.
Johan Mylander. II. 75. III. 24. 36.
Johan Polyander. II. 91. *. III. 57.
Johan. Richardus Neræus. H. 95.
Johan. Isaacus Pontanus. III. 63.
Joſephus Scaliger. I. 6. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 27. 28.
 29. 31. 33. 36. 37. 39. 42. 52.
Isaacus Caſaubonus. I. 54. 62. III. 97. 98. 99.
Isaacus Luſſius. I. 71.
Juſtus Lipſius. I. 34. 41. 81. 89. III. 86. 87. 88. 89. 90. 91.
 92. 93. 94. 95. 96.
Juſtinus à Naſſau. I. 40.
Laurentius Silla. III. 10.
Ludovicus Servinus. I. 14. III. 21. 85.
Maximilianus Uricenius. II. 18. 46. 63. 69. 79. 80. 81.
 82. 87. 96. III. 39. 53.

M.N.

DOMINIC. BAVDIUS DE SEIPSO.

Epistolâ quâdam ad Curatores Academix.

Concurrant omnes, non dicam ut ille Sa-
tyricus, angustes, haruspices, sed quidquid est ubi-
que hominum curiosorum, qui in aliorum acta
tam sedulo inquirunt, ut ea fingant, quæ nunquam fue-
runt, nihil inveniet quod in nobis carpere possit livor,
quoniam quod interdum ad exemplum prisce Catonis libera-
lus invitari nos patimur, nec semper consistimus intra
obrietatem veterum Sabinorum. Hinc quoque peccatulo
indies moderari conamur, & pulchre procedit.

Item aliâ ad amicum. 3. c. 2.

Malignitas obstrictatorum nihil aliud in nobis su-
gillat potest, quam quod nimis commodum sim conviva-
tor, & interdum largius adspersor flore Liberi patris. Sed
ut scitorum miles tandem equinam depilavi sensim car-
pendo, sic operam quotidie magis magisque do, ut diligen-
tiam vivam, & ad ceteras laudes, quibus invidia fremente
clari crimis postgenitis, temperantia virtutem & sobrie-
tatem adiungam, &c.

A

Item

Item ad alium

*Memini bono justam causam praeberi, cui me debeat
odisse, nisi candori & ingenuitati bellum indicat, si fama
nostra paulum basis ad antilenas Sirenium, si interdum
virtus incalcescit flore Liberi, commune hoc vitium mihi
est cum prius Catone, illud cum maximis viris, quibus
ego tamen auctoribus nolo culpam defendere, sed optatum
est erranti potius, mutatio consilii in melius.*

Joan. à VVouvver in Epistola ad
Petrum Scriverium.

*Sed quid narras, Baudium in numerum Professo-
rum adlectum: Felicem., imo immortalem Scholam
Lugdunensem hoc tibi cingere? Utinam ad vos advolare
liceret & audire*

*Florem illibatum populi, suadaeque me-
dullam!*

Idem ad cognatum suum Nic.
à Vechta.

*Venit huc mense Augusto mei visendi gratia D O-
MINICUS BAUDIUS, vir summus & clarissimus,
quibusque nostri avi, si non superior, certe aequalis, siue
veram eruditionem, siue rerum usum & juris scientiam
spectes. Is evocatus ex Gallia, agre retentus in Aca-
demia Lugdunensi vixit. Hunc pater tuus aliq̃ pra-
cipui in hac urbe viri penes me viderunt: ejus incredibi-
lem eruditionem, memoriam, ingeniumq̃, supra mor-
talia*

tales admirati sunt. Facile ab illo impetrarem, ut domi sua in *Hollandia* ageres, quotidie loquentum audires, atque adeo florem omni elegantia libares. *Hamburgi*. 1603.

Idem ad ipsum Baudium.

Nisi vererer amicitia nostra injuriam fieri, ambrosius gratias agerem promptitudini adfectus tui, cujus magnitudo blanda vi evicit, ut non invitus susciperes, quae te minus operose rogaram. In primis verò hoc nomine me tibi devinctum sentio, quod vel omnibus notum esse, gratum habuisti, quam me faceres, & quam ad ea necessitudine animi nostri coaluissent. Non facile autem dixero, quantum sibi D. Praefectus Regius de literis tuis gratulatus sit: Prolixa profectò oratio esset, si apud te referre vellem, quantum de tua erga filium benevolentia sibi placeat. Cum verò vir illustris nihila inter tantas ac tam amplas possessiones magis carum habeat incunda hac anima, non miraberis, si tenero & anxio adfectu prudentie tuae illum credere satagit. Nam (ne quid erres) ut est vir cordatus & temporum imprimis petitus, nihil apud vos fortasse contempere nobis imponeres, ut suavissimum hunc spiritum eo ablegaremus, nisi coram esset, unico Baudio vota nostra credere, quem solum dignum aestimamus, propter quem *Thessia* petantur. Quare majori studio à te contendimus, ut pari facilitate qua nos semel erubescere humanitas tua coegit, curam totius institutionis in te suscipere velis, &c.

*Ad reliqua epistola tua capita prorsus admiranda,
 vix accedere audeo, terret me rara illa elegantia, & judi-
 cii quaedam maturitas, captum seculi supergressa. O te
 divinum! cuius genium non sine ingenti stupore exoscu-
 lor. Quid habet vel eruditissima antiquitas, quod tuis
 opponat. Mi Baudi, concede, nobis, ut te digne asti-
 memus, tum demum me vivere & mente vigere intelligo,
 cum tua reliqui: sentio sacros quosdam ignes inflam-
 mare hanc mentem lassitudine rerum humanarum semi-
 sopitam, cum à te secedo. Et rectè judicas, satis datum
est studiorum amœnitati, revocanda sunt ad utilitatem.
Non negabo: ebripuit me seculi furor, cui plus satis in-
dulsi: sed invito & reluctanti genio, qui toties iniecit
manum fugienti atq; ad meliora trahere conatus est.
detrectator imperii non sine gemitu ereptos sine gloria
dies repeto. Laborant in fine conatus nostri, quibus ab-
solutis moriar, si vel tralatitio adspectu hæc ludicra lite-
raria dignabor. Solidiora me occupabunt, & forte ad
eterna fama templa non sine faustis acclamantium votis
vel quadrigis albis subvehar. Te vero, serio ut me ames,
unice rōgo. Non elegisti amicum (leve hoc nomen est)
sed fratrem. In gratiam tuam quidvis pati aut facere
paratus sum. Vale. Hamburgi, XXIV. Augusti,
 CIO IO CV.*

DOMI.

EPISTOLARUM

CENTURIA I.

EPISTOLA I.

Jana Doufa patri Nordvici toparcha

Dominicum Baudium S. P. D.

Nordvicum.

ET tu ad beneficentiam natura propensus es, mi Doufa; & ego libens tibi occasiones bene merendi obtrudo: cum præsertim tam prolixè liberalitatem quam interpretere, ut beneficium accipere existimas, cum in hominem probam confers. Verum enim verò, cum conscientiam meam interrogo, non potest quin justo pudore suffundar, qui cum ne cogitanda quidem gratia tuis erga me meritis respondere possim, ea porro auctum ire pertendam. Sed nec tu fors redhostimentum desiderat, nec Doufa indoles id exposcit, & (ut Tullii patrocini-um impudentiæ meæ prætexam) est hominis ingenui, cui multum debeas, ei plurimum vel- le debere. Quando igitur decretum est tibi, mo- res illos benignos ac beneficos usque persequi, cur materiam isti animo non gratificer? cur, quod in me est, & tibi comitatis laudem, & mi-

hi ex ea fructum invideam? Scin, igitur quid te rogem? Scio te scire: non enim novam petitionem adfero, sed quam memoria teneo, sæpe me tibi in memoriam injecisse. Quid igitur, inquires, his verborum argutis opus fuit? Nihil me hercule; novi enim quam sim apud te inpetrabilis; verum habet hoc sollicitudo, ut omnia necessaria existimet. Si nihil esset in mora periculi, non committerem ut præcipiti festinatione legitimum tempus occupare videri possem. Nunc autem in tanta captatorum turba, tam curiosa omnium diligentia, difficile est ad omnes commoditatis articulos animo excubare; & ubi omnia feceris, plerumque Post festum venit qui tempus expectat; is æmulos subruit qui prior venit. Tum autem (cur enim animum inducam tacere quod confiteri nec turpe est, nec rationibus meis disconducit?) adeò sunt, mi Doussa. ** Quod incommodum ne mihi obiciatur, tua maximè cautio est. Dices fortasse, egon istud præstare possum? Tu inquam, & (ὅτι εἶπε το με δουλεύειν ἐν δόξῃ κατένυ) nimium te ipse contemnis: non intelligis te Doussam esse. Modestiz hoc argumentum est, assentior; sed nec ea semper decet, & ut mores sunt hujus seculi, rusticitatem & ἀσυνέτην vocant: sed ego verè immodestus, & ἰσχυρὸς verecundus, qui hæc ad te. Verbum non addam præter

præter verbum vetus, *πρόσθεσται*, hoc si ab animo tuo impetras, quidlibet deinceps per te impetrare non abs te mihi persuadeo. Nullam enim tantam rem arbitror quam aut ego pro tua benevolentia adversus me precibus & studiis abs te exorare non debeam, aut tu pro tua auctoritate perficere non possis. Vale. Datum Middelburgo, ip[s]is Cal. Jan. auspiciis anni Clj 13 LXXXVII. stylo veteri.

EPISTOLA II,

Petro Regemortero Dominicus Baudius S. D.

(Poematis juvenilibus præfixa Anno 1587.)

ITa hodie mos viget, doctissime regemortere, ut qui aliquid scripturiant, ii plerumque vel ætatis patrociniis vel officii prætextu culpam temeritatis deprecantur. Ego, quamquam utraque defensione possim, neutra tamen utar. Nam si depravatio consuetudinis tantum non jam in legem abiit, & multitudine peccantium istud peccatum satis me absolvit, omniq; necessitate causæ dictionis liberat. Stultum est, certè sermum nimis jam demum incipere misereri charitarum, quæ tam diu tam miserè sine omni gratia perierunt & pereunt cottidiè. Quod si hæc ratio probis non probabitur, restat aliud præsidium, ut tecum partiar omnem invidiam, & tua culpa sit, quod flagitare non desieris, mea quod studio tuo sim obsecutus. Et v. (si benè te novi, bene te novi) nunquam defugies auctoritatem

ritatem, nec intercedes conditioni. Scis enim quanto opere, quàm ægre impetraris (tamen si apud me nemo te vivit impetrabilior) ut depositum hunc partum tolli sustinerem. Quid enim? Laudem hic sperem aut spectem? Imò benè benigneq; mecum agatur, si carebo noxia; carere poteram una re si quievissem, sed petitionum tuarum pro-tela verecundiam nostram expugnarunt, & omnes res relictas habeo præ quod tu vis. Interim ne te putes nihil egisse, & hanc rem impunè laturum speres, geretur quidem mos tibi, sed ea lege ut vicissim subeunda tibi sit huiusce molestia nuncupationis. Benè, opinor, ratio accepti & expensi inter nos conveniet. Tu enim (quæ tua est facilitas) beneficium accipere existimabis, ego autem magno onere videbor sublevatus. Ut ut res cadet, mihi certè facti mei ratio optimè constabit. Sive enim hanc nostram operam oneris loco deputabis, patronum ecce Terentium mihi.

Tute hoc intristi, omne tibi exedendum est.

Sin autem pro munere interpretaberis (quomodo mihi persuadeo) nemo te uno est cui hoc omne libens magis meritoq; donem, dedicem, sive doctrinæ tuæ meritum expendam, sive ingenium moresq; intuear ad omnem elegantiam factos. Vide igitur, quoniam communis tibi culpa mecum est, ut in communem causam pro parte incumbas, & huic opusculo si
non

non ex animo, saltē gratiæ causa suffrageris. Quanquam equidem hujus suffragationis gratiam tibi facio, teque integrum ad alia reservari cupio, quæ (si vita & otium suppediet) olim lucem adspicient digniora ingenii tui plausu & ea, quantilacunq; est, opinione quam in literis sustinemus. Sophoclem dixisse ferunt, se à rebus Venereis tanquam à domino agresti ac furioso profugisse; item ego ab hisce poetici illecebris; tanquam à Sireniis scopulis, enavi, & (ut sperare videor) evasi. Revera enim quæ ista profusio est in hac vitæ brevitate, tantæque copia rerum scitu dignissimarum, tempus tanquam rem vacuum supervacuis impendere nec supervacuis tantum, sed noxiis, ut quæ dulcedine quadam sui præclarissima quæque ingenia alliciant ad se & avocent à melioribus? Expertus loquor: nec quisquam tibi mihi-ve verba dederit, ut magnum aliquod & secretum bonum in iis inesse suspicemur. Kal, Octob.

EPISTOLA. III.

Damase Bliienburgio sua Dominicus

Baudius S. D.

Lugd. Batavor.

Ita est, ut ais: valde negligenter sua scripsit noster B. conjecturam facio ex eo, quod pleraque errata typographi non aliunde fere sunt quam

A 5

quam

quam ex vitio autographi. Nos igitur diligentia nostra emendemus auctoris incuriam, Vere dico incuriam, nam si dedisset operam. longè accurati⁹ omnia scripta haberemus. Quæ ad me misisti, diligenter inspexi, annotavi ad marginem, quæ emendatione egebant. Vide ne officio desit, qui correctioni præest. De ordine Adoptivorum postea viderimus, nondum rediit noster. Ad præfationem meam quod attinet, diciste te appendicem post epilogum inserturum. Atqui non ea mihi mens. Cupio enim in ipso contextu ante epilogum interferi. D. Domanus, cui has perferendas dedi, facile tibi rem explicabit. Quæso ut illi & præfationem & appendicem legendam tradas. Quanquam spero fore ut istuc excurram, priusquam præfatio edatur. Impurissimus ille hospes me monuit super illa re quam tibi dixi. Etiam tum destitutus omni præsidio argentario: alioquin belluæ isti offam objecissem. Tu velim verbo significes te ei daturum, ne ultra mihi molestus sit. Egomet si Leydam venero, hominem absolvam. Facio impudenter, quod tibi hanc molestiam exhibeam; sed si quid pecco, pecco fiducia artissimæ necessitudinis, quam mihi tecum esse vis. In benignitate igitur hoc reperisti negotii. Vale carissimum caput. Ha-

gæ Comitibus, XI. Martii,

Ch. D. LXXXVIII.

EP1-

EPISTOLARUM CENT. I.

EPISTOLA IV.

Adriani à Bljzenburg J. C. Dominicus

Baudius S. P. D.

Hagam Com

Versus meos, amice magne, prudenti
recundia diu suppressos, nunc (quæ
veritatē) in lucem exire patior, invi
ni me ut auderem invitassent cum alii mu
non è multis, tum unus in paucis unicus: quæ
auctorem meum tamen nomine non laud
perspicuè tamen intelligis quem hoc elo
designem, nec à conjectura aberrabunt, qui
literis rectè & ordine, hoc est seorsum à vul
sentiant. Utinam ea seges esset virorum
hoc exemplum, ut prudenti censori non
queret quis potissimum in hoc lustro lege
das princeps esset eruditorum senatus. S
quoniam sequius cecidit, optimum est qu
adeff grato animo interpreteremur, & hoc
mine gratulemur Belgis nostris, eum nunc
rare hominem, de quo meritissimè vetus v
bum usurpes, **UNUS INSTAR OMNIU**
Ut ad meas nugas redeam, tutius illæ quid
ab infamiae periculo latebant intra priva
parietes, & absq; aliorum hortatu forer, æ
temper me latuissent. Caterum ne prava
cer, & causam tradam adversariis qui mi
& nobis jus sit publica vita incedere? quasi
rò honos ille editionis non jam vulgò vul
tur grassante indies conscribillañtiù gangre

Es

Esset (fateor) è re literariæ dignitatis, ut nihil nisi ab ingenio excoltum, ab arte limatum, ab industria elaboratum, denique profuturum publico in publicum prodiret: cæterum, ut mores sunt hujus seculi, nunquam impetrabitur; adeò hic morbus invasit atq; invaluit, ut cum ratione infaniam, qui eum per sanare postulet. Nam ut quisque vel sui fiducia subnixus, vel inconsulta famæ cupiditate incitatus, partum aliquem abortivit inanem omnis judicii atq; doctrinæ; cum continuo tollit & educit sine omni delectu. Hinc libri mole immensi, numero innumeri; quibus non injuria oecinas illud Theocriti:

— *ὡς μὲν ἄνθρωποι ἀνέριθμοι καὶ ἄμειβοι.*

Nec verò Ælios aut Persios una huc trahio, & lumina illa lectissimorum hominum, qui ævum hoc illustrent ingenii sui monumentis, verè dicturus videor, omni laude majoribus: istos loquor, qui præter numerum nihil adferunt, qui domestico præconio imperitiæ suæ testes colligunt, qui miseras & insontes chartas verborum Inaniis refertiunt sine more & modo: quibuscum omnibus si lege agatur, quando (inquit ille) ad me venient? Sed ne ego inscitus, qui tam sollicitè causam orem apud te, qui, si exquiratur usque ab stirpe auctoritas, ad hoc me facinus impulisti, & nunc quasi re benè gesta factum gaudere non erubescis.

bescis. Ac ne dissimulem, tantum abest ut id tibi
 succenseam, ut etiam ingratus sim ni ultro gra-
 tias agā. Nam & quod fecisti, id omne ab incerta
 benevolentia protectum esse certò scio; & si
 consilium eventu ponderamus, fecisti sapien-
 ter: etenim ita lepidè processit hoc negotium,
 (ut nisi me communis *phautia* decipit) non
 nihil hinc celebritatis huic homini obvenisse
 videatur. Quod cum ita sit, quamvis ipse mo-
 lestus non sim, tamen vel hæc una ratio abs te
 postulat, postulat autem? imò flagitat, ut tan-
 dem cum Musis volentibus expedias quod resp.
 literariæ debere te sentis, & debere non debes
 diutius. Si quid mihi credis homini in his stu-
 diis, ut joculari soles, feliciter versato; ut ipse fa-
 teor, non prorsus hospiti, certè amico tuoger-
 manum in modum; vehementer auctor tibi
 sum maturandæ hujus editionis. Curenim &
 homini tuo lucem, & nobis ex honore tuo lati-
 tiam inideas? Nec mea causa te hortor (et si
 quid esse potest in tuam rem quod non itidem
 ad meas rationes referri æquum & verum sit?)
 sed quia mea fide præstare possum eam rem
 tibi laudis & ornamento futuram. Nec peri-
 culosam remeritatis opinionem deprecor, qua-
 si dere parum comperta sententiam feram.
 Nihil enim tuarum lucubrationum mihi clau-
 sum unquam, aut obsignatum fuit; nec decuit.
 Nam quod longissimè in memoriam redeo
 præteriti

preteriti temporis, nemo mihi te uno conjunctior unquam extitit assiduitate concubernii, societate studiorum, mutuis vitæ officiis, & (quod familiam ducit) jure arctissimæ necessitudinis. Quæcum rerum cogitatio, partim etiam tuus pudor orationi meæ moderatur, quo minus laudes tuas verbis impleam, ne gratiæ largiri videar, quod ex animi sententia conceptis verbis affirmare non dubitarim. Teneri tamen non possum, quin judicium meum proferam, quod tu licet non agnosces ut auctoritatem religiosi testimonii, tamen æqui bonique consules ut iudicium singularis in te benevolentia: errare possum vicio humanæ infirmitatis, sciens non fallo si loquor uti sentio. Parentalium tuorum liber commendatione officii laudem apud bonos, lepore & elegantia scriptiois plausum apud doctos, felici rerum ubertate gloriam non vulgarem apud ingeniosos omnes consequetur. Odæ tuæ (sine figura loquor) sanè quæ bonæ, & ad genium puræ putæ antiquitatis, nescio quam ad publicum saporem, certè vehementer ad meum stomachum. Elegiæ restant à quibus publicandis (ut sæpe iniecisti) terret te severitas quorundam hominum, qui aures suas violari non ferunt sermone aliquo urbanioris notæ, & vernulæ festivitatis: ad quorum sententiam judicium meum licet adscribas, nec alia, opinor, tua mens; si quantum illi à verborum

licen-

licentiâ abhorrere se palam adsimulant, tantum à rerum turpitudine refugiant: sed pravas illas & detortas mentes odi malè, quæ cum secreti occasionem natæ nihil non suæ libidini condonent, aliis nec dicti quidem ullius paulò liberioris gratiam faciunt, & seu criminum inopia seu obtrectandi studio ficta pro factis detorquent in culpam. Quibus tu, si quid ingenti sanguinis habes, Germanâ nobilitate ignoscas: sin ultionem paras, non alia splendidior est ratio, quàm si eorum calumnias vitæ innocentia, diacritatem constanti silentio, imperitiam generoso contemptu vindicaris. Canem oblatrantem si pavide caveas, acrius irritatur; si nescio similia prætercas, confestim iram ponit: ita ingenium est obtrectatoris, si despicientiam simulat, sensim exolefcit: si moveri te fatearis, fortissime debacchatur. Sed de his tantum est: restat ut eos absolvamus qui hominem Musarum sacris initiatum tanquam (ut ait Cæcilius) unius operis remigem ac bajulum non tantum à rebus gerendis submovent, sed & ulli præterea rei negant esse idoneum. Sed quid tandem fidei causa adferunt? Dignitatis quidem plus quam ut contemni debeant, rationis verò minus quam ut magnopere pertimescêdum videantur. Ajunt eum, qui semel animum ad Poesin appellit, ita lente ejus illecebris irretiri, ut expefiris & ad frugē bonâ recipere non possit.

Si ex-

Si experti loquuntur, peto ab iis quoniam aliquando emerferint? quod modo negabant evenire; sin aliena fide id adseverant, scio extra territorium suum jus dicentibus impunè non pareri, & cedo, quis ille cujus sine ratione valere debeat auctoritas? Quid autem homine jurisconsulto indignius, quam id obiiicere quod verbo si neget adversarius non habeat quod regerat qui objecit? Sed non utar hoc effugio: ultro illis assentior, plurimum inesse ingenuæ voluptatis in hoc genere, plurimum insidiarum item & periculi, nisi præscriptio moderatioq; teneatur: addam & illud, intemperanter eum abuti & munere ingenii, & thesauro temporis, qui in hoc desidiolæ oblectationis stadio cursum omnem ætatis consumit suæ. Nati ad majores & meliores curas sumus, quam ut eo totum hominem tanquam in pistrinum detrudamus. Sed non idcirco illis procedit, quod volunt. Permultum enim interest utrum aliquid ita tractes, ut nihil in vita sis aliud acturus, an verò *ὡς ἐν μακροῦ* disciplinam aliquam delibes, vel ad animi relaxationem, vel ad ornamentum ejus facultatis cui te ex professo devovisti. Neque enim interdictum est aut à natura, aut à lege, ut singulus homo ne amplius quam singulam artem cognitione ac scientia complectatur. Istuc imus, inquit isti; & habet hoc Poësis peculiare, cui-

cuicunque homini semel manum iniecit, eum, quantus quantus est, totum suo sibi jure vindicat, nec unquam à se amittit. Mirto nunc opinionem sapientum virorum consensu firmatam, neminem Poetam posse existere, qui non idem multarum magnarumq; rerum sit animo ac scientia compos : quod si farentur, jam secum ipsi pugnant, & gratias ago eorum benignitati, quoquo animo id faciant, si nos in talem numerum adscribi non gravantur. Sed mitto jam ista, quæ tamen & ad veritatis similitudinem propensa sunt, & locupletissimis auctoribus nituntur. Illud quod jeci non muto, delicias illas Musarum habere aliquid *in se*, & quod apud generosa ingenia mirificum sui amorem exciter. Sed ut condimenta, si merè sumas, nec corpus nutriunt, & inamœna gustu sunt, esu noxia : similiter hæc lautitiæ studiorum profunt parum, obsunt immò, nisi solidioris doctrinæ dapem adjunxeris. Tum autem difficile quidem dictum est quænam causa sit, ceterum ita natura comparatum est, ut quæ res prima fronte sensus aut animum impellunt acerrimâ voluptate, eas celeriter vel satietate fastidiamus, vel experiendo aspernemur. Quod si ad hanc naturæ vim judicii maturitas accellerit, sit ut ratione & consilio momenta rerum expendamus, nec ut ante, aliorum errore, aut impetu quodam animi, sed utilitatis spe, aut amore

amore honestatis impellamur ad hoc aut illud capessendum. Qui è Clitorio fonte biberunt, iis (ut memoriae proditum est) vinitædium oboritur : ita, quos severioris disciplinae succus imbuunt, non oderunt illi quidem amœniores illas Divas, sed amant moderatius. Idan tibi mihiq̃ue usu venerit, malo in aliorum opinione relinquere, quam ut sublatius quidquam dicam de communibus nostris studiis. Illud certè consecuti videmur, ut ne meritò dici possit nos illotis, quod ajunt, manibus Juris sacra contrectasse : quod plerique hodie faciunt è nostra porticu, qui spes suam ambitione præcipitant, & cruda studia ad forum tanquam ad impudentiæ ludum propellunt, palmam adepti priusquam è carceribus exierint. Ad summam : Jureconsulti, causarum Patroni, omnia audiunt, sitanquam in vernalibus Latine loqui audent, si libellos solennibus formulis tolerabiliter instruunt, si actiones decantare, si Habas aucupari quoquo modo didicerunt. Nec veros ac legitimos hic tango, qui magna cum laude sua in subselliis habitant, & lucem ingenii porrigunt consulentibus : vulgus legulejorum infector, qui quam personam sibi sumpserint, ne suspitione quidem satis comprehendunt : quos quia mos excusat & barbaria forensis, idèo multos faciamus tantum illud ne nobis fraudi sit, si diversam ab iis viam institimus, & id operam dedi-

dedimus, ut severâ lege proficeremus. Nam quod cum, qui Poeta sit ad omnia alia ineptum esse criminantur, abundè ex his quæ attuli judicatum est, quam ipsimet ineptiant. Cedamus tamen de jure nostro, & exemplis agendum congregiamur; demus hoc imperitiæ si errore peccant, impudentiæ si obstinatione pugnant. Ac ne veteres ad testimonium citem, qui sunt penè innumerabiles, quid clarius ætas parentum nostrorum vidit Michaeli Hospitali? quid generosius Casare Scaligero? quid in omni genere eruditionis exercitatus Adriano Turnebo? qui tamen heroes non tantum primoribus labris degustarunt, aut extremis digitis attigerunt politiore hanc humanitatem; sed ita in ea versati sunt, ut huic cuncti studio penitus dediti fuisse videantur. Taceo Ronsardum, Ballaium, Baesium; qui, si verum amant, omnem suam famam Poesi acceptam debent. Ex his qui superant, quid divinius Bartasius? qui cum argumenti magnificentia gravitatem carminis quam felicissimâ adæquavit. Michael Montanus (quem Thaletem Gallicum apellat Thales noster Belgicus) vir, ut cæteras ejus dotes silentio venerer, judicii acerrimi cum Stephanum Boethianum extra omnem commendationis aleam poneret, in ejus vel præcipus laudibus Poësin connumerare non dubitavit. Quod si minus talium virorum præstantiam facultate

consequi possumus. Cur vel malignorum iudiciis deterreamur, vel desperatione debilitemur, quo minus saltem experiri velimus quid efficere, quantumq; progredi in tam præclaro curriculo valeamus? cum honestum sit, recte Tullio, prima sequentem in secundis tertiisq; consistere. Hæc scripsi pluribus, si legem edistola cogitas; perstrinxi quam paucissimis, si rem spectas & argumenti fecunditatem: sed ego hoc unum egi, ut te ad editionem tuorum carminum inducerem. Si abs te impetro, non me poenitet quantum aut quantulum dixerim; sin detrectare pertendis, adeo propediem mea sacra commovebo, ut præcisam tibi esse fatearis omnem libertatem recusandi. Vale, mi ocelle, & me cras exspecta. Datum Lugduni Batavorum vi Idus Aprilis, clō Io LXXXVIII. qui dies mihi natalis.

EPISTOLA V,

Philippo Huralto Chevernio, Gallia Cancellario, principi Senatui, Dominicus Baudius S. P. D.

Lutetiam.

Illustrissime vir, In causa æquissima periniquam causæ dictionem nobis obtrudit adversariorum importunitas. Convenimur enim super re jam solenniter iudicata per eos, à quibus provocandi jus non est. Hæc una exceptio sufficere deberet ad inhibendum omnem litis ingress-

ingressum, si bonis legibus & disciplinæ majorum sua constaret auctoritas. Sed quoniam hoc asylum, quod priscis temporibus veluti quadam religione munitum erat, nunc passim aut apertâ petitione oppugnatur, aut calumni-
osis litibus per cuniculos subvertitur, intempestivæ sapientiæ videri possit, adversus adultam istam & prævalidam iniquitatem rationibus frustra niti. Nec verò id nobis exteris licere debet, ut in alienæ Reip. statum temerariâ curiositate inquiramus: sed & excellens tuæ gravitati adpersa huminitas hortatur, ut audeamus, & officii nostri ratio flagitat, ut debeamus quædam hujusce regni vulnera palàm facere, ne susceptæ causæ pravaricari videamur. Si ab intimo capite originem exquirimus earum cladum atq; calamitatum, quibus ex intacta sede convellitur hujus imperii compages, omnino fatendum est, vim aliquam majorem tantis motibus intervenire, cui mens aut manus humana parere non possit. Quod si ad inferiores causas animo convertimur, ut illas tacitus omittam, quæ ex transverso incurrunt, nulla directius tendit in pestem atq; perniciem universi status, quam detrectatio dedignatioq; parendi. Cujus pravitatis culpâ ut potissimum hæreat in ipso vulgo, qui sua sponte avidus rerum novarum, & contumax adversus imperantes, levi momento ad rebellionem impellitur; tamen vobis etiam atq; etiam confi-

derandum est, necubi plusculum huic bellæ multorum capitum indulgisse videamini, dum vel immodicâ lenitate gladium ultorem parcius exeritis, quam pro modo flagitiorum, vel promiscuâ facilitate quoslibet libellos rescripto aliquo dignamini. Quæ duo Justitiæ deliquia eo insidiosius nocent, quod plausibili virtutis prætextu fucum faciant imperitis; veluti venena vino mixta perniciosius perniciosiusque grassantur. In altero enim falsa clementiæ species inest, alterum & populari ratione, & summa æquitate defendi videtur. Ceterum misericordia illa plerumque in miseriam vertit, cum ex impunitatis spe flagitiosis hominibus ad peccandum libido accenditur. Habet hoc populus, legitimos etiam rectores asperrimè patitur, & cæco impetu ruit in præcipitem licentiam, si moribus suis relinquatur. Contra nihil illo fieri potest tractabilius, nihil ad omnem patientiam demissius, si in gyrum officii atque obedientiæ salutari severitate compellatur. Nec verò consceleratorum civium factio tantum unquam in se scelus concepisset, ut in regem & regiam lymphato furore conjuraret, atque in Rempubl. velut in vacuum possessionem faceret impetum, nisi prius legum judiciorumque contemptio, quasi pestilens aliquod fidus animos ejus afflavisset. Id porro evenit, quia, cum occasio ad eam rem tulit, non est severis legibus animad-

versum

versum in duces partium, qui sensim publico malo crevere per concionales tubas, aliosque suæ factionis emissarios. Nam ubi iustitiæ nomen oculis observatur, nemo tam venalis animæ est, tam sui prodigus, tam saluti suæ iratus, ut obstinatâ mente spiritum indemnatum fictiorem vacuum alterius lubrici atque ambitioni gratificetur. Sed non longius evagabor in hoc lugenti miseriarum campo, magis ad causam præsentem attinet, ut de rescriptorum indulgentia nonnihil loquamur. Cui vitio, ut diximus, popularitatis color, & honesta in speciem ratio patrocinator, ideò verum & æquum esse omnium desideria audiri, omnium preces admitti, nec cuiquam juris experti potestas intercludi videatur. Nihil æquius dici potest, si sano iudicio res æstimetur; sed nec quicquam capitalibus publicæ securitati, si hoc perflugio licet abuti ad eludendam vim rerum ritè judicatarum, & rescindenda decreta ordinis amplissimi. Neque enim prudentiam tuam fugit, Vir illustrissime, quanta libes vitiligatoribus per hanc fenestram aperitur ad producendos clientes longo litum suffamine, ut tandem vel sumptibus attriti jus suum persequi non possint, vel moras pertæsi, damnosis conditionibus pacisci cogantur. Cuiusmodi modo rectè & ordine constitutiones huiusce Regni prospexerunt, quibus cum alia multa præclare sancita sunt, tum illud præsen-

tissimum finiendis controversiarum ambagibus, ne à suprema Curia provocatio esset, neque Sæta retractare liceret nisi duplici juris remedio, idq; sub multiplici conditionum temperamento. Nunc autem (cur enim ad ipsissimam veritatis vocem aures obturamus, atque obduramus? cur ad meridianam lucem oculos claudimus?) nihil tam parabilis copiarum est, ac penè dixerim tam publicæ mercis, quam rescriptum impetrare super libello ἀνακλησέως seu revocationis Arrestorum. Ut jam suprema Gallia Curia, cujus olim sacrosancta auctoritas erat, nihil propemodum ex pristina maiestate retineat præter umbram magni nominis & inania dignitatis. Constitutiones autem Regiæ, quibus tam diu stetit hoc imperium, pompæ tantum & ostentui sunt, ac vel in usu, vel contemptu paulatim exolescunt. Hanc temporum labem singuli in sermonibus palam averfamini, sed ubi in rem præsentem venit universi vel dissimulatione ac silentio, vel levi & perfunctorio dissensu publicum dedecus transmittitis. Non potest quidem recusari in hoc fatali rerum motu, tantoq; armorum atq; animorum ardore, quæ minus multa incidant præter leges præterq; morem majorum: sed quo pluribus prædiis nititur improbitas ad excutiendum imperii jugum, hoc arctius contentiusq; legum habere moderanda sunt. Nunc autem

autem dum velut facto agmine ad vestrum augustum tribunal confugiunt, qui vi, clam, & precario S^Cta tanquam rem ludicram figi refigi postulant, misere discerpitur, quidquid residuum erat dignationis in illo venerabili Justitiæ domicilio: quod dolim adeò illustri fama floruit, ut ejus religioni tanquam nummis oraculo principes exteri sæpenumero summam rerum gravissimarum concedere non dubitarent. Juncti vix pares estis ad asserendam Regi majestatem, vim imperio, legibus reverentiam, populo salutem. Quid igitur futurum est, si in diversa, imò adversa, mutuis æmulationibus discessionem facietis? Atqui hoc agitur. Nam (ut jugulum causæ petam) non simpliciter postulant adversarii, ut rescindatur decretum Curiae (quod ipsum satis grave esset ad eos ab omni judicio submovendos, nisi viveremus moribus corruptissimis) sed ejusmodi rationes libello complexi sunt, ut si eas admiseritis, causæ non sit, quin honestissimus ordo turpissimi dedecoris invidia oneretur. Ajunt Arrestum refragari Constitutionibus, ac proinde nullius esse momenti: quæ oratio palam est adversus omnes Constitutiones, utpote quæ supremo Senatui exprobet, vel supinam Juris ignorantiam, vel, quod foedius longe, flagitiosam ejus depravationem, idq; in causa levato, ut dicitur, velo judicata, partibus utrinque diligenter auditis, & potissimum quidem ipso

adversariorum advocato, qui litem pessimam optimè petoravit in tanta hominum frequentia & celebritate, quantam vix antea quisquam meminerat. At hoc ipsum queruntur, & inexpugnabili scilicet munimento insistant, quod causam ejus generis fuisse contendant, ut ab inquisitionum concilio cognosci debuerit, non autem in auditorio expediri. Sed præterquam, quod insignis arrogantia est, præfingere talibus viris, quem modum sequi debeant in decidendis reorum controversiis, si jure & causâ non veteratoris artibus considerent, ultro optandum hoc illis erat, ut in luce & oculis omnium veritas clarius exsplendesceret. Quamvis autem auctoritas statuentium pro omni ratione sufficiat, nec decretorum causam aut reddi semper expediat, aut exquiri oporteat; tamen dubium non est, quin Curia publicæ dignitatis interesse censuerit, ut extraneis nomini nationiq; Francorum amicissimis jus hoc pacto diceretur. Deniq; eo insolentia prorupere nostri antagonista, ut Senatorum fidem & judicandi religionem in dubium vocarent. Qua in re nimis injuriosè illuditur viris, & à vitâ & à famâ integerrimis, ut de persona nihil dicam, quàm in Rep. sustinent, cum eorum nonnullis jam tum in sanctioris Consistorii ordinem essent affecti cum Scitum de consilii sententiâ promulgatum est. Itaq; per eorum latus vestra amplitudo petitur, vestra auctoritas.

toritas lauciatur. Nec verò patrociniū nostrum desiderant homines isti ornatissimi, ut & sententiam suam ab omni calumniā, & existimationem à turpi notā vindicent. Porro autem an id juris erit versutis hominibus post rem judicatam, quod ne rebus quidem integris leges & instituta Regni concedunt, ut universus ille ordo rejici ac recusari possit: cum haud dubiā ratione juris plura permitti soleant ad hoc, ne quid constituatur, quam ut ritè constitutum subvertatur? Ad summam nihil afferunt, quare Arrestum revocari debeat. Nam quia possit, quanquā exemplo perniciosum est, & antiquitus insolens ac penè inauditum fuit, tamen quoniam ita se mores habent, ut hæc flagitia pro nihilo habeantur, extremæ dementiæ fuerit adversus stimulum calcitrare. Ac tamen etsi haudquaquam par videtur, ut communem sæculi invidiam subterfugiamus, & præcipuam aliquam sortem postulemus: tamen si nec jus nec ratio à nobis starent, vestra magni refert hanc in primis causam nullo modo retractari, ne vilescat magnifica illa opinio, quæ penitus in animis exterarum gentiū insedit de vestra & in cognoscendo diligentia, & in judicando religione, & in exequendo auctoritate. Vobis enim qui cum imperiō estis, & in excelsa artem agitis, nō officio solum, ut cæteris mortalib. sed famæ imprimis serviendū est, cujus puncto maximarum sæpe rerum momenta stant aut cadunt.

Nec

Nec verò idcirco intercedimus, quin lis de integro instauretur, quod causæ nostræ aut æquitati vestræ diffidamus, (aut enim in tuo tribunali veritas sese ab omnibus calumniarum tentaculis extricabit, aut ex eo loco depulsa sedem ubi consistat nusquam habebit) sed hac mente declinatoriam fori exceptionem obii-
cimus, quia nec jus permittit, nec amplitudo vestra patitur, nec publicæ existimationis est, nec in rem nostram communem, ut iterum audiatur, qui contra disciplinam prisce ævi, contra legem & constitutionum formulas, per libellos injuriarum plenos, rationum inanes, felicitati vestræ obreperunt, qui ut majore cum apparatu negotium nobis exhiberent, fallacibus blanditiis & contumeliosi honoris obtentu, persuaserunt fortissimo heroi Bironi Galliarum thalassiararchæ, ut huic causæ nomen atq; auctoritatem commodaret. Postremo, ne quid ad explendum fraudis cumulum deesset, hominem subornarunt, qui cum abhinc multis annis literas repræsaliarum sese à Rege obtinuisse vendideret adversus Hollandos & Zelandos, tum demum arripuit tempus instituendæ actionis, cum jam decretum Senatus executioni mandaretur. In quo colludio præsumptio mero meridie clarior deprehenditur, ut taceam, quam nullo jure, pravo more, pessimo exemplo, contra Regis edictum, contraq; rationem æquitatis, inimicissimâ lite expetatur
adver-

adversus gentem vobiscum & fœdere arctissimo & amore fidelissimo devinctam, &, quod hic rei caput est, caussa conjunctam. Quæ cum ita sint, fidem tuam imploramus, Vir Amplissime, conserva, quod in te est, vim legum, jus imperii dignitatem clarorum hominum, judicia supremi Senatus; occurre fraudibus & malitiis veteratorum, medere injuriis sociorum. Id ut fiat suppliciter rogamus, ut quæcunq; actiones petitionesve in interiore Consilio contra nos institutæ sunt, sive ad evertendum Curia decretum, sive ad interpellandam ejus executionem, ab iis & universis & singulis absoluti dimittamur, salvo jure, si ita videtur, adversariis relicto, ut si quas actiones petitionesve ad eam rem jure comparatas habent, iis utantur coram prædicta Curia Parlamenti, ad quam remitti postulamus, & eosdem adversarios nobis condemnari in litis expensas, damna & interesse.

EPISTOLA. VI.

Josepho Scaligero Dom. Bandius S. D.

Prulliacum,

ETotum est abunde, Vir clarissime, & nihil est, quod usurpem libentius etiam in negotio, quam officium hoc literarium. Ita de me mereris, ut nullam grati animi partem prætermittere posse videar, sine nota hominis immeritis atq; immemoris beneficii. Literas tuas
ad Li-

ad Lipsium curavi perferendas, creber huc mercatorum nostratum appulsus idoneas opportunitates offert mittendi in Belgium quæ voles. Si quid habes, qui rempublicam literariam pergas juvare, cujus tu dignitatem in Galliis solus, certè cum paucissimis, sustines; arripe hanc occasionem. Injurius sis, si dubites, quin à me omnia fient cum fide & cura, quæ te velle cognovero. Quanquam recens hæc inter nos notitia est, tamen nihil metuo, ne quid tibi metuas à nostra manu, quam puram à stellionatu esse vel Lipsius ipse præstabit; quem fidei causa per literas advocabo, si mihi parum fidem habere insistis. Nec moveor, quod leges non admittunt facti alterius fide jussorem, tam acuto enim homini mores mei imponere non poterunt, à cujus quasi manu factus sum ἐν ἀπώτρυνόν. Sed reprimo me, ne prorsus depudere videar, si porro tam familiariter tecum fabuler. Ego hic aut alibi in hoc regno sedem exilii circumspicio, ignoscat mihi genius patriæ, planè non teneor revertendi desiderio. Ea de re sæpè coram egi cum D. Thuano, & absens per literas. Thesaurum boni mihi reperisse videor, cum eum virum operâ tui nactus sum amicum. Conditionem mihi prospexit non aspernandam, ut hæc tempora fluunt; sed eo loco res meæ sunt, ut expectandum habeam tantisper dum responsum è Belgica recepero. Si apud Principem locus aliquis honestior mihi detur,

omnia

omnia me consecutum putem. Faveo intimè
adolescenti ejus virtuti, & si primos aditus ve-
stram mihi commendatio aperuerit, cætera (ut
spero) ex animi sententia procedent. Datum
Cadomi, XIII. Kal. Jul. CIO IJ XCI.

EPISTOLA. VII.

*Carolo Borbonio Regia stirpe indole Principi &
Cardinali Dom. Baudius.*

(Præfixa Jamborum libro Cæsaroduni Turo-
num edito Anno 1591.)

PRæfagit mihi animus, ô Princeps, fore, ut
in reprehensionem incurram, & impruden-
tiæ, quod has ineptias in lucem exire patiar; &
impudentiæ, quod eas illustrissimo nomini tuo
inscribere non dubitarim. Quare, quam legem
aliis actus voluntas indicit, aut consuetudo præ-
scribit, eam mihi necessitas imperat, ut brevi-
ter consilii mei rationem proponam, quæ si
æquitati tuæ probabitur, utriusque culpæ su-
spicionem à me propulsabit. Equidem fateor,
quod sine insigni arrogantia negare non pos-
sum, tutius hæc ista latuissent intra privatos
parietes: veruntamen quando hæc scripturi-
endi licentia nec lege nec more coercetur, qui-
minus & nobis jus sit jure publico uti? Sed
quoniam hæc ratio magis pravitate consuetudi-
nis, quàm regula æquitatis nititur, utar alio perfu-
gio, quod probis probatū iri maximè confido.

Non

Non enim mei fiducia subnixus hunc infortem partum tollendum putavi, sed hortatu incitatus magnorum hominum, ex quibus, etiam non nemo apud tuam dignitatem plurimum valet. Ac ut alios tacitus præteream, dabo unum non aliquem è multis, sed in paucis planè singularem, Josephum illum Scaligerum, cujus vel auctoritate judicii, vel (ut potius interpretor) testimonio benevolentiae sic afficior, ut cæterorum hominum nec laudes ambitiosè aucuper, nec criminationes vehementer extimescam. Si qui verò hac honore editionis indigna judicabunt, quod Poësin in universum aspernentur, ii ne responsione quidem egent, sed contemptu sunt & silentio demittendi. Quis enim liberaliori ingenio natus unquam ab hac ingenua animorum remissione abhorruit? Imò quis potius, tametsi durior esset ad humaniores Musas, non tamen eas in aliis dilexit? Cautio hic tantum moderatioq; tenenda est, ne sint (quod veteri verbo dicitur) prora & puppis studiorum. Nati ad majores & meliores curas sumus, quam ut ibi tanquam in Sireniis scopulis prorsus obhærescamus. Condimenta si merè sumantur nec esu grata sunt, nec esu salubria: similiter hic pastus (ut ita dicam) ingeniorum obest magis quam prodest, nisi solidioris doctrinae dapem quis adjunxerit. Sed de Poëseos Patrocinio minimè mihi laborandum est: habet illa quibus & auctoribus

floribus & rationibus causam suam pulchrè tueatur, ut potius malignitatis nomine suspecti esse debeant, qui ejus contemptum præ se ferunt; quam assentationis; qui de ea honorificè & loquuntur & sentiunt. Hic mihi jure objecerit quispiam, Poesim quidem esse quantivis pretii, sed hæc nostra non videri ex tali nota, ut in publicum prodire mereantur. Quæ res ancipitem & lubricam defensionis conditionem mihi objicit. Quid enim? Munus istud exornem verbis? Nihil fieri poterit me inanius. Contemptum deteram? Nugas egero. Optimum igitur factu puto, totam hanc partem, omittere, ne vel in superbiæ crimen manifestò impingam, vel specie deprimentis occultè ac scurriliter me ipse extollam. Tu, magne Princeps, si huic opusculo manus admoveere non gravaberis, tu pro tua singulari prudentia in omni genere literarum, optimè omnium totam hanc litem dijudicabis. Si est ut placeam, causa jam omnis perorata est: probeque mihi constat utriusque facti ratio, cur & publicaverim ista, & publicaverim sub tutela & præsidio tanti nominis, quod caput erat alterum reprehensionis. Si tua tantum quid amplitudo postularet, reputare voluissem, nunquam equidem adeò frontem posuisset, ut talem personam rebus tam frivolis impartirer. Sed videlicet ita est, quantò ampliora meretur excellens ille tuus & verè princeps animus, tantò

C

modica

modicâ benignius interpretatur, nec minus magnificæ indolis esse censes, pauca & parva munera libenter accipere, quam multa & magna liberaliter elargiri. Quod autem videri possim hac nuncupatiuncula benevolentiam tuam demereri studuisse, tantum abest, ut hujus ambitionis invidiam deprecem, ut etiam ultro profitear nihil mihi hac re posse optatius evenire. Quis enim vitio vertat homini non penitus bonarum artium rudi, si per bonas artes ad tuam gratiam aspirare audeat, quam nemini bono interclusam esse patitur insignis & omnium ore celebrata humanitas, quæ in te est? Rara sanè virtus in tali fortuna, tamq; illustri fastigio dignitatis: sed quo rarior, eo præcipuâ admiratione dignior. Quæ si hunc hominem respicere dignabitur, noscet olim fortè posteritas ex aliquo gravioris curæ, & severioris doctrinæ monumento, cultum & observantiam erga te meam. Nunc (quod in me est) heroicas tuas virtutes voce meâ & stilo angustiores, religione & silentio venerabor. Cæsaroduni Turonum
 clo Io LXXXI.

EPISTOLA VIII.

Amicis suis Dom. Baudius æger S. D.

Qualem paludis stagna propter Asia
 Ferunt olorem, cum sibi ultimum diem
 Instare sentit, præficam mortis suæ
 Mæstum ciere flebili carmen tono:
 Sic tortus acri febre ter quinos dies,

Quæ

Quam mortualem natio Galenica
Consentit, & mens ipsa præsagit mihi:
Fato propinquus ordior summum melos,
Erecta dum mens corpore afflicto veget.
Dulces amici, Baudius vobis abit
Lubens & ultro, patriamq; cogitat,
Perfunctus hoc errore, jam portum subit,
Sacroq; morſu figere anchoram parat.
Vos, si quid in me dignum amari quod foret
Amastis unquam præter hoc iners onus,
Quod palpitat nunc spiritu paucillulo
Donante vires, & vetante adhuc mori,
Mox funus atque fumus ut decesserit
Animæ salillum ventuli flabrum levis;
Ne quaeso, ne vos error in fraudem trahat
Fallace ſuco humanitatis blandiens,
Ut his solutum corporis compagibus
Me funerali lugeatis nenia,
Turpiq; planctu: quippe dum demum fruatur
Vitâ, vocari vita quæ vero meret,
Non hæc mali taberna, curarum mare,
Palestra luctus, officina cladum,
Fomes dolorum, mors (ut absolvam) mera,
Quam morte nunc relinquo non in gratiis,
Parere promptus imperatori Deo,
Cui militat gens omnis hæc mortalium,
Is nos in orbe, sicut in specula, sitos
Vitam tueri & ordinem statum jubet,
Vuatq; ne mortalis in jussu suo
Migrare sumat; cum vocat, sequi decet.

Citiusque dicto complicare sarcinas.
 Hac lege jam nunc Baudius vobis abit,
 Suoque reddit pondus hoc soli solo.
 Perit, perire quod jubet fatalitas,
 Mortale corpus, mentis hoc ergastulum;
 Quod ventilante nunc fovetur aurula,
 Mox triste visu erit cadaver, naribus
 Abominandum, putris esca vermium.
 Manet, manebit usque perpeti fruens
 Avo, superna quam vetant leges mori,
 Mens orta coelo, flamen aure numinis,
 Pars illa nostri perspicax, intelligens,
 Que nil caducis impucat parentibus.
 Dulces amici, forte vos tanget dolor,
 Florem sub ipsum quod juventutis mee
 Terras relinquo: ponite hanc curam boni,
 Vanasq; corde imagines secludite.
 Vixi & peregi limitem fati ratum,
 Quem promovet vis nulla, nec fraus summovet,
 Quid porro longum de die dies habet
 Aternitati comparatum, seu puer
 Vitale lumen ortu in ipso deferat,
 Seu quis trifaciam Nestorem vivat senex?
 Mors certa tandem serius vel ocys,
 Idomne tempus quantulum quantum est, trahit.
 Tacente cursu labitur nobis dies,
 Labuntur anni, nec refunditur rapax
 Quod hora carpsit, nec quid Hesperus vehat.
 Homini liquere providum Numen finit,
 Ne quis creatus stirpe mortali supra

Mor-

Mortalitatis jura sustollat caput.
Incerta vitæ portio certas vetat.
Spes ordinare mente, longinquas brevis.
Quod si decente res inibimus via,
Non temporum tenore, sed laudum modo
Determinanda est vita. Sat vixit diu
Quem non pudet vixisse, nec piget mori.
Sed magna pars mortalium vivunt parum
Quamvis vetustate horridi, & seculo putres
Mortem morentur Aggerontis pabula,
Graves veterno, quos ad ætatem exitam,
Perducit actum oblivione ingloria
Volumen ævi fluminum ritu fugax.
Nos nec malignus ipse livor arguet
Vitam obruisse desidi silentio,
Reconditâq; torpuisse inertia:
Nec forte, si fiducia est sui bonis,
Deerunt nepotes nomen hoc superstiti
Signare fama. Testor antiquam Fidem,
Nihil fuisse antiquius fide mihi.
Prudens doloq; neminis læsi decus
Seu littera, seu voce, parsi sedulo;
Unum id studens probatus ut forem probis:
Qualis Donellus, Antecessorum jubar,
Vir ex amussim factus ad Gallam nivem,
Expers dolose fraudis, & plenus fide.
Qualis smaragdus Galliarum Scaliger,
Doctrinæ abyssus, ingeni miraculum.
Quales virum flos ille Doussa, Lipsius:
Apollo vatum Doussa, Lipsius pater

Scientiarum, flumen eloquentie :

Qualis meorum grande amicorum decus,

Et hospes & cor Gratiarum Rulsium.

Qualis venusto Nansius placens sale,

Vulcaniusq; Cypridi dilectior

Ferriaribac. Qualis alter ille ego

Clipyrgus, acer nominis vindex mei

Qua carminum lepore, qua sermonibus

Cui laude iunctus & pari concordia

Manmaker usq; adheret, Italum salem.

Attemperare Belgico ruri sagax.

Tum magnus ille lectionis bellus

Scheperus, ungue mons polita non rudi;

Cum queis morantem saepe combussisti diem.

Oratione vinola, venustula,

Sed innocenti, qualibus scatet joci

Lingua irrigata flore Liberi patris,

Intra modi modestiaq; terminum.

Tris prater omnes nobili fama viros

Cultu Philippos prosecutus sum meo:

Te cœlitis, Mornæ, felicem stiti;

Te, clare Sidnei, quem diurnare hant tulio

Virtus in orbe, fas ubi versum ac nefas

Terrisq; ademit debitum cœlo decus;

Te, magne Marnæ, providens vir & gravis

Perpesse curas patriæ rebus super:

Cui plura debent administri Belgica,

Quam vel camillo Roma, vel Themistocli

Gens Atticorum, sed pari modo lucra

Damnis rependant, & malo multant bonos.

Ville-

Villerium ne oblivione transeam,
 Primo mihi summoq; dicendum loco,
 Caeleste pectus, cuius ex recondita
 Mentis scatebra, flos medullaq; eloqui
 Sermone dia vena limpidio fluit?
 Nec te sileri, Erarde, fas versum eo,
 Sublimis heros, nate raras adsequi
 Seu mente laudes, seu duellica manu,
 Campus pateſcat indoli tante modo;
 Te Belgicam rem fulciet Atlas novus;
 Dabisq; nostro Xenophontem saeculo
 Clarum gemelle Palladis virtutibus.
 Quid Transaquani candidum pectus loquar,
 Massimumq; exemplar antiquae fidei?
 Quos in parentis ambo dilexi locum
 Memor peracta his regibus puertie,
 Gratiaq; amorum: vos ego absentes rogo.
 Per solis almi lumen hoc spirabile,
 Quod forsitan ista luce postremum tuor,
 Per se, per omne humanitatis vinculum,
 Vos, inquam, alumnus vester obestans rogo,
 Vestras ut aurei occidet rumor gravis
 Me jam fuisse, fortibus solatio
 Levare matris egritudinem mea:
 Quae misera luctu incanduit & sese & suos
 Amore victa, vim tamen si masculam,
 Mentemq; versat imbecillo in corpore.
 Minus istud impetrasse, perfice
 Adors quod amaris: nil moras vite moror,
 Supplicium me tibi ire censeas.

C 4

Ergo

Ergo, ut revertar deniq; unde abiveram,
 Hos atq; tales mente complecti viros
 Summum esse duxi ornamen etati mee.
 Pravos sodales, fuscitabulum probri,
 Morumq; pestes, angve pejus horruis,
 Darnosa ne quid affricaret hac lues.
 Suspectionum occulta tela nec nimis
 Sprevi, nec equo plus refugi, satratu
 Prestare culpam, fuitiles & impetus
 Calumniarum eludere innocentia.
 Quid quisq; dicat sive misset in manu
 Non est; sed illud, vera dicat an secus.
 Est invidorum, semper ut culpent bonos.
 Virtus decori sat nitet suo, neque
 Vulgus moratur pluriusq; gratiam,
 Contenta semet atq; paucioribus.
 Laudem profectam ab ore laudati viri
 Benigna sumit, non acerba flagitat.
 Dum me vel uni conscientia probem,
 Externa quid laus addet, aut demet probum?
 Integritate fretus unica nigrum
 Dentem rotundam, murus hic abeneus
 Vacare noxa, summus hic apex boni.
 His moribus me insuevit optimus pater,
 Probiq; cultus, indolesq; simplici
 Propensa recto, non marina me Tethis
 Tulit sub aurâs Pelei partu satum;
 Vere illud usurpabo Achilleum tamen,
 Odi inferorum janus atrocium
 Qui corde condit versipellis, ac duplex

Diver-

Diversa ab istis ore quæ promit suo.
 Fraudum involucra & tortuosos tramites
 Cavens pavensq; , regiam institi viam.
 Sed ne malum solenne magnis mentibus
 Tenello ab ungui semper usq; in hunc diem
 Vexavit ingens appetitus gloria,
 Et ardor inter eminere compares.
 Quin pestilens hic morbus & nunc me tenet,
 Insanientem laude postera frui.
 Nec mentis æger mitius quam corporis
 Mortem sub ipsam pascor escâ inanium.
 Quid porro amores dicere insequar vagos,
 Secusq; molle quod perivi perditus,
 Vires virumq; destruens libidine?
 Hæc comitatus voce adulterâ vocat.
 Mos incitamen pravitatis insitæ:
 Sed regna cœli non patere his comibus
 Divina vox proclamat, ô clemens pater,
 Si pœnitentes æquus audis, te precor,
 Ignosce, crimen & remitte supplici:
 Non istud unum crimen, ô clemens pater,
 Culpas sed omnes gratiosus expia
 Cruore nati, queis & errans & sciens
 Conceptu ab ipso numen excivi tuum.
 Tristes ad iras, dignus æternum mori
 Si noxias appendis ad justî modum,
 Vindexq; pœnam sumis offensa parem.
 At tu, profusi amoris immensum mare
 Gnato, pater, non ipse parsisisti tuo,
 Quem mittere es dignatus, ut mortalium.

*Labes atroci morte lustraret sua,
 Piacularis innocensq; victima,
 Poenisq; succidansum nostris caput.
 Huic acquiescens porrice à vultu tuo
 Meos reatus, quantum ab Eoo maxi-
 Cubile solis occidensq; dissidet:
 Ut labe purus, integerq; criminum,
 Summi tribunal sistat ante iudicia
 Mixtus beato caelorum caeles choro.*

Valete. Scripsi in morbo. Cæs-
 roduni Turonum,

EPISTOLA IX.

Janus Doufa Fil. Dom. Baudio meo S. P. D.

Cadomum.

DEUM Immortalem ! itane rumoribus di-
 stulerunt homines ventrosissimi, Subtostra-
 ni inquam isti & assidui cives, qui, ut Plautus
 noster inquit, *Omnia se simulant scire, neque quic-
 quam sciunt ?* ita nunc vivus, nunc mortuus, no-
 bis pene præ desiderio animam agentibus, quo-
 tidie nunciabaris, ut mihi Virbius alter vide-
 reris aut Androgeon, quos Æsculapius vitæ
 restituit : neque id fane de nihilo, ut video ex
 Jambis tuis, certè, nisi literæ tuæ aquam modo
 aspersissent nobis, in perpetuum mihi animo
 & cogitatione non solum conspectus tui, quo
 jamdiu careo, sed & ingenii suavissimi *distrac-
 tio, discedium ac vastities venerat.* Quod te quæso,
 mi Baudi, ne diutius fiat, & literarum hunc
 sermo-

sermonem paulò magis frequentemus, quoties occasio tulerit. Lipsius ad Leodienſes fontes feciſſet ad tempus, valetudinis cauſa, itaque literas cum libellis veſtris curavimus per ipſius uxorem; prius tamen operculo deducto, ut ille nobis permiferat, qui ferebat; ſuſpicatus aliquid ineſſe, quod ad nos pertineret: nec feſellit nos opinio, ſiquidem Scaligeri literas reſignatas invenimus, in quibus quum Patri ſalutem adſcripſiſſet, non potui non ad illum etiam aliquid dare, quod ſaltem grati animi ſignificationem præſe ferret. Librum meum etiam recens editum, adjunxi, quem, obſecro te obteſtorq; per communia Muſarum ſacra, ut ad illum literarum, unicum Dictatorem, cui te propius innotuiſſe, gaudeo, una cum epistoſa perferendum cures. Omnia à te mihi data putabo, ſi id feceris. Pater ſalutat te plurimum. Vale, Lugduni Batavorum
 iv. Id. Sextiles cſo Io xci.

EPISTOLA X.

Jano Douſe patri Dom. Baudius S. P. D.

Hagam. Comitit.

Quantum animo dolorem perſenſerim ex abitu Lipſii noſtri, Vir illuſtris, poſtquam intellexi non eſſe reverſurum, ſatis, opinor, tibi liquet etiam me tacente. Angor enim intimis ſenſibus, & Academiae cauſa, cui ex animo vel le debeo; & mea, qui graviffimo adjutore orbatus

batus sum ad spem cogitationum mearum ve
auctoritate confirmandam, vel commendatio
ne promovendam. Sed privato meo dolori hæc
consolatio moderatur medeturque, quod intel
ligam multis primariis hominibus minime ob
scurum esse amorem, quo me magnus ille vi
dignum habuit, quem complecteretur, & exta
fidei causa non simplex ejus rei testificatio pu
blicis etiam tabellis consignata, quod ego in
potissima ratione felicitatis pono. Lugdun
me vestri cura magis sollicitat, cui quod tale
lumen lucere desit, vereor ut major aliquis ca
sus impendat, ne occasum ominer. Nec de cul
pis dicere attinet, quæ ubicunque resideant, pe
nes nos certè dolor hæret, siue mœror potius
qui non aliunde medicinam prospicio, quam
si dispiciatur, ut non indignus Hercules succe
dat huic Atlanti, quod tibi pro singulari do
ctrina & more in doctos magnæ curæ esse cer
tè scio. Mihi in mentem venit D. Josephi Sca
ligeri, qui vir est ille unus & unicus, qui tantam
molem excipere possit. Nec despero, quin se
exorari patiatur, si pronis animis huic causæ
incumbamus. Nihil mihi arrogabo insolentius,
sed fruor hac amabili opinione, ut exist
mem per esse paucos è gente literatorum (nam
& ego me una ibidem traho) quibus ea necessi
tudinis jura cum illo homine intercedant, qui
mihi. Totum illud quidem, certe optimam
partem, moribus ejus imputo, non meritis m
is, qu

is, quæ scio quam sint exigua. Sed quanti id refert, si tamen confit quod volo? Nisi fortè simulat; quæ labe non cadit in tam candidam mentem. Studium hic meum non deerit, modo tibi tuisq; collegis ea res volentibus sit. Curatoribus, inquam, Academiæ. De ea re quid fieri placeat, verbo, nisi molestum est, fac me certiores. Si operæ erit, excurram ad vos, Propediem in Galliam cogito, & quidem haud procul ab eo loco, ubi habet Scaliger: eadem operâ, quod in me est, accuravero, si quid huic homini mandatum vultis. Vale nobilissime Doufa. Datum Middelburgi xv. Kal. Octobris. c1o 1o xci.

EPISTOLA XI.

Jano Doufa Filio Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Scriptio tua mihi vehementer grata accidit, Index amoris in me tui, cui tanto impensius respondebo, quo plures mihi causæ sunt, quam obrem eximias animi tui dotes æstimem atque amplectar. Legi seriò primum librum seriî operis, & de re maximè seria: si cætera sint ad istud exemplum, noli diutius invidere & nomini tuo immortalem famam, & nobis ex lectione voluptatem conjunctam cum magno fructu. Cæterum, quanquam hoc studii genus & ad ingenuam animi oblectationem aptissimum sit,

fit, & maximè dignum, in quo se exerceant præclarissima ingenia, tamen quoniam ita natus es, ut tibi aliquando in luce & oculis Reip. vivendum sit, vide etiam atque etiam, mi Duosa, ne ita Cœlo defixus hæreas, ut te capiat oblivio quid terrestri patriæ debeas, quid majoribus tuis, quid iis omnibus majori parenti tuo. Si in Platonis Rep. versaremur, adeò non reprimerem oratione meâ generosam hanc indolis tuæ contentionem, ut etiam hortatione accenderem magis: sed ut tempora sunt & mores hominum, hæc secta ratioque sapientiæ relinquenda videtur iis, qui in tractatu talium rerum ita se dedunt, ut nihil aliud acturi sint in omni vita. Tibi autem lex quodammodo imposita est, ut eas potissimum artes persequaris, quibus ad res gerendas & ad civilem prudentiam informamur. Hæc me scribere amor impulit, qui in te magnus est, eritque dum ero. Vale flos adolescentum, & me ama. Datum Middelburgi xv. Kalend. Octobr. clc lō xci.

EPISTOLA XII.

Erico Dimmero Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Vide, quantam mihi licentiam tua humanitas indulgeat: obsignatis literis, quas ad Blyenburgium nostrum mitto, commodum mihi in mente fuit omissam esse clausulam salutationis ad te, quam cunctis ex æquo & bono supple-

supplere poteras, quæ tua est *ἀμελεια*, tamen veritus, ne tam supina incogitantia dolo proximavideri posset, habebam in animo eas resinare, ut latæ negligentiae poenas darem, sed (ne quid fingam) piguit rescribere: simul aptius visum est, & ad compendium laboris & ad justam satisfactionem, si apud temetjudicem & in tuo tribunali litem hanc perorarem. Et hæc summa est purgationis meæ. Tu de ea re quid fieri placeat judica, & nos ama. Vale Cadomi, XII. Mart. Anno clō Io xciij.

Joanni Duystio plurimam à me salutem nuncia, itemque Henrico Sturmio, & cæteris amicis.

Quoniam impensè faves nugis nostris poeticis, existimavi facturum me tibi, atque adeò Blyenburgio nostro rem non ingratham, si hic subjicerem carmen, quod rogatu primarii cujusdam viri conscripti in tres Professores Juris, homines non alia re dignos quam irrisu; nec aliud hic secutus sum. Vos item communiter utimini hoc munusculo, & ridete. Argumentum non edisseram pluribus, ne in re ludicra seriò desipiam.

In tres Juris perversores.

*Tres legulei presidem juris Themine
 Illiberali virginem custodia
 Servant, studentq; habere propriam sibi,
 Pluma superbit unus, & si quid magis
 Pluma est inane Pavo, non Saturnie*

Dile-

*Dilectus ales, sed vetustate ac sen
 Putris, sreator, & veterosus senex.
 Qui dum puellis vixit aptus, & virens
 Vegebat etas, perlitavit Cypridi
 Quantum pote, & vesamente fascino
 Perambulavit omnium cubilia,
 Salacia sequester, & gurges stupri.
 Nunc funerata parte, qua sola virum
 E se approbabat, lectulo affixus miser
 Sub estuosa vapulat Psora iugo,
 Vivamq; mortem & mortuam vitam trahit
 Vivum cadaver, ac superstes jam sibi.
 Alter columbus nomine atq; inscitia
 Famam obtinebat alitis Dionei,
 Ni prodidisset cuculum turpis sonus.
 Hic antecessor imperitiæ merus
 Vix indipisci gratiâ ac pretio potest
 Quenquam vacuas qui sibi aures commodat
 Doctore ut isto (qui magister unicus
 Hac arte præstat) sapere condiscat nihil.
 Postremus ille nuperus Novitius
 Hoc se Venerium fors putat nepotulum
 Vulcaniâ de gente quod natus cluat.
 Et ille curva nempe nobis corrigit:
 Qui mente curvus, curvus omni corpore
 Serpentis instar bestie pedem struit.
 Horum omnium si detur optio mihi,
 Diri voverem de tribus nequissimum,
 Auferre vellet ut duos superstites.*

Valete & plaudite. Calliopius recensuit.

EPI-

EPISTOLA XIII.

Jano Douſe patri Dom. Baudini S. P. D.

Hagam Comitib.

NOVISSIMIS literis abundè cauſam dixiſſe videor, cur una cum Tuningio ad Scaligerum non ſim profectus, quam & æquitati tuæ probatum iri planè confido. Sed quoniam animus mihi præſagit fore, ut obrectatores ſequius actiones meas interpretentur, quod & antea factum, ut intelligo ex literis, quas ab amiſſimo homine Turonibus accepi, viſum eſt à te postulandum, ut ſi quid incommodè ſuſpicionis animo tuo non ſpontè hæſit, ſed alterius artificio inculcatum eſt, id omne tanquam magiſter unicus bonarum artium deleas, ſed non alià lege, quam ſi me probè noſti nec falſum, nec fallacem; utique apud te, cui interiorem animum ſemper aperui, ſine fūco & fallaciis; inde adeo, quod hunc hominem dignum cenſuiſſi, quem haberes in numero tuorum. Quod autem homo vaniſſimus vulgò diſſeminavit, non poſſe me hinc à muliercula divelli, quam impotenti amore depeream, id ſi fortè ad aures tuas permanavit, tanti non eſt, ut refutationem deſideret. Ego me & juvenem eſſe fateor, & affinem earum rerum, quas fert adoleſcentia, ſed (quod pace Faſcini dixerim) non ſum jam aut tam omnium ignarus, ut amorem, nekiam, & ejus vias devias, aut tam ab animo

D

inſir-

infirmus, ut huic immodesto affectui modum non possim. Cur hinc itaque tam diu hinc consilio omnium benevolentium adductus scilicet, & auctoritate primarii Normanni præsidis, qui ad pericula itinerum illud incommodi adungebat, perexiguam spem esse cernendi, quæ vellemus; rationes autem, quæ opinionem suam confirmabat, erant ejusdem, quæ homini etiam impensè cupienti accedere possent curam amplius deliberandi. tametsi peculiaris mihi causa erat Augusti Turonum proficiscendi (quod & præsentis ingenuitate professus sum, cum facillime possem ex Hetruriæ disciplina gratiam tuis spontè suscepti apud vos inire) tamen existimavi faciundam, ut quidquam cupidinis attentarem. Cujus sanè consilii nihil poenitet, tametsi iter hoc N. benè feliciter evenit. Quem exitum habuerit ejus legatione verbo quidem nobis significavit: quod injuriam hominis causa contemptu ulcisceretur, sed qua ex parte res hic communis agitur, vehementer indignor expertem me habitum esse istiuse nuncii: nisi quod ad me scribit clarus Florentius Christianus, eum cum bonæ spe domum rediisse, quod lætor. Sciam proinde quidquid hujus sit, & pro virili occasionem urgebo. Hasce enim literas hinc relicto cum jam in procinctu essem, ut Augustam Turonum me conferrem. Inde porro ad Scali-

rum cogito, ut tibi consvadeam homini: adnitar
 equidem omnino gratiâ, operâ atque industriâ.
 Vestrum erit admonere, quid facto opus sit.
 • Efficiam, ut intelligas, & quam mea sponte fa-
 veam huic causâ, & quam nihil à vobis frustra
 ad me delatum esse videatur. Vale Vir obser-
 vande. Datum Cadomi xvii. Martii, Anno
 clo 16 xci.

Salutabis officiosè à nobis filium tuum,
 Hautenum, & nobilem virum Almondam.

EPISTOLA XIV.

Ludovicus Servinus Dom. Budio suo S. P. D.

Cadomum.

TRes ad te literas dedi cum Epistola Scipio-
 nis Sardinii Viri Illustris, ut de ejus volun-
 tate cerior fieres. Casæus Regis notarius aurifi-
 ci Cadomenfi, qui hîc degit, eas ad te perferen-
 das tradidit: Sed vereor, ne interceptæ fuerint.
 Ex hac quarta intelliges virum illum optimum,
 & benè de Republ. nostra sentientem, id valdè
 cupere, ut illi comes adsis, & in sermonibus so-
 cius. Grataë illi fuerunt literæ tuæ quibus à me
 petebas, ut ab illo scirem, an quæ D. D. Thuanus
 & Harlæus ei de te renunciaverant, ita illi place-
 rent, ut te hospitio suo vellet excipere. Ejus læ-
 titiam maximè augebit tua præsentia, & in am-
 bulando Plessæo prætorio, & in familiaribus col-
 loquiis aviditatem desiderii frequens assidui-
 tatis usus implebit. Spondit se præter con-
 victum

victum daturum tibi annuos ducentos aure
 vel, ut cum Gallis nostris loquar, octinge
 libras argenti. Veni igitur, & quantum in
 situm erit, efficiam, ut optatis tuis perfrua
 Vale, etiam atque etiam vale, & me ama.
 Idibus Augustæ Turonum VI. Kal. April. Cl
 XCII.

EPISTOLA XV.

Josepha Scaligero Dem, Bandini S. P. D.

Prulliacus

PRIUSquam hinc discederem, Vir clarissim
 postea item cum essem Cadomi, compl
 ad te literas dedi, quarum plerasque in itin
 perisse certo rescivi: cæteras item non fui
 perlatas, conjecturam facio ex tuo silen
 Nam si humanitatem tuam novi, non esses
 dignatus responso juvenem, cætera quide
 nullius pretii, tui tamen (quod hinc plurimu
 valet) observantissimum, nisi forte (ut
 sunt tempora) idem tuis, quod meis literis
 etum sit. Quod si est, tu quidem jacturæ n
 facis, cares enim scriptione insulsissima,
 tamen seriò ringor, & hoc incommodum
 maximè inter ærumnas deputandum cen
 Cùm ad te iret Gerardus Tuningius alleg
 Leidensis Academiæ, dederam ei pergrande
 epistolam ad te perferendam, quæ & hostiu
 potita est. Eò autem studiosius in hanc caus
 incumbebam, quod meo potissimum impu
 facti

factum erat, ut ea legatio institueretur, non quod certam aliquam spem proposuerim nostris hominibus fore, ut te exorari patereris, sed ne quid prætermisisse viderer eorum, quæ vel ad promissi fidem implendam, vel ad periculum meæ apud te gratiæ faciendum attinebant. Ita autem sum cum illis locutus, ut quamcunque in partem sese animi tui sententia flexisset, mihi facti mei ratio probè constaret. Etenim si te impetrabilem præbuissem, omnia jam consecutus eram: sin, operæpretium tamen erat, Virum tali famâ ac meritis, vel in certissimâ spe, ultrò ab omni gente ambiri, quod nec tibi, ut spero, ingratum accidit, certè ad famam patriæ meæ gloriosum fuit, & communiter in rem literariæ dignitatis, cujus tu unicus hoc seculo famam sustines. Plura quæ nolis, auduisse te arbitror ex * quæ & hominis causa libens omitto. Deum ex animo precor, ut illi bonam mentem det, sin insanire pertendit, opto ut pessimè consulta, salvo publico status, auctori quam minimum noceant. In præmaturo obitu alumni tui valde indolui. Epicedium legi non sine admiratione, non opus fuit notare, qui auctorem laudaret.

Tam bona quippe alio non potuere loco.

Mitto ad te libellum, & literas à Richardo Thomsonio, quas Cadomi jampridem acceperam, sed mittere distuli partim, ob pericula itinerum, simul quod non existimarem multum

70 DOMINICI BANDII

esse in mora periculi. Vale, Vir observande nos ama. Datum Cæsaroduni Turonum x. April. cl. 15. xcii.

D. Thuanus paulatim convalescit, & jam ef-
vado salutis, quam penè autem nobis fuit n-
gnus ille vir!

EPISTOLA XVI.

Josephus Scaliger Dam. Bandio S.

Turono

Vix potui legere epistolam tuam, cum ec-
is, cui has dedi, instabat & vellebat aure
ut si quid vellem Turonos, scriberem. Scri-
igitur hæc paucula, potius, ut te certiolem fac-
rem, me tuas accepisse literas, quam ut longiori
ad te scriberem. Nam per hominis propera-
riam non licet, neque sane per rei, de qua scribi
difficultatem. Est enim ejuscemodi, ut discu-
enda sit prius inter nos, quam ut de ea ego n-
vus & ignotus homo Ordinibus illis referre a-
quid certi possim. Exspecta ergo adventum n-
strum: qui sine dubio prævertet nuncium ob-
tus illius viri, cujus vicem ego & tua & mea ca-
sa doleo. Cum ego accepi epistolam tuam, ha-
exaravi. Audio à Thrasone rumusculos spar-
de tergiversatione, ut ipse mentitur, mea. T-
audacter nega. Cui rei ut fidem faciam, eg-
quamprimum illi manu meâ exaratam provoc-
tionem meam in mille aut mille ducentos
aureos mittam. Vale. x. Kal.

Jun. Raptim.

E P

EPISTOLA XVII.

Josephe Scaligero Dem. Bandius S. P. D.

Prulliacum.

Vertunianus tuus, imò jam meus, siue quod me tuum esse intelligit, siue quod aliquid in homine exstare opinatur, quod amore non sit indignum: is igitur noster Vertunianus literas mecum tuas communicavit, quas ad Academiam & Senatum Leidensem Tuningio perferendas dedisti, quibus perlectis non mediocrem animo lætitiā persensī. Subverebar enim, ne præ studio aliquid offendissem. Et verò si memet arbitro hæc lis dijudicetur, non possum absolvi ab omni culpa improvidæ credulitatis, quod in animum induxerim fore, ut cū omnia summa meritis sis, tam exili conditione acquiesceres. Cæterum ne nimis prævaricer, nunquam equidem pronunciavi mihi liquere, cujus tamen temeritatis haud obscure insinuat me epistola Leidensium. Nam ut omittam non fuisse mihi in manu præstare factum alterius, eam in te novisse videor ingenii indolem, ut difficulter crederem ullā te repentinā voluntate à pristino vitæ instituto posse demoveri. Quid igitur fuit, quamobrem auctor nostris hominibus esse non dubitarem, ut hominem ad te publicitus allegarent? Primum cum eos sponte elatos viderem cupiditate neutiquam reprehendenda,

studium meum prolixè in eam rem sum pol-
licitus, ὅτι μάλιστ' ὑμῶν ἀπούσαντες ὀφείλωμεν, ut si
quid obtineri posset, gratiam haud exiguam
ab illis inirem: sin aliter animatus esses, publi-
cum tamen testimonium extaret, & iudicii er-
ga te, & amoris in rem literariam. Huc acce-
debant argumenta non sanè nulla, quibus ad-
ducebar, ut negotium confici posse non omni-
nò desperarem, quæ quoniam ipse tibi ma-
gnam partem objecisti, & de iis jam transactum
est, non retractabo. Sed næ ego magno cona-
tu multum ineptio, qui tam sollicitè apud te
causam orem, cujus iudicio non tantum culp-
liberior, sed laudem etiam commeruisse video
ut potius mihi gaudere debeam, quàm quid
quam habeam excusandum. Illud video te mi-
rari posse, quò factum sit ut huc redierim, longa
est injuria, longæ ambages, paucis te absolvam.
Cum profecturus essem in Belgium, quod a
omnem vitæ porro instituendæ spem magnum
mihi præfidium repositum esse viderem in ami-
citiis D. Thuani, junioris Harlæi, aliorumque
quos tua mihi commendatio conciliavit, jeco-
ram aliquod dictum ex transverso, unde cor-
jici posset invito me animo à talibus viris ave-
li, quæ res illis curam cogitandi attulit, ut con-
ditionem aliquam nobis prospicerent, quod
perfecerunt. Utor hîc convictu & intimâ cor-
suetudine D. Scipionis Sardinii, quem virum

no

non aliter intueor, quam *ἀνέλεον* *χρυσέως* *ἔχον*,
 ita quotidie magis magisque benefactis suis
 consequitur, ut patriam, meosque necessarios
 minimè desiderem, à quibus sum affectus infi-
 gni quadam injurià, quam aures nactus tuas
 (quod propediem futurum spero) coram libe-
 re & audacter expromam. Vale, vir illustris,
 & nos ama. Datum Caesarodum Turonum,
 vi. Maji. cId Io xcii.

EPISTOLA XVIII.

Josepho Scaligero Dom. Baudius S. P. D.

Prulliacum.

NON existimo mihi sollicità oratione opus
 esse apud te, Vir clarissime, ut culpam supe-
 rioris silentii deprecer. Cum enim nihil ha-
 berem; quod tua scire magnopere interesset,
 causa non erat, cur ultro ineptirem, teque virum
 ferum & gravem literis manibus compella-
 rem. Veruntamen cum perspexisse mihi vi-
 dear ex amicissimo tuo sermone, te nostrum in-
 scribendo officium non aspernaturum, abesse
 non potest, quin peccarim: sed in posterum
 placebo tibi, si me culpam emendare patieris;
 ut quod hætenus cessatum est, id diligentia re-
 sarcatur. Otio certe ita abundavi, ut mallem
 salubre aliquod & cum fructu negotium, quod
 quidem optare impune licuit, sperandi copiam
 non habui per hanc temporum calamitatem.

D. S.

mihi

nisi quod propensissimam mei retinendi voluntatem in D. Thuano penitus cognovi. Quem heroem quod mihi conciliaſti, gratiam proinde ut mereris, nunquam referam, habebo quidem certè dum vivam. Literas ad Lipſum tuas aut ipſe perferam, aut invenero qui curet eas perferendas. Mitto ad te lambos meos, vercor ut gratiam novitatis eruerint. Nemo tamen te uno cui hæc noſtra probari impenſius ſtudeam. Vale. Vir eximie, meque tui obſervantiſſimum amari porrò perſevera. Datum Caſaroduni Turonorum xv. Maji, clō lō xcii.

EPISTOLA XIX.

Joſephus Scaliger Dom. Baudio ſuo S.

Literas tuas, mi Baudi, unà cum Poematiſtis, jam tunc ad me miſit Nic. Puppiniuſ Germanuſ, cum te in Batavos profeſtum fuiſſe, certò ab amicis accepiſſem. Ab eo tempore nihil literarum à te: & de te, ſermoneſ vel nulli vel obſcuri. Donec per Tuningium te in Batavis fuiſſe, agnovi potiuſ, quàm didici. Itaque nunc incertuſ ſum, apud te conſtitueriſne diuſurni ſilentii mei ſupplicium expoſcere, an mecum hanc expoſtulare injuriam, quod officiū deſuiſſe videar. Utrumviſ malis, & æquum poſtulas, & manuſ do. Neq; enim negare poſſum, meritò id à me exigi, quod cum deberem non præſtiti. Memini tamen culpam à me abeſſe. Si hoc me purgare non poſſum, bonà tamen

me

EPISTOLARUM CENT. I.

ss

men conscientiam me sustentabo. Sed, quantum te novi, non utar te iniquo iudice: & confido causam me tibi probare. De Lipsio non possum satis mirari, nisi cum ad tuarum epistolarum verba venio. Tunc enim non eum defecisse, sed serius defecisse miror. Doleo tamen hominis vicem: & quanquam factum improbo, tamen in eo jus amicitiae nostrae, tanquam aliquod numen in veteri luco, veneror. Chronologiam Anglicam, quam mihi à Richardo Thomsonio Anglo misisti, vellem equidem planè intelligerem. Nunc oblitterata mihi tot dialectica; vox quoque Mærim ipsa fugit. Odorabor tamen quod poterò, & videor jam deprehendisse in illo Chronologo *φιλοτιμία* quandam, & nisi me fallit conjectura, est ex illis, qui novos reges Persarum in Daniele, in Apocalypsi portenta deprehendunt. Vale, Ex arce Prulliacensi. vi. Non. Junii.

EPISTOLA XX.

Jano Doussè patri Dom. Baudius S. P. D.

Hagae. Comitum.

Quam meum studium extiterit Scaligeri vobis conciliandi, si parum mihi tacito fides constat, dicendo persuadere non postulo, praesertim apud te, qui me non nævo aliquo, sed totum penitus nosti. Illud item verè profiteri possum, non alia me cupiditate impulsisse ad id officii munus suscipiendum, quam

quam ut Aca^demiæ, ex qua ad hanc qualem
cunque famam profluxi, tibi^{que} imprimis, &
multis nominibus sum devotus, hoc inge
beneficio gratiam referrem. Quod si emol
mentum spectassem, quid fuisset me inscitum
qui hanc provinciam ultrò à vobis mihi de
tam repudiarim? Ac Tuningii nostri content
non habuit illa quidem cum successum, que
spe votisque communiter præceperamus, non
tamen omnino frustra fuit, extat enim ejusm
di testimonium à viro magno, ut tanti penè f
erit conditionem non accepisse. Ex quo h
sum, haud defui hominem urgere per litera
sed quia spem illi facio isthuc proficiscendi n
hil mihi respondent *apud rā arduā*, sed ea in
adventum meum protulit. Cum illinc re

• diero, nihil mihi prius erit, quàm ut maxim
• minima, medioxuma, quidquid denique hui
• est, ad vos perscribam, neque enim planè occi
• res est, & omen quidem Deus prohibeat, se
ea jam tempora in Galliis fluunt, ut vel invit
ad vos adigi posse videatur. Quæ meæ hîc pa
tes erunt eas constantiæ causa tuebor, & nun
ita res nata est, ut mihi non sit integra, quin se
dulò huic causæ incumbam. Quod enim spe
ctaveram, nec id ex transverso casus objecit
ut vestra perspicere posset amicitiae fides. Rem
paucis expediam. Est apud D. Buzanvallium
Regis legatum filius Audeberti Aurelianensi

poet

poetæ non è multis, qui ordo non eget aliâ notâ, ut se tibi conciliet, qui familiam ducis. Huic Mecœnas meus Scipio Sardinus vir magnificus benignè facere vult, qui fide curavit hîc mihi numerandos quinquaginta aureos, quæ summa efficit nostras libras Plandricas viginti quinque, ut isthic reddantur isti, quem dixi Auderto. Non potui recusare, ne aut ille meam, aut ego vestram fidem parvipendere viderer, quanquam equidem non istud postulo tanquam debitum, sed ut hoc pignore magis potius vobis obstringar. Si tamen tergiversantur alii penes quos Academiae curatio est (nam de tua voluntate injurius sim, si dubitem) potius quàm literæ transcriptionis remittantur cum protesto, ut Mercuriales loquuntur, constituo me resoluturum, ejusque rei testimonium hæc literas esse cupio. Nec verò indigni sumus, quorum rationem habeat Academia Lugdunensis. Nam ut alia tacitus præteream, nuper cum essem Cadomi & diutiusculè illîc morarer ob pericula itinerum, (ride frigidum schema) timuerunt sibi juridici professores, ne ego (scilicet is eram, qui rem tantam præstare possem) sed tamen misère timuerunt, ne eos de imperitiæ possessione dejicerem, & quoniam interdicto contendere nequibant (nihil enim tentarem, nec vi, nec clàm, nec precario, sed princeps Senatus vir inter Galliæ primos non obscuris sermonibus significaverat cupere se, ut jus

ut jus isthic publicè docerem) mortales igitur isti primum calumniantur religionem, post ul-
 id parum procedit causificantur Lugdunum Ba-
 tavorum numero Academiarum non cense-
 Præses, de quo retuli, verbis acribus homines
 istos castigavit, eosque assimulavit Draconi He-
 speridum hortorum, tenes quorsum, quid mu-
 ta? frementibus miseris istis leguleis partim
 odio religionis, partim conscientia inicitia sua
 perfectum est, ut qui Leidæ gradum accepit-
 sent, legitime promoti viderentur. Itaque si no-
 alibi fides mea devincta fuisset, conditio mihi
 in mundo erat neutiquam poenitenda. Nun-
 hic in Advocatorum numerum allectus sum
 nemine quidem controversiam movente, sed re-
 gius Advocatus vir insignis mihiq; amicissimu
 hanc occasionem arripuit; disertaque oratione
 urbem vestram celebravit, commemoratis que
 constanter pro patria libertate exantlasset, non
 sine honorifica tui Lipsiique mentione. Sum-
 hic in familia viri Illustris Scipionis Sardinii, qui
 præter convictum mihi constituit in annos sin-
 gulos summam ducentorum aureorum sala-
 rium. Utor præterea familiariter D. Thuano
 qui te plurimum jubet salvere. Quæso te ob-
 testorque, nobilissime Doufa, perfice ut Lugdu-
 nensis Academia pecuniam istam refundat. Agi-
 tur enim & ejus fides, & mea existimatio, & non
 nullum quoque decus literarum. Plura non ad-
 dam

dam. Vale, & nos ama. Datum Cæsaroduni
Turonum, xxiii. Julii. clō 1ō xcii.

Quod ad te scribo, id publicè scriptum pu-
to, tu enim in re Academiæ unus es instar o-
mnium, scribam tamen propediem urbi vestræ,
cui ex animo volo. Hauteno nostro, & Almon-
dæ plurimam meis verbis salutem nuncia; Dou-
sa item tuo.

EPISTOLA XXI.

Josepho Scaligero Dom. Baudius S. D.

Prulliacum.

HAud ita pridem, Vir illustis, huc è Batavis
advenerunt duo benè nati & educati ado-
lescentes, qui pro certo adferunt, Academiam
Leidensem optimâ spe sustentari adventus tui,
quam vel ex contextu literarum tuarum sibi
fingunt, vel (ut potius conjicio) ex relatu &
commentario Gerardi Tuningii; nisi forsitan
vitio humani ingenii facillè credunt, quod mi-
serè cupiunt. Paterer haud invitus eos, quàm
diutissimè jucundâ hac opinione oblectari, nisi
& promissi religio, & suscepti officii munus eas
mihi partes imposuisset, ut quidquid hujus est,
Belgicâ fide perscribendum habeam sine furo
& fallaciis. Quapropter te de hac tota re com-
monendum putavi, ut, nisi molestum est, cer-
tior fiam ex tuis literis, quid nostris hominibus
respondendum videatur. Nam illos usque fal-
so gaudio lactari, ne te quidem velle opinor.

Fortè

Fortè etiam non prorsus occisa est hæc res. Quod si mihi ullo pacto persuasum foret, omni opere studio, industria experiret, quid apud te posset. Quanquam enim nihil eorum, quæ ad rem attinebant prætermissum esse arbitror à Gerardo nostro Tuningio; tamen sum in ea hæresi, confidenti multum quoque ponderis habitur fuisse meas preces. Quapropter magnoperè te obtestor, ut animi tui sententiam edisseras,

Μηδὲ τι ἀνδρῶν μὲν λίσσο, μὲν δ' ἐλαττώων.

Illud liquet mihi confirmare, quanquam omniprodo literarum omnia summa tibi deberi consentit, vix uspiam repertum iri gentem, quæ prior animo talem in te affectum pro virili comprobare, sese studeat. Ac tamen si velut ex formula tecum agunt, & certis legibus pacisci videntur, ut ad se venias, tamen (quæ tua est æquitas) non debes illud exigere ad severiorem normam. Si quid mihi credis, qui intimus fui eorum consilius. Unum illud experunt, ut de præsentia tua illis gratiam facias, id si consequantur, omnia sibi à te data putabunt, quinimò, si voles, ultro in tuas leges jurabunt. Vale, & nos

amamus. Datum Cæsaroduni Turo-
num, XIII. Novembr.

clō Io. xci.

Epist.

EPISTOLA XXII.

Josepho Scaliger Dom. Baudio S.

Turonos.

Qui ducere volentem non potuerunt, quomodo nolentem trahere possint non video. Equidem literis satis longis cavisse videor, ne ab homine liberrimo ac minimè duplici extorquere sperarent, quod exorare non potuerunt. Atq; utinam is essem, quem ipsi me esse aut persuaserunt sibi, aut optarunt, hoc est, dignum eâ provinciâ: non aliâ suadelâ opus fuisset Tunningio nostro ad me perducendum, quam illis amplissimorum Ordinum & Academiae Leidensis de me testimoniis. Quibus victus alius fortassè & ab ingenio & à cultura imparatior, quam nos, manus dedisset. Ego verò, qui & in patria, & cum patria, si opus sit, mori decrevi, nunquam animum meum inducere potui, quin miserabiles reliquias meæ patriæ quorumvis integris rebus præferam. Deinde quæ poterant satis expurgare cicutæ, si ingeniolum, quod semper littus amavit, in altum ambitionis proveherem, & me palam in illa luce traducerem? Hoc ego, mi Baudi, nunquam faciam. Novi enim me & vires meas; quas tamen in umbra *εὐνομαχίας* quibusdam periclitatus sum, nunquam tamen ita insaniam, ut in arenam producam. Quare si aliquid speculæ reliquum

E

liquum in poenitentia mea, aut, ut Latini
 quar, in lenitate posterunt, amabo te, de
 ex animis eorum, ne me eo loci redigant
 bis negem iis, quibus semel promittere no
 Ego verò interea & eorum de me iudicium
 egregium in me studium posteritati testati
 relinquam, ut sciant ventura saecula, ab ex
 eum provocatum, qui à suis ignoratus fuit.
 verò & me ama, mi Baudi, quod haecenus
 facere sentio: & candidissimā Batavorum
 te scias nihil mihi carius esse. Quid agat
 plus, quibus in regionibus positus sit, sci
 cupio. Valde fallor, si ejus amor in me
 puit, quamvis institutum vitae mutavit.
 le. Ex arce Proliacensi, xviii. Novem
 beris lo xciii.

EPISTOLA XXIII.

Q. Sept. Florens Christianus Dom. Baudio suo S.

Turonos an? Cadon

Nisi ego te virum ¹⁹ *diuini* & os tuum à
 existimasset, negasset, hesternā die
 accepisse te secundas & nuperas. literas in
 Quarum exemplum, ne eadem de me susp
 possis, ecce mitto quasi cramben recocctā
 neque enim talia revocare aut repetere,
 moris est aut amoris. Scripseram verò
 ad hunc modum: Quum hac iter faciens

liger statim me videret, & ego integrum fere
 diem aspectu illius & colloquio fruerer, ex-
 plere cupiens diuturnam situm amici magni
 & fratris videndi, beatus secundum vulgarem
 sententiam *ἔ. τῆς ἐξ ἡμῶν τοῦ ἑνὸς*, equidem mi-
 mirabar, cum per ora suavis interdum curre-
 ret de Baudio sermo, neminem extitisse in illo
 comitatu, qui tuas mihi redderet, quive de te
 aut abs te quicquam mihi renunciaret, præter
 tristenuncium. Te scilicet in morbo cubare,
 & languenti ægrè vapideque esse. Tandem
 ecce hac ipsâ die, quâ hæc scribo, accepi illas
 tuas datas Turoni VII. Eid. Quintilis, quas
 ex Carnutum urbe mittendas mihi curavit ipse
 Scaliger, cum excusatione incogitantia, vel,
 ut cum Tranquillo dicam, *μεταπλεῖς καὶ ἀκατα-
 ρκῆς* fecerat *ἐπιτομὴν συνήκων ἀποδείκνυσι* ἀμφοτε-
 ρῶν ἡμῶν ἐξ ἑκείνων ἡγεμονίας. Eas verò, ut
 perlegi, miratus sum ut debui phrascos ver-
 borum elegantissimæ, & amavi amici, etsi in-
 debiti, erga nos cultus gratia. Sed quia mirus
 in arte dicendi artifex, advocacy nem videris
 postulare, quo magis ociosus prioribus nostris
 respondeas. Libet usurpare Heroïnæ illius So-
 phocleæ dictum, *ἔ. τῶ, βαρεῖ ὄδῳ ἀπὸς τῶ
 ὀνείρου δούκῃς*; An me tam fungum vel pepo-
 nem putes, ut præsentissimum & efficacissi-
 mum responsionis genus non existimem sic
 non respondere? Spondi quidem tibi ego
ἔ. 2 *μὴν*

64 DOMINICI BAUDI

mutuum amorem & parem observantiam. I
aut omninò aut nihil te respondere verum
Agnosco facundiam vel ex ore blaso, ex
gantibus propositionibus affirmanter conc
do, & contra te ex arte & ingenio tuo sym
rasma tollo. I. nunc, & proba te mutum esse
diserta oratione. Hoc argumento neq; ego
spondeo literis tuis, & has accipies usurarius
& accessionis vice principalem sortem non
natura. Ave & vale, mi Baudi.

Addam hoc etiam, recreatum me valde
firmatione illâ, quam mihi fecisti de Justo
pfi salute, quem jamdudum incerto nuncio
tellexeram è vivis sublatum, Et quia versus
quot pro tumulo vel potius cenotaphio inar
scripseram, volui te scire oblita mihi ea car
na per hos elegos:

Ergò etiam, Baudi, vires amicitia cundo

Fama, nec instabili crudeliante valeat,

Quum Lipsi factum vulgasset, tris, dolebam,

Et justo cineri jam pia iusta dabam,

Sed bene quod falsus rumor, falsiq; dolores;

Quodq; recantatum carmine carmen obit.

Musa omnis potius valeat, nam funera Lipsi

Tantum Musa canet, quam sua fata canet.

Vale iterum, mi Baudi, & memineris, quæso,

questione harum literarum, quas Lugduni

avorum datas, & Cadomi relictas, tute mihi

nunciasti. Vindocini xiv. Kal. Jan.

clo lo xcii.

E

EPISTOLA XXIV.

*Jano Douſæ Filio Dom. Baudius S. P. D.**Lugdunum Batavorum.*

Quamquam jure mēo possum dicam inju-
 riae & quidem atrocioris tibi impingere,
 quod cum ad homines à sola fama notos scri-
 beres de re, in qua permultum poteram, magna
 promiseram, omnia cuperem quæ velles, me
 veterem familiæ Douſicæ cultorem, tuiq; per-
 studiosum, ne verbo quidem salutaveris, ac ne
 per optionem quidem: dabo tamen hoc amo-
 ri nostro, ne hanc offensionem ad animum re-
 vocem, si in posterum bonâ fide culpam emen-
 das. Sed an non ἀλλοτε ὀφθαλμοῖς σου ὁ διχῶν,
 ita cū essem apud D Scaligerum multus no-
 bis ultrò citroq; sermo fuit de te, ac patre tuo,
 nec parcus vestrarum laudum. Tuam de Cœ-
 lo poësin in cœlum effert homo, & optimus
 talium æstimator; & minimè à natura aut disci-
 plina factus ad assentandum. Valdè item ca-
 pitur iis versibus, quos in effigiem suam & pa-
 tris composuisti. Mihi quidem, qui nec omni-
 um hebetissimus ad ea studia sum, nec multum
 acutus, ita placent, ut negem quidquam ele-
 gantius fieri posse, quodq; propius accedat ad
 genium puræ putæ antiquitatis; ex quo myro-
 thecio promendum est quidquid probabitur
 probis. Plura in os tibi non dicam, prope-
 diem

E

diem

mum quidem voluntate & communi officio adductus, ut illustri beneficio demererer homines optimos meique studiosos, quorum tu familiam ducis: postea autem casus intercedit ejusmodi, ut mihi non esset integrum ab ea causa desciscere. Sed quia jam quater ad minimum ea de re ad vos perscripsi, ne te virum magnis in rebus occupatum eadem sæpius iterando enecem, rem totam paucis dabo. Est apud D. Buzanvallium Regis legatum Germanus Audebertus G. Filius, poeta non è multis, qui ordo non eget aliâ notâ, ut se tibi commendet. Huic frater Nicolaus Audebertus Aremoricae Curiae Senator per me transcripsit quinquaginta aureos, quæ summa efficit nostrates libras viginti & quinque. Eam pecuniam, Academiae Leideni persolvendam delegavi, fretus & fide nostrâ, & amore tuo, & nonnullâ etiam nostri opinione. Pluribus te obtestari ne quid moræ sit, quin hi nummi renumerentur isti Audeberto, nec possum nec debeo. Plurisenim mihi es, pluris item tibi sum, quam ut rem tantillam precibus emi oporteat. Itaque si vergiverantur nostri Leidenenses, aut daturi videntur tanquam imputantes (nam de animi tui indole longè aliud sentio) majorem gratiam inibunt à me, si simpliciter negent, aut omnino ne dent, quam si me adspicere postulent velut obnoxium. Valde me ignorant, si qui hoc sibi persuadent. Ego cum in eorum

E 4

causa

causa tantum contenderim, quantum ab alio ponderari malo quam à me prædicari, nemi probo improbum videri debuit, si cum occasus ad eam rem ferret, à civitate splendida, cui (quid elatum effutiam) sempervolui, nunquam desui, plurimum elaboravi, pignus aliquod grati animi sperare ausus sum. Id si aliorum trahunt, non magnoperè refragabor eorum opinioni, dum credant ipsi Scaligero coram affirmaturo, me præcipuum impulsorem fuisse ut ad vos proficisci animum induceret. Sed quoniam id omne jam pridem actum transactum puto, frustra fortean has egomet mecum rationes deputo. Cæterum vereri me cogit temporis diuturnitas, jam enim ferè nonus mensis effluxit, postquam vos ea de re primum comminifeci. Sed de his tantum. Scaliger te & filium patre dignum fert in oculis. Lipsium videri de observat, & se omni ope elaboraturum pollicetur, cum istic erit, ut hominem bonæ mentis restituat. D. Hautenum & Vulcanium ex animo à me saluta. Datum Cæsaroduni Turonorum ix. April. clō Idō xciii.

EPISTOLA XXVI.

Janus Donsa filius Dom. Baudii suo S. D.

Turonos.

BEnè, quod à me literas frequentiores effigitas, amicissime Baudi; amoris enim tui in

in re magnitudinem agnosco : nec tamen bene, si de silentio gravius quidquam suspicaris. Oblitum me tui, quod in hanc diem literas meas nullas acceperis censem ? Adeone aut infirma fides nostra est, ut solis literarum tibi cinibus fulcienda sit, aut tuorum meritorum fragilis memoria, ut huic de me opinioni esse debuerit ? Non ignoras scitum illud. Nihil citius senescit, quam gratia ; ea scilicet, quæ à rebus fluxis & senescentibus oritur. Nostra autem amicitia, ex animorum studiorumq; similitudine & à virtute semper-viridi orta, arescet nunquam. Et quidem affectus nostri non obscura indicia præbuisse me tibi etiam absenti gloriari possum. Nam quod ad literas attinet, ejus rei culpa residet in hac communi temporum calamitate, cum serius fortè post discessum Jossenii misissem, cum literis, tibi librum meum, quem novissimè emisi in lucem ; intellexi postea, periisse in via, antequam ad ipsius manus perveniret. Quod eò scribo, ne ipsum Jossenium pro aliena culpa piacularem subdas indignationi tuæ. --- *nihil ille nec ausus, Nec potuit.* --- Exemplar epistolæ illius cum fortè servatum fuisset à fratre, qui excerpserat eas omnes, quæ Scaligeri causâ scriptæ, denuò tibi descripsi & misi. Graviter autem mihi peccare videretur, mi Baudi, si expertem te haberem scriptorum nostrorum, qui eorum semper tam candidus iudex, imò supra meritum laudator. Præ-

E s

sertim

sertim, cum horum potissima pars spectet incomparabilem illum heroem & Musarum Herculem Josephum Scaligerum. De quo viro pertrahendo in has oras & jampridem multum laboravimus, & hoc tempore pulcherrima occasio mittendarum literarum bonæ nobis spei faculam accendit, ut quasi prælag quodam futuræ felicitatis elati ad finem videamur venisse votorum nostrorum, & expectare pene successerit in desiderii locum. Vale, Salutat plurimum Pater.

EPISTOLA XXVII.

Josepho Scaligero Dom. Baudini S. P. D.

Prulliacum.

Quod me à scribendo sustinuerim postquam à te discessi, non rusticè verecundum id factum, quam tua comitas commoditasque funditus mihi exemit, multò minus oblivioni officij, quod ut captus noster est, omni obsevantia semper colam: sed (ne me ab omni culpa vindicare postulem) desidia quædam fui cui si succenses, ad facilitatem tuam provoco in qua cum certam veniæ spem mihi repositam esse intelligam (vide os meum) interdum huius blando & illecebroso vitio plusculum soles indulgere. Cæterum non inultus id nunc abisti:

Νῦν γὰρ ποιεῖται ἔχεις δὲ τὸν ἀνδρα γυμνα.

nun

nunc respicit nos *ὕψιστη* studio & opera maxime Vertuniani, cui certasset officiis Falescus vir aptus ex ipsa humanitate, nisi domesticus moeror ex transverso incurrens, voluntati ejus moram objecisset. Hec nugari ausus sum apud te, familiarius quidem, quam dignitas tua postulet, aut singulare meum de tua virtute iudicium, sed te iudice nihil aliud forsitan pecco, nisi quod culpam deprecor. Puppinchii literas ad te mitto, quarum argumentum mihi per epistolam edisserunt. Monui hominem amice, ut sorti suæ quoad ejus fieri possit, acquiesceret, nec incertâ spe certam conditionem amitteret, non illam quidem parem ejus meritis, sed, ut tempora sunt, minimè poenitendam homini moderato. Sed hæc ista in adventum tuum differentur, quem opere maximo expectamus. *ὅτι τὴν ἐνέτακτον* dixi-ne tibi nuper coram, an aliundè rescivisti? Venditat verò in sermonibus, paratum sese quingentos aureos sequestro deponere, quos amittat, si est ut repereris arcana illa Geometriæ. Calent operæ, maturatur editio. Hanc scilicet adventitiam tibi parat, ne desit unde litemus Deo

Risui. Vale, Vir magne, & nos ama. Da-

tum Cæsaro duni Turonum xxviii.

April. clō lo xchii.

EPISTOLÆ

EPISTOLA XXVIII.

Josepho Scaligero Dom. Bandini S. P. D.

Prullianu

Nihil est aut amore facilius, aut Vertun
 nostri suadâ impetrabilius, ita verbo
 perfecit, ut iterum culpam deprecari malle
 quàm carere. Persuasit autem fore, ut h
 nostræ ineptiæ non tantum non succense
 verum ultro faventiam accommodares, qu
 sit compendio assequeretur, literas mihi leg
 das dedit, quibus testaris quam tibi volent
 provocare Geometropoetam sponsione mi
 aut (si id parum est) mille ducentorum aur
 sum. Mihi quidem quanquam minus idon
 estium causarum judici, jampridem judicati
 est. — 1710i Octobr. 15. 1710. Zbur.

Novi enim & moderationem animi tui, &
 lius (ne quid addam gravius) inconsultam
 tionem. Ceterum ita rem natam esse intellig
 ut omnino difficiles explicatus habitura ess
 videatur. Etenim cujus erit ea de re notio? T
 nes enim optime quam hæc studia sint perpa
 corum hominum, & ut in iudices consentiat
 quid si amplius deliberandum censeant? qu
 si iniquè aut imperitè judicent? quid si à be
 lata sententia provocet? nisi fortean ea lege a
 bitrinæ recipitis, ne ab eo, cuicunque illu
 provocare liceat. Rursus si ea res demonstrari

nib

nibus transfigitur (quod ille quasi suo jure postulat, nec aliud te sentire arbitror) omnia factu facilia erunt. Si quid ejus verbis credendum est, magnificè præ se fert & usurpat in sermonibus, per se non fore quo minus ad sequestrum eatur: sed ubi in rem præsentem veniendum, erit, quanquam nihil est vanâ persuasionem confidentius, nihil imperito homine paratius ad audendum, tamen scrupulum injiciet, opinor, & summa magnitudo, & nominis tui auctoritas apud omnes ordines literatorum. Quod si pertendit, optimum est ad gentiles & agnatos hominem mitti, ut qui rebus suis superesse non possit, idq; ita fieri consentio consciscoque. Postridie Kal. Maii pransus sum apud eum, non quidem invocatus ex instituto gentis paratice (non enim ita unquam me paravi, ut cuiquam mortalium Gnatho essem, nedum huic Thrasoni) sed (ut hanc qualemcumq; personam nostram decuit) veni cum essem ejus nomine humaniter rogatus, si quid humani est in homine tam averso ab humanioribus disciplinis. Sed tamen constitui me venturum, ne vel in superbie notam incurrerem, à qua sum alienissimus, vel saltem inhumanitatis, quam cum in eo reprehendam, in me ipso deprehendi turpissimum fuisset. Ibi mustus nobis ultro citroq; de te sermo fuit. Non possum statuere, utrum id auribus meis daret, an ex animo diceret, an verò vis veritatis has ab eo voces eliceret: cæterum

terum omnia summa tibi suffragio suo deferebat in omni genere literarum, extra unica Mathematicarum artium scientiam: in qua negabat te peracutum unquam sibi visum fuisse. Nihil habebam, quod commodè regerem homo *ἀγανεύων*, tamen ne lentium in assensionem verteret, nec opinioni tuæ accedere possum (inquam) nec intercedere postulo, sed ne Scaligerum ignores, virum (ut alias ejus dotes tacitus admirer) fidei plenum, vidi plures epistolas ejus manu consignatas, quibus affirmat, paratum se mille aureorum summam penes sequestrum deponere, et demonstret à se reperta, quæ pernegas ullo modo fieri posse. Visus est cupide conditionem accipere, sed (ut ante jeci) in ipso periculo augur futurum

Ut refugiat timido sanguen, atq; exalbescat metus.
Hæc volebam nescius ne esses, imo voluit Vertunianus, cujus voluntas mihi instar jussi est. Quod adjungo non partiendæ gratiæ, sed invidiæ communicandæ. Vale, vir magne, & me ama. Datum Cæsaroduni Turonum, vii Maji. clō 15 xciij.

EPISTOLA XXIX.

Josephus Scaliger Dom. Baudio S.

Turonos.

Iam tempus erat me Cæsaroduni esse. Ubi sunt magnificæ illæ pollicitationes, cum hic

hic essetis, magna & præclara minantes de mat-
tura ad nos profectione? Ecce jam, inquires,
• aliquis & modus cessandi, & pudor promit-
tendi. Benè sanè, mi Baudi, si mei tantum ra-
tionem habes, non etiam eorum, qui me hic
ingratis meis detinent. Totum enim hoc,
quidquid rei est, meo quidem periculo geri-
tur, sed alienâ culpâ. Est enim mihi apud ho-
minem vanum reliquum pauxillum nummo-
rum: quod ut ipse conficeret, ab eo nondum
impetrare potui. Tum materfamilias, quæ
non potest amittere filium suum sine aliquo
præsidio aut honesto viatico, tota est in con-
quisitione nummorum. Illius ergo peregri est.
Cujus adventi expectatione senesco. Adeo hæ
ἀπελάνγξαι totum me exercitum habent. Pupi-
pinchii causa omnia volo, atque operam meam
ultrè promitto. Hominem enim valdè amo:
quod ejus animum ut stylum candidum esse
mihi persuasi. ἡδὲ χαρκατὴς ὅαν ἀνθρώπου λυγρῶ.
Scribam illi Cæsaroduno, & faciam, ut neque
hic neque in Batavis officium meum deside-
ret. Quod amicis mandavi de sponsione mille
aut mille ducentorum nummorum non defu-
gio auctoritatem. Ipsam potius Acheronta mo-
vebo, ut in arenam descendat adversarius: non
ut de eo triumphem, (de Archimede trium-
phamus) neque ut à ferreo ore pudorem expri-
mam (hoc esset τῶν ἀδυνάτων ἔργον) sed ut cognorit,
quam

quam temere fecerit, qui ingenium meum ex ingenio suo aestimavit. Non celabo te: valde mihi suspecta est illa comitas in homine ab humanitate omni & morum & literarum alieno, quod te mihi, ut ipse scit, amoris necessitudine conjunctissimum mensæ suæ adhibuerit. Tute cogita, cetera non dicam, auferat cavillum. volo videre, quid possit illa canina facundia; nam quantum latratus possint, sat scio. Non amittam prius, quam mihi supplicium det. Nolo judices, ipsum judicem fero. Res nova est Geometriam alieno judicio subicere, cum ipsa de omnibus judicet, cujus demonstrationes cogunt, non persuadent. *παραλογισμός* *ἀνίας* est XL. Propositio Cyclometrici nostri. Eam dupliciter demonstravimus. Si hoc esset *ἀδυνάτον*, ut ipse nugatur, quomodo, *πῶς* *ἀδυνάτον* locum haberet? Proposui in Epigrammate, meo multa alia, quæ ille inurbane & infacete, ut audio, ventilat, quasi non satis sit, se prioris Epigrammatis ineptiis traduxisse. Sed te moror. Vale, VIII. Maii. clō lo xciii.

EPISTOLA XXX.

Jacobo Augusto Thnano Dom. Bandius S.P.D.

Lutetiam.

NE ad culpam silentii adjungam orationis impudentiam, causæ nihil dico, Vir eximie, quin graviter mihi succenseas, si tamen is sum,

sum, cui succensere digneris, sed, ut ingenuè fatear, largiter pecco, quod hactenus nihil ad te, literarum dederim. Quanquam enim id officii munus non rigidè forsitan efflagitas, tamen verum erat imitari bona nomina, quæ quò minus appellantur, eò impensius bonæ fidei student, æsq; alienum profitentur. Id mihi præcipue faciendum fuit, quod nullam partem tuorum meritorum aliâ re consequi possum, quàm agnitione debiti, cui sum impar, & memoris animi testificatione. Sed de his tantum est. Leidenfis Academia Scaligerum denuò vocavit propositis conditionibus minimè adspernandis, ut hæc sunt tempora. Mille enim aureos solares annuatim ei decreverunt, nec aliud quidquam ab eo exigunt, nisi ut congressu conspectuque suo celebritatem Academiæ conciliet. Impetravimus, quanquam ægrè, ut se exorari pateretur, quâ in re non mediocris nostra contentio exstitit, & (αβυσσος πείρεσι) non prius adduci potuit, ut hanc gratiam gratificaretur nostris hominibus, quàm homini religioso & omnis officii diligentissimo persuasimus, non aliter eum à se propulsaturum opinionem vel nimii rigoris, vel cujusdam *αυδαίας* (à quibus vitiis longissimè dissidet) nisi ipse præsens hanc causam peroraret. Recepit itaq; se illò iturum, sed animo revertendi; nec alio fine ait se iter illud instituere, quàm ut gratiarum

F

tiarum

tiarum actione defungatur. Nihil jam obstat quo minus huc advolet, præter expectationem redditus tui. Sed vereor, ne ea spes eum & nos communiter frustra habeat, aut saltem longius protollatur. Vale, Vir magne, & nos tui observantissimos ama. Datum Cæsaroduni Turonum, xi. Maii, clō 15 xciii.

EPISTOLA XXXI.

Josepbo Scaligero Dom. Bandius S. P. D.

Prulliacum.

Quanquam & opto & spero, fore, ut celeritate adventus tui hanc epistolam prævertaris, eaq; re committendum non putabam, ut tibi molestus essem: tamen ita res nata est, ut mihi non sit integrum, nisi optimæ occasione deesse volo, quin verecundiæ limites perfringam. Dabis hanc veniam vel facilitati tuæ, vel impatienti nostro desiderio. Dominum de la Pree, si non interiore amicitia, aut usu aliquo necessitudinis, saltem nomine & famâ tibi notum esse arbitror. Eum dico, qui res rationesq; Belgicas ex mandato Ordinum nostrorum, apud Regem administrabat. Is (ut jam recens pro certo rescivi) diem suum obiit, cujus morte & ego amicum non vulgarem amisi, & patria mea permultum detrimenti cepit. Abesse non potest, quin postquam is nuncius ad aures nostratum pervenerit, delegetur quispiam defuncto succidaneus. Nunc illud te obnixè oratum

cunio.

cupio, ut si hunc hominem non omnium ineptissimum animo tuo judicas, qui talem Spartam exornare possit, efficias, ut quamprimum epistolam huc mittas sponsores tanti testimonii, vel (quod idem instar erit) indicem magni amoris, sive ad Doufam nostram, sive (quod magis præopto) ad amplissimos Ordines. Nam hisce quidem ea res in manu est. Illum verò minimè præterit, quantæ curæ tibi sim, & amor satis incitat, ut mea causa laboret. Cæterum (ut liberè dicam tibi, quod eum neutiquam celavi) non intelligit se Doufam esse. Tanquam enim obnoxius homines nullius pretii observat, quibus, si se ipse respiceret, pro imperio quodlibet imponere posset. Ut vel hinc perspiciam non injuria cœlo imputari *γὰρ οὐ σπανίως*. Sed (ut dixi) jam pridem amor hunc mihi liberali causâ adduxit. Reliquum est, ut amplissimos Ordines meos faciam, quod consequi possum tuo maximè patrocínio, si causam nostram recipis, nec susceptu indecoram (quomodo mihi persuadeo) nec impetratu difficilem apud judices aut amore nostri corruptos, aut auctoritati tuæ suffragaturos. Jamdudum enim complures ex eo ordine, & quidem ii potissimum, qui præcipuâ dignatione censentur, hanc provinciam mihi spe votisque destinabant. Nam Dominus de la Pree vel ætatis beneficio causariam, vel emeritis stipendiis honestam missionem suo jure mereri poterat.

nisi privatis rationibus salutem publicam, commodo suo auctoritatem ordinum prætulisset. Quæ cum ita sint, magna me spes tenet, fore, ut eventu prospere utamur : si imus jure causæ, saltem gratia, cui si plusculum largieris, quam fortasse sentis, hoc majorem curam injicies mihi, ne vel ego te, vel tu alios decerpisse, videaris. De F. V. fit quod prævidi prædixique, quamvis montes aureos loquatur, & magno fastu magnam simulet opulentiam, priusquam tamen ad constitutum veniat, necesse est, ut sibi propitiet ~~verbo~~ *verbo*, illam ut avaritiæ Persuadeat; hanc ut imperet egestati. Vale, & me ama. Datum Cæsaroduni Turonum, xxiii. Maii. clo lo xciii.

EPISTOLA XXXII.

Jane Doufa patri Dom. Baudii S. P. D.

Hagum-Comitia

TU quidem, Vir amplissime, & eâ dignitate excellis, & meritis erga me tuis id affecutus es, ut sine piaculo tecum injuriarum experiri non possim. Sed tamen non intercedes opinor, quo minus arbitrato meo angar intimis sensibus, doloremq; naturali convitio exonerem. Tantam-nec esse negligentiam, vilipendiumque nostri, ut ad tot flagitationes, tot vadi-
monia per epistolares libellos, ne verbulo quidem digni judicemur? Nimia mira sunt, ni aut
literæ

literæ interciderunt ; aut ob publicas occupationes inhibitu[m] est officiu[m] in scribendo tuum. Vellem equidem perlibenter delicias mihi facere, & fraudare animum diffidentem specioso aliquo colore, sed dissimulare nec possum nec debeo. Nummos, de quibus jam toties ad te scripsi, solutos esse retulit mihi Nicolaus Audebertus Aremoricæ curiæ Senator, & gratias egit suo fratrisq[ue] nomine. Non tam id me beat (etsi factum gaudio) quam illud divitiæ est, nihil me literarum super ea re à vobis accepisse. Magis afficior significatione benevolentis animi, quam opimitate beneficii. Petitionem nostram, si nondum ea res transacta est, summæ curæ tibi esse persuasum habeo, & ut porro sit, per fidem tuam te obtestor. Res Gallicæ multum habent caliginis. Induciæ pactæ & promulgatæ sunt, usque adhuc, quantum audio, bona fide servantur. Sunt qui pacem postmodo secuturam credant, & in eo jam esse primores viros, quibus in manu est. Mihi nihil liquet. Illud pro certo obtinent viri experientes, pacem unicam esse, quæ mederi possit rebus perditis, sed pacem eam, quæ regi majestatem suam asserat, nobilitati pristinum decus, populo securitatem, legibus reverentiam, non autem eam, quæ paucos factiosos dominatu impotentissimo conservatura sit. Si quid mei judicii est, alcedonia fore suspicor, & insidiosam tranquillitatem, quæ nec diuturna erit

nec fida, & forte concieat magis majores tempestates. Vix sanè est, nisi vis major interveniat, ut tam ingentes motus tam repente componi possint. Concionales tubæ classicum canunt quanta nunquam antehac contentione. Duces partium, qui ex conscientia scelerum nihil spei reliquum sibi fecerunt, nisi in summa rerum omnium desperatione, pro solatio habent, movere ac miscere omnia, ut publicâ potius ruinâ opprimant, quam mediocri fortunâ contenti vivant. Præfecti urbium & provinciarum, qui ex publicis miseris auream messem metunt, ab omni pactione pacis abhorrent. Nec verò genius belli est hujusmodi, ut conditionibus sanari posse videatur. Jam verò plebi quidem satis virium & animi fuit ad convellendum ex imis sedibus benè fundatum statum, nisi ubi maximè audendum esset, ibi eam vis vigorque omnis deserat, *καὶ οὕτως ὁ πόλεμος ἀνέστη* *Συμὸς*. Hæc ignavia eò rem deduxit, ut status Gallici arbitrium penes paucos esset, quorum interest publicam tranquillitatem minimè constabiliri. Hæc est, ut arbitror, hujusce regni informandi quædam ratio. TABELLARIUS hic meo sumptu & impensis in Zelandiam mittitur, inde porro in Bataviam iturus est, ut literas ad D. * perferat à Domina Principe, matre pueri illius, qui proximus summæ spei. Ea vobis heroem illum ex summis viribus extorquere contendit, ut filio suo custodem apponar.

ponat. Et certè permagni refert pueritiam istius Principis tali magistros adolefcere. Solum jam Solem hunc intuentur nostri homines, ex quo è Batavis clarissimus Lipsius discessit. Plura ne scribam deterreor, ne quid per inconsultam libertatem juvenilius effutiam. Datum Cæsaro-duni Turonum xxiv. Augusti, die ferali olim. Ecclesiæ Gallicanæ, clō 10 xciii.

EPISTOLA XXXIII.

Josepho Scaligero Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Quanquam haud dubio spe præceperam, & voto mecum tacitus ominabar, omnia tibi benefeliciterque proventura, tamen non possum non confiteri, Vir illustris, cumulari me maximo gaudio lectis literis Gourgei nostri ad Vertunianum, quibus ita graphicè minima, maxima, medioxuma persequutus est juvenis ille magnæ & supra ætatem indolis, ut (quod unum restabat ad summam voluptatis) quodammodo mihi in rem præsentem deduci videret, etsi

—— μάλα πολλά μετιζὺν

ἡμέτερά τε σκυδόντα, θαλασσογάγε ἡχίματα.

Gratulationem forsitan expectas. Ego gratiam comitati tuæ habendam esse censeo, quod te exorari passus sis. Cum enim eximix virtuti honos habetur, plus est quod gratiæ apponat,

F 4

qui

qui delatum accipere dignatur, quam qui deferre meruerunt. Nam, si rectè ratio putatur, multò magis à dignis exambiendum est, ut dignitates ne fastidiant, quam hoc illis in beneficio deputandum. Nunc autem ut tempora, sunt & mores horum hominum, benè beateq; discedunt, qui ingenuo atque doctrina censeantur, si sese à contemptu vindicent in hac publica sæculi barbarie, & negligentia moris antiqui. Quare, quod antea negaram me facturum, gratulor tibi & tuo, & magis literarum nomine, quarum affectum afflictamq; dignitatem prope jam solus sustines. Inprimis autem mihi gaudeo, qui, si exquiratur usque ab stirpe auctoritas, & impulsor sui nostris hominibus, ut exemplum sæculo proderent effusissimæ voluntatis in principem primarum artium; & operam dedi sedulò, quod in me fuit, ut voti compotirent. Itaque satis mirari nequeo, quid acciderit, quamobrem ita me contemptim contererent nostri, ut ad quinas aut senas literas, quarum plerasq; redditas esse certò rescivi, ne verbo quidem responderint, nisi forsitan odiosa quædam opinio per calumniam inculcata, est eorum animis, quasi contra promissi fidem, contraq; animi sententiam publico patriæ meæ bono tanquam violens aliquis Tribunus intercessissem, ne de præsentia tua gratiam illis facere in animum induceres. Quod an ita sit necne, te unum causæ istius iudicem fero, te unum inno-

Innocentiæ meæ vindicem imploro atq; obtestor. Sed de his tantum est. Jam mensis agitur & amplius, postquam certior factus sum. Domino de la Pree successisse Lævinum Caluardum, virum antiquâ necessitudine, multisque officiis olim cum parente ac fratre meo conjunctissimum, nostriq; peramantem, quomodo quidem mihi persuadeo. Cæterum non satis acceptum habeo, utrum extra ordinem legationi ad tempus obeundæ missus sit, an ut Agentis titulo res rationes Ordinum administret. Si quid hac de re clarius tibi liquet, explica quæso æstus meum, ut si quid speculæ reliquum est, animum recipiam; sin occisa est hæc res, ineptire desinam. Vale, Vir magne, & nos ama. Datum Cæsaroduni Turonum, XIII. Novembr. clb b xciii.

EPISTOLA XXXIV.

Justo Lipsio Dom. Baudius S. P. D.

Lovanium.

Multis magnisq; pignoribus me tibi devinctum tenes, Vir magne, quibus luendis nec par esse possim, si postulem, nec postulem, si possim. Unum illud ex animi sententia polliceor atq; profiteor, me nemini ex alumnis tuæ disciplinæ concedere, ut nomen meliori fide agnoscant atque ego. Possum Jambos nostros testes producere, qui si quid huic homini

mini celebritatis conciliarunt (non est autem, quod me gratiæ poeniteat) id omne libens ac merito rationibus tuis acceptum fero. Sed luculentiori notâ gratum ac memorem me tibi probare cupio, quam hisce inanibus ingenii monumentis, quod nec destiti facere, quoties occasio ad eam rem tulit, nec porro desistam; & propediem faxo, ut illustri documento experiaris haudquaquam mendacia mea verba. Nunc solum video atque obtestor, ut tu solido ingenii doctrinæq; fructu, nos suavissimâ consuetudine tuâ perfruamur. Summis viris eam curam caræ esse scito, ne tali virtute vir diutius exprobet publicam sæculi *ἀχαΐστᾶν*. Vale, Vir magne, & nos ama. Datum Lutetiæ raptim, ut vides, iv. Kal. Septembr. clō Io. xciv.

Salutant te viri illustres Thuanus, Putcanus, Pythœi.

EPISTOLA XXXV.

Jacobo Augusto Thuanō Dom. Baudini S.P.D.

Lutetiam.

AMica nostri mentio. Vir amplissime, quam intexere dignatus es tuis ad eximium nepotem literis id officii munus mihi imponit, ut quando te non possum tanti honoris onus sustinere, saltem per literas & velut obliquatis tabellis profitear, quantum hoc nomine benignitati tuæ debeam. Illud mihi summe in votis est, ut tale tuum vel animi iudicium, vel, ut potius

potius interpreter, amoris indicium ad extremum vitæ curriculum perferre possim: Quod quidem ingens bonum, si minus ulla ingenii doctrinæque specie consequor, admiratione tamen tuarum virtutum, & omni observantiâ non faciliè cuiquam concessero. Quod existimas usu & consuetudine nostra nonnihil confirmare posse seriam Philosophandi rationem, quam nepos tuus insistit, tantum abest, ut tam urbanam laudem agnoscam, ut contra præclare mecum agi putem, si eum pleno gradu ad omnia summæ laudis exempla contendentem sequi possim non passibus æquis. Interim non diffitemur, quin cottidie omni ope consilioque enitamur, ut projecte mollibus simus paulò firmiores. Vale, vir magne, & nos amore tuo honestare persevera. Datum Bellimontio, v. Kal. Mart. clō Id̄ xcv.

EPISTOLA XXXVI.

Josepho Scaligero Dom. Baudius S. P. D.

Lugd. Batavorum.

Ternas jam, si rectè calculum posui, literas ad te misi post profectionem in Belgiam tuam: nec responsi quidquam accepi. Quod in causa sit, tu videris. Equidem serio ringor, & quanquam nullâ ingenii doctrinæ-ve specie mutuum benevolentia redhostimentum promereri

mereri possum, observantiâ tamen & omni cultu adversus te & eximias virtutes tuas minimè indignus videor, cujus ratio habeatur. Nisi forte literas mihi tuas invidit vel tabellariorum fides, vel itinerum pericula, per quam rationem licuit etiam tuto bonam copiam ejurare. Quod ne in posterum fiat, si quam residuam pristini amoris partem obtinemus, in animo tuo, vehementer te obtestor. De instituenda Lipsii vocatione plurimus hic sermo percrebescit, sed ubi in rem præsentem veniendum est, non suppetunt dictis data. Ut hæc tempora fiunt in Gallis, ita rem natam esse video, ut propediem viri docti ob summam eorum penuriam, vel præcipuis honoribus diguantur, vel postremo contemptu afficiantur. Nos hic sedulo sustentamus, ut fieri potest in publici sæculi barbarie. Sed nec omnium dierum soles occiderunt, & hæc miserâ consolatione oblector, quod hæc fors mihi communis est cum plerisque ingeniorum luminibus, qui neglecti incultiq; exprobrant turpissimam sæculo æxerit. Tibi quidem obtigisse fortunam haud parem illam quidem meritis tuis, sed tamen minimè poenitendam, sermo gratulor, & quæso Deum, ut propria hæc tibi munera faxit. Datum Lutetiæ, pridie

Kal. Junias clō Io xcv.

Raptissime.

Epi-

EPISTOLA XXXVII.

Josephus Scaliger Dom. Baudio suo S.

Lutetiam Paris.

Quas ad me dedisti prid. Kal. Junias, accepi. Melius ominare de meo in re amore. Neq; tui oblitus sum, neque ullius, quem virtus sua mihi aut amicum aut celebrem fecit. Binis tuis memini me jamdudum respondisse. Quo fato, aut cujus culpâ ad te pervenire non potuerint, nescio. Hoc unum scio negligere officium literarum, perinde esse ac amicitiae rationem non habere. Scio te mihi carissimum esse propter egregias animi tui dotes, quas in te non amarem, nisi & te amarem. Quod scribis de Lipsio istuc evocando, frustra fore puto. Jam enim multis argumentis fidem fecit se *in fine* *in fine*, quia ædificat & comparat se tanquam in eo nido futurus & senectutem suam & studia sua. Quod si necessitas illi semel imposita esset Thesaurariorum Gallicorum fidem experiri, quam bene cum illis agi putaret, qui cum hujuscemodi hirundinibus rem non habent. Evocatur etiam à Veneris, Pononien-sibus, & Florentinis: quorum vota & interpellationes eludet, ut puto, amore patriæ, quam omnibus opimis honorariis videtur præferre. Expectatur indies ejus egregium & luculentum de militia Romana opus. In quo nihil non

m
u
u

non Lipsianum sperandum est. Miseret me literatorum & aliorum bonorum virorum, quorum pretium nullum isthuc esse scribis. Sane olim aliter fuit. Sed omnino necesse est, ut gloriæ imperii Gallicani, ita literarum eandem senectutem impendere. Sed bene est, quod hic reviviscunt summo cum honore, ita ut de hac Academia melius meliusque sperare mihi liceat. Vale, mi Baudi, xvii. Kal. Junias Lugd. Batav. c1o 1o xcv.

EPISTOLA XXXVIII.

Jacobo Augusto Thvano Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam.

Quanquam grave flagitium est, appellare bona nomina, priusquam dies cesserit, tamen impatientia desiderii, & occasionis celeritate moveor ut faciam, quod imperatores instructâ acie solent, ut eos maxime horrentur, quos ab animo paratiores ad præliandum esse vident: ita precibus & omni obtestatione supplex te oro atque obsecro, ut hoc agas, quod agis, & in maximis tuis curis aliquid temporis impertiri digneris huic meditationi, de qua nuper cum tecum egissem, nisi mihi *φιλανθρία* imponit, visus es hac nostri demerendi oportunitate non indelectari. Equidem fateor, quod sine insigni arrogantia negare non possum, permultos repertum iri, qui majoribus ingenii

ingenii doctrinaeque praesidiis instructi ad hanc Spartam aspirare audebunt : sed si causam nostram illustri gratia tua complexus fueris, vix quemquam fore arbitror, qui gratiores animo vel religione potius, tanti muneris dignitatem implere conabitur. Atque utinam in eo res esset, ut tanquam gladiator in arena consulendum haberem, quibus artibus hæ partes administrandæ forent. Sed, ut hæcenus fui ingenio egregiè ad miseriam nato, vereor; ut fatum meum capere possit tantam felicitatem : Non desinam tamen benè ominari, dum spei locus erit, si non aliud, saltem ut jucundâ opinione tantisper oblecter. Si quid isthîc me opus fuerit, confestim advolabo. Nam ut intimam causam noris (si id ad cogitationes tuas quidquam attinet) cur huc ruri vitam exigam

*ἰσχυρὸς μοι θυμὸν ἐν ἐπιτασιν ἔπειθεν,
ὡλὰ καὶ περὶ.*

Dum enim ex ancipiti mutatione temporum pendeo, nec aliundè fortunis afflictis praesidium quaesivi, factum est, ut in praesenti vix copia suppetat, unde possim *ἐν ἡμέραις* in hominum honestiorum proscenio comparere, nedum in aula theatrum prodire, ubi viros censu censere, & externis inanibus metiri mos est, adeo ut plerumq; vestem pluris aestiment, quam vestis sartum : Cæterum, si tam lauta conditio nobis obtigerit, omnia item in proclivi erunt, quibus

quibus huic incommodo mederi possimus. Excessi modum non solum Epistolæ, sed & modestiæ, quod te tali dignitate virum tam familiariter compellem, sed hanc mihi libertatem amor animusq; tuus indulget, cui me measque spes secundum Deum commendo atque trado. Vale, Datum ex prædio Dolinvillæo, v. Kal. Decembris, c15 15 xcv.

EPISTOLA XXXIX.

Josephe Scaligero Dom. Baudium S.P.D.

Lugdunum Batavorum.

NEc tu ignoras, Vir clarissime, quanti te semper fecerim, & ego multis argumentis perspexi, me tibi esse carissimum. Ea re cepi impetum indicandi tibi per literas magnificam incundæ gratiæ materiem, tametsi præmaturam, & cujus eventus adhuc *Sci te yvæn cætu. D.* Caluardus amplissimorum Ordinum Legatus, vir & ob dignitatem & ob animum erga nos officiosissimum, mihi maximè colendus, graviter in morbo cubat, & uti auguria medicorum obnunciant, penè jam depositus & conclamatus est. Si quid illo sequius fiat, magnè cive orbabitur Res nostra publica, nos autem insigni patrono. Sed privatum casum fereamus, ut humano omnia decet æquo animo: cæterum publico detrimento quem tandem idoneum censes, qui mederi ac moderari possit?

fit? quis, inquam, Hercules succedat huic Atlanti? Equidem non adeò frontem posui, ut hunc hominem arbitrer tantæ personæ capacem: verum tamen nihil insolentius mihi arrogare videor, si dixerò me tempus omne ætatis consumpsisse in iis artibus, unde hæc præmia virtutis, & ornamenta dignitatis emanare consueverunt. Quod si hæcenus non patuit campus, in quo excurrere, atque exspatiari indoles industriæ nostræ posset, non inertis animi culpa est, qui vita depascisci cupio, ut patriæ prodesse queam, sed sæculi flagitium fuit, & fatalis quædam labes adversa virtuti eorum, qui rectis studiis ad bonam mentem adspirare sese studuerunt. Sed non est nunc querendi locus; præsertim apud te, cujus excellens in omni genere laus supra omnem invidiæ aleam constituta, omnium ordinum homines in admirationem sui accendit. Hoc agendum potius, ut occasionem illam urgeamus, quâ fortè nulla unquam præclarior eveniet de D. Caluaro loquor, si quid homini humanitùs accidat, Equidem jam dudum religiosâ quâdam observantiâ tibi sum devinctus, quod me inter cultores tuos allegere non sis dedignatus: sed si preces nostras illustri gratiâ tuâ exceperis, non tu quidem efficies te ut magis venerer, (nihil enim addi posse reor ad eam observantiam quate colo,) sed hoc cōsequeris, ut cū omnia summa tibi debeam, etiam majoribus copiis

G

munem

munem ac memorem animum testificari pos-
sim. Vale, Datum Lutetiæ Parisiorum xiv. Ka-
lendas Majas, cloclo xcvii.

Si quid responsi dare voles, D. Servino li-
teras tuas inscribe, is porro mihi reddendas
curabit.

EPISTOLA XL.

*Illustribus Viris Justino à Naußau, Zelandici maris Pra-
fecto, & Johanni ab Oldenbarnevelt. Hollandiæ VVest-
frisiaq; status Consiliario & Advocato, Legatis
Ordinum apud Regem Galliarum.*

Illustres Domini, Si in hoc excelso gradu di-
gnitatis, ad quam vos publica vota, & heroi-
cæ virtutes evexerunt, minimè fastidiendum
putabitis juvenem haud magna in re, sed & bo-
narum partium & spei plenum: concilio vo-
bis, magni Meccænes, clientem, qui ne longo
sermone peccet in publicum, verbo vos sup-
plex orat atq; obsecrat, ut in tanta mole cura-
rum, quibus rei Belgicæ salus nititur, aliquid
etiam vacui temporis impertire dignemini
huic cogitationi, quo fiat ut vobis usus & emo-
lumento esse possit. Etsi enim plures jam annos
careo patriâ, non ex ullius culpæ conscientia,
nec deliberatâ mente exulandi, sed tædio tem-
porum, & fatali bonis, ingeniis calamitate; ta-
men tantum abest, ut me unquam ceperit obli-
vio, quid patriæ debeam, ut vitam mihi esse a-
cerbam putem, quod nihil in commune con-
fero

fero præter vota, quibus ex animo Deum precor, ut consilia, cœpta, cogitata vestra benè feliciterq; proveniant. Etenim probè mihi sum conscius, quantum semper faverim causæ libertatis, quam vos legitima potestate armati fortiter constanterq; propugnatis adversus vim & fraudes tyrannorum, quibuscum nulla pax iniri potest, nisi vel cum præsentis bonorum interitu, vel, quod gravius est generoso pectori, cum pactione servitutis. Hujusce judicii & animi mei specimen erunt hi versus, quibus tum manus admoveere paterit, cum vos otii pigebit, & bonas horas non benè collocare libido fuerit. Tantum enim abest, ut in iis nugis mihi placeam, ut potius ingemiscam seriò, quod hoc quantulumcunq; ingenu atq; industriz tam inutiliter disperdatur, sicuti apud veterem poetam Philoctetes queritur, non armigero, sed pennigero in corpore tela sua exerceri. Vobis porro in manu est mederi huic incommodo, si hunc hominem liberali causâ publico vindicare non gravamini. Dignitas, quam sustinetis, & autoritas, quâ meritò valeatis plurimum, non solum largam materiem suppeditant, sed & honorificam vobis necessitatem imponunt benè de bonis merendi, quo in numero, si est, ut reponi merear, omni ope consilioq; enitar, ut neq; vos delati honoris, neque me suscepti unquam pœnitere possit. Valete!

Latine. cl. l. c. xviii.

Iusto Lipsio Dom. Budini S. P. D.

Lovanium.

REferro tibi tua verba, & tribus tantum te alloquor, non ut insolutum quippiam imputes, sed ut ingenuâ professione debiti bonum nomen existimer, teque humaniore utar creditore. Nunc ita distringor inertissimis & illiteratissimis officiis, ne dicam bonæ mentis avocamentis, ut nec otium sit, nec animus institui possit ad scribendum, præsertim viro tali famæ ac virtute. Non addo plura, ne minuendo culpam augeam. Novi nihil succurrit. Imò verò res mira contigit hesterno vespere. Pro certo enim renuunciatum est nobis, cum essem apud D. Thuanum, ei que literas tuas legendas darem, Ducem de Joyense rurius redditum ordini Capuchinorum, quæ res benignam materiam præbuit variè super tali facto differendi. Velim inter nos aliquam notarum secretiorum rationem iniri, quo sine arbitris liberè colloqui possemus. Multa enim haud satis tutò literis committuntur. Plura cum cuperem, ecce malam crucem, quæ me avocat. Vale. Salutat te D. Thuanus officiosissimè.

Datum x. Martii, c1515

XCIX.

EPI.

EPISTOLA XLII.

Josephe Scaligero Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Difuturni silentii causam non dico, ne latissimæ negligentiæ culpam augeam impudentiâ defensionis. Quin (ut ingenuè fateor) ne nunc quidem in officio essem, nisi seriâ & severâ flagitatione moram & ἀμοληγίαν nostram expugnasset ἔτο· ὁ γεαυματοφόρος, vir mihi recenter cognitus, sed in paucis amicus; qui cùm intelligeret, quod in præcipua parte felicitatis deputo, meas apud te preces non nihil posse, magnâ ope mecum egit, ut se tibi de meliore nota commendarem. Percussit illicò animum superioris ignaviæ recordatio, cujus ut veniam impetrare possim, per literas interpretes trado tibi hunc hominem, non tantquam eum, qui commendatione nostrâ indigeat, sed ubi patrocinium causæ nostræ suscipiat, quo impetrabilior esse possit. Nam mihi quidem verba non suppetunt, quibus tantum flagitium deprecari possim. Adjuro igitur te per humanitatem tuam, quæ semper optimo cuiq; patuit, ut & confitentem reum in gratiam recipias, & virum hunc tui nominis observantissimum illæstri gratiâ tuâ completaris. Quamquam virtus atq; eruditio ejus pararium minime desiderat, tamen hætenus pudori succurrendum.

G 3

rendum.

rendum fuit, ut primos saltem aditus ad dignitatem tuam suffragatio nostra ipsi conciliaret. Quod si ad eam beneficam voluntatem, quam tua sponte bene-merentibus deferre soles, aliquid incumulum ex commendatione nostra accesserit, ita hoc beneficium interpretabor, quasi ejus potissima pars in memetipsum redundare videatur. Vale, vir illustris, & nos ama. Nobilissimo Douſæ, & Vulcanio plurimam salutem voveo, dicoq;. Datum Lutetiæ VII. Id. Quintileis. clō Io cr.

EPISTOLA XLIII.

Puteani fratribus Dom. Baudini S. P. D.

Lutetiam Paris.

NON opus erit mihi veniâ, si plures vos compello unicâ epistolâ. Nam & fraternitatis vinculum, & omni naturæ necessitudine potentior animorum conjunctio vos in unum sic devinxit, ut rectè æstimantibus neutiquam plures esse videamini. Deinde hoc modo scribendi laborem compendifacio: quæ ratio non est sanè parvi ponderis apud hominem naturâ desidiosum, & fugitantem laboris; cujusmodi quidem ingenio, si quis alius mortalis, ἐύχρηται εἶναι. Retamen & operâ promptum vobis ac paratum hunc animum fore profiteor, sicubi videbitis studium nostrum commodis vestris usui esse posse. Sic certè meretur ingenuum inge-

ingenium more:que vestri, facti prorsus ad
genium meum, & ad amorem omnium bono-
rum. Me quidem nunquam, nisi cum vita,
capiet oblivio, quantum humanitati vestrae
sim obstrictus. Tantum verò abest, ut nunc
mediter quâ ratione parem meritis vestris gra-
tiam referam, ut potius vetera beneficia novi
nominis auctario cumulare instituam. Hanc
nempe fiduciam mihi facilitas vestra tribuit,
ut quasi pro meo jure quodlibet onus vobis
injungerenon erubescam. Præsertim Petro,
cujus in scribendo non quidem artem magi-
stram, sed laborem indastrium vehementer
expeto, ut suâ manu, quamprimum fieri pote-
rit, hoc exaratum mittat Præfationem nostram
Iambis contextam; item Commentationem
illam *De feneratoribus*, cujus initium est: *Ita ho-
diè corruptis moribus vivitur, &c.* cum sententiis
illis politicis, quas penes vos deposui paulò
ante meum ab urbe discessum. Nullum ista-
rum rerum exemplum retinui, & potissimam
partem fugitiva oblivio memoriæ meæ sub-
traxit. Ne gratis hanc operam mihi com-
modet bonus ille puernotarum præpetum,
remittam primâ occasione novas nugas poe-
ticas, quæ mihi velut nausea effluerunt per-
fundio gravissimâ tempestate. Horresco re-
cordans periculi, quod fato magis & majore
vi, quam humanâ spe aut ope, subterfugi-
mus. Votivam tabulam litteralibus Diis, &

Helenæ fratribus debeo salvus è naufragio, vosque soteria vivo sodali. Valere, & Baudium vestrum, qui vos medullitus amat, amare perseverate. Datum Londini, xxix. Januarii, Clodocii.

Casaubono multam à me salutem dicite.

EPISTOLA XLIV.

Cornelio vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis,

COnfilio amicorum impulsus, & assiduâ flagitatione Viri illustrissimi Christophori Harlei, profectus sum in Angliam, ut ei sim à consiliis, à secretis, ab interioribus studiis. Non dubito, quin hominem de nomine & fama noris vel ex sermone nostro, vel ex relatu communis amici nostri D. Brederodii, forsitan & aliqua necessitudo tibi cum illo intercessit; nam & obviæ est humanitatis, & tu talium virorum familiaritate dignissimus. Si notorem desideras, narro tibi esse filium unicum primarii Præsidis Parisiensis, quem antiquarii Principem Senatus appellant. Vir est ab omnibus ingenii doctrinæq; prædiis instructissimus, copiis & facultatibus abundans, judicio & maturitate consilii prudentior, quam ætatis sors ferre videatur. Ad hæc militiam toleravit, & præclare munus hoc administravit, ita ut Regi in paucis carus, acceptusq; esse meruerit. Rem ipsam

aucto.

auctorem vides. Cùm enim vix trigesimum annum expleverit, missus est in hanc provinciam Legatus, ut tanquam alter Hercules succedat magno illi Atlanti Bosisio, qui te unicè amat æstimatq; ut ex ejus crebris sermonibus liquido perspexi.

Non nostri ingenii est oras evolvere laudum

Tantarum, meritisque virum celebrare carmenis,

Hæc tamen præfari commodum fuit, ut rationem propositi mei cognosceres, ne temerè aut inconstanter à me factum arbitrareris, quod cùm semper fuerim libertatis retinentissimus, etiam inter angustias & acerbitates fortunæ, tamen adduci potuerim, ut in familiam & clientelam cujusquam magnatis arrogari me paterer. Accessit hortator ipse pater, itemq; præses Thuanus ejus avunculus, qui blandâ vi peritaciam nostram expugnarunt, & omnem recusandi libertatem præciderunt. Sed nulla res æquè labantem animum impulit, atq; hæc cogitatio, quod sperabam eventuram mihi bonæ copię facultatem, quâ illustrissimis Dominis Ordinibus aliquam utilem ac fidelem operam navare possem. Atque id ut ex parte mea procurem, existimavi per literas commonendos esse amicos de nostro instituto, simul etiam adhortandos, ut huic laudabili studio gratiam & suffragationem suam impartiri dignentur. Ex omni copia eorum, quos benevolentia complector, tu unus es ille cujus eximiam erga me

voluntatem multis rebus sum expertus. Hâc fiducia te præ cæteris patronum advocavi mihi in causa honesta & favorabili apud heroem illum Barneveldium , *παιλῶν ἀντάξιον ἄλλων*. Minimè ambigendum arbitror, quin apud eum in flagranti gratia sis. Cum enim Vir ille præstanti iudicio expendat optimè, quantum cuique tribuendum videatur, tu qui summa mereris, & naturâ doctrinâque informatus es ad omnem virtutis gloriam, non potuisti in hoc lustro votis concipere censorem magis idoneum. Deinde nescio quid boni præfagit animus de affinitate contrahenda : sive fama mihi indicium fecit, sive quia vehementer cupio omnia, quæ vis tibi prospere succedere, fruor amabili errore , sicut ajunt Sabinos quod volunt somniare. Trades igitur literas nostras homini de manu in manum , sed captato commoditatis articulo, ne quid improvida sedulitas apportet mali. In tempore, inquam, ad eum venies, quod, ex sententia Comici, rerum omnium est primum. Sed næ ego magno conatu magnas nugas ago , qui tibi audeo præscribere quo pacto te gerendum habeas, quasi non sis rerum tutela tuarum. Ignoscas animo impatienti, qui dum omnia necessaria putat, vanos sibi metus fingit, & inepta multa commentatur. Vale, Datum Londini, xviii. Februarii: cld lccii.

D. Raphael Thorius plurimam tibi salutem

tēnunciat. Spero (si qua fieri possit) me prope-
diem ad vos iturum.

EPISTOLA XLV.

Francisco Douſa filio Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Nolitibi nimium placere quod occupo scri-
bere, & prior interrompo perpes istud si-
lentium, cui tanto temporis intervallo indor-
mivimus. Communem potius culpam agnosce,
& emenda in posterum. Equidem cum reputo
præteriti temporis cessationem, tacito rubore
suffundor, & hoc unum habeo quod dicam ab
illo elegantissimo nequam, *non invenio quod feci*.
Nec tamen, si hanc defecti officii labem exci-
pias, perit omne in medio tempus quo à nobis
dominionem parasti. Nam & magna myrme-
cia carminum prorupit se ex nostro cerebello,
præcipuè Jamborum, & quidem de meliore
notæ, ut solens familiariter apud te nuger. Quæ-
dam effra&is domesticæ custodiæ clathris in
lucem prædierunt, non sine aspirante favonio
publicæ famæ, sed

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?

Dederam aliquot exemplaria perferenda ad
Scaligerum, ad Patrem tuum, ad te, ad alios:
sed dederam transfugæ cuidam Phryſio. Ve-
reor ne in iis reddendis usus sit pari fide, qua
in resolvendis nummis, quos mutuò sumpſit à
bono

bono Valente nostro, quem emunxit duodecim aureis; nisi fortè à discessu meo cœpit esse bonum nomen. Nuptias Regis, & natales Principis Delphini prosecutus sum aliquot Elegis, etiam Gallico Sonnetto, quem Rex ipse legit, approbavit, miris laudibus extulit; sed, quod monstri instar est, ne teruncio quidem tactus sum gravior & propensior; adeò claudit omnis benignitas, ubi maximè stare oporteret. Justa indignatio cogit, ut hîc annotem Cornelianum de Orhone elogium, *perdere scit, donare nescit*. Utilius longè cessit mihi labos, quem impendi Germanis heroibus; non quidem Blechero, cujus causa miraculo decisa est ab ipso rerum humanarum arbitro Deo ἀπὸ μηχανῆς. Antagonista ejus in manifesto crimine deprehensus est eo ipso illo tempore.

Cum nunc ab omni derelictus spe cliens,

Laqueum lacumve cogitaret, &c.

Non enim indictum carminibus nostris abire potuit insigne divinæ providentiæ documentum, Orsus sum ab abrupto,

O consulenti rebus humanis Dei

Spectamen ingens! ô supremi vindicæ

Miranda virtus! exstat & hic honor,

Et clauda tandem pœna noxios premit.

Cùm in initio præclara miner, scis quas solem turbellas dare: non enim, ut Væioves solent, auspicamur à tonitru, ut postea tanquam displosi utres in crepitum desinamus. Sed satis habeo

habeo, si tibi salivam moveo. Non enim nec istud poematum, nec quidquam rerum talium mecum attuli, nisi in scrinio pectoris. Quod haud libet nec vacat excutere. Aliàs id fiet commodius, & vero est mihi in animo propediem ad vos proficisci, si tamen id cum dignitate fieri queat, aut saltem citra contemptum. Te, cujus indoles nihil vulgare sperat spiratque, par est, amico suffragari, ne semper inutilis atque umbraticus doctor querar & expostulem de publica ingratitude. Dedecus est literarum, quod tantus artifex perco abjecta gloria, quam multi nulla re nobiscum comparandi, nisi quod Lavernam propitiorem habent, ad summas dignitates provehuntur! Sed cum ea fuerit haecenus fari mei infelicitas, ut Reip. partem nullam attigerim, ulciscor me carminibus, & splendide insulto iis, quos Fortunæ nutus non spectatae virtutis commendatio ad ejusmodi munera promovet,

hos in edito locat

Fortuna videns, ut gravi casu ruant.

Ceterum ut sunt res humanæ, non magnoperè me nunc sortis meæ pœnitet. Sum in contubernio & ex primæ admissionis amicis apud legatum Regis Galliarum *Δελουβλ*, unicum primarii præsidis Parisiensis filium, cui te olim insinnavi. Is omni genere officiorum efficere conatur, ne magnoperè patriam desiderem.

am

ἀλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

ὣς ἔδιν γλυκίον ἢς πατρίδι, ἔδωκε τούτων.

Renovavi apud eum memoriam tuam, jubet te ex animo salvere. Patri tuo plurimam à me salutem nunciato. Datum Londini, XIX Februarii. clc Io xci.

S O N N E T

Sur la naissance de Monseigneur le
Daulphin.

DÉlicieux seigneur, qui fais luire à la France
L'astre tant désiré d'un glorieux Daulphin,
Aqui le Ciel promet un Empire sans fin,
Dont les Princes puissants reverent la naissance,
Tu as eu de posé du regne l'assurance,
L'amour du genre humain, c'est Auguste Herculin
Dont le seul nom fameux pausé par le destin
Fouldroye en son berceau des monstres Parrogance
Le siecle nous presage un donheur nonpareil.
Puis que l'obscur nuict allume un clair soleil,
Quel sera le midy de sa brillante gloire?
Toute humaine grandeur flechira sous son bras.
La main de l'Eternel conduira tous ses pas,
Et l'univers sera le champ de sa victoire.

EPISTOLA XLVI

Christophoro Puteano Dom. Baud. S. P. D.

Lutetiam Paris.

CRebra sororis litera, & ejus deposita vale-
creudo necessitatem mihi imponunt, itineris
in Ze-

in Zelandiam suscipiendi, quod statui facere
cis paucos dies, forsitan intra proximum tri-
dium. Eâdem operâ proficiscar in Hollan-
diam, ut illic veteres amicos revisam, & inter

eos τὰ τῶν ἀτάξιον ἄλλων Scaligerum; de quo
quidquid præterea dixero, minus erit. Erat mi-
hi in animo redigere in unum volumen poeti-
cos omnes foetus, quos diversis temporibus par-
turivimus, eosq; simul in lucem edere sub au-
spicio nominis amplissimorum Ordinum. Ne-
scio quid boni mihi præsit animus, κίλι μάν-
τις τὸν ἕρ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Amici nostrates,

qui sunt in hac regione permulti, oblectant me
jucundâ opinione, &, ut proclivi ad creden-
dum ingenio sumus cum quid miserè opta-
mus, faciliè impetrant ut sperem, hanc nuncu-
pationis temeritatem mihi non inteliciter suc-
cessuram. Hic cerre, nisi aliud Marte meo præ-
sidium dispicio, miserè homines frigent: to-
tus Inerti otio torpeo. Non hâc spe deserui
Lutetiam, & (quod inter nos pereat) seriò me
pœnitet hujus profectiois, sed non sum fera
bestia factus, ut animum revertendi amise-
rim. Vellem obsecutus essem prudenti consilio
Domini Christiani vicini vestri, qui sine fuco
& fallaciis vaticinatus est, quæ jam re ipsa com-
perio.

ἀλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθισ.

Nec

Nec aliud possum conjicere, quàm me tunc insaniisse mentis, καὶ τὸ ἐμὸν κερδίον φέβας ἐξ-
 ἔλαστο ζῆλον. Ut suprâ cœpi dicere, cuperem Lugduni Batavorum curare edenda nostra poemata, sed non habeo jam ad manum, nec memoriâ retexere possum præfationem illam carmine Jambicâ conscriptam, quam velut amuletum & ἀντιστήθιον ad averruncandam invidiam & placandam Nemesein excubare cupio

Vestibulum ante ipsum primoque in limine libri.

Multa sunt quæ nullo modo publicare decrevi, nec tutum incedere per ignes suppositos cineri doloso. Utar per omnia consilio & auctoritate dictatoris Scaligeri. Non retinui etiam ullum exemplum quarundam gnomarum, quas memini vobis tradere paulò ante dicessum in ampliora charta. Sunt circiter quadringenti versus, si benè calculum posui. Eos & superiorem præfationem oro te cures quamprimum huc transmittenda. Et ut strenuè pergam porro esse impudens, rogatum cupio Petrum, ut ne gravetur vel bis cramben istam recoquere, hoc est, ne vobis sit Oedipo aut Delio natatore opus, bis exscribantur raptim versus isti, quos dixi, & diversis itineribus ad me mittantur Londinum. Mittantur item ad Dominum Scaligerum cum tribus verbis, quibus significetis me hoc à vobis summâ ope contendisse. Videtis quam intemperanter abutar comitate vestrà,

vestri, sed quidquid in hanc partem pecco, scio non egere excusatione, utor jure quod mihi apud vos esse vultis. Peccarem fortè judicio vestro, nisi peccarem. Iterum igitur vos rogo atq; obtestor, ut hanc operam nobis impartiamini. De Chrysofomi operibus quod scire cupis, an hic edantur, scito Dominum de Savile (quem procul dubio de nomine & fama nosti) multae ejus auctoris opera conquissivisse, quae hactenus lucem non viderunt. Scripsit hac de re, ut coràm mihi retulit, ad Dominum Casaubonum, misitq; ei indicem excusum, cujus exemplum hisce literis inclusi. Si quid praeterea reperiri potest, erit in rem pietatis, & literariae laudis, si in commune contribuatur. Vos qui laudabili curiositate nihil talium rerum ignoratis, quidquid hujus est, rectè & ordine administrare poteritis. Mirari libet sinistram & perversam quorundam sedulitatem, qui cum paratis & in medio positis non utantur, aut ea defunctoriè dicisq; causa tantum tractent, anxia sollicitudine quaerunt, quae desiderantur. Quotusquisque enim est, qui Chrysostomum usui publico mancipatum, vindicare? Sed non institui hic querelam praeposteritatis humanae. Video etiam me jampridem excessisse modum epistolae, Sed, ut saepe apud vos in sermonem injeci, profiteor gloriorg; me non teneri legibus magistellorum, qui sine populi suffragio tam augustis finibus epistolam circum-

H

cum -

cum scripserunt. Cupio vos, cum otium aut animus blandietur, pariter mecum has prole-
tarias leges *πολλὰ καὶ κεραιὰ, χαίρειν.* Da-
tum Londini, iv. Kal. April. c10 10 c11.

EPISTOLA XLVII.

Christophoro Puteano Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris

Valde mihi grata est diligentia tua, & in
scribendo, & in exequendo mandato. Ver-
sus & tractatum *De feneratoribus* Dominus Tar-
dieu fideliter mihi tradidit in eopse illo tem-
poris articulo, cum poeticas nostras nugas sub
signa redigerem. Jure exspectas à me largam
sermonis usuram, & ego istud officii nemini
libentius impartior, quàm tibi. Videor enim
in rem præsentem deduci, cum tecum per lite-
ras fabulor. Cur tamen hoc tempore non sa-
tisfaciam exspectationi tuæ, & officio meo,
cui, præter debiti necessitudinem, etiam volun-
tariâ sponfione memet obstrinxi, scito hanc
esse *ἀποτάκτιν αἰτίαν*, ne quæsito colore vio-
lem candorem familiaritatis nostræ: dum so-
lemne meum obtineo, ut tardum nomen sim,
& in ultimum tempus negotia plerumque re-
jiciam, factum est blandiente inertia, ut spatiis
iniquis exclusus fuerim. Nescio utrum velim
tibi probari hanc putidam & jejunam excusa-
tionem, aut tam frigidum schema, sed dico
quod

quod res est. Jam aliquot menses effluxerunt, ex quo vir illustris Bossius μέλλω πορεύεσθαι. Sæpè & cottidiano convitio flagitavit, is qui tibi hæc literas tradidit, ut scripturam adornarem. Prolatationibus & ἀμβολαγίας effectum est, ut cum jam in procinctu sit, raptim & obiter facere cogar, quod tamen seriò & diligenter factum oportuit. Vir est à nomine & facie tibi notus, rogat, & si non rogaret, rogo te fratresque tuos ex animo, ut eam in intimam familiaritatem recipiatis. Non eget commendatione nostrâ, utique apud vos qui nihil ambitiosius pensatis, quàm amicitias insignium virorum: Sed cum in rem suam fore existimarit, si meo testimonio niteretur, nefas esse putavi non parere tam honestæ voluntati. Quod me de quibusdam Plauti locis consulis, simpliciter & familiariter tibi respondeo, non est otium, non ætas, non animus de iis curiosè differendis: Genus, ingenium tuum, & expectatio tuorum, vocat te ad majores & meliores curas. Ego mihi laudi duco, quod Critica natio maximum probum putat, hæc talia ignorare. Ferunt Alexandrum, cui à magnitudine rerum gestarum virtus magni nomen indidit, olim aspero sermone castigatû à patre, quem longè filio majorem judico, si mei arbitrii res sit; Alexandrum, inquâ, pater increpuit, quod nimis scitè aut caneret, aut de canendi arte cum magistris disceptaret.

Sensit vir regiâ virtute & indole, parum convenire iis, qui ad summâ fortunâ spem educantur, operosum laborem ineptiarum. Sed nimis licenter evagor, qui supra dixeram me spatiis iniquis excludi. Dabis veniam, vel, si bene te novi, favebis ineptienti, debent enim, ut legere aliquando memini (nescio an apud Senecam) literâ nostrâ interdum hallucinari. Consilium mecum proficiscendi in Belgium ad Ordines nostros prorsus jam deliberatum est. Accessit ad pristinam deliberationem isthic commemorandi. Bellissima sese occasio ex inspirato ostentavit, de qua sigillatim & definitè propediem ad te scribam. Videor verè cum summo duce dicturus, *petieram nisi periissem*. Tamen si è Germania Lutetiam perlata essent ea litis instrumenta, quæ tamdiu tanto studio expectavimus, confestim ad vos reverterer ad acquirendum non mediocris summâ dominium. Sed ex quo in hanc provinciam appuli, tantum unas literas à procuratore accepi. Quaeso te & obtestor per amicitia fidei, per communia Musarum sacra, per si quid amas Baudium tuum, ut seriò hanc curam ad cogitationes tuas revoces, meque de totare certior facias. Vale, animæ dimidium meæ.

Londini, xvii. Maii,

elo lo cii.

EPI-

EPISTOLA. XLVIII.

Jacobo Eadoverio Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

Dlu animum meum jucundâ spe oblectavit
exspectatio adventus in hanc provinciam
tui, cum audirem esse in consortio Ducis Ni-
vernensis Marchionem heroem, à ejus con-
spectu & comitatu vix fieri posse putabam ut
distraheretur, præsertim in tam insigni frequen-
tia juvenum nobilissimorum. Ubi verò compe-
ri te abesse, tanto sum mœnore affectus, ut pro-
pemodum in præcipua parte infelicitatis meæ
deputem, quod tantâ spe exciderim; multa me
graviter angunt, quæ misere cupiebam, si col-
loquii tui facultas mihi obtigisset, in sinum
tuum effundere, sinum fide & amicitia spectat-
issimum. Nunc paucis tantum te commonen-
dam putavi esse prorsus mihi decretum profi-
cisci in Zelandiam, & inde forsitan ad Batavos.
Vocant me eò blandæ exprobrationes quorun-
dam amicorum, qui mihi vitio vertunt, quod
cum mei juris & honesto loco esse possim apud
nostrates, malim vivere apud exteros, & alicui
Satrapæ libertatem meam addicere. Soror
etiam crebris literis flagitat, ut ad se veniam,
priusquam è vivis excedat. Confli&atur autem
morbo insanabili, qui lento & certo passu ducit
ad fatalem metam, hoc est feбри pulmonica, ut
quidem judicat ratio medicorum. Postrema

H 3

tamen

tamen literæ latiora nunciant. Sed ut simpliciter verum fatear, intima causa hujus professionis suscipienda est, quod ubivis quam hic meliore conditione victurus mihi videor. Eo facto natus sum, ut inanibus promissis facile capiar. Discessi à vobis majore cupiditate, quam sapientiâ. Pluribus exponam rationes, quæ me moverunt ut novum consilium sumerem, cum ero apud homines liberos, ubi impune liceat quædam arcaniora evulgare. Certè mirè hic omnia frigent, & nimis multi canes sunt circa nostrum Aëtronem. Salutant te ex animo omnes nostri, nec non lectissimam foeminarum matrem tuam. Vale meum dulce decus, Londini, xix. Maii, 1610 cii.

EPISTOLA XLIX.

Christophoro Puttano Dom. Baudium S. P. D.

Lutetiam Paris.

NUnquam ad vos veniunt meæ literæ sine aliquo onere, si tamen onus vocandum est, quod scio à vobis libenter & cum voluptate suscipi. Sed licet laudem mereatur illa singularis tua comitas, & propensio animi ad bene de bonis merendum, tamen prolixè nimis & intemperanter abutor concessio jure, qui semper aliquod officii munus tibi injungam. Si molestus sum, pari more ac modo mecum experire, saxo haud dicas nactum quem conditionis pœniteat, à me autem, commendo vestram

vestrae perspectae fidei juvenem, qui hasce literas vobis tradet.

Litem longo temporis intervallo penè derelictam persequi instituit.

Qua in re tamen si (ut ex relatu unius partis audio) jure certo nititur, tamen permultis incommoditatibus conflictabitur, eritque ei forsitan configendum cum procuratoris malitia, qui litis instrumenta detinet.

Nihil ei æquè est opus quàm homine probo ac fideli, si is usquam comparet in censu procuratorum. Vos comiter demonstrabitis homini minus malum.

Est mihi arcta necessitudo cum utroq; ejus parente, atque adeò cum tota familia.

Pater in arte medica ἐν πολλῶν ἀντάξει ἄλλων.

In re herbaria familiam ducit, quod & insignibus ingenii monumentis testatus est.

Non arbitror vestram bibliothecam carere tam bono nomine: nihil enim viro illo fieri potest ἀφελέστερον καὶ ἀκρίβηδύτερον.

Vale, mi ocelle, cum carissimis fratribus & communiter hunc hominem amate.

Datum Londini, xix. Maii,

clō Io xcii.

EPISTOLA L.

Christophoro Puteano Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

IAm tandem seriò in procinctu sum, ut proficiscar ad meos Zelandos. Dilationem itineris & morandi causam attulit mihi vehemens desiderium, quo jam olim fervebar compellendi

landi Regiam Majestatem, testificandaque pro virili parte venerationis, quæ heroicis ejus virtutibus debetur. *τὸν δὲ μὲν βασιλεὺς ἐπαύει· τὴν ποτὶ*

αὐχρῶν ἐπεδύμας. Narrat tibi bonâ fide, nihil ex hac provincia reporto, quamobrem magnopere huc ventum velim, præter memoriam eximie comitatis, quâ me singularis exempli heroïna illa prosecuta est. Cum animus solutus erit à curis, quæ me nunc miserè discruciant, mittam vobis exemplum, orationunculæ nostræ unâ cum ejus responso, quoniam scio unicè vobis curæ esse, quæcumq; ad bonam existimationem nostram pertinent. Quamvis enim otio abundem penè ad languorem usq; & inertiam, tamen, ut nunc est, mentem instituerè non possum ad seriò quidquam cogitandum. Sed ô Deus bone, quam Pelopidarum exempla memòrantur in Gallia! Nunquam ulla ætas monstrorum feracior exstitit ἢ τὰς τὸ σιδῆρεος γυλὸν ἀνδρῶν. Sed magnifica foteria debemus rogâ ac regnotum præstiti & custodi Deo, qui Hentricum heroem à tam nefaria suorum molitione sospitavit. Si unquam styli telum strinxero, non abibit intacta carminibus nostris tam tragica materies. Rogo vos ut *ἀναδίσκοι τῶν καὶ ἀφ᾽ ἑστέον* totam rem mihi demensam detis, non modio neque trimodio, ut ait Comicus, verum ipso horreo. Nullum mihi gratius officium à vobis evenire potest, quàm hæc negligens

gens diligentia. Novi nostrorum hominum ingenia curiosissima rerum novarum. Literæ vestræ inscribendæ erunt D. Scaligero, non possum vobis magis idoneum nomen delegare. Crastinus dies dictus est profectio, si faverent Favonii. Cæterum penè omitto, quod præcipuè fidei tuæ commendatum esse cupio; litem illam dico Germanorum, de qua nihil quidquam ab extremo mense Januario inaudivi. Velim excites veterum Procuratoris, aliàs viri cordati & industrii, ut plenè planeq; perscribat, si quid isthic mihi seritur aut metitur. Cardio causæ pendebat ab expectatione cujusdam instrumenti, quod è Germania venturum certo sperabamus: sed quia tam longinquum temporis spacium intercessit, ex quo nihil explorati super ea re compertum habemus, suspicor huic præclaro instrumento lumbos in via defraçtos esse. Censeo, si ita est, ut ei ossa legantur & imaginarium fuhus decernatur, quod peregrè futuris fieri lex prisca mandat. Extra jocum cognosce diligenter quicquid hujus sit, & fac me ut sciam. *χαῖρεν σὺν ἀδελφοῖς ὧς ἐμοὶ φίλτατον καί γε.* Datum Londini, ix. Kal. Quintil. clc
IO CH

EPISTOLA LI.

Jacobo Baduerio Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

Iam mensis tertius est elapsus, Amice incomparabili, postquam ex Anglia in has provincias

H s

cias

cias veni. Toto isto tempore cessavi à scribendo, non quod ignorem, quantis nominibus benignitati tuæ sim obstrictus, non quod immemor sim promissi, quod discedens dederam, non quin probè norim, quàm tibi non sit ingratum officium in hac parte nostrum: sed (ut ingenuè apud te hominem averfissimum ab omni fuce mendacioque veram vocem eloquar) fatalis quædam rerum mearum calamitas ita me per ea tempora afflixit, ut animum instituire non potuerim ad compellandos amicos; in quibus tu tuo merito principem locum obtines, si quidem ea res tibi honori est, ac non potius gravissimo oneri, tam ære & spe dirutum habere clientem. Peccavi largiter (fateor) & meritò deservor omnis officii argui possum: sed ut ignavia mea justam offensæ culpam præbuit, ita veniam & gratiam impetrare debet supplicium, quod eo nomine pertuli. Nam ea potissima seges & materies meorum infortuniorum fuit, quod neminem habebam quicum apertè simpliciterq; molestiam & ægritudinem communicare auderem. Tu unus hac in re omnium instar esse potuisses. Cum enim tam effusè re & operâ me juveris, consilio certè & consolando minimè defuisses. Ut partem aliquam præteritorum laborum retexam, primum nisi mihi subsidium aliquod in mundo fuisset, non stetit per magnificum Satrapam, quo minus ab ejus comitatu, tanquam ex incendio, naufragio aut

aut ruina evaserim. Misere isthic homines frigent, nisi quod interdum calet forum aleatorium, in quo noster Lavernam secundam habuit, & ejus cohortis antesignanum emunxit ferè duobus aureorum millibus, sed

Quam vereor victus ne pœnas exigit Atax?

Nescio enim quo fato (si fatum est in partibus istis) ejusmodi pecunia raro solet diurnare: vix unquam sequitur hæredem: ambulatoria est, & (ut cum Horatio loquar)

— momento labilis hora

Transmutat dominos, & cedit in altera jura.

Quamquam quid id refert mea? non meo periculo aut commodo res geritur. Nam mihi quidem extam uberi & copiosa messe tam tenue spicilegium relictum est, ut ne colligere quidem id sustinuissem, nisi venisset in mentem nihil esse recusandum ab avaro & avido homine, nec ingentem animum rebus angustis & egenis convenire.

— quid enim majore cachinno

Excipitur vulgo, quam pauper Apitius?

Accepi itaq; levidense munus, & quidem cum solenni formula gratiarum actionis, qui finis omnium cum dominante, ut ait noster Tacitus. Postquã huc appulit amicus tuus cum domestica cruce, quam vivus vidensq; perit, ut ullum est telum calumniã velocius, pervagatus erat rumor esse in vivis fabrum illum sigillorum, penè dixeram, Vulcanum veneris illius maritum.

Quor-

Quotquot homines occurrerant, videbantur etiam ignarissimi scire, taciturni exprobrare istud flagitium. Incidit ex agitudine animi infecerbissimum morbum, qui maximè tentabat arcem ipsam mentis ac rationis. Theologi caput & summam omnem celo imputabant. Izum eum a conscientia penas exposcere, nec recalcitrandum adversus stimulos, divergendum ab infelici contubernio. Quid multa? fecit tandem vel morbi, seditis, vel fati potestas, vel concionatorum obnunciatio, qui legem horrendi carminis assidue misero illi minabantur, ut eam foràs detrudi jussit. Refrigerato ardore, successit pœnitentia facti. Spreta repetit postea, sed reprimo me, non enim hæc literis committenda videntur. Ego certe nihil aliud statuere vel audeo, vel debere videor quàm isthæc à majore vi, & ab inspiratione divina proficisci. Habemus nunc præ manibus negotium, cui si prosper eventus aspiraverit, est mihi prorsus in animo in Galliam reverti. Hæc res quo in statu sint, vehementer scire expeto. Nihil unquam tam excelsum ac magnificum assequeris, quin virtus id superetur, quin foveam & augurer amphora. Sed unum hoc fraterpis precibus te oro atque obtestor, ut animo isti heroico fræns imponas, & ingenium leniter inflectas ad morem & caput temporum. Pars sapientiæ est, cum insipientibus furere. Scis olim nocuisse anti-

quam

quum rigorem, & nimias virtutes, quibus jam pares non sumus. Sed nã ego impudenter in-
eptio, qui coram Roscio gesticulari non vere-
or, iterum itaque me reprimo, teque & matrem
lectissimam fœminarum valere ex animo cu-
plo. Datum Middelburgi, xvi. Octobr.
clō lo cii.

EPISTOLA LII.

Josepho Scaligero Dam. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

UTor licentiã temporis, & obliviscor pudor-
is mei ac dignitatis tuæ, quod tam leves
nugas viro tam gravi mittere non erubesco.
Sed benignitas tua moris antiqui memor, non
minus mihi juris esse patietur apud se, quàm
olim servis in dominos libertas Decembris per-
mittebat. Nihil fieri possit me vanius, si tam
frivolum munus verbis exornare postulem.
Satis esse debet huic generi scriptionis, si intra
veniæ spem consistat. At ipse mihi tam sum
Suffenus, ut etiam plausum sperare ausim ab
æquitate iudicii tui, cujus habeo illustria do-
cumenta. Nam cùm admiratio solum operi-
bus tuis debeat, soles tamen mediocribus at-
que etiam infra mediocritatem ingeniis effusã
manu laudes dilargiri: quas quidem ita inter-
pretari debent *ὅσοι γὰρ ἐξέσθι*, ut summa
summarum ad auctorem referatur, qui cùm sit
aptus

aptus ex omni laudum cumulo, quid est quod
 præter laudes ab eo proficisci posse videatur?
 Sed contraho vela, nec fragilem phaselum
 committo tam immenso æquori. Verbum non
 adderem super hisce naniis: nam cum nugari
 ineptum sit apud virum serium, tum nihil in-
 eptius quàm nugis addere pondus καὶ ἐστὶν φαν-
 ῆς μῦθος. Verum ne videar, ingenii gloriam au-
 cupari periculo bonæ existimationis, & inte-
 græ frontis, profiteor ex animi sententia, me ad
 has maledicendi partes non descendisse odio
 aut invidiâ compulsus. Homo enim iste, de
 cujus corio ludimus, nec injuriâ nec beneficio
 privatim mihi cognitus est. ἀπὸ τοῦ δὲ Στὴν
 ταῦδε καὶ μὲν οὖν διατάττει. Dignior etiam
 contemptu quàm infestatione, nisi quodcum
 publico opprobrio literarum & gentis nostræ
 in hoc flore præstantium ingeniorum hic fucus
 nomen & honorarium habet Historici. Quo-
 circa arigante, ut sic dicam, facili materia, non
 potui sufflaminare calamum calentem, vel pe-
 rituræ parcere chartæ. Denique, ut initio jeci,
 Saturnalibus istam proterviam facimus. Genio
 temporis & facilitati tuæ veniam dabis in meis
 culpis, & hæc transcurres ἐστὶν τὰς ἐλπίδας: quem-
 admodum olim ferunt Catonem interfuisse
 spectaculo Floraliorum. Vale, Vir illustris. Da-
 tum Hagæ-Comitis x. Kal. Januar. auspices
 annis 1610 ciii.

Non

Non habeo penes me aliud exemplum: oro te (ne scilicet aut ego grave damnum, aut tu grande compendium facias) ut remittatur aliquo insigni tuo stigmate notatum, ut habeat pudorem. Memineris etiam Raphaelis Thorii, qui te deperit impotente amore.

EPISTOLA LIII.

Cornelio Vander-Myle Dom, Baud. S. P. D.

Hagam-Comitit.

Etsi recoctâ crambe, vel si mavis Brassicâ odio enecare solet miseros mortales, tamen iterum ad te mitto carmen epithalamium paulò minus inconcinnum, & nonnullo auctario cumulatam. Si nullâ suâ Venerete invitabit, ut relegendi rædium devores, auctoris amor & observantia, quâ virtutes tuas colit, aliquem favorem apud humanitatem tuam impetrabit. Video equidem mihi in posterum aut repudium esse repudiandum Musis, aut certè consistendum intra mediocritatem Jamborum. Nam ad majestatem heroici carminis nec stylus nec animus assurgere potest, ita me mei prorsus tædet ac pœnitet. Arbitrabar mihi hic locum fore in collegio Academiæ, cujus sum ab ipsis ferè incunabilis alumnus, haud prorsus degener atq; illaudabilis. Vehementer jubebar *ἐν ἡλικίᾳ* ab iis quibus ea res est in manu. Sed, ut intelligo, numerus me ab hac spe excludit, quam-

quamvis multi sint, qui nihil præter numerum adferant. Equidem initio tantum abest, ut tale quidquam ambierim, ut longum mihi certamen fuerit apud me cum præsumpta opinione diffidentia, quam tandem expugnari passus sum hortatu magnorum virorum. Nunc in cardine rerum gerendarum destruo. Certum est posthac non ita temerè mentem oblectare vanis (ut Ennii verbo utar) speribus. Male mihi constaret ante partæ famæ & laborum ratio, si precibus agendum est, ut assequar ea, quæ Tragus & Peponibus deferuntur. Hæc res propemodum efficit, ut interdum Galliam desiderem: & certè rerum mearum angustia cogent, nisi maturè provideatur, ut eò me conferam, non sine exprobratione publicæ ingratitude. Hæc liberè apud te quætor, quem inter amicos deputo & affectu & iudicio planè singularem. Vale, Vir clarissime, & nos ama, Datum Lugduni Batavorum, xi. Februarii, cld lxxciii.

EPISTOLA LIV.

Isaaco Casaubono Dom. Baudius S. P. D.

Quanquam speciosa occasio est bonam copiam ejerandi, tamen vel memet iudicem non possum absolvi latæ negligentia, quod tam immenso temporis intervallo te per literas non sum affatus, cum videam id officii ambiciosè usurpari, & magnificè extolli ab iis, quibus

quibus tecum nulla necessitudo intercedit, quam quæ nominis tui reverentiâ, & famæ celebritate conciliatur. Equidem huic præclaræ voluntati vel eo nomine gratias habeo, quod mihi veternum excurret dum exprobrat ἀγρίας δίκαις. Nam ab oblivionis crimine satis me conscientia vindicat, & si parum huic homini fidem arbitraris, possum ad testimonium citare primarios hujus provinciæ viros, apud quos non desum in sermonibus μεγαλαυχῆν quantum te sinuoso in pectore fixi. Valde id scilicet ad meliores tuas curas pertinet: Sed tamen tua refert maximè ut intelligas, tamen si parum diligens sum in officio scribendi, tamen memoriam tui nostram, sanctè & inviolatè asservari, ἡ μὲν ἐν μυχῷ φερούσῃ, ἀλλὰ καὶ λόγων μαρτύρια. Non tam, ὅδ' ἔστιν ἐπὶ, summo mentis meæ solo sparsa sunt tuarum virtutum semina, ut unquam evelli posse videantur.

εἰς τὴν εἰς σὸν ὄρω γλυκερὸν φάσμα ἡελίοιο.

De te non spero mutuum, sed habeo certum. Etiamne Thuanus heros nostri meminisse non horret? Ita quidem, ut Plautissem, supercilium salit, aut, ut cum Theocrito tuo dicam, ἀλλ' εἰς ἰσθαμὸς μὲν ὁ δειξιὸς, cujus genium quod nullo literario munere prosequor, oro te adhibe vim blandam suadæ tuæ apud hominem impetrabilissimum, ne ea res quidquam deruat ex amore, quo nos dignatur. Hanc sine me spero

spem ferre tui. Causa intima quæ me abstinere à scribendo hæc una est, quod cum nihil occurrat præter solennia & proletaria quædam epistolæ argumenta, vereor apud virum serium & gravem ineptire. Quamquam scio & cupio hoc frigidum schema minus ei probari, quam hallucinationes nostras. Sed eò magis sufflaminandus videor, ne dignitati fraudem faciam, dum nimis humanitati acquiesco. Horratus es me anno, ut complerem carmine tempestatem quam evasi, mitto: sed eam quæ fulminatus est Biro, de quo tragico casu multa γοιμῶδη dici possunt, & nunc tutò in alteram partem distere licet (νεκροὶ γὰρ ἔδάνυσιν) ex hoc genere sunt ista εἰ τῷ ἀτοκράτορι δέμῃς ejusmodi sceleribus ignoscere, an veniâ mutari possit ὅτις τοιαῦτα γὰρ ἔστι, εἰ ἐν νῦ πολιτικῇ πραγματείᾳ in causa Majestatis ratio subducenda sit veterum officiorum. Per multa veniunt in mentem forte non minus digna lectu, quam quæ hæcenus inspexi. Liber cui titulus literæ mysticæ, nihil humanum sapit. Carmina etiam nihil solidum crepant, aut me Phœbi cortina decipit. Omnes videntur conjurasse, ut minimum agant, & otiosè ludant in re, quæ ob exempli magnitudinem, & personæ claritatem vix ulle cothurno satis dignè extolli potest. Quamquam iste Salmonæus humanitate sceleris absumsit

sansit omnem misericordiam, tamen Heracliti
 severitas huic personæ decentior est, quam De-
 mocriti cachinnus. Quanquam antiquitus ne-
 fas erat ius iustæ solvere, qui fulmine tacti per-
 ierant, tamen his atrocibus exemplis salvâ pie-
 tate possumus, & debemus commoveri, ut rerû
 humanarum instabilitatem misereri discamus,
 mirari desinamus. Non tamen arbitror quen-
 quam bonarum partium esse, cui non liqueat ju-
 re cæsam videri, quiq; dubitet cum Homericæ
 Pallade pronunciare *δὲ λίω κενὸν μὲν εὐνοίῃ
 καὶ ἰότητι*. Malæ scævæ detestandæ causa non
 attexo carmen subsequens, malo enim sperare
 non amplius exituros, qui talia moliantur, quā
 imprecari si sequius accidat. Quanquam mali-
 guus rumor de sperato quondam Mœcenate
 percrebescit, qui vadimonium deseruisse dici-
 tur, & vasa collegisse nâ hoc incendio conflag-
 graret. Quorsum evasura res videatur *δὲ ἰ
 γένοιτο καὶ ἴσται*. Ajunt propediem *ἐγγύς δίκης* con-
 demnatum iri. Sed hæc nihil ad nos, nisi ut ran-
 to pluris bona nostra æstimemus, quos ab ejus-
 modi procellis tranquillus vitæ tenor, & veræ
 virtutis meditatio subducit. Lata materies in-
 genio non hebeti & infertili suppeditat, sed
 nec epistolæ munus est, nec libet licentius ex-
 spatari in hoc ingenti campo. Vale. Vir exi-
 mie, & nos ama. Datum Lugd. Batavorum
 XII. Kalend. Mart. clo la ciii.

EPISTOLA LV.

*Christophoro Puteano & fratribus Dom.**Bandius S. P. D.*

Lutetiam Paril

Litteras tuas 111. Kal. Octobris ad me scriptas accepi à D. Scaligero circa finem Decembris, quo tempore huc reversa est Domina Princeps. Unde potes rationem putare quamdiu haerint in itinere; idem prætextus etiam mihi valebit apud te ad impetrandum veniam seræ responsionis. Causas silentii tui in solutum accipio, tametsi quædam videntur *τὰ πονηρὰ ἀποκρίνει*. Sed cum ipse sæpiusculè confugiam ad ejusmodi segnitie diverticula, æquum est ex veteri formula, ut eodem jure utar. *ἢ οὐκ ἔστιν* justiore[m] habet excusationem quam optarem, sed spero bonam valitudinem jam tecum fideliter in gratiam rediisse. De Perroto vera sunt quæ memoras, & hominem expertus sum dignum interiore illâ amicitia, quam paucis impartiri soleo. Nihil mihi gratius evenire potuit, quàm quod catastrophè[m] Tragediæ Bironicæ tam accuratè ad me perscripsisti. Ne gratis hunc laborem subieris, elicuisti miserabiles istos elegos, qui tamen æquitati tuæ non improbabitur, vel auctoris causâ, vel argumenti dignitate. Si præjudicio magnorum virorum moveris, ex animi sententia

tia testari possum eos Scaligero, & nobilissimo Douza non pœnitendos videri. Certè Gallia vestra in tam atroci negotio mire friget, non pro ingenio gentis, nec ex antiqua laude, nisi tortè deteriora tantum ad nostras manus pervenerunt. Roberti Stephani distichon mihi pluris est, quàm cætera omnia. Postquam huc veni, plura versibus scripsi, quam aliquot annis dum essem in Gallia. Calcar admovent ingenio duo lamina nostræ juventuris Grotius & Heinſius, quanquam tortè magis refrænare deberent nostros imperus, quia feliciter perficiunt, quæ nos operosè conamur. Non est tamen quod me magnoperè tædeat partæ jam existimationis. Licet mihi liberq; gloriari apud vos vel ætatis privilegio, vel jure familiaritatis. De VVouvverio eadem ad nos fama pervenit eum id ætatis hominem admiratione doctri-næ (vide & ride ludibria judiciorum) cooptatum in collegium Senatorum sacræ Cæsareæ Majestatis, sed certissimo argumento persuadeor rem ita se non habere, quod cùm à re-ditu suo bis ter-ve scripserit ad Scaligerum, ad Scriverium, ad Franciscum Douſam etiam, cum perhonorificâ nostri mentione, tamen ubique miserabiliter insectatur fortunæ suæ malignitatem, nec homo sui ostentator magnificus, quidquam de superbo illo ritulo adjicit, quem procul dubio non fuit omisſurus, nisi prorsus ab ingenio desciscere vellet. Dete-

puit jam mucro iracundia nostrae adven-
susum, quod ex pluribus indicibus apparet cum
non tam nocendi animo, quam sui excollendi
vanitate solitum detrahere fame & meritis lau-
dibus amicorum. Dempto certe hoc vitio
multa habet ingenii naturaeque dona, quibus
supra vulgus sapit, & illustrium virorum ami-
citiam meretur. Scaliger (qui nunc est instar o-
mnium) tanti juvenem aestimat, ut cum ad se
scripseret his (si memini) verbis, *Miror me tam
tardè litteras à te accipere; cum hoc genere officii solem in-
dulgenter complacere eis, qui mecum non sunt nec ge-
nere, nec moribus, nec doctrinâ conferendis: eum ita,
inquam, frontem perfricasset, humanissimus
tamen Scaliger, quasi sibi ditenda causa offer-
apud severum judicem sollicitè culpam hanc
litris deprecans est. Illud pro certo habe-
tur cum Romae publicitus religionem abju-
rasse nullo metu, quod in virum constantem ca-
dere possit, sed contemptu & inscitia pietatis,
vel (quod his potentius est, apud mentes præ-
cipiti ambitione afflatus) per consequendæ ali-
cujus opimæ largitionis. Sed, ut audio, est
elapsa est, solam hamum retinuit. Cornelius
Mylius uxorem duxit filiam Barnefeldii, cujus
in his provinciis potestas plurimum potest
pollet. Prosecutus sum nuptias carmine He-
roico, saltem Hexametris. Sed nimis longum
erat ejus exemplum exscribere, simul etiam
spes & animus est propediem vos visendi, si
bono*

bono eventui litaverit negotium arcana utilitatis, quod habeo prae manibus. Scripsi abhinc aliquot mensibus copiosè ad vos, & ad Badoverium; sed arbitror illum esse in Germania. Literas ad D. Casaubonum apertas mitto. Vos, ubi perlegeritis, obsignatas homini tradetis. Valet, & me amate. Datum Lugduni Batavorum, XII. Kal. Mart. cło lo ciii.

EPISTOLA LVI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Fuit mihi multus sermo cum populari tuo, & communi amico nostro, quem nosti. Dissimulabat initio cupiditatem, sed ubi plene planeq; perspexit me ex animo suffragaturum ejus petitioni, vel quod ita boni publici ratio postulare videretur, vel quod id fieri nostra peculiariter interesset, Romana simplicitate petus apperuit. De tua voluntate omnia sum pollicitus. Non defugies auctoritatem, si tuam constantiam novi, nec affirmationem meam frustraberis. Omnino persuasum habeo, talem virum commodum & utilem fore huic muneri defungendo, qui par negotiis nec supra sit. Nimis vivida & erecta ingenia rebus novandis quam gerendis aptiora non sunt ex usu illius populi, quam sua sponte scimus satis pronum ad excitandas turbellas. Historiae vereres & nostra ætas abundè documentum præbent.

non esse admovendum oleum camino, nec ignem gladio fodiendum. Sed hic non est tempus philosophandi. Causa & scopus scriptio-
nis huc solum spectat, ut noris cum impendio cupere, gratumque fore quidquid hac in re studii atque officii ex parte tua proficiscetur. De privilegio impetrando, si quid à Mercorialibus tentatum est, velim domino Blyenburgio significare digneris, ut me faciat certiores. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, xv. Martii, clc lō Chii.

EPISTOLA LVII.

Cornelio Vander-Myle Dem. Baudii S. R. D.

Hagae Comitum

IN petitoria causa popularis tui nihil adhuc certi & explorati video. Vereor, ne uterque vetus diverbium usu nostrum fecerimus, *subire quod velunt sopnians*, quanquam equidem, si mea spontis & electionis res foret, malim equidem aliud vitae institutum exsequi, quam hoc scholasticum saxum volvere. Ceterum quando non possum quod volo, velle debeo quod possum. Adeo ne autem praeclusus est industriae nostrae omnis ad eadem Honoris aditus, ut si candidatus ille provinciam non sortiatur quam prensat, Baudio non sit futurus in patria inter tot illustres amicos aliquis honestior locus? Iusta indignatione moveor, ut in has voces erumpam, & impediatur verecundi generositate animi, quo

quo minus rerum mearum angustias sigillatim
tibi narrem, quæ calidum & matorum aliquod
subsidium, non incertæ conditionis eventum
desiderant. Lucetiâ literas accepi, quibus vehe-
menter urgeor, ut isthuc excurrendum ha-
beam, nisi velim æquo animo derelinquere
spem quingentorum aureorum, quos ex pacto
convento jam pridem mihi promissos procura-
tor meus, homo spectatissimæ fidei, negat posse
obtineri nisi ipse vadimonium obeam. Digna
merces est homini meæ sortis, cur iter aggre-
diar. Paucorum dierum negotiatio erit, nisi me
credulitas fallit. Res enim mihi est cum hono-
ratissimo turmarum equestrium præfecto D.
Ernesto à Manderslo, cui nec opinanti tanquam
ex ruina vel incendio servavi debitum sex mil-
lia aureorum. Si qua occasio aperiretur, ut
extra ordinem publico nomine in Galliam le-
gari possem, multum felicitati meæ gratularer.
Sed hæc ægri somnia sunt, ut & rumor ille qui
pervagatur de Gallo designato Rege Romano-
rum. Quia si tamen ita esset? cum insit in in-
credibili sæpè veritas, & in versimili menda-
cium, non disconveniret magnificentia Illu-
strissimorum Ordinum, mitti qui publicam læ-
titiâ secundâ Oratione testarentur. Sed jam
nimis dudum perperam fabulor, itaq; finem fa-
ciam ineptiendi. Vale juvenum eximie, & nos
ama. Datum. Lugd. Batavorum, xxv. Martii.
c15 15 c111.

EPISTOLA LVIII.

*Cornelio Vander-Myle Dem. Baud. S. P. D.**Hagam-Comitis.*

Quanquam mihi dubium non est, Vir clarissime, quin multis amicis vorum & studium non defuerit mei in hisce regionibus retinendi, tamen tibi & illustri socero tuo in solidum debere me profiteor gratiam istius beneficii, cujus spem imò fidem ostendant tuæ literæ, in quibus non adumbrata, sed expressa signa vidi singularis cujusdam pro me curæ ac sollicitudinis. Nulla vox est, quâ testari pro dignitate possim quantum eo nomine utrique vestrum obstrictus sim, qui me dignum existimastis, in quem publicæ benignitatis exemplum statuatur, antequam ullum operæ pretium ex parte mea profectum sit. Grave quidem est apud hominem ingenuum & prudentem esse te onerariis quibus nunquam usui fueris: tamen ea res me consolatur, quod per me non sterit quo minus labor & industria nostra pervenerit ad aliquam frugem studiosæ juventutis. Difficulus initio ab animo meo impetraveram, ut professoriam provinciam exambire vellem, postquam labantem impulit auctoritas eorum, quibus summa res niti videbatur, servilius candidatum egi quam aut naturæ meæ genius ferebat, aut dignum erat mediocri illo nomine, quod in ordine literatorum sustinemus. Sed tantum abest, ut querar de repulsa, ut

la, ut potius gratias agam hominum injuriæ,
 per quam effectum est, ut bono periculo com-
 perirem nostræ equam etiam ad publicas ratio-
 nes pertinere. Cæterum ne sedam velut immu-
 nis focus ad aliena papula, vestri judicii erit,
 æstimare qua tandem in re laudabilem operam
 patriæ navare possim; meæ partes erunt prom-
 pto paratoque animo quidvis exequi. Fruar in-
 serim cum gratiarum actione beneficio Deo-
 rum. *ἡ γὰρ ἀνθρώπων τοῖς θεοῖς ἱερὰ ἡ πόλις ἐστίν.* Si
 bene me novit, nullam equidem Spartam æquæ
 contempniverim, nullam item meliori fide exor-
 natus videor, quam si conscribendæ Histo-
 riæ munus huic homini delegetur. Prælagit
 mihi animus, quid hic dicturus sis: nimirum,
 istam Penelopem pluribus jam pridem esse de-
 sponsam. Sed quando ita vulgò vulgatur, quid
 prohibet & nos inter amasiarum greges accen-
 seri? Nemo coram ex iis, qui serviunt huic alteri,
 nostrorum temporum res gestas exorsus est, quæ
 tales ac tantæ sunt, ut multis retrò seculis nihil
 cum iis multitudine & amplitudine conferri
 possit. Janum Doufam filium immatura mors
 terris eripuit, cui cætera omnia Præter legiti-
 mam ætatem, & rerum humanarum usum, ab-
 undè suppetebant ad implendam Historiæ di-
 gnitatem. Patrem destinant curæ forenses, &
 jam factis ac scriptis meruit, ut rudi & honestâ
 missionem donetur. Etiam ad ejus existimatio-
 nem pertinere arbitror (seu pereat hoc apud te)
 ut par-

ut partæ gloriæ securè potius indormiat, quam de amplificanda laboret. Hæc sanè professio totum hominem requirit, ut pro honore saculi, & pro majestate argumenti rectè & ordine tractari possit. Tragoras non sine publico dedecore in eo censu censeretur potest. D. Menenio olim in solatium erepti honoris data est dicis causa hæc exercitatio, qui ingratum otium oblectaret. Non vidi artis specimen, sed quatenus hominem novi, fuit ille quidem in pragmatico pulvere multum exercitatus, sed in elegantiori literatura, tanquam in alieno foro, peregrinabatur, itaq; monumento ejus absuit genius, qui solet operibus vitam & gratiam conciliare. De populari tuo nihil addam vel patriæ causa, vel hominis, cui sum amicus. Cum essem in Gallia, primarius Curia Parisiensis præses, & affinis ejus D. Thuanus, vir (ut scis) mei studiosissimus, communi consilio statuerant efficere, ut Historicus Gallia renouari, quod ipsis filii nostri concionario non inhumana videretur. Confata res erat, si quâ magnitudine animi Rex administrare solet res æternâ memoriâ & scriptione dignissimas, eâdem liberalitate præclaris ingenius ad scribendum calcar admoveret. Sed hac in parte claudicat ejus benignitas, cujus rei domesticum testimonium perhibere possum. VVouverii epistolam transcripsi, ut tibi mos geratur, cujus voluntas apud me potior est omni imperio. Sunt quædam non temerè com-

rè committenda iis, qui dextram ansam ample-
cti vel nolunt, vel nesciunt: tu prudentiâ tuâ in
eouteris, & benignâ interpretatione mitiga-
bis, si quæ videbuntur paulo duriuscula, vel ni-
mis audacter pronanciara in lubrico negotio
religionis. Ignoscendum est ingenioso juveni
apud amicissimum liberè jus dicenti extra suum
territorium, cui nemo parere cogitur. Locus,
quem asterisco notavi, desumptus est ex Ter-
tulliano ad Scapulam. Nam quod me obliquè
notat levitatis & inconstantiæ ob susceptum
bipedis nequissimi patrociniû, satis hanc cau-
sam præfens apud te peroravi. Credulitas,
agnatum bonis mentibus deliquium, me in
fraudem impulit, & alios multos me longè sa-
gaciores. Etiam socero tuo (quali prudentia vi-
ro!) furcifer iste imposuit, ad eò, ut ægrè demo-
veri potuerit à sententia, quin virum bonum
putaret. Statim ex sacro atque profano sermo-
ne, & multis indiciis subdubitare cœpi de ejus
fide ac probitate, deserui ad vocationem, & ut
sum ingenio minimè factus ad simulandum,
non celavi hominem iustas suspicionis causas.
Ille conscientia stimulis agitatus, tanquam sibi
periculum capitis denunciasset, protinus se
subdixit, abiit, excessit, erupit, evasit: usque ta-
men secum circumferens domesticum torto-
rem; sub cuius flagello vapulat sævius, quam si
culeo infucetur. Nam, ut olim cecini de quo-
dam insigni fallario:

Ut cum-

Utrumq, facta digna plecti legibus

Fallant acumen Judicum, aut Vivent manu;

Se nemo fallat, effugive, nec nocens

Quisquam supremo creditori decoquit.

Vale Vir observande, & me ama, Datum Lugd.
Batavorum, xxix. Martii, Clō Io Clil.

EPISTOLA LIX.

Dominico Baudio Joannes à VVouvet S. D.

Lugdunum Batavorum

Narro tibi, mi Baudi, literæ tuæ meritis &
gaudii divertitis distractum offendunt me
adeo, ut etiamnum animum a se malè dissiden-
tem velut ex ingenti plaga reconciliare cogam
Gaudii quidem istius, quod agnoscere licuit ce-
vivere felicem, & affectum in te meum par-
amore remunerare, plenissimus fructus totus
ad me pertinet. Qui nunc sane major emergit
cum intelligam te in vicinioribus locis huncve
quem invidioso secessu nobis subduatum per-
tabam, imò seriò ingemiscbam, ingenti tantum
vulnere me petiit, quod scribere ausus sis, per
sinistras quasdam famigerationes tibi ab am-
icis minimè mendacibus inculcatas, fervore est
quo me deperire solebas velat frigore con-
tineri interpretuisse. Quid animi esse mihi iudicas
cum hæc lego? qui hunc fructum tenerimmi af-
fectus, & constantis observantia feram, ut refi-
giosissimum tui cultorem etiam odisse posses.
Vereor inconstantiam tuam tibi ostendere, quod
malui-

malidisti aliorum potius calumniis temere credere, quam illis, quæ ipse fidissimis experimentis probatas, & hos ipsos infelicis discordiæ auctores appellare audes minimè mendaces. Si metum redisti in gratiam, damnabis illos ut mendaces, & seridò oderis fures & latrones amicissimi tibi capitis. Ego quidem magis moverer, nisi fati mei asperitas jam in consuetudinem vertisset. Familiari enim sævitia omnes amicos, quos presentes devotissimo animo, & omnium officiorum genere mihi devinxi, absentes rursus eripie aut mutat. Sed non agam ambitiosè, jubeo te redire in præterita, & repetere primordia amoris nostri. invenies quem tenere cupias, quibus officiorum incrementis educatus, nec ad perfectam (ut ita dixerim) ætatem pervenisti, ne dicam, te in ludicris & seriis partibus animo semper fuisse, socium in latis, in ætate asperis habuisse. Meminisse debueras, quæ tibi ambizioso nexu alligata sunt, invidentibus satis properabam, quæ nullam tristiores me egisse affirmas. Quæque ad id, ut ipse dies, velut arbitrius, dolori favere videretur. Certe solucebat: neque enim ferebam me de damnata divisione à te divelli. Ex illis, quæ postea perperam vitæ desultorie, & summo errore agitas, ut diffidam, ut incertum, & ad incerta transire, ut semper tamen inharere veluc

velut jucundæ imagini memoriam tuam fovi,
& per mare, per terras, per alta montium juga
inclusum te huic pectori circumtuli, nec detulisti
ubiq; terrarum ingenii tui dotes, quas me so-
lum legitimo pretio æstimare didicisse haud
obscurè gloriari soleo, omnibus prædicare. Hæ
sunt artes linguae meæ, de quibus jure familia-
ritatis conqueri potes, hic est ille latro, ille par-
ricida, qui sacramentum amicitiae nostræ vio-
lare ausus. Videbis quomodo errorem tuum,
non dicam tueri, sed emendare possis. Iustissi-
mo meo dolori ita demum satisfiet, si intelli-
gam tantum fervoris affectui in me tuo acces-
sisse, quantum illi perditorum calumniæ detra-
xerant. Sycophantam Rhætum, quem narras,
haud facile capio. Vellem paulò apertius homi-
nis schema ostendisses. Conjicio tamen esse ne-
quissimum scurram, in quem nuperè Pragæ fu-
gitivo alloquio incidi. Nam inter alios amicos
meos, quos se amplexum ajebat, te & Scalige-
rum recensebat & quidem me, ut hominem ex-
tremæ inscitiae, à te traductum & derisum affir-
mabat, quod tamen animo meo minimè obhae-
sit, qui judicii in me tui alia documenta sepo-
sueram. Ex eo tempore hominem non vidi, nec
nequissimum caput monstrare possum. Si is
est, quem puto, nigro & crispo capillo, medio-
cri statura, & crassiori corporis filo, in finibus
Longobardiæ natus ad Alpium radices, sæcu-
larem presbyterem aliquamdiu promisit, po-
stea ad

Ita ad Rhatos, & ab iis in Ducatum VVirttembergensem profugit, ubique functus officio ministri verbi: illustriæ ternis homicidiis, binis matrimoniis uno ferè tempore contractis. Hottum crimidum reus Romam petiit, ubi nescio quæ promittere ausus de conversione quorundam Monachorum Italorum, qui in Rhatiam profugerant; eo nomine multis se insinuavit: qui cum ex verbis rem factam viderent, & hominem vanum plerique conjicerent, veritus, ne scelera innotescerent. Rursus aufugit omnibus insciis, ut etiam in auspiciati abitûs famam relinqueret. Mihi verò Pragæ retulit se exploratorem & emissarium Pontificis; hoc fine iter suscepisse; ut pleraque præclara ingenia Romanam pertraheret & passim expiscaretur, quid hominibus animi in recipienda Romana religione, quod desperatissimum hominem mentiri certò scio. Quæ verò rabies, quæ furia eum agitarint, ut tam multa tamque nefanda de me spargere ausus sit; comminisci non possum, cum nec beneficio nec injuriâ mihi notus, sed politicâ, ut Aristoteles appellat, amicitia, & in aula Pontificis mihi visus. Quare indignum arbitror, magnoperè laborare in refutandis iis, quæ de me mentitus, neque enim ad ignominiam meam ea pertinere existimo. Non miror sanè quod fingere ausit, hominem quendam mihi amicissimum publicè in confessa Cardisium religionem abjurasse, si pari fronte hic

K inter

inter meos sustinere potuit, me Romæ in Inquisitionem conjectum, reum impietatis, se vero arctissimâ necessitudine mihi junctum ausus fuisse, ut hæc ipsis narraret. Facile divinare potes, quibus lachrymis mei me composuerint. Quid verò in despicatissimo nebulone fascinare te potuit, quod gratiâ tuâ eum protegere dignatus sis, non invenio, nam si studio veritatis, ut appellas, Romam deseruerat, & proinde amore religionis à te susceptus, mirot. profecto, unde tantus illius fervor te invaserit, ut hominem, cujus cætera vita (ita enim, scribis) eum sermone minimè congruebat, & ejus præcipua palma crimen vivicomburio luendum. Suada tua defendere volueris, tanquam si pro aris & focis causam diceres. Quod si religionis amor hæc vitia apud te tegere potuit, certè longè animi mutatus es ab illo, quem te olim mihi probasti. Cæterum quod scribis, priusquam Lætiâ discederes eundem rumorem ad aures accidis, vellem auctorem rumoris indicasses. Amici mei, qui apud vos agunt, multa incondita, quæ nec cælum nec terram tangunt, divulgata ad me perscripserunt: nec tamen apertè hæc ad me scribere ausi; scilicet quia credere non potuerunt, tibi verò, ut hæc deducto omni velamine undè prostitueres tristissimæ huic fronti, leve & exile visum fuit. Scilicet quia hanc libertatem necessitudo, quæ mihi tecum intercedit, facile indulgit. Nego tamen factum, & quidem serio

seriò nego. Quod quidem factum nemo facile credet, nisi qui rerum Romanarum prorsus imperitus. Neq; enim hoc fieri solet, nisi in iis, qui inclusi Inquisitionis carceri fuerunt; aut Ecclesiastici, quorum conversio ad exemplum pertinet. Mihi verò hunc tumorem conflavit ingens familiaritas, quæ cum doctissimis Cardinalibus & proceribus Romanis, ne majores adjungam, intercessit, ea tamen mihi non tam quæsita quàm necessaria fuit; nempe qualis illa, quàm magistri caveatum leoni prandium parare solent. Nulli annales nisi valde magni ea capiunt, quæ in Italia mihi acciderunt. Suadeo meo exemplo Belgas & Germanos illic vitandos. Simili modo mihi nocet apud Italos & Germanos ardensissima amicitia, quæ mihi semper cum Belgis, & diutina mora, qua me Batavia tenuit. Parco ad rescribere, quæ de me manifestissimis mendaciis passim spargunt. Nihil tamen me lædit, nisi quod videam amicos meos curiosâ quadam malignitate & sollicitudine, penè dixerim inhumanâ, in me inquirere, quasi intersit quid credam vel non credam, cum humani juris & naturalis potestatis sit unicuiq; quod putaverit colere; nec alii obest aut prodest alterius religio. Equidem cum video pari prensatione utrosque exulem petere, placere mihi incipio, tanquam si jactura mei etiam ad alios Pertineret. Non nego profectò eos, qui religionem reformandam susceperunt, multa, quæ fortasse dissuenda erant,

pio sed improvido zelo tota rescidisse, hoc me seridè improbare apertè fateor: neque illa sententia heri aut hodie mihi nata, sed ex illo tempore quo aliquem veri gustum sensus communis mihi suggessit. Hoc si omnes in me improbant, ne irascor quidem. Mihi verò ita sentire liberum erit, & ostendere suam cuiq; ipsam esse pulchram. Pareite quæso invidere mihi errorem meum, qui vobis sapientiam nullos invideo. Hostes tamen tyrannidis & inimici superstitionis sumus parati vel ipsâ morte probare nos bonos cives, & patriæ, hoc est, Germaniæ & Belgii amantes. Quod sit tanto fervore in illas partes raperer, cur hic velut in orbis terrarum limbo inter ignominiosos latito? cur non patior ingenii mei vires ad fructum aliquem honorum & divitiarum pervenire? Nempe satius erit inertiam contabescere, & ignobili otio sepeliri, quam ostendere se fortunæ & omni nisu emergere: tanquam si firmos lacertorum toros in levissimæ machinæ motu inutiliter contererem. Me Consiliarium Cæsaris electum, vera fama fuit, haud faciliè dixero, quantis conatibus, quam magnidicis promissis me ex Italia prolektarunt: & sanè non habeo, quod conqueri possim, nam & honestissimus locus datus, & stipendium non exiguum ab ipso adventu meo decretum mihi fuit: ne dicam inania honorum, & quæ specie splendoris incantos pellicere solent, summo certamine mihi exhibitæ.

Libita. Eundem locum mihi etiam impatere scire te velim. Habeo penes me non unas evocatorias, quibus reditum imperant. Ceterum cur conditionem, quam alii magno ambitu petissent, non susceperim, & penè dixerim, repudiariam, variae & graves mihi causae. Utinam consuetudine tuâ me reficere velles. Mi Baudi, imò mi frater, per memoriam affectus mei, & consuetudinis nostrae, per omnia sacra te adjuro, ut ad me transcurras, paucissimorum dierum est iter; aut homo non sum, aut suscepti itineris te non poenitebit, juvabit sanè etiam hæc loca lustrasse, & fortasse si hunc aerem fers, de aliis quæ in rem tuam laborabimus. Offero tibi ædes & hospitium, atq; adeò omnes fortunas meas, quid prohibet ad paucissimos dies apud me hæc, ut intelligas quam miserè mihi periit operosa juvenia humanorum casuum documentis, & jactura innocentium annorum, quos irriti errores, & fallacia oblectamenta eripuerunt. Equidem impium videtur, deserere tam constantis affectus amicum, sanè ad exemplum pertinet, ut ad me properes, quod te rogo & obtestor per omnia illa quæ tibi cara. Sed quid narras, Baudi, occlusum tibi aditum fuisse ad capeffendam Justi Lipsii provinciam? Ambigo profectò an magis mirer te ab animo tuo impetrare potuisse, ut huic vitæ genere te dares, (multum sanè à præfracto illius robore dempsisti:) an potius furorem istorum homi-

num quæ ea negarant, quæ indefesso ambitu de-
 ingenti prelatione petere debuerant. Sed
 nostri lusum rerum humanarum, profecto ali-
 quando prætura Catonem quæret. Sed crede
 mihi, fastidium vestrorum hominum, olim ri-
 sus sæculi, indignatio posteritatis erit. Utinam
 felix eventus inventum tuum juvaret. Cerrè in
 eo agnosco partem felicitatis meæ, & duplici
 viâ mihi gratulor, tum quod te amantissimum
 mei tam præclari inventi auctorem habeamus,
 tum quod societatem humanam re omninò
 necessariâ juvari intelligam.** Quantum me
 capiat Venus tua, satis nosti, quare non me
 fraudabis versibus tuis, quorum lectione re-
 fectus redibit hic animus ad vires suas, qui
 fortunæ plagis velut lento morbo jam olim
 sopitus jacet. Sebastianus à Berghen Bremæ
 nunc agit: existimo tamen literas tuas ipsum
 accepisse. Quid de sede fortunarum tuarum
 certò constitueris, & cui terrarum parti reli-
 quum vitæ tempus credere velis, de totaq; adeò
 vitæ conditione, quæso abundè certiore me
 facias. Velim tibi persuadeas, nihil à te pro-
 ficisci posse, quo me magis obstringere queas.
 Quam ut ad me invisas. Paratum tibi hospi-
 tium erit apud Joachimum Kellinhu-
 sen, ubi me invenies. Vale, &
 me ama.

EPISTOLA LX.

Hugoni Grotio Dam. Bandini S. P. D.

Hagam-Comitia

Nihil habeo, quod ad te scribam præter pro-
 letaria verba, ut inclusum literarum fasci-
 culum tradas D. Laurentio Reichio, quem
 studiosè & cum cura commendavi illustri Le-
 gato Galharum. Ecquid autem tibi tintinane
 aures? ita heri à concione pomeridiana creber
 fuisti in sermone Scaligeri. ὁ πανηγυρικὸς οὐ
 λόγος ἀλλ' ὁ λόγος ὑπερβαίνει τὴν τῆς δαυμασιῆς
 ἀξίαν. Nihil gratiæ causa dicam, sed nondu-
 bitat istud poematum tuum committere cum
 præstantissimis in eo genere monumentis to-
 rius antiquitatis. Maest tua virtute, & tali
 iudicio, cujus dignitatem deteram, si meum
 suffragium adjunxero, nec verò de hujusmo-
 di operibus pronuntiandum est, nisi animo
 ritè preparato, sacra ista non sunt propter
 viam. Nihil æquè doleo, quam quod vi-
 vimus sub iis hominibus, qui non habent de-
 lectum ingeniorum; necesse habemus multum
 remittere de viribus, si ad sæculi fortem & ca-
 ptum meditationes nostras exigere postula-
 mus. Forsitan ipse Rex, cujus honori tam præ-
 clarum ingenii pignus consecrasti, idoneus
 erit arbiter, aut saltem liberalis præmiator

K 4

in quo.

in quo felici omine desino. Vale, & nos ama,
Kalendis Maii, CIO LO CIII.

EPISTOLA LXI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitijs

Eodem die quo à te discessi, clarissime Mili,
cùm sub vesperam curram conscendissem,
notavi redeuntem è curia nobilissimum Dou-
sam, cui confestim obviam processi, & brevial-
loquio, quod angustiis temporis urgebar, ho-
minem compellavi, haud dum à domestico mœ-
rore prorsus confirmatum. In digressu, paucis,
& perfunctoriis verbis declaravit causam no-
stram sibi & esse & fore curæ. Rursus itaq; com-
perendinationes sunt de meo capite, nec quid-
quam adhuc decretoriè constitutum intelligo,
τὰ δὲ ὑμῶν καὶ μὴδ' ἐστὶν, καὶ πάλιν ταχέως ἴσως
ἐπινοήσαντες αὐτῶν. Ex quo mihi significasti pu-
blicam sollicitudinem suspensam esse ancipiti
expectatione quorsum evasura sit novi prin-
cipis inclinatio circa partium nostrarum sum-
mam, seriò meditatus sum apud me, & char-
tis memorizæ custodibus mandavi quasdam
fortè haudquaquam poenitendas rationes, hau-
stas è penu civilis disciplinæ, & ex nonnulla
cognitione nostri status, quibus, si se consilio
utili & salutari regi patietur, animus ejus ef-
ficacis

faciatur dimoveri poterit ab omni voluntate
 foederis ineundi cum Hispano. Sed quia nullum
 nostri pretium publicè fieri video, cœpi nescio
 quo modo planè mihi ipse displicere, ut non
 injuriâ cum Acciano Philoetete queri possim,
 quod hæc tela pennigero non armigero in cor-
 pore exerceantur. Vale, V. C. & nos ama. Da-
 tum, Lugduni Batavorum, xiv. Kal. Majas, cld
 lo ciii.

EPISTOLA LXII.

Isaaco Casaubono Dem. Band S. P. D.

Lutetiam Paris.

Non fuit necessaria silentii excusatio, præ-
 sertim apud me qui constantiam in dili-
 gendo tuam, non literarum officio, sed rebus &
 factis metior. Sufficit voto meo, si non fastidis,
 veterem studiorum desertorem à fuga retra-
 ctum, inter cultores tuos admittere. Nam assi-
 duitate scriptiōis mutuum ut facias mecum,
 impudens sim si postulem. Etsi hanc tui spem
 promittit nobis indoles humanitatis, quæ inter
 virtutes tuas familiam ducit. Sed quò plura
 præstas ultra quæ sperare pudor meus audebat,
 tantò impensius æquum est, ut caveam ne in
 appellando inverecondiores videamur. Eximia
 sanè ingenii tui monumenta testantur, nihil
 delibari posse de summa temporum tuorum
 sine publico dispendio rei literariæ, cui omnes
 curæ cogitationesq; tuæ devoentur. Tamen

K 5

etiam

etiam atque etiam monendus es amice, ut retineas ex sapientia modum. Nam de diuturno morbo quod quæreris, constans rumor est, cum tibi præ studii nimietate (utar hoc verbo festinans) evenisse. Mihi à tali causa nihil periculi est. Immortalis sum si per desidiam aditus ad immortalitatem patet. Nam cum nullâ diligentia sarciri possint immensa damna præteritæ cessationis, animus cum spe debilitatur, & quod videt perisse perditum ducit. Ita, inquam, vitam instituo cum vafro Flacco. Ut mihi res, non me rebus submittere coner. Quia id ipsum tempus quod studia sibi vendicant, libentius impartimur scriptis antiquorum evolvendis: è quo quidem myrothecio depromendum est, quidquid ætatem ferre & in sæculum ire possit. Sed cum in mentem venit, quantum absum à tantum operum perfectione, refugit timido sanguen, atque exalbesco metu. Prorsus, inquam, à scripturiendi scabie manum abstinco, ne ludibrium eruditis lectoribus debeam. Sunt isti oculis Magistelli, quibus vapulantibus favere malo iussor, quam in eodem valetudinario deprehendi. Tu cujus labori & industriz nulla invia via est, perge, ut facis, inter morientes litteras refovere, & à mala manu liberali causa vindicare. Dum solenne meum obtineo, ut tantum nomen sim, evenit ut præcepti abitus huiusce nuncii plura scripturo intercederet, ea res etiam obstat quo minus officio fungar erga nobis

bilen

bilem juvenem & genere, & amore rerum honestarum, D. Melchozem Schafmannum, à quo sum benignissimè appellatus per literas. Agnosco nomen, sed spaciis exclusus iniquis cogor in diem reponere. Tu velim homini significes non perire apud me gratiam & memoriam beneficii. Puteanis fratribus etiam à me salutem nunciabis. Illustri domino Thuano, cujus nomen jure mihi sanctum, effice ne Baudius unquam elabatur. Vale, Vir summe, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, XII. Octobris, 1610.

EPISTOLA LXIII.

Augusto Puteano Dem. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

Fecisti mihi rem gratissimam, quod scribendi officium absente fratre suscepisti. Si fortè tardior sum in respondendo, velim id tribuas publicis occupationibus, quæ me in hoc infueto vitæ instituto totum vindicant. Aegrè admodum adduci potui, ut ad docendi munus aspirare auderem. Fuit mihi longum & durum certamen cum fatali quadam *Juvonia*, quam paulatim bona cum gratia dimitto. Si jam pridem frænum hoc memordissem, cum viri graves seriò me hortarentur, forte non inferior extitissem ullo magistrorum, qui apud vos clari æternique habentur. Vidi quæ C. V. Casaubonus strinxit in conterraneum meum, jure

jure quidem, sed hominis & patriæ causa, velle
lem parcius, verum

αἷμα πᾶσι τὰς ἡμέρας, δὲ καὶ τῇ γλώττῃ.

A quo animo ferre debet contumelias; qui tantam sibi licentiam usurpat, omnes nullo discrimine insectandi, & quidem sæpè dedita opera digreditur à proposito, ut maledicentiae telum jaciatur in obvium quemlibet. Dominus Casaubonus, (quantus in literis vir) amicè me invitavit
τοῖς ἀνδράσι τῆς παλαιότητος, Sed nimis me capit dulcedo lectionis antiquorum, ad quorum laudem quoniam pertingere non datur, animus etiam non contentus horum temporum consuetudine, à scribendo deterretur. Fortè tamen ubi pertextuero telam panegyrici Pliniani, capiet me impetus mandandi literis informes cogitationes, quas in subsidium memoriæ annotavi, ne fugitiva oblivio eas mihi subduceret. Non despero fore quædam haud aspernandæ utilitatis, præsertim ἐν πολιτείᾳ. Quo in genere potissimum mens & lingua nostra sese exercet. Sed nihil in mundo promittere audeo. Tempus superest ad deliberandum, non desunt etiam qui flagitant editionem poematum nostrorum. Sed tutius asservantur intra Vestæ penetralia, ne periculum sibi creent apud νεώτερον, quibus interdum satis intemperanter insultat stili nostri protervitas. Cur tanti famam emerim cum eam gratis & silendo parare queam? Amplius

pius itaq; deliberandum censeo. Interim vale-
his & nos amabis. Datū Hagæ Comitāt, xviii.
Novembris, clcld GIII.

EPISTOLA LXIV.

Cornelio Vanner-Myle Dom, Baudius S. P. D.

Hagæ Comitāt.

ET si is qui tibi hæc dabit satis ornatus est
suis virtutibus, & à fama tibi notus, ut meâ
commendatione nequaquam indigeat: tamen
& honestæ petitioni ejus parendum, & pudori
succurrendum existimavi, hætenus ut primos
ei aditus ad amicitie tuæ fores præmunirem.
Est autem scotus ille, de quo sæpius tecum &
apud amplissimum Legatum sum locutus. Si
meo suffragio nonnullam judicii recti auctori-
tatem tribuis, fidenter asseverare possum, esse
virum non tantum favore bonorum omnium
dignissimum, sed cujus in docendo munus huic
Academice summo usui & emolumento esse
possit. Non celavi hunc animi mei sensum apud
Dominos Curatores, cum occasio ad eam rem
tulit. Quò minus ambiciosè prensat hanc pro-
vinciam, eò majorem ejus rationem habendam
censeo. Valdè gratus est studiosis & floret audi-
torum frequentia. Non addo plura, & hæc ipsa
scribo præter animi ejus sententiam, qui nihil
aliud postulat quam, ut me paratio & interpre-
te tibi possit innotescere, cujus eximias laudes
omnium ore celebratas unice veneratur. Dabis
hoc

hoc & meis precibus, & hominis merito, quod satis te hortatur naturæ tuæ proclivitas ad bene de bonis merendum. Cæterum non tuo, sed publico nomine gratulor, quod te Comes illustrissimus in ordinem eorum allegit, qui consilium ejus participant. Audio popularem tuum eundemque collegam meum, vel (ut pluribus titulis hominem designem) unum ex Historiographis, valde cupidè ambiisse munus demortui nuper Quæstoris, sed exceptum fuisse lepidissimo scommate à Principe, qui ad eam rem magister est unicus, nisi quod Rex Galliarum cum eo paria facere videtur. Sed, ut ad ~~virum~~ revertar. Miror, quæ intemperies eum agitet, ut cum vix antequam Sparten tueri possit, tantopere experiri gestias, quam se aliena deceant. Nempe quia tam feliciter illi celsit prior illa suffragatio Ultrajectina, ideo iterum descendit in campum petitor. Sed non tam rideo suaviter ejus repulsam, quam scire ringor evenisse Senatoriam dignationem adolescentulo. Nihil addo amplius, ne dum justæ indignationi indulgeo, tibi sim molestior. Vale vir eximie, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum raptissimè, ut me tacente res loquatur, xxx. Decembris,

clo lo ciii.

EP1

EPISTOLA LXV.

Joannē Meurfio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

QUod tardior fui in remittenda Praefatione, sicuti mandaras, feci hac persuasione deceptus, quod existimarem non multum periculi esse in mora modici temporis. Simule etiam aurigarum generi non temerè hujusmodi depositum concedendum existimavi. Nunc bona copia sese obtulit, ut & voluntati tuæ satisfacerem, & eadem opera tūc tūc *reparato* *oper* humanitati tuæ conciliarem. Nomen si dixerō, continuo amabis hominem. Est enim, Scorus ille, qui extra ordinem Philosophiam proficitur. Adfui aliquoties typographo, ut editionem maturaret. Placet illi, opinor, mos & disciplina Maximi illius, qui cunctando restituit rem. Adde quod ita naturā comparatum est ut magnanimus quisque tardos habeat progressus. Affirmat tamen operas calere, sed tum de mō daturum se probas (quidni festinans, utar hoc nomine?) inspiciendas. Ego in hujusmodi negotio valdè tiro sum. Sed si semel callum fumpsero & excussero veterum, redigam ad laesitudinem typographos. Sed hac licentius joci sumus. Vale Vir Cl. Lugd.

Batavorum, II. Kalend. Fe-
buar, cio 10 CIV.

EPI-

EPISTOLA. LXVI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis

ADhuc præclarum illud certamen cernitur de hora. Reversus est è Zelandia Tuningius, sed confestim Hagam se contulit: Expectatur vesperti, stat sententia non demoveri à proposito, nec opinor defuturos Curatores auctoritati suæ tuendæ, quæ per meum latus obliquâ petitione oppugnatur. Utinam Triumviratum expletes? quod unâ re facillimè obtrineri posset faventibus omnibus bonis, si seriò in eam cogitationem incumbendum putares. Quod si tuâ causâ adduci non potes ut facias, rem literariam respice, quæ magnanimum defensorem suæ dignitatis & virum præsentis animi consiliique desiderat. Quod vereri videbaris, ne ~~impudenter~~ homines reprehenderent: contemnendi sunt futiles rumusculi, dum publicis rationibus consulatur. Quis cordatus non tibi spe & votis longè majora auguratur? Spero te huc venturam octavo die Februarii. Si rem natam ~~innotescas~~ videris, haud impudenter te rogo, gratiâ tuâ nos juves apud Curatores, ut paulò unctiusculè nos habeant. Quod aliis haud gravatè concedunt, qui nec ullâ re nos vincunt, & minoribus oneribus opprimuntur. Sed commoditatis articulos aucupare, ne præ studio quid offendas. Et si non magno-
perç

perè laboro, quid eventurum sit. Vix enim usquam vivere possim arctiori conditione : nec aliud fere in his locis nostri ordinis hominibus metuendum esse video, præter probam pauperiem sine dote. Quam quidem sororem bonæ mentis vocat elegantissimus nequam Arbitrator : sed gravis & sapiens auctor Plutarchus, omnia viris cordatis tentanda putat, ut ejusmodi contubernalem honestè à se dimittere possint. Liberius & familiarius hæc penes te depono, quam dignitas tua postulare videatur. Sed hanc mihi fiduciam largitur eximia comitas, quæ decus & condimentum est cæterorum tuarum virtutum. Johannes à VVouvverem conscripsit benè longum Panegyricum in honorem Regis Danorum, quem perlegi àussi, commodatum ab illustri Scaligero. Affectavit in eo sublime & floridum simul genus dicendi. Laudandus ob generosum conatum, etsi interdum languescit, & pellucet nimis æmulatio antiquorum. Multa sunt quæ non ignavo lectori placere possint. Si curium interdum non benè moderatur, magnis tamen excidit ausis. Generosiores animi dum vitant humum, sæpè nubes & inania captant. Ætas & postera curæ limabunt, & depascent luxuriam agnatam melioribus ingeniis. is qui hæc literas tibi reddet, jam in censu tuo est, non repeto quem dedi. Valde sibi gratulatur, quod numeratur inter ordines eorum qui

L

te ob-

teobservant. Vale, Datum Lugd. Batavorum
penultimo die Januarii, clō 15 CIV.

EPISTOLA LXVII.

Joanni Menrſio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam Comitū

Hodie cum prima luce typographus ad me
venit & attulit eam partem excusam, cujus
exemplum ad te mitto. Moram enim nullam
interposui, quin calentem à prælo inspicerem,
ut impatienti desiderio tuo mos gestus esse vi-
deretur. Non est quod suspiceris me defuturum
provinciae, quam mihi delegasti, nec per me
stabit, quo minus operæ ferveant, sed tentum
sane negotium est hoc genus hominum. Cete-
rum (quod liberè liceat) ipse tu sufflaminan-
dus es. ἀσφαλὴς γὰρ ἐς' ἀμείνων ἡ διασότης στρα-
τηλάτης.

An nescis eas arbores diu crescere,
quæ multa virūm volvenda sæcula durant?
Sed non libet diutius nugari alieno tempore.
Rumor enim est uxorem clarissimi Myli gra-
viter laborare ex dolore. Ignosces familiarita-
ti, quæ si te offendit, pari libertate apud nos
ntere. Vale, iv. Februarii, clō 15 CIV.

EPISTOLA LXVIII.

Augusto Puteano Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

ET literæ tuæ, quibus significabas fratrem
etuum in Italiam profectum, redditæ mihi
sunt,

sunt, & memini me paulo post respondisse per honestum adolescentem, cui cognomen Corneillan. Non dubito, quin meas acceperis, si quidem salvus isthuc pervenit. Quod de ingratitude & δέστυα acerbè quereris, non refragor quidem justo tuo dolori; sed tamen vehementer te hortor, imò obtestor, ut cum eo in gratiam reverti velis si nihil aliud, exemplum meum id abs te impetrare debet. Scis enim quam contemptum & abjectè de me sit locutus, nec stetit per eum quo minus vilescerem etiam apud veteres & magnos amicos: quasi scilicet ejus ope & subsidio fortunam meam tolerassem. Sed rectè cecidit, quod isthæc jejuna calumnia spiculum amiserit sine ulla vulneris suspitione, non enim nactus est aures credulas, sed hæsit apud eos, quibus melior notitia nostri, & major Baudii æstimatio. Tamen omnes istas offensas delevi ex animo, & bona fide pepigi perpetuam ἀμνηστίαν καὶ μὴ μνηστικαίαν, quin etiam viderer mihi committere adversus formulam fœderis, quod ista nunc commemoro, nisi hoc propositi haberet commemoratio, ut in easdem leges te compellerem. Censeo itaq; obliterandum quidquid est aut simulatis, aut incommodæ opinionis, & ut certum habeam pignus reconciliatæ gratiæ, cupio auctorque sum, ut istum affectum testeris per epistolam. Sanè vir est, non absque nævo, quis enim talis

L 2 usquam

usquam est deductus gentium? sed abundat magnis virtutibus, imò penè mihi pluris est quam patriæ genius, in qua nunc splendide magnificèq; vivit, & fama floret apud primariam nobilitatem. Ingenium ejus à regia via deflectit ad diverticula vanitatis & ambitionis, non dolomalo, sed inani quadam sui ostentatione: tamen vitium dies paulatim & ratio circumcidet. Adfui illi superioribus feriis Augustalibus. De poematis nostris edendis, amplius adhuc delibero. Multa sunt quibus offendi possint *οὐ κερταυῶντες καὶ ὁ τυχεύων*. Si destituor tali comitatu. Eumolphus non agnosceret totam dignitatem suam. Miratur Illustis Scaliger quod factum sit ut ipsius *ἀπορροασημέριον* De decimis ederetur. Negat se vidisse, imò vix per umbram recordari potest, quid olim sibi in eo argumento exciderit. Quantum ex vultu ejus & sermone conjeci, non admodum favet munerari qui sine suffragio auctoris hosce ludos populo præbuerunt, injuriosè seduli dum demereri student. Jam in Eusebii editionem incumbit sed operæ non admodum calent. Itaq; vix erit ut ante biennium suprema manus imponatur. Quid tum?

— *Arbos*

Tarda venit seris factura nepotibus umbram.

Commentarios Casauboni *κρητὸν ἀέλιον* in Persum aveo videre. Non dubito quin plures fuerint quam ipse, cui opera ista imputatur. Vae misero

misero *τὸν δὲ* cui plagæ in mundo sunt. Vellem tamen parcius manum inquinaret tali luto (tecum hoc sit,) si non hominis causâ qui malum sibi accersit jumento suo, saltem humanitatis & sui reverentiâ. Faverem vapulanti sub *Æneæ* magni dextra, si intelligeret bona severioris disciplinæ: sed utcumque est de literis meritis quas mala manu & pravo judicio tractavit, cuperem præteriti silentio, & poni infra dignitatem iracundiæ, non enim possum ejerâre tesseram hospitalem, qua me interdum committer invitavit. *ὅτι καὶ περιέμειν τὴν ἀλίδειαν.* Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum XIX. Martii, MDCLCIV.

EPISTOLA. LXIX.

Jacobo Augusto Thuanæ Dom. Baud. S. P. D.

Lutetiam Paris.

Quamquam æquitatis tuæ judicio potius in eo peccare videbor, quod hæcenus non peccarim; magis tamen laboro, ut in præsens temeritatis culpam deprecem, quam ut excusem præteriti temporis cessationem. Non enim tam mihi considerandum puto, quantum licentiæ eximia comitas tuæ tribuat iis, qui te colunt familiares, quam quid virtuti & dignitati debeat. Nata mihi est occasio silentii interrumpendi ex æqua postulatione viri inter suos splendidi & ornati D. Rugerij Roelandii, qui magna cum laude fidei & industriæ causas aſſi-

tavit in Imperiali Cameta, nunc in luce Reip. Hamburgensis, eandem Sparram administrat pari studio & integritate. Nunc cum exercet longa & sumptuosa, quæ in multis acerbitatibus hoc potissimum habet commodi, quod & in tuo tribunali causa disceptatur, & clienti nostro summa votorum est citò absolvi. Nihil, inquam, æque expetit quàm judicii maturitatem, quisquis tandem eventus consequatur. Ille quidem jure causæ suæ sic confidit, ut nequæ sit quidem color adversariis superesse videatur, præter sæculi licentiam, & prævalidam calumniandi impunitatem. Sed neutram in partem assensum flecto *οὐκ ἀποδέχων ἀποάδω*, tamen non leve argumentum malæ conscientiae & vitilitigii præbent ingenia, quibus conflictatur. Pugnant enim more Parthorum fugiendo & tergiversando, nec aliud quærunt *ἀπολλόμενοι*, quàm ut cædō sumptuum & frustrationum hominem eò adducant, ut aut prorsus à lite discedat, aut damnosis conditionibus depeciscatur. Unum illud te oro atq; obtestor, ut, quoad juris judiciiꝑue solemnia patientur, res judicanda ne diutius sufflaminetur. De præclarissimo Historiarum monumento quod sæculo imputasti, valdè omnes boni reamant. Ego aliter quàm silendo Pronunciare non possum, omnia enim infra dignitatem verba erunt. Cùm cætera tacitus admiror, tum imprimis dignam summo senatore fidem, veritatem, libertatem

tatem. Vale, vir illustris. Datum Lugduni Bata-
vorum, xx. Martii, anno cdo Id cīv.

EPISTOLA LXX.

Hagani Grotio Dom. Baudou S. P. D.

Hagam-Comitis.

PERIIT mihi potissima causa, cur paucis ab-
hinc diebus Hagam profectus sim, quod te
non viderim, Delphos iisse dicebaris. Conveni
optimum virorum Neostadium, cui cum decre-
tum esse viderem, urgente Ordinum auctori-
tate, quæstionem haberi super illa præclara
rixa, quæ tantum non in Lapitharum catastro-
phen erupit, inter Dictatorem nostrum *ὁ πρό-
εδρος ἡφαιστόου*, ne res ea nimium dispalesce-
ret in irrisum ac ludibrium nostri gregis & fa-
cetis hominibus benignam materiem largire-
tur suaviter subsannandi *τὰς τῶν κρατούστων
ἀμαρτίας, ἀταξίας τε νόου*. Id consilii dede-
ram, ut quoniam de facto in genere satis ex
communi fama constaret, admoneretur in po-
sterum *ὁ γυναικὶς* revereri dignitatem mune-
ris, quod sustinet citra quidem meam culpam,
qui vocem (ut Galli loquuntur) deliberativam
nullus habui in eo capitulo, cui Divum beni-
gnitate præsul obtigit ejusmodi. Sed penes quos
culpa sit, ad nos certè redundat infamiae la-
bes, qui sub tam lentis maxillis mandere cogi-
mur. Tua fide, videturne Stoico stomacho

L 4

conco

concoquenda talis contumelia, quod Baudii
 jus non sit suffragii, in quo collegio præsidet.
 ὁ δὲ πικρυὶς ἀμφοτέρων verborum satisfac-
 tione contentus. Non revocat ad animum
 injuriam, sed publicum decus rei literariæ &
 exempli ratio flagitat, ne silentio & dissimula-
 tione tam insignis deformatio magnificæ pote-
 statis prætereatur. Dum rebus amicè compo-
 nendis studeo, accersivi mihi jumento meo ne-
 gotium non necessarium, imò perquam invi-
 diosum, nisi deponatur tutis auribus. Recepi
 enim me ex fide citra odium & gratiam partiū,
 ordine perscripturum ad D. Neostadium quo
 pacto vota res gesta esset. Tum enim foret tem-
 pus decernendæ inquisitionis, si reus inficias
 iret, aut flagitium defenderet, quod vix adduci
 possum ut credam facturum; etsi, ut vetus ver-
 sus ait,

Os homini nullum est, vel potius pugilū.

Ut verum apud te fatear, eram interea loci non
 leviter aspersus flore Liberi, ita ut pleraque
 præterlapsa sint aures meas, pleraque subducta
 memoriæ, adnitente bono illo patre Lenæo,
 ὁ δὲ μισὴν ἀνάμνησιν συμπόταν. Cæterum ex fa-
 mulo Herois, ex ejus uxore aliâque ancilla qua-
 dam rescivi, quæ salvo frontis honore ne char-
 tis quidem committere audeo. Quocirca non
 amplius intercedo precibus aut gratiâ, quæ mi-
 nus à juratis testibus veritas facti exquiratur:
 imò nisi culpam pœnitentia emendet, non cau-
 se dico

sa dica, quin sacra Infidis adimantur huic gerulo, & successor quærat oneri cui succumbit. Vale flos juventutis, & nos tui observantissimos ama, æstima. Lugduni Batavorum, xxvi. Martii, cId Id Civ.

EPISTOLA LXXI.

Isaaco Lussio Dom. Baudius S. P. D.

Ambstelrodamum.

Mitto tibi aliquot exemplaria Orationis, quam memoriter habui in auspicio prefationis. Clarissimus vir Scaliger mihi impulsor ad editionem fuit. Communicabis ea cum amicis, quibus aut amor aut intellectus rerum talium. Memini nuper in nuptiis fratris tui ortum fuisse sermonem inter nos de scriptis Jurisconsultorum Donelli, præceptoris in æternum mihi observandi. Affirmabas esse in tua manu efficere ut autographa viri præstantissimi ad te mitterentur, quod arctissima tibi necessitudo & familiaritas intercedat cum propinquis defuncti. Id, si ita est, obtestor te per sacra ipsa Themidis, cujus ille in vita eximius semper cultor & sacerdos fuit, ut quæcunque ex incomparabili isto thesauro haberi poterunt, cures habenda & ad te transmittenda. Contuli dictata, quæ penes me habeo cum editis à morte ejus Commentariis. Tantam reperi, non solum varietatem, sed mutationem in deterius, ut dubitari non possit, quin à mala manu

tractatum fit illud immensæ laudis & artis opus, cui elaborando potissimam ætatis partem auctor impendit. Non simplicis audaciæ facinus est, sed sacrilegii crimen, tam insolenter grassari in aliena scripta. Non mediocri dolore incendor ob atrocem injuriam allatam manibus magni herois, cujus ingenio sic innutritus sum, ut faciliè sine notore deprehendere possim, quod in eo legitimum quid abortivum & ascitivum esse videatur. Si id quod te rogo consequor, vindicabo defuncti memoriæ liberali causa; non sine commemoratione tui beneficii, & justæ infectione eorum, qui tantum in se flagitii consciverunt, ut suas fæces miscerent cum illius flore. Tractatum meum De fœnatoribus dedi utendum foris: ubi eum nactus ero, curabo ad te transmittendum: aut ipse deferam circa proximas ferias paschatis; quo tempore, ut spero, vos invisam. Vale, Datum Lugd. Batavorum xxvi. Martii, clæ Io civ.

Is, qui hasce literas tibi reddet, est mihi amicissimus. Effice, ut intelligat meam apud vos gratiam & cognationem aliquid posse.

EPISTOLA LXXII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

ET si prudentia tua penitus mihi perspecta satis idonea sponsor est, te fidem silentii serva-

servaturum in horribili secreto illo scilicet de itinere Britannico, quod heri deposui tuis auribus : tamen *ἐκ περιστάσεως* te per literas ea de re commonendum esse censui, ne fortè præ studio nostri quid offenderes. Tacito est opus, nisi apud primarium virum socerum tuum, qui si sacra sua commoverit, facile excogitare poterit honestam aliquam occasionem, ut isthuc eam aut mandato publico aut saltem commendatione instructus. Etsi enim nulla me alia causa impellit ad hoc iter suscipiendum, quam amicæ flagitationes Legati Galliarum Comitum de Beaumont, quodq; tres aut quatuor lectissimi adolescentes polliciti sunt se una mecum ituros; tamen si quid ex insperato posset nobis obvenire ab heroibus illis, quibus stat res Belgica, vir sapiens non abhorreret istud :

ὁ γὰρ ἀπὸ βλάβης ἐστὶ τῶν ἐπικυδίων δόξα.

Non etenim spernenda homini sunt munera Divum.

Sin minus, meo remigio rem geram, & ut olim non degener ineola mundi, ausus fui affari ingentem Elizabetham, ita nunc doctor umbraticus & privatus homo non verebor adire Regem, cujus inter heróicas virtutes familiam ducit humanitas, cui dum comiter indulget, interdum, majestatis oblivisci videtur. Sed meo sensu TANTO MAIOR, TANTO AUGUSTIOR habetur, ut olim frequens Senatus in simili re acclamavit maximo Principi Trajano.

Trajanò: cujus laudes dum cotidie recolò in recitationibus nostris publicis, sit ut animum supra fortunam geram, non quod me sortis meæ poeniteat, aut desultoriâ levitate deserere cupiam professoriam stationem, in qua me favor amicorum collocavit, sed tamen si quid extra ordinem unctiusculum nobis obtingere posset, haud penitus indigni videmur, quorum ratio publice habeatur. Nec verò desertionis aut transtugii notam magnoperè extimescerem, si ex hoc Academico pulvere ad altiorē dignitatis gradum emergerem. Non enim ullā lege aut pactione obstringor, ut perpetuò affixus hæream huic literariæ glebæ. Durabo tamen & si unquam detexere potero telam quam jampridem ordior, ibit fortè in sæcula nomen Baudii, nec fugitiva oblivio memoriam nostri penitus oblitterabit. Sed adhuc ea melsis in herba est, & multum vacui temporis desiderat, nam & — arbor

Tarda venit seris factura nepotibus umbram.

Vale vir *ἡμεῖς ἀρχαίοις θυμῷ*. xv. Sextil.
clo lo CIV.

EPISTOLA LXXIII.

*Dominico Baudio Cornelius Vandalus sal,
& amorem*

Lugdunum Batavorum.

Humanâ flagitatione amicorum & blandis
Himperiis fratris mihi unicè cari, factum
est,

est; Clarissime vir, ut plures heic dies Ambsterodami ponendos existimaverim, quam apud animum meum proficiscens constitueram. Interea temporis dum illis morem gero, triste & inauspicatum nuncium ad nos allatum est de obitu carissimæ & mihi multis nominibus observandæ matris. Quo vulnere quantum sim examinatus, nulla verborum vis, aut efficacia satis unquam expresserit. Mi Baudi, mi pater, ergo hoc restabat misero mihi, ut ad præmaturum patris, heu quondam mei excessum, etiam optatissimæ matris casus, & summus dolor accederet? Ô dura fata! Ô fallaces spes & rerum vicissitudines! Hoc scilicet erat quod præfigebat animus, quum tristis, exul, & à me ipso disfidens tecum in Britanniam cogitarem. Totus langueo & stupeo, ac nisi aliqua spes aut consolatio huic homini affulserit, vix me superstitem futurum auguror, imo nec spero. Quare si diotina consuetudo fidem tibi fecit mei in te amoris, per nostram te amicitiam & summam necessitudinem oro atque obtestor, ut si speres dolorem meum verbis leniri posse, non patiaris me diutius in hoc summo mœrore (quem iustissimum esse quis negaverit?) vitam vivere. Omnia nunc mihi invisa sunt, vita quoq; acerbæ est, nihil deniq; ad summam miseriam mihi restat: nisi tu concutiendo tæcundum pectus tuum aliquid inveneris, quo hanc maximam tristitiam, quâ nego me in vita cepisse majorem

rem

rem, si non totam, saltem magnam partem mitigari posse confidas. Quod ut facias tantum a te contendo, quantum animus in extremas calamitates coniectus contendere potest. Die Mercurii proximo Stadam fortè proficiscemur: sed cujus nomine potissimum hoc iter institutum erat, ea nobis erepta est. Sed tamen literas tuas prius expectabimus. Vale, mi pater, *καταξιωματὶ σου*, & mei tui memoriam summâ observantiâ conservaturum, quæcunque fata hunc miserum mortalem exceperint, adeò ut appareat non me frustrâ de nostra conjunctione gloriari solitum, velim tibi persuasissimum habeas. Amstelrodami xxiii. Octobris, postridie ejus diei quem mihi miserrimum & infelicissimum illuxisse arbitror. Salveant omnes nostri, imprimis conjunx tua.

EPISTOLA LXXIV.

Cornelio Vandalio Dom. Baudius S. P. D.

Amstelrodamum

Verba sanè mihi desunt, quibus te tali tuo tempore in hoc tristissimo & acerbissimo casu consolari queam, neque tamen officium meum tibi ullo prætextu deesse debet. Utinam arbitrii mei res esset, continuò ad te ivissem, ut familiari sermone & alloquio, doloris etiam participatione mœrorem tuum allevare possem. Sed muneris publici necessitas & hominum expectatio, cui fidem meam programmate

mate jam obstrinxi, non patitur me cupienti animo morem gerere. Gravi profectò vulnere, gravissimè, *τέλινος φίλος*, afflictus es, non tantum ignosco tristitiæ & ægritudini tuæ, sed officii & pietatis gloriam tribuo. Verumtamen si unquam præcepta & instituta sapientiæ pectori tuo sese insinuarunt, nunc illud est, quum reipsa & illustri documento expromere debeas indolem magnanimæ virtutis & constantiæ. Non inculcabo sensibus tuis ea quæ splendide & copiosè disseruntur ab ethnicis hominibus super contemptu doloris, & ad medendum confusio animorum: tum quod ea tibi compertissima esse non ignoro, tum quod ex illis lacunis nihil puræ & in imo mansuræ consolationis hauriri potest. Ad unicum illud afflictæ & exulceratæ mentis perfugium atque asylum te voco. Ad sequestrum & mediatorem generis humani, principem vitæ, dominum gloriæ, Servatorem nostrum Jesum Christum, qui Ecclesiam redemit præcioso suo sanguine, & ea dona paravit fidelibus Numinis sui cultoribus, quæ nec oculus vidit, nec auris audit, nec mens mortalis animo complecti unquam evaluit. Hoc si certâ fide & *πνευματικῶς* penitus imbibisti, dicam cum Servio Sulpicio, sed longè solidiori munimento nixus, quid est quod te tantopere commoveat dolor tuus intestinus? Matrem amisisti? imò jam deorum è misera servitute peccati assera

est justis vindiciis in libertatem filiorum Dei. Mater excessit è vivis ? imò, ex lugenti campo ad sempiternam felicitatem , ex mortalitatis carcere ad vitam eam commigravit , quæ nec temporum metis, nec beatitudinis modo circumscribitur. Nostra verò quæ dicitur vita, mors est. Quod quum à profano homine dicatur, cujus mentem non illustraverat vera fides, sed anceps & vacillans opinio de immortalitate animarum : an non turpe fuerit & indignum viro Christiano, qui ex scriptura divinitus inspirata certum habet fore , ut etiam corpora rursus à mortuis in vitam revocentur, si minor & abjectior animi fortitudo in eo deprehendatur ? Quare quoties recurfabit cura

Qua nunc desequit, & versat sub pectore fixa,
occurrat vicissim ad minuendam ægritudinem hæc cogitatio , non quid amiseris, sed qualibus bonis fruatur optima sceminarum quam amissam luges, nec minus illius commodo quam jacturæ tuæ sensu commovearis. Segrega verò inauspicatum sermonem , & avertat Deus omen, ut superstes esse recuses, quas voces crudeli dolo condonari lex humanitatis jubet, sed

οἶδ' αὖ γὰρ ἄλλοι μὲν δοτ' ἀμείωρα νόσται.

Scis qua conditione simus ab Imperatore mundi in hac vitæ statione collocati, transfuga est, & desertor assignati muneris, qui ejus injussu missionem aut votis exoptat, aut manu sibi facit. Sanior pars Philosophorum in ea mente fuit,

fuit, etiam ii, qui per exiguam spem habebant aliquid hominis à rogo superesse nec cum corporibus interire magnas heroum animas. Græcorum Romanorumque annales abundant exemplis eorum, qui fortissimè mortes suorum pertulerunt, nec aliud solatium persuadebat. ipsis hanc magnanimitatem, quam quod alterutrum statuebant, eos qui commodè minimum vitæ peregissent, aut omnino non esse, aut nihil triste pati. Quid igitur faciendum est iis, qui sciunt mortem esse non solum miseriarum finem, sed æternæ exordium felicitatis? Multa, imò infinita possem attexere, sed ita sum imparatus hoc tempore ad ea, quæ perendiè instant agenda, ut nisi officii necessitudine & amoris impulsu protrahens essem in hanc arenam, vix à me verbum exsculpi potuisset. Frigido schemate culpam deprecor, sed tamen scenæ & populi serviendum habeo, quamdiu hæc Sparta nobis ornanda erit. Vale oculissime fili, & pectus obfirma constantiæ exemplis. Salvebis ab uxore, & tui studiosissimis commensalibus nostris, præcipuè à Roosbekio, & Vander-Vechte, quos vehementer angit tuum infortunium. Scribebam raptim xiv. Octobr. clō 1o CIV. Prosopopœia filiorum ad matrem Elizabetham Aloftanam, præstantissimam feminam, viduam insignis viri Joannis Van-Dalii.

Si largitate sumptibusq; funerum
 Mæror levare posset, & manes pios
 Nilum juvarent lacrymæ viventium:
 Utroque grati fungeremur munere,
 Cæloque moles aqua surgeret, gravem
 Testata curam, nec modus fletu foret.
 Sed copias luxuque vosano nihil
 Sedatur imo pectori infixus dolor.
 Nec fas piumque flere felices, quibus
 Æterna vita luce functis obtigit.
 Quodnam parentaligitur: ô dulcis parent,
 Superfis unde iusta funeri tuo.
 Ritè exequamur liberi suppositites,
 Quem vita te vivente vitalis fuit;
 Mors est, & omni morte pejus vivere
 Postquam tui caremus; in partes trahit,
 Varieque mentem versat alternâ vice
 Duplex potens affectus, hinc desiderii
 Prædulci ardor æstuat præcordiis,
 Sanctumque fas humanitatis imperat
 Lugere ademptam cœtui mortalium,
 Tristisque carmen integrare nania.
 Sed abstinere lacrymarum mollium,
 Fortique cor munire gaudio jubet
 Subnixa fati ac Dei verbo Fides.
 Tu jam salutis attigisti limitem,
 Fruerisquæ vitâ, vitâ qua dici mæret,
 Quam nulla vox mortalis effari potest,
 Tu naufragis emersa mundi fluctibus
 Portum subisti, quem bona spei caput

*Fac est vocari, non umraris amplius
 In hac dolorum valle, sed voti potens
 Cursum peracto regna cœlestis plage
 Felix petisti, nos manemus, tu praeis.
 Sed quum vocabit imperator ætheris,
 Te consequemur, hac fide & fiducia
 Perstamus agri, teque, dulcis o parens,
 Terram adeptam flemus, adscriptam polo
 Gratamur, æstus inter agri tudinum
 Atque adauctum vulnus, haud molli nimis
 Animo feremus tam gravem casum, tuo
 Docti virili robur exemplo. Vale,
 Vale supremum, donec idem nos dies
 Cælo beabis, atque conjunget tibi.*

EPISTOLA LXXV.

Petro Scriverio Dom. Baudius S. P. D.

Amstelrodamum.

Hodierno vespere post absolutum lectionis
 publicæ penum protinus ad te ivi cum li-
 teris ad Vandalium, & cognatum meis. Elapsus
 mihi es, sed occasionis opportunitas forteam
 maturavit tuum discessum, ut eò celerius do-
 mum revertereris. Nihil novi accidit, quod cu-
 ra & fiduciæ tuæ concredere, nisi veterem il-
 lam cantilenam vis tibi occini de patre Ocea-
 no. Quanquam fides tua monitorem non desit
 detat, tamen, ut est in veteri versu,

Nil vocet admissò subdere calcar equo.

M 3

Quare

Quare supervacuum hortator togate, facias
 quod facis, ut tandem animi pendere desinam.
 Deniq; ut sæpe coram in sermone jeci, quid-
 quid hujus est, id omne in vestris pono gremi-
 is, ut Alcanius ait apud Virgilium: totam rem,
 inquam, facio arbitrii tui, nec unquam defu-
 giam auctoritatem. Dum saltem aliquid extere-
 bretur ab istis triconibus. Consilium è re nata
 sumes. Sin commoditatis articulos non inve-
 neris, porius lentum hoc negotium in præsens
 omitte, quam ut alieno tempore proponatur.
 ὡς γὰρ τὸ κατὰ τὸν ἀνέχον ἐπέχει, ne di-
 mittam te sine sententia. Vale. Vir amicissime,
 & nos ama. Datum Lugduni Batavorum xiii.
 Decembris, cIo Io civ.

EPISTOLA LXXVI.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis

Quando tu, Hugo Magne, bona patria, fa-
 mam exultimationemq; majorum, quod in
 te est, virtute & factis illustras tuis, tum glo-
 riosa vocis convulsus munimine, laborantium
 speem, vitam, salutem atq; incolumitatem de-
 fendis: nec minus consilio, doctrinâ, fide ac-
 solertiâ judicii, provides humano generi, quam
 qui corpora bello obsecant, pulchramque pe-
 tunt per vulnera mortem; ob eam rem Domi-
 nico Baudioq; videtur, rectè & ordine factu-
 rum

rum te, si isthic, ubi es, manere potius in animum induxeris, quam huc venire ut loces vacivas ædes æurium explodendo professori, nisi aliud placet majestati Grotiana, & optimo virorum Mylio heroi, quorum decretis intercedere, nec fas nec pium esse censeo. Sed satis est formularum & carminum, nunc mea sponte tecum loquar. Quorsum enim in viam te des,

ἢ ὅρα ὕβερ' ἴδης Ἀγαυότατον Ἀρχιδάου,

aut, si mavis, Metreo, Sufficio? Sed (cin, quid te velim? ut rectā eas ad ædes ubi Backerus Bankemii gener elegit domicilium. Illic ejus ἡμῶν noster Syndicus Nicolaus Zeisius divertitur: cum rogato meis verbis, ut quamprimum velit conscribere egregium illud instrumentum; cujus beneficio perveniant ad periculum exsibilationis: id protinus huc transmittendum curato. Satis pol pro imperio tecum loquor. Sed hanc mihi fiduciam largitur indolis tuæ γυναικὶς ἰδοὺ ἡ ἀρετή. Vale & ἡμετέριον κατὰ τὸν χαρακτῆρα, ἢ ἡμετέριον κατὰ τὸν ἑσπερίαν τὸν Κρότα, plurimam salutem meo nomine nunciato. Scribebam A. D. VIIII. April. cō Io cv.

EPISTOLA LXXII.

Hugoni Grotio Dem. Baudium S. P. D.

Hagam. Comitias

GRavis hesterno die nuncius Scriverium nostrum percussit, causam patris tertio jam

M 3

præ-

præjudicio tantum non jugulatam. Is quidem prorsus animum despondet, etiam si non magnoperè laboret de tota re: verum hoc ajocum

ἐλπὶς ἐκ ἐλὶ ἐλαχίστη ἔχει περὶ τούτου τοῦ ἀγῶματος, nec ego sanè multum confido. Restat tamen aliquid speculæ ἐν γένεσι τῆς μετῆς καὶ θαυμασιωτάτου. Loquor ex animo, nec ingenium meum factum est ad assentandum. Hoc sentio, si sacra tua commoveris, non penitus depositæ salutis fore hunc ægrum ἐν μοι νόθος φανέσθαι. Enimverò mihi ἀδελείως singula consideranti res ita liquidi juris esse videbatur, ut nihil penè animadverterem, quod adferre posset cordatis iudicibus ancipitem curam deliberandi. Tollentur commercia de rebus humanis, non schemata tantum; & semper cum folle parati esse debebunt contrahentes, si hæc dissolvendæ obligationis ratio non valebit ad liberationem. Quare nisi penitus decollavit negotium, rogo te tuncias ope tua laborantem causam, vel hoc ipso quod animam agit. Non enim prius advocandi sunt tales Æsculapii, quam res ad extremum sit deducta discrimen: ut magnus ille patronus Tulliano sale perfritus, ad cujus patrocinium impetrandum homicidio opus erat. Sed extra jocum; si omnem Grotium excusseris, signum aliquod ad benè sperandum affulgebit. Tutò potes ingenii vires periclitari. Jam enim abest metus deterius eventus, & si qua
melior

melior fortuna sequetur, id omne in lucro deputabitur. Consultatiuncula nostra est penes advocatum D. à Berendrecht, in qua per incogitantiam tacitus omisi, quod non est de nihilo: nimirum, datum esse nomen in solutum ipsi principali reo credendi, non ei qui vel excessione, vel ex mandati causa negotium gerebat. Hanc epistolam ad te scripsi ignaro Scriverio, cui sine opinanti ignatione istud arte & industria tua obvenerit, feceris par ceteris tuis factis, & immortalis beneficio virum optimum meque communiter, tibi devinxeris. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, vi. Martii, cl. l. c. v.

Interfuit nostræ recitationi clarissimus vir D. Mylius, sed pluvio die, & Jove non quidem Tonante, sed parum sereno. Vereor ut auspicia addiderit, nisi quod me solatur *Quis videret agros* *quidam videret.*

EPISTOLA LXXVIII.

Stephana Dausa Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis

Communicavit mecum Franciscus herosfrater tuus literas, quibus secum agis adductus rogatu Legati D. Buzenvallii, ut librum Arminii de permissione peccati, aut ipse describat, aut per alium quempiam curet exscribendum. Idem manus injunctum fuit Heinio.

M. 4

nostro.

nostro. Parebitur ejus desiderio, Sed ipse ad meum ipsius usum statui prius præclarum istud monumentum scribere, quod intra biduum faciurus mihi videor: tum dabo operam, ut nanciscar hominem idoneum, quid oneris in se recipiat. Si meæ preces aliquid haberent ponderis apud auctorem, vehementer eum roga-rem, ut quidquid hujus est, sæculo imputaret. Interest & existimationis ejus, quam oblique proscindunt homines, qui ne admiratione quidem consequi possunt hominis virtutes; interest item ipsius veritatis, quæ per ejus latus vulneratur. Ita rem natam video, ut secuturum sit potius schema, quam imperiti senes velint perdenda fateri quæ imberbes didicere, *ἀνδράχου ἀπολιμαίνων τὴν ἀλήθειαν*. Homini cordato, & qui se ratione præditum esse intelligit, nullum evenire potest majus beneficium, quam à veritate suaderi. Sed omnes non intelligunt hæc arcana, nec sapientia potest inculcari impetu unius admonitionis, opus est & tractu temporis & animo ritè ad eam præparato. Verùm næ ego in-scitus & insipiens sum, qui extra territorium & supra jurisdictionem meam jus dicere infisto; nihil ista faciunt ad Eloquentiæ & Historiarum professionem, nisi quod homines nostri gregis maximè convenit habere sanas de maximis rebus opiniones. Vale vir nobilissime, & nos ama. Uxori tuæ, sceminae singularis exempli, multam à me & uxore mea salutem nuncia-

nunciabis. Datum Lugduni Batavorum, xxvi.
Martii, clō lo cv.

EPISTOLA. LXXIX.

Hagani Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

CUM appeteret dies proximorum comitiorum, erat mihi in animo excurrere Hagam, ut mei memoriam refricarem apud optimum virorum Neostadium, simul etiam tui invisendi causâ, cujus optatissimo conspectu & sermone ita recreor, ut ea res sola solari possit ægritudinem.

Qua nunc me coquit, & versat sub pectore fixa

Cut enim τέφιλτατος κάρα, celem justam indignationem? Jam factum est biennium, postquam me blanda conspiratio amicorum magis, quam propria voluntas in hac professoria statione collocavit. Quantâ ope contenderim, ut rectè fideliterq; mandatis parribus defungerer, malo in ore tamæ & in iudicio bonorum relinquere, quam in prædicatione mea ponere. Nunquam fuit tam abjecti & degeneris animi, ut attollerem vel deprimerem μέγανος δυνάμει ob infrequentiam aut celebritatem auditorum. Contentus sum recti conscientiâ, καὶ ὁλεσας ἐμὸν τὸ καλόν. Nec tam præclarè agitur cum rebus humanis, ut optima quæque pluribus placeant. Interim qui Baudium de interiore

teriore nota non capiunt, hoc nomine rationem habere hominis debuerunt, quod nec fama consentiens ei mentitur, nec abest scena diffusior atq; alii cuiquam. Cur igitur adhuc visor inter extraordinarios, cum potius (ὁλὼ ἀδρασέας λέγω) extra ordinem remunerandus esse videar? Non invidio cujusquam commo-
dis, nedum amicissimi: sed sanè par aut major liberalitas in hunc hominem ἰδὲν ἱκανῶτα redundare debuit. Ut cætera paria sunt; ætatis & titulorum prerogativa κρείττω ἐν εὐχομαι εἶναι, ἀλλὰ μάλλον ἀχθομαι.

An quia non Protinus minor abitum, idcirco de me retinendo non admodum laboratur? At hoc tibi Delphis dictum putato non Lugduno, me esse ex eo genere hominum, qui bellum non ostendunt priusquam gerunt. Pedum visa est via. τὸ τέχνη πᾶσα γὰρ ὀφείλει. Alibi etiam locus erit nostris historiis. Si non aliud; hoc saltem habeo munus horum hominum, quod experiendo didici-
ci ποιεῖσθαι ἀντὶ οὗτω δὴ ἐλάττω βιωταί.

Gravi quidem meo flagitio, sed nulla est ad bonam mentem sera ætas. Si mihi hic animus fuisset cum in Gallia degerem, uberrius Fortunæ rivus me inaurasset. De nomine queri possum, quam de mea fatali torpedine & ignavia, quæ specie modestiæ & verecundiæ mihi ademit usum fructum mei. Cætera enim abundè in mundo erant, amicorum primariæ dignitatis effusis.

effusissima studia, liberæ cohortationes, quæ
timido quoque possent addere mentem. Quid
multis moror? regnarem ibi Iulus inter cæ-
cos, eadem nunc omnia nobis integra sunt, καὶ
ἀνδρείου ἡ ἐλευθερία. Ex diuturna eman-
sione hoc percepi commodi, quod genium il-
lius gentis εὐχάρις mihi callere videor, &
quo genere studiorum inescari possint. Ad
summam, cum viros meas respicio (seras me
quælo licentius jocantem) non possum ultra
Stoico stomacho concoquere tantam nostri
μεριμνῶν οὐ φροντὶς ἱστοκλείδῃ quam scamni
partem corpore premam, & longè malò ad ex-
emplum Catonis, ut quarantur homines, cur
status mihi posita non sit, quam cur statuta sit,
quætant. Verum tamen inserviendum est etiam
scenæ & populo, cui meritò videtur indignum
nos, qui abhinc annis ferè viginti in hac ipsa
urbæ consecuti sumus supremum literarii ho-
noris gradum. Quantà vix quisquam alter lau-
de commendatione, ne ad suffragium qui-
dem admitti in eo collegio, cui anno, sed re-
primò me, δεινὸν γὰρ ἐστὶν εὐχῆς γέρας. Sed
sumus tamen primipilus non erat in re-
rum ordine, tùm ordines ducere cœpimus,
Catonem non sum adeò καὶ δόξῃ καὶ μικρο-
φασίᾳ, quin malim augeri, κτήματῃ δ-
οῦ βλάψῃ οὐ μὲν. Potest tamen utrumque jun-
gi. Quod si maturè sit, ego mihi rectè videro.
Cum

Cum hic nuper esset suadæ medæ medulla Job.
 Utenbogardius, liberè & familiariter eadem
 hæc apud eum egi, recepit sibi curæ fore ju-
 stam postulationem nostram, sed incertum est
 an ultrajecto reversurus sit priusquam de ca-
 capite nostro fient comitia. Conceperam spes
 opimas de* ἐπὶ ποσὶ κάππισι θυμὸς, post-
 quam ex Heinriadæ nostri sermone intellexi,
 eum magnificè sentire & loqui de faceto illo
 naturæ hallucinantis oblectamento,

τὸν τραγῶξαν φιλέεσθαι καλῶν πικτυμένων
 ἀνδρῶν

Vitus est tamen mihi superiori mense Februa-
 rio non absurdi nec inertis ingenii. Quoniam
 ita fors fert, ut sub tam lentis maxillis eden-
 dum sit, pergratum mihi feceris, si gratia tua,
 quæ plurimum potest polletq; apud omnis ge-
 neris & ordinis homines, nos apud eum juve-
 ris. Audio lectissimum virum Cornelium My-
 lium à Principe legatum ad ordinandos qua-
 rundam ejus civitatum magistratus. Si redierit
 plurimâ salute velim eum imperitias meis ver-
 bis. Scriverianam litem etiam curæ tuæ fidu-
 ciæque commendo. Non est quod te rogem, ne
 foras eliminentur, quæ hic temerè effutio: sa-
 tis me tacente intelligis non esse proferenda,
 nec ulli concedenda, nisi Vulcano nostro, vel
 si mavis Veneris marito. Vale, Lugd. Batavorum
 iv. Martii, clc lxx Cv.

EPI-

EPISTOLA LXXX.

Cornelio Vander Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

ADfuit mihi hoc mane Abrahamus Lussius major natus filius Sionis viri famam notissimi ob multiplices casus, quibus conflictatus est. Contingit me propinquo gradu consanguinitatis; atque adeo si improlis esset, ego eum proximis hæres impellerem: sed huic rei abunde provisum est, *ἔστω δὲ ταῦτα ὡς ἐπὶ ἐν*, nisi ut hinc perspicias legitimam causam necessitudinis videri cur ejus causam velle debeam. Accessit benignitas, quo nomine, ut sunt res nostræ tenues, me sibi devinxit. Rogatus sum à filio, ut tibi commendarem litem, quæ coram tribunali vestro vertitur. Non liquet mihi de meritis & jure controversiæ, nec fas est, ut te quidquam præter æquum ac bonum rogem. Quod unum licet, oro te atque obtestor, ut maturè tota res expediatur, nec longo litis sufflamine negotium proleatur. Hoc mihi oculato testi certo compertum est, patrem paucis abhinc mensibus immani jacturam multatum fuisse nullam suam culpam, per improvidam facilitatem alterius filii, qui ut amici afflictas fortunas fide suam sustentaret penè florentissimas opes paternas pessumdedit, certè rationes omnes mirum in modum conturbavit. Ego sorti meæ gratulor, quam ab hujusmodi periculis vindicat

cat diva Penia, quam bonæ mentis sororem indigitat elegantissimus nequitiae Arbiter Petronius. Mallem tamen, ut pater Porus hanc fatalem bonis ingeniis contubernalem mitteret *ἐν μακαρίαν*, nostrumque angustum Larem beare vellet eo imbre, qui fluxit in sinum Danaes. *ἀλλ' ἵτερος ἐφάλορτο διὰ κακὰ μέλητα*. Sed de his tantum est B. adhuc domi situs est. Dormit, & cœnat. In hoc duplici cardine tota vitæ summa vertitur. Venit mihi in mentem ejus dictæii, quo olim ab homine non infaceto perstrictus est M. Antonius Triumvir. Cum enim quispiam seiscitaretur, quid rerum gereret? quod, inquit, Canis in Nilo bibit & fugit. Interim currunt usuræ, adeo ut interdum voveam posse tam preciosè stertere. Sed desino nugarum teq; valere plurimum jubeo. Datum Lugd. Batav, vi. Julii, clō 10 cv.

EPISTOLA LXXXI.

Justo Lipsio Dem. Baudino S. P. D.

Lovanium.

NEscio an ipse mihi vanâ credulitate blandiar, sed eum singula verba tuarum literarum expendo, fruor hac opinione, vix quemquam in terris vivere, cui magis ex animo velis ita ubiq; non *συμῖα* sed *ἀγαφισέχτυα* *παινήρια* comparent. profusissimi amoris & benevolentiae. Si me mutuum tecum facere dixerō, non

non assequar magnitudinem tuorum meritorum, nec millesimam partem ac portionem affectus expressero. Nam quò penitus heroicas dotes ingenii iudicii quæ tui contemplor, eò magis labor sub onere admirationis. Itaque non liquet mihi utrum potius gratulandum habeam fortunæ, quod à Principe allectus sis in ordinem sanctioris consistorii, an dolendum tuo sæculi quæ nomine, quod ex arte præstantissimarum cogitationum, quibus æternitatem es adeptus, ad tractanda Reip. munia descenderis. De patria quidem, quæ tot per annos lento duello velut pertinaci tæbe colliditur, melius augurari incipio, postquam ei tantus Atlas contigit. Aut enim consilio rem lapsam restituet, aut omninò salus hunc ægrum deseruit, *καὶ εὐχίζου μετ' εὐφημίας μᾶλλον μοι θυμὸς ἐπέωυται ἢ βλασφημεῖν.*

Utique postquam aspersisti animo suavissimam mentionem *τῆς εἰρήνης*: neque enim te tali probitate ac prudentiâ virum temerè id fecisse iudico. Sed omnia auguria me fallunt, aut *θεὸς ἀπὸ μηχανῆς* ex insperato interveniat oportet, qui nos tam salutari bono reluctantes atque invitos compotire dignetur. Nos dico, non quod me unâ ibidem iraham, cui nullus unquam dies optatior affulgebit, quam qui post ærumnas beatam illam Divam nationi Belgarum redonabit. Pacem dico, quæ non sit pactio servitutis, quæ nihil

nihil habeat insidiarum, quæ talis in recessu sit, qualem fons promittit? Assentior enim & ausculto mirum in modum Phœbo vatum carenti ex tripode, ἀφ' ὧντος, ἀδύμειτος ἀνέστιτος, nostri reliqua. Sed audi vicissim veram vocem, nisi fata majora humanis consiliis aliam mentem τῷ δόμῳ δὲ βυλὴ ταύτης ἐκ πολιτείας inspiraverint, ἐκ οὐδὲς οἱ μὲν βλέπειν ὅτι τοῖς κριταρίῳ πεπονηδὲς ἐλπίδα τυγχάνουσ' ἔχων τοσούτης ἀριστείας ἐκ ἀποροδοκίᾳς ἐν παρὰξίᾳς, οἱ μὲν οὐδὲς ὅτι τὸ δόμῳ ἡμῶν καλλιῶν βελύσσεται. Hæc enim persuasio potentior ullo fidei articulo penitus infidet animis nostrorum hominum, omni peste pejus detestandum esse ipsum pacis nomen. Hic murus aeneus, hoc Palladium pertinacis diffidentiae nunquam illis mortali Marte vel arte extorquebitur. Major vis καὶ ἐπὶ αἰτῶν, διὸ βίη nobis opus est, quæ ex transverso incurrere forsitan est ut possit. Sed hæc apud callidos rerum temporumque in deliberandi rationes referri non solent. Quin etiam aut ingenia mortalium nullus calleo, aut fidenter audeo dicere, eos qui sedent ad clavum nostri imperii, ἀνεκτάτος ἐν ἐμύγισσιν, nullis unquam conditionibus ad foedus ferendum adductum iri. Non si, sed non libet mihi male ominari. Nec ulterius *incedo per ignes suppositos cineri doloso.* Simul etiam instat nuncius, quem si parte aliquâ sermonis & favoris dignari vo-

les,

les, erit, unde novo nomine tibi sim obstrictus.
Vale, vir æternum mihi observande. Datum.
Lugd. Batav. iv. Julii, clō 15 cv.

EPISTOLA LXXXII.

Jacobo Augusto Thuanō Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Paris.

VIdi manu præstantissimi collegæ Danielis
Heinsii scriptum exemplum tuarum litè-
rarum, quas postremò ad illustrem virum Jose-
phum Scaligerum misisti, ad quarum calcem
erat adscripta salus *καλῶς τοῖς ἀγαθοῖς π.* nul-
lā nostri mentione. Quæ res ita perculit ani-
mum, ut quanquam probe mihi sum conscius
quantā te semper observantiā coluerim, tamen
haud mediocriter veritus sum, ne quod frigus
pectori tuo insedisse videretur, quod nonnul-
lam pristinæ voluntatis immutationem aut im-
minutionem adferre potuerit. Equidem cum in
omnes partes cogitationem versarem, nihil
causæ comminisci poteram, nisi quod officio
scriptionis defuisse videor, ejus culpam non
tam negligentia sustinet, à qua tamen non
prorsus ipse me absolvo, quam seria virtutum
tuarum æstimatio, quæ majorem reverentiam
postulant, quam ut scholasticis & inanibus li-
terularum formulis tempora tua morari aude-
am, licet confidam te id officii munus æqui bo-
nique consulturum. Quod si hinc mali labes
N & of-

& offensæ origo manat, est in mundo, unde culpam expiare liceat. Ne tamen indefensus causam tradam, ex quo pars esse cœpi hujus Academiæ, bis me ad te scribere commemini: prior epistola continebat precēs ab officio expressas in gratiam Ruggeri Roelandi J. C. cujus causa disceptabatur in tuo tribunali, nec erat aliud perfugium adversariis, ut ex multorum sermonibus audiebam, quam in longo sufflamine litis, & in protelatione rei judicandæ: posterioribus literis, circa (ni fallor) tempora superioris Paschæ commendabam humanitati tuæ juvenem Germanum, probum & literatum, ut captus est gentis, nomine Sebastianum Stirpe, qui per aliquot menses usus est nostro convictu: hactenus autem ejus causâ laborabam, non ut hominem illustri gratiâ tuâ, & interiori admissione, sed tralatitiâ tantum & obviâ sermonis comitate dignari velles. Id enim & ad voti ejus summam abundè sufficiebat, & ego non ita frontem perfricui, ut insuper habeam, quid dignitati debeatur. Sed ex quo hinc discessit nihil est nobis auditum, quid eò factum sit, unde fit, ut metuant ejus propinqui & populares, quibus ob morum indolem & optimarum artium amorem curæ est, ne quid humanitatis ei acciderit. Verbose & minutatim causam hanc peroravi, ut scires, quantum intersit meâ, ne quid incommodæ opinionis hæere in animo tuo patiaris. An ego non colam, non venerer,

non

non omni officio ac potius pietate complectar
 cum virum, quo nemo vivit hodie in amplissi-
 mo regno Galliarum, fide, constantiâ, magna-
 nimitate veri Senatoris, & omni genere virtu-
 tum instructior, quem non aliter intuentur ac
 suspiciunt, quicunque Regem & regnum for-
 titer amant, quam heroem sæculo præstantio-
 rem *οὐδὲν αἰετὸν καὶ ἀνίκητον τι τῷ ᾧ αἰῶνι γένηται.* Taceo in-
 gentia merita, quibus effecisti, ut vivam & mo-
 riar ingratus. Sed hæc reverentius fuerit hor-
 rore sacri silentii obfignare, quam detegere ser-
 monibus, qui longè subsidunt infra dignitatem
 meritorum: adde, quod stylo manum injicit
 moderatio tua, cui potius morem geram, quam
 impari meæ cupiditati. Valde omnibus bonis
 indignum visum est, virum alioqui singularem
 & optimè de re literaria meritum I. L. cò pro-
 cessisse, ut etiam libertati tuæ convitium face-
 ret, nec tamen sum admiratus, *αἱ γὰρ τῶν ἀγα-
 θῶν ἐλευγία ἐλεγχῶ σαφὲς τῶν τὰ ἐναντία ὀπίστη-
 θέντων.* Venit mihi in mentem ultimi Fla-
 viorum hæredis, qui vitiorum sibi conscius,
 inimicas vitis artes reverentiâ magis, quam
 odio relegabat, ne quid usquam honesti occur-
 reret, quod ipsi peccandi verecundiam incute-
 ret, aut turpitudinem exprobraret. Non de-
 fui hominem monere *μᾶλα παρρησιασινῶς* quan-
 tum famæ & dignitati suæ notam inustum ierit
 per ejusmodi deliramenta. ** Triumphavi
 N 2 gaudio

gaudio cum animadverti iudicium tuum prorsus conspirare cum nostro in depingendo suis coloribus auctore. ** Ille verò constringendus est, *videtur ipse in auctoritate*. Nunquam vidi monstrosius dicendi genus, quasi cum multa jurat confundit coquus, quid oleat nescias, male olere facile intelligas. Gestit animus aliquod lucubrationis telum in hunc cecitum & fanaticum lutum onem, quanquam non est tanti, sed expedit ut nolit saeculum quam omnes insanabiliter insaniant, qui cum sanæ mentis esse arbitrantur. Verum enim verò fieri non poterit, quin manus inquinatas habeat, qui tam vili & informi luto ludere instituit. Vale vir illustris, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum III. Non. August. cło lo cv.

- 190

EPISTOLA LXXXIII.

*Augustino Puteano & fratribus Dominicis
Baudius S. P. D.*

- 191

Lutetiam Paris.

- 192

Etsi à vobis nihil vicissim habeo præter obstinatum silentium, tamen non desistam ab officio scriptionis, ut tandem convitio & assiduitate flagitandi vocem extorqueam. Nescio an omnes literæ, quas dedi, perlatae sint, hoc liquet mihi affirmare ex animi sententiis, me ut minimum quater ad vos scripsisse, ex quo pertinaciter in silentio pertenditis, ejusq; rei testis esse

esse potest hic noster Vassanus, quem illo proficisci sine meis literis nefas putavi. Suspicio nonnullos ex iis, qui se in Galliam proficisci dicerent, verba mihi dedisse, & vendidisse fumos, ut epistolas exterebrarent, rarum scilicet thesaurum καὶ ἀργυρίαι ἀντάξιον ἀντιέσθαι. Hanc ego conjecturam facio περὶ αὐτῶν ἐν τῇ ὑμετέρῃ ἰχθυίᾳ. Posthac non temerè τῇ τυχῇ committam hujusmodi literarium depositum: non quod in eo periclitetur salus publica, sed tamen ringor serio, quum parum bonâ fide, quidquid istud est, administratur. Interim absit ut de vestra in me benevolentia in dubium veniam, etsi ὁ μέγας ἔρως ὅτι ζηλότυπὸν τι χεῖμα, μετὰ ὑποψίας καὶ ἀπιστίας, &, ut ait ingeniosissimus vates,

Res est solliciti plena timoris amor.

Sed non cadit in vestram indolem tam benè natam atque educatam ulla sequior suspicio. Veruntamen hortandi estis, ut cum vos ad omnem laudis cumulum natura genuerit, ratio formaret, voluntas & studium accenderit, ne patiamini tantas dotes ullâ negligentiae labè deformari. Nec tamen anxiam & morosam scribendi legem vobis impono, sed qualem decet esse inter amicos intimæ admissionis, cupio vos μαλὰ χάριτι καὶ μόνον ἔχει εἰκὴ χάρις, ὅ, τι κεν, ὡς ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ, ἐπὶ ἀκραιμῇ γλώττῃ ἐλθῃ. atque adeo quemadmodum olim ferunt Augustum.

ex fortuito & tenui apparatu collegisse, quam esset familiaris sibi bonus quidam civis, apud quem sequestratâ majestatis pompâ cenare dignatus fuerat, idem judicium ego de vobis faciam, si communiter & obvio more me appellaveritis. Assentior enim huic maximo Principum, qui nihil minus probabat, quàm molestem & operosam dictionem. Nescio an id genus vitii *φερυβις* *μακαρις* Græcè dici posset; consulendus esset vester Aperta Causabonus, aut noster heros Scaliger. Nam mihi quidem, qui neuter *ἑχόμενος* *ἑστώς* jam cura verborum sordet præ studio res indagandi.

*Quid rectum atque decens cure, & rogo, & omnis
in hoc sum.*

Possum etiam verè subjicere alterum ejusdem Poëtæ versum,

Cando & compono, que mox depromere possim.

Videtis exemplum, quam negligenter & parum laboriosè ad vos scribam. Quod etsi facere posse videor decentius & confidentius ob privilegium ætatis, tamen nihil causæ est, quin id (si videtur) inaitemini. Nam ut mulieres tum maxime ornatae esse dicuntur, cum ornamenta negligunt, ita in familiaribus alloquiis nihil æque arridet genio meo, quam sermo fluens, ex facili, & qui, ut ait Petronius, naturali pulchritudine exsurgat. Nam ut ipsi olim cecinimus in Iambis nostris:

Laba-

Laborioso præstat ornatus nudis

● *Simplexq; forma, fæco egent merces mala.*

ἀλλ' ἔχ' ἡμῶν εἰς κλεῦθος ἰδ' ὁ μῦθος, & forsitan est hæc una de summis orationis virtutibus, licet vulgo haud videatur, ὅτι τῇ σαφηνείᾳ καὶ ἀπλότητι. Hoc artis secretum si intellexisset delirus iste furcifer, qui ** edendum curavit, maluisset altum stertere, aut cucurbitas pingere, quam tanto conatu tam immanes nugas agere. Sed illum quidem illaudatum in tempus præsens omittamus : tractabitur fortean à nobis ut dignus est. Cæterum narro vobis quam rarissimos hodie scriptores, quorum libros inhabitet illa venus, quam Apelles in operibus suis velut propriam & peculiarem dotem sibi jure præcipui vindicabat. Nec minor, ὅτι ὁ θεὸς τῆς καλῆς γραφῆς καὶ φῶτος μάλλον ἐντρέχεται τοῖς ἀνθρώποις, quos æquus amavit Juppiter, ἡδιδέχθη καὶ αὐτοὺς. Videas plerosq; hoc unum gloriæ choragium sectari, ut multos libros evoluisse videantur; quorum equidem operosam sedulitatem fugillare nec velim, nec æquum esse arbitror, αὐτὰς ἡμεῖς δοῦναι τὴν λαοποσίαν καὶ ἀμεινον, paucis innutriri, paucis familiariter adfrescere. Paucissimis enim opus est ad bonam mentem, & laboratur etiam intemperantiâ rerum optimarum. Sed de tota hæc ratione sententiam meam copiosè aliquando in vulgus proferam : est enim & nobis censendi jus,

N 4

eruntq;

eruntque forte non pauca, quibus juvenēs ad laudis fructum assurgentes industriam suam adiutum iri non invitī fatebuntur. ἔστι γὰρ οὗτοι ταῦτα τῆς ἐπιστολικῆς πραγματείας, ἀλλὰ δέονται καὶ παμπόλλης ἐμπειρίας καὶ φροντισμοῦ ἔμπροσθεν μάλιστα δὲ κρείστως ἀσφαιδότης. Libuit tamen ὅσας χάριν hoc specimen iudicii vobis exhibere, ne nihil scriberem. Monui vos jampridem, dissipatum fuisse rumorem de VVouvverio nostro, quasi plagio domestico sublegerit potissimam partem suæ Polymathiae. εἰ μὴ τότε τῷ αὐτῷ θυρῷ ἀκνεύατε, βυλοῖα μὲν ὑμᾶς μὴ ῥάδιον πιστεύειν τῇ Διαβολῇ, ἔστι γὰρ ἐγκαταφρόνως τῇ αἰσχύνῃ καὶ μῦθον ἀνάψαι τοσούτου ἀνδρὶ, quem ego virtute, doctrinā, ingenio præstantiorem penē iudico, quā totam gentem & civitatem suam. Habet illa sua deliquia, nam vitiis nemo sine nascitur. abundat etiam magnis virtutibus, inter quas palmarium obtinet ἡ εὐγένεια καὶ λαμπρότης τῆς φύσεως, quæ dona plagio non accepit, nec cuiquam nisi naturæ suæ genio imputare debet. Velim scire an κοινὸν αὐτάδελφον χειροφρενὴ πᾶρα redierit ex Italia. Nunc in eo sum, ut omnia nostra poemata edantur, quæ quidem tutò in sæculum ire possunt. Multi enim præsertim ex procaci cohorte Jamborum expungendi sunt, saltem nondum ἐκ custodia dimittendi, ne malum creent auctori, quan-

quanquam duplici præfatione satisfactum possumus cordatis & moderatis lectoribus, qui non horrebunt manum admoveere nobis. Sed tutior est silentii merces, cujus rationem nemo reddidit. Si non videret nimis intemperanter abuti vestra facilitate, libens vos rogem, ut primâ quaque occasione mihi mittatis *ἐπιστολάματα τῆ βασιλείας. πάλαι γὰρ ἔστιν ἡ ποιητὴς κόμματα*. Quædam mihi hærent in memoria, quibus vix quidquam par aut simile habet Romana vel Græca antiquitas. Valete, & benè rem gerite. Datum Lugduni Batavorum, III. Nonas Augusti, cIo Io cv.

EPISTOLA LXXXIV.

Joanni Rutgersio Dom. Baud. S. P. D.

Dordrecinum.

Tardius scribo, quam aut expectatio tua & aviditas ferebat, aut officium meum. Sed dabis hanc veniam occupationibus nostris; districtus fui molestis oneribus scribendarum literarum in Galliam, in Germaniam, in Britanniam, & quo non? Hesterno die profectus est hinc generosus Comes Polonus. Reliquit mihi muneri opera Plutarchi Latine & Græcè ex editione hæredum Andreæ VVecheli, donum, longè mihi gratissimum & ab animo donatoris, & ab æstimatione auctoris, quo nemo in tota gente literatorum utiliora & magis frugifera

gigera sæculo consecravit: nec ipsum Cicero-
nem excipio, nisi qua parte certamen eloquen-
tiae cernitur. Damnavi me voto fore, ut per
epistolam secum communicem, quæ mihi vi-
deatur optima ratio ordinandorum studiorum.
Erit argumentum non tam fronte & pompâ
speciosum, quam usu & commodo præclarum.
Nobis vehementer placet ad exemplum prin-
cipum poetarum. Non fumum ex fulgore, sed
ex fumo dare lucem, ut hortatur prudens, mo-
nitor Horatius in aureo libello de arte poeti-
ca: quo opusculo fuge credere quidquam ex-
stare majoris & melioris judicii. Literæ, quæ
his adjunxi, fac tradantur. Non erit tibi dede-
cori exercere conciliaturam in amore casto &
honestissimo, quo bonam illam & probam
nympham in æternum complectar. Omnibus
tuis officiosissimam salutem à me & uxore nun-
ciabis: patri optimo, matri lectissimæ, fratri-
bus suavissimis, sororibus candidissimis, avun-
culis heroibus, & quicunque Bardiiani nomi-
nis meminisse dignabuntur, imprimis Vossio
regi tuæ puertię, Bleyenburgianæ familiæ,
&c. Datum Lugduni Batavorum
xv. Augusti, clc. lo.

GV.

EPISTO-

EPISTOLA LXXXV.

• *Joanni Rutgersio Dom. Baudini S. P. D.*

Dordrechtum.

Iterum te alloquor, ut certior fieres Moscovitæ interdictum esse domo nostrâ ob impudentissimam vultus & sermonis arrogantiam, quâ me præsentem responsavit uxori. Prorsus est in eo mala mens, malus animus, nec unquam evadet ad bonam frugem, nisi naturam expellat furca; & alios mores sibi adoptet. Non Apollinis, sed divinæ vocis & veritatis ipsius effatum est, *in malignam animam non ingredi sapientiam*. Virtus se à malis spernit procul. Virgines sunt Musæ, virgo Pallas: odit profanum vulgus, & arcet à suis. Vulgus, non veste & sorte, sed animo & pectore metior. Sæpe sub sordidulo pallio latet ingens heros, contemptor eorum; quæ vulgò ducuntur amplissima. Sæpe contra sub purpura teguntur sordes & dehoneſtamenta generis humani. Si mei arbitrii esset, nunquam suaderem, ut ad bonas & ingenuas artes relegerentur, qui ab ingenio sunt improbi. Videntur enim natura geniti ad serviendum, si vera sentit Aristoteles primo libro Politicorum. Nunquam mihi placuit hominis istius.

Obſtipum caput & dejecto lumina vultu.

Corporis gestus habitusq; plerumque non vana sunt mentis indicia. Sed nimis multa verba perdo

perdo de homine minimi pretii ; quem etiam audio tantum sibi, confidentiæ sumere , ut fatorum limites & vitæ terminum definire audeat, sacrilegâ prorsus temeritate.

Prudens fuit tibi temporis exitum.

Caliginosâ nocte premat Deus.

Cave putes , quidquam dici posse flagitiosius tali gente , qui, quæ ante pedes sunt , nesciunt ; coeli scrutantur plagas ; nec minimum peccant , qui istiusmodi præstigiatoribus auscultant. Abeat igitur in Morboniam , meas certè ædes non ultra inficiet. Tu autem cum tuis omnibus vale *et c.* Datum Lugduni Batavorum xxvi. Augusti , clc lo cv.

EPISTOLA LXXXVI.

Dominico Baudio Joannes à VVouwer S.P.D.

Leidæ.

IAm illud erat, disertissime Baudi , ut verba tua, quibus silentii mei pertinaciam ingeniosè accusare solebas, reddere constitueram. Nam quanti te tuâq; faciam, frustrâ ambiciosè dixerò. Inde asperior mihi visa crudelitas tua, quâ solâ in tormenta mea durare potuisti. Quid enim gravius mihi, quàm sollicitum & suspensum salutis tuæ agere ? quid acerbius, quàm amiciissimi nomen, tanquam in deserto invocare ? Sed erigebat animum, quod non diu afflicto favere posses. Nulla autem causa erat, cur differres

ferres scribendi officium ad Illustrissimum
Præfectum Regium; nullo apud eum opus
paratio; de plano accesseris. Non fraudabis
me tamen istiusmodi literis, ita negotium ex
sententia succeder. Quod verò operam tuam
tam prolixè polliceris, unice te amo, nec per-
ibit operæ istius gratia. Mirifice verò me ad-
fecit, quod de *Polymachia* nostra scribis. Nun-
quam putaram esse aliquid in isto opere, quod
aliis suum vellent. *Credes mihi*, mi Baudi, fama
nostra non pendet ex isto libello; cujus residua
pars facile probabit auctorem. Non moveor
quicquid maligni de me confingant, patrocini-
atur mihi innocentia mea, & noctes inexhau-
sti laboris conscia. Et sanè nunquam credide-
ro illum, quem in Occitania noveram, idem as-
serere, nisi fortè de iis, quæ de *Critica* docui.
Haud nego in illis non pauca, quæ de illo di-
dici. Dereliquis ne per somnium quidem cogi-
tavit, nec eas Veneres propitias habet, quibus
dictantibus istiusmodi opus conficeret. Multa
certè in illo Commentario, quæ non sunt sui
studii; multa, quæ ipse ignorabat. Quod si ille,
hujus mendacii auctor, maximè omnium mor-
talium mendacissimum & nequissimum intrepide
pronunciabo. Sed frustra in iis laboro,
quæ innocentissimum hunc animum minimè
exulcerant, & sanè non deerit, quo mihi mea
asserere possem. Qui has tibi tradit, nuper à
commendatione meâ tibi notus. Is quoque at-
tonitus

conitus Baudiani nominis celebritate, nihil antiquius habuit, quàm numen tuum adorare. Parco optimum adolescentem pluribus tibi insinuare. Satis existimo, si intelligas, patre optimo viro & mihi amicissimo natum, laudabilia quæque & honesta studiosè sectari. Vale, & me ama. Ex arce VVandesbecka, animo tristitia, languido. 1. Kalend. Julias, c15 1367.

EPISTOLA LXXXVII.

Joanni à VVouuveren. Dom. Band. S. P. D.

Iam pridem factum est, postquam nihil literarum à te recipi. Culpam hujus infrequentiae adscribo periculis itinerum, per quæ factum est, ut perierit fasciculus epistolarum, quas ad te & complures alios miseram. Nimirum ad spectabilem virum Eberardum Tvestreng, ad Sebastianum à Bergen, qui me officio scriptoris prævenerat, ad Henricum Rumpium, rogatus ab illo lepidissimo naturæ jocantis oblectamento, qui tanta bella pugnavit pro asserenda majestate VVouuveriana. Non facile tuet cœlum, dum sustentabitur à tali Atlante. Doleo vicem misellarum epistolarum, non ob manuprecium, sed quia sentio id jacturæ græve & acerbum videri gravissimo Senatori Tvestringio, qui pluribus ad filium literis hunc casum scripserat, tanquam in eo versaretur fundi calamitas. Sed facile sarciri potest, quidquid hujus est damni. Nam ne nescias rationem nostræ consue-

consuetudinis, plerumque eas literas, quæ minus animo meo satisfaciunt, magno conatu meditator. Ut si forte scribendum sit ad homines ignotos, quibuscumque fas aut decorum non est familiariter jocari. Solet dicere noster heros Scaliger de patre suo, nunquam ei præsertim in literis scribendis felicius cessisse stylum, quam cum minus curæ adhiberet. Idem mihi usu venire, conperior. Melius ut plurimum exeunt, quæ ~~id est~~ *id est* profundimus, quam ea, quæ subducto supercilio meditabundi vix ægrè tandem evolvimus. Sed næ ego homo sum inscius, cui cum vix tantum suppeditet otii, quod necessariae scriptioni impartiri possim, ita tamen otiose fabulor, tanquam vacuus sim ab omni cura. Sed quoties ad te scribo, tot species rerum observantur cogitationi, ut quid primum expediam, quid posterius, quid denique, non satis constituere possim. Ita fit, ut solennia insaniam, & ad jocandi consuetudinem divertar, quod scio tibi non esse nolenti.

Sed tandem amoto queramus seria ludo.

Literas hæcæ perferendas dedi Joanni Hufvedelio populari vestro, cui decretam provinciam, docendæ secundo loco juventutis vestræ lator & gratulor. Hoc satius quam G. F. P. N. solidos dies impendere, vel nostris lectionibus audiendis operâ abuti. Exornabit, ut auguror, imò confido, hanc honestissimam Spartam, licet vulgo haud ita videatur, ac ne maximæ quidem partium,

eorum, qui supra vulgus sapere sese postulant. Tanta vis est, imò sæva tyrannis inveterati prævalidique erroris. Si missis ambagibus verum amamus, in quonam alio genere muneris versati sunt sublimes illi viri, quorum meritis ac virtutibus nulla par oratio reperiri potest? Socratem loquor, Platonem, Aristotelem, & ut verbo dicam, universam Philosophorum manum. Nos quoque idem saxum volvimus, nec poenitet talium collegarum. At Joanni nostro Hulfvedelio non contingit, scilicet ut in alma & inclyta aliqua academia publice doceat. Non minor ideo ejus laus, certè opera fructuosior. Pluris enim interest eam ætatulam rectè institui, quæ suo nisu insistere studiis nequit, quam eos, qui sine cortice natæ, & suis (ut ita dicam) auspiciis rem gerere possunt. Sed videlicet externa rerum pompa judiciis etiam sapientum fucum facit, ut ea maxime mirentur & plurimi æstiment, quæ cum strepitu & apparatu copias suas explicant. Cum tamen plerumque eveniat, ut quæ minus adumbratæ ostentationis habent, ea plurimum solidæ & expressæ utilitatis in sese contineant. Quanquam festinandum habeo, tamen hanc benignam materiem nactus non possum, quin versus quosdam adjungam in eam sententiam adhuc inditos, ὥστε ἐξ τῶν ἐνύχων λέοντα γιγνώσκω:

Qui

Qui se ipse temnit hunc fideliter scias

Succos honesti perbibisse sensibus.

Cen vacua magnos era tinnitus cient,

Minimog³ flumina alta labuntur sono :

Sic plurimum suapte vistant, atque habens

Mulum in recessu, quæ minus pompe gerunt.

Habeo ejusdem generis, hoc est, τῶν γουολογιῶν ad duo millia, quæ nondum lucem viderunt, sed videbunt scilicet una cum Martiale Scriverii. Nulla res æquè obstat, quo minus aliquid edam, quam nimia rerum copia, quæ me facit medias inter opes, inopem ἀπὲς ἐπιπλείων τῶν τὰν πλοῦ. Tentanda tamen est via, quæ possim victor virum volitare per ora. Nam ab humo jam pridem me, ut arbitror, secunda fama sustulit. Atque adeò cum imperitissimo & impudentissimo cuique tam feliciter cedant temerarii conatus, ut omnium ferè ordinum consensu approbentur, quos tenet insanabile scribendi cacoëthes, cur cesso insanire cum furentibus? quin Genio lascivienti fræna permitto? Sed multa me compescunt. Hinc inertiae dulcedo, hinc fatuitas sæculi, quæ (si paucissimos excipias) nullum præclari atque eximii operis delectum habet. Cui vitio, quod longè pejus est, accedit malignitas hominum, qui quæ non capiunt, carpere sibi permittunt. Verum hæc omnia Spartana nobilitate, vel, si mavis, Stoico stomacho concoquere possum, si animus rerum

ram vulgarium dedignator in ordinem seferre
digi pateretur. Id verò hæcenus impetrare
non potui, & hæc princeps causa est ἀμολιγέ-
ω, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀποτέτυχαι ἐάσω, ἀχύνει δὲ πῶς.
Significavit mihi nepos tuus à Vechta lectis-
simum florem juventutis Fredericum Bertra-
mum ab Alefeldicis paucas tempestates huc
venturum, & causas dilationis approbavit.
Animo meo impatienter cupienti nunquam
satis festinabitur ejus adventus. Et ut omnia
tuta timet sollicitudo, vereor, ne ob anni tem-
pestatem adhuc longius proteletur desiderium
carissimi capitis. Itinera etiam parum tuta à
grassatoribus post flagitiosissimam istam dedi-
tionem urbis & arcis Lingensis, forsitan cupidi-
tati nostræ producent moram. Præstat longos
circumflectere cursus, quam compendio peri-
clitari. De annua pensione victorum no-
strorum jam ante sigillatim ad te scripsi. De
mercede operæ nostræ, maneo æternumq; ma-
nebo in proposito nihil definitè paciscendi. Da-
bis hanc veniam naturæ & verecundiæ meæ.
Nec fraudem subesse aut artificium suspiceris,
quasi specie recusantis studium meum extolle-
re, aut majora exambire videar, quam si certum
quid postularem. Apertè simpliciterq; pollice-
or ac profiteor, me contentum fore quovis pre-
tio, si fata eum huc unquam stiterint. Scio non
posse in æstimationem venire commoda im-
mensa

mensa rectæ educationis, cuius benè jactæ fun-
 damento nititur salus patriæ, dignitas & splen-
 dor veræ gloriæ, publica temporum felicitas.
 Sed novi etiam sortem meam, nec ignoro con-
 suetudinem bonorum, quibuscum ex formula
 fiduciæ bene agier oportet. In subducenda ra-
 tione mercedis non utilitas, quæ ex arte aut
 industria provenit, spectari solet; sed labor,
 & opera quæ impenditur. Etiam cum *ἐν τοῖς ἀνέ-
 σταντοῖς ἀντάξιον ἄλλων* opportunitate remedio-
 rum in solido locavit afflictam salutem ægro-
 tantium, & animas ad Orcum spectantes re-
 donavit valetudini, sine qua vita non est vi-
 talis, tamen mediocri salario lætus discedit.
 Nos qui in satis frequente juvenum corona
 non sine plausu & fructu voces cottidiè effa-
 mur haud quidem ex tripode, sed tamen tales
 unde nonnihil bonæ frugis domum asportari
 possit; pulchrè & beatè nobiscum agi censemus,
 quod octingentos florenos annua die corrade-
 re possumus: nec id sine invidia collegarum,
οἷς ἀλλήλων ὁφθαλμοῖν ὄρει ὁ Παύσιος, pene addi-
 deram (& quidni addo?) solenne meum *ἥθος*.
 Interim si quid unctius obtinget, amplectar
 beneficia decorum, *ὃ καὶ ἀπείρητος ἐστὶν δεῶν
 κελεύδια δῶρα*. Querebar initio de multi-
 tudine occupationum, quibus distringor,
 & tamen vides me excessisse modum epistolæ.
 Sed in Morboniam abire jubeo, *ἢ τῆς ἐυφροσύνης
 χάριν*.

χάρις εἰς μακάριον, qui nobis has egregias leges sancierunt, ne longius evagemur in literis scribendis. Non pareo talibus designatoribus. Quanquam enim mirificè capit animum meum erudita brevitās, tamen non indelector amœna garrulitate, præsertim in hoc ipso campo epistolari. Sunt ab utraq; parte summi scriptores, unus instar omnium Cicero, cujus eam optimam epistolam esse judico, quæ sit longissima, quod olim de Archilochi Jambis proditum esse memini. Non despero idem rectè sentientium judicium fore de nostris. Quæso te quoties in quempiam incideris, cui veniat in mentem nostri, ne graveris cum verbis nostris impartiri salutē, tametsi nihil ea de re nominatim caveam. Non enim arbitror aut tibi tam parum esse fidei, aut vestros homines ad eò ineptire, ut nihil nisi inspectis signis & tabellis credere sustineant. Quemadmodum * non fuit animus salutandi meo nomine *, quia nimis parca manu laudes & virtutes ejus eram persecutus: quod & significavit per literas adjuncto nostro elogio, si fortè me ratio fugisset. Erat autem tale, *vir laboriosus, & non male de jure meritus*. Dicere debueras, inquit, *optime*, aut si quid aliud efficacius. Vide quid oneris nobis injungatur, ut fascēs submittamus scilicet iis, quibus *ἐν δὲ τῷ ἀγῶνι*. Omnes hominis dotes abundè complexus esse videor, si dicam *Sarcinatore* esse *probum*,
fuere

fuere centones optime. Ego malim in æternum
 ejerare omnem scribendi copiam, quam tali
 pacto me posteritati æstimandum proponere,
 etsi hæc via & ad opes & ad existimationem
 ducit. ἀλλὰ μᾶλλον αἰσχύνομαι καὶ ἑμαυτὸν, καὶ τὰς
 τῶν ἰουδαίων διξας. Quanquam bonum illum *
 (est enim vir minime malus, imò vix capax ma-
 litiae) prorsus habeo excusatum, si id ætatis ho-
 mo non potest ablegare vanissimam illam glo-
 riæ cupiditatem, quæ nunquam senescit, & (uti
 incomparabilis meus Tacitus ait) sapientiam
 professis, novissima exuitur. Hæc scilicet per-
 magni referebat te scire, itaque nolui te fraudare
 horribili secreto.

Refrixit jam sermo levissimorum homi-
 num, qui Polymathian tuam plagii suspicione,
 infamabant. Casaubonus vir melior & candi-
 dior est, quam ut hujus culpæ insimulandus
 esse videatur. Misit ad me recens opus de *Saty-
 rica poësi Græcorum* &c. cum benignissimis lite-
 ris, in quibus modum non tenuit circa laudes
 nostras. Vir ille plurima scit, pauca ignorat.
 Quam multa cottidie eruit, quæ frustra alibi re-
 quiras! Sed mihi, si quid unquam dabo, quod
 viritum terat publicus usus, decretum est ea po-
 tissimum persequi, quæ faciunt ad civilem pru-
 dentiam. Is limes est præcipuus, in quem lite-
 rati labores nostri diriguntur. Non est meum
 statuere modum cujusquam alterius industriæ,
 quamvis non sum de gente Æacidarum, tamen
 O de vir-

de virtute cernundi de potestate omnibus. Tamen si quid mihi credis, dignior est hæc palæstra & aptior generositati mentis tuæ, quam difficiles istæ, non audeo dicere nugæ, (ne videar ex rusticis illis Macedonibus, quibus mors est τὰ εὖτα οὐκ αὖτις οὐδ' ἄλλω οὐδ' ἄλλω λέγειν.) sed illecebræ. Nunquam finem facerem garrendi, siquidem integrum esset animo morem gerere, sed *alia ex aliis in fata vocamur.* Vale decus amicorum, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, vi. Novembris, Clō Ip cv.

*Ex Isaaci Casauboni literis ad Petrum
Scrivierum.*

— Quod me adeò obnixè rogat, ut de Criticæ quæ polliciti sumus, publicemus; agnosco etiam in eo affectus tui vehementiam: neq; enim ejusmodi nostra sunt, quorum causa vos doctè vadimonia deseratis. Illa autem lucubratio peculiarem habet difficultatem; cum & spinosa sit tota, & quædam in eo contineatur liberius adversus eos disputata, qui scelere innimè de sacra pagina audent detrahere. Addo, quod otium desiderat, adhuc is noster foetus, si volumus interpretor eum non esse. Latatus sum nuper cum viderem Joannem VVouvenum, juvenem eruditissimum, ex parte idem argumentum suscepisse tractandum: magis verò latatus essem, si quæ paramus, omnia essent ab illo occu-

occupata, ut legitimam occasionem habere-
 mus supersedendi ab eo labore. Quod quia ab
 eo factum non est, dabimus *Sen. ad. 7. 10* operam,
 ut tuo desiderio quamprimum satisfaciamus.
 Nunc Persii editionem parabimus, audebo di-
 cere, penitus novam. Vale, doctissime Scriverii.
 Madriti, ad Lutetiam, propriidie Kalend. Iul.
 1610. L. CIV.

EPISTOLA LXXXVIII.

Jano Grutero Dom. Baudius S. P. D.

Heidelbergam.

Nolim, nec fas est te metiri modum amo-
 ris ex frequentia aut parsimonia meæ scri-
 ptionis, quanquam non absolvo me à lata
 culpa, quod partibus defuerim, præsertim cùm
 id officii munus non gravatè impertiri soleam,
 iis, qui tecum nec amicitia gradu nec animi
 doctrinaque doctibus sunt ullo modo confe-
 rendi. Causæ nihil dico, tantum si ingenui-
 tatem meam nosti, rogo ne sequius quidquam
 de affectu omiseris. Vidi utrumque volumen
 tuorum ad Tacitum discursuum, sed quod in-
 dignor & serio ringor, nihil hic muneris tui
 habeo præter gratiam editionis. Vix adduci
 possum, ut credam me consulto præteritum,
 cùm tot, non dicam alieni & extranei, sed ta-
 men non ita necessarii, ut hic homo fructum
 liberalitatis tuæ velut hæreditatem creverina

Nihil moveor estimatione, sed tanto atrocior est injuria: vel hoc nomine cæteris eram præfegendus, quod communis mihi tecum provincia est. Versor enim in explicando eodem illo scriptore, quem quo familiarius nosse incipio, plura reperiō, cur eum observem ac venerer tanquam virum supra omnem humanæ prudentiæ aleam positum. Amici me hortantur, ut sæculo imputem, quæ nobis, ut assolet, inter recitandum haud incommodè subnascentur. Sed amplius deliberare tutissimum puto, nec tam considero quid gens hæc hominum suffragio suo comprobet, quam quid moroso & fastidioso nostro judicio faciat satis. Narro tibi Baudianâ simplicitate, necesse habeat omnes aut plerosque perfectionis numeros, quod meo puncto palmam feret. Poëmatia nostra brevi lucem adspicient, nisi quid ex transverso incorrerit. videbis *μῦθα βέλαιον ἴσας τῷ μεγάλῳ καὶ κατὰ καλλίμαχον τὸν χειματῆρα*. Multa paulò acerbiora *οἷς ἀμείβης καὶ ἱερμανίας τῶν καλῶν καὶ* suppressere est animus, etsi sunt cætera *ἃ πᾶσι χεῖματῶ*, ne ludibrium debeam, aut in discrimen incurram apud eos, qui possunt gladio *ἀντιμικταίξεν*. Viro gravi & sapienti Johanni Michaeli Lingelshemio officiosam salutem nunciari cupio. Consentiens fama est eum esse auctorem libelli **, & id ipse conjecteram, cum primum in manus meas venit. Non

Non est, quod patrem pudeat suæ prolis, cum non puduerit tantum virum tales nugæ effutire in dedecus ante partæ famæ. Gernandus pater & filius etiam à me salvebunt, item Godefredus, vir laboriosus & non malè de jure meritis. Raptissime datum Lugduni nostræ Baravorum VI. Kal. Septemb. c15 15 cv.

EPISTOLA LXXXIX.

Iusto Lipsio Dom. Bandius S. P. D.

Lovanium.

Recens nuncius nos exhilaravit, & de restituta in pristinum valetudine, & de editione Senecæ jam ad optatum finem perducta. Nunquam verbis exæquabo magnitudinem lætitiæ, qua sum affectus, eò magis quod per multos dies infandus rumor ad aures nobis acciderat, te jam adscriptum ordinibus superiorum & exemptum mortalitati. Tu quidem virtute & meritis fastigium humanæ sortis excessisti, nec terrena moles ultra sustinere posse videtur tam illustre depositum. Omnes tamen bonos, qui rem literariam salvam esse cupiunt, hoc animo esse oportet, ut velint te quam diutissime interesse cœtibus miserorum mortalium, & serò ad eam felicitatem pervenire, quam spe & augurio toties jam pridem percepisti.

Est opus hoc terris, te quoque velle decet.

Laus tua crescere non potest, ut quæ ad summum

mum claritatis gradum pervenit, & celsius ve-
 minet, quam ut invidiæ morſu appeti poſſit;
 ſed publica vota ſi reſpicias, nunquam niſi præ-
 cipui fato ſæculum deſeres, & natali celo re-
 donaberis. Vides luxuriare orationem noſtram,
 ita gaudio geſtit animus, quod te adhuc ſal-
 vum & incolumem eſſe intelligo. Sit proprium
 hoc & perpetuum bonum: Neve te noſtris vi-
 tiis iniquum Ocior aura Tollat. Jam ſæpius
 per literas ſignificavi, ita factu eſſe opus, ut in
 Brabantiam proficiſcar. Eo me negotium vo-
 cat: ſed præcipue tui videndi complectendique
 flagratiffima cupiditas, cuius vim amplius tor-
 lerare non poſſum. Plurima, imò infinita ſunt,
 quæ nec tibi nolenti erunt audire, & vehemen-
 ter cupio in ſinum tuum effundere. Cæterum
 cogor in præſens moderari impatienti deſide-
 rio tum propter anni tempus haud idoneum
 profectioni, tum propter quasdam alias rerum
 mearum incommoditates, quibus impedi-
 ore animo morem gerere. Vidi hoc mane apud
 Scriverium ſummæ humanitatis virum, & in-
 timæ admiſſionis amicum tuum Senecam. Le-
 gi protinus & votivam epiſtolam & iudicium
 de auctore. Nil mihi divini humanique juris
 credas, ſi quicquam unquam meminero. Vi-
 dere aut legere dignius primario ſæculi viro
 nec propter viam facere decretum eſt. Debetur
 quidem omnibus tuis operibus.

venera

veneratio, sed hoc monumentum præcipuo cultu dignum fore.

Es reor, & verisiquidmens augurat, opto.

In quo felici omine desino. Datum Lugduni Batavorum, xv. Octobr. clō 1ō cv.

EPISTOLA XC.

Johanni Kirchmanno Dom. Baud. S. P. D.

Rostochium.

ET scriptio tua per mihi accepta fuit, & commendatio viri ornatissimi Johannis Hufvedelij, quia tametsi eā probitatis & eruditionis indole præditus est, ut omnium bonorum amicitia dignissimus esse videatur, tamen non exiguum apud me pondus habuit judicii tui auctoritas, cui jure plurimum tribuo. Tu verò nullum officii genus usurpare potes, quod sit mihi jucunditas, tibi honestius, quam si ejusmodi conciliaturas porro exerceas. Opus tuum de funeribus Romanorum nondum legi, ex quo prodiit in publicum; sed hoc, ne quenkum accussem, culpâ meâ factum confiteor. Jam pridem enim fuit ejus mihi inspicendi copia, per benignitatem optimi virorum Petri Scriverii, cujus Bibliothecâ æque utor ac meâ. Jam autem à te monitus non amplius ero in mora. Perlegam diligenter hoc ingenii tui monumentum, & si quid à te minus naturaliter, conferam etiam, si tantum ab re mea.

rese-

resederit otii, cum*. Recens edidit librum* sed nihil novi nos docuit, & in nonnullis est hallucinatus. Vereor, ut si ex eo valetudinario hominum, quos tenet insanabile scribendi cacochthes. Quia scilicet prima famæ auspicia non infeliciter ei cesserunt, ea res persuasit illi hanc fiduciam, ut existimet omnia sua καὶ μάλα περ ἀντοχῆτος καὶ ἀπρόπῃτος μεμελετημένα sæculo probatum iri. ἀλλ' ὅτι Ἀπελλῆ Ἀγαμέμνονι ἠνδάνετο. Genius sanè abest, & illa Venus Apellis, quæ non est καὶ δὲ διδασκῆς, ἀλλὰ φύσει ἠνδράδεσσι μάλα παύσει τὸν ἀνδράπαν, quos æquus amavit Jupiter. Multi undique flagitatores me urgent, ut etiam aliquid in commune proferam, quod & hunc in annum vivat & plures. Sed non ego credulus illis: tutius & homini ignavo commodius est videre aliorum ἀμαθίας καὶ μωροφροσύνας, quam meditari μή τι καὶ ἰσχυρῶς πρὸς τὸν αἰῶνα. Vitanda tamen est improba Siren desidia: quod quidem à nobis fit sedulo. Sed otium & tempora vacua libentius impartimur lectioni veterum quam scriptori. Sumus enim (ut simpliciter & leve velo tecum agam) iudicii admodum fastidiosi & delicati. Ille per extensum funem mihi potius videtur iri, qui plausum ab hoc spectatore promeruerit. Versamur nunc in explicando Taciti: quo scriptore non puto unquam visum sordatiorem. Id cottidie magis sentio, quod peni-

penitius virum excutio. Vidi, quæ N. ad eum auctorem annotavit. Diligentiam ejus in colligendis varie sententiis improbare nefas sit. Sed (quod liberè liceat) commissiones meræ sunt, &, ut flagitiosissimi Caligulae non absconum dictum in re simili usurpem, arena sine calce. Videtur sibi proposuisse ad imitandam rationem illam, quam secutus est Lipsius in admirabili & præstantissimo opere de civili doctrina. Sed Dii boni! quam longo intervallo, quam non passibus æquis vestigia sectatur. Ne videar, quod est cuius promptum etiam imperitissimo *μουάδαι*, dabo, si vita & ortum suppediter, quod tanto hiatu dignum sit. Te valere, & bene rem gerere spero voveoque. Datum festinanter, ut ex contextu literarum apparet. Lugduni Batavorum, XVII. Octobris 1615.

EPISTOLA XCI.

Hugoni Grotio Dom. Bandini S. P. D.

Hagæ-Comitis.

Amicum nostrum Franciscum petit iturientem Franckeram, hinc retineri visum est consultius, quam incertissimâ spe certas incommoditates longinqui itineris suscipere ad gentem sibi ignotam, & *ἡ γὰρ εἰς τὴν ἀγνοῖαν ἀνέστη*. Arcerium, cui commendatus erat per literas à Polyandro, diem suum obiisse intellexi ex domino

mino Rectore. Drusius, quem unum novi ex toto genere professorum, necdum opinor è Zelandia reversus est. Vix tamen impetravi, ne in viam se daret, nisi doctor Pavius mihi retulisset valetudinem domini Comitis ab Hohenlo jam paulo meliusculè sese habere, quam si in solido locaverit pax deorum, spes est confici posse negotium, quod maximè in rem ejus fore videatur. Tecum erit iste labor, ne occasione invigiles: ille stabit in procinctu, ne quàmora fit, quin ad edictum respondeat. Vale, & nos ama. Salvebunt à me tui convictores, καὶ ὁ Θεὸς Μίαν πολλὴν ἀντιξίαν ἔσται. Datum raptissimè, Lugduni Batavorum xvii. Octobr. clo lo cv.

EPISTOLA XCII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam Comititis.

ET si de tua fide ac voluntate dubitare nefas esse arbitror, tamen memorem monere καὶ τὸν ἀρεῶδες οὐκ ἔστιν nihil nocet, exemplo summorum ducum, qui conferturi manu cum hostibus, eos milites potissimum oratione & hortatu accendunt, quos paratissimo animo ad præliandum esse vident. Ita quanquam tua sponte satis incitatus es, tamen literis in eandem rationem scriptis eò acrius incumbas, ut nostra causa velis: simul etiam desiderio tuo morem

morem gessero, qui id officii postulare visus es, cum fugitivo sermone raptim me curæ tuæ commendarem. Nemo mortalium est, cui secundum Deum magis fidam. Quod autem nuper deposui tuis auribus, tale est, ut, nisi certissima sit conficiendi negotiis spes, omninò tentandum esse non videatur, imprimis verò provida mens tua cavebit, ne suspicionem ambitionis incurram, neu speciem præbeam hominis non suâ sorte contenti. Quanquam boni civis officium est excutere diligenter omnes partes & artes, quarum præsidio munitus est, easque in communem offerre fructum: tamen quia usque adhuc nemo exitit in hoc Lyceo, qui utramque Spartam tueri se posse confideret, exempli novitas invidiam facile mihi conciliaret, præsertim adhuc extraordinario professori, nisi gratiæ tuæ prudentiæq; moderatio periculum hoc averruncaret. Si confit quod volumus, res & eventus, ut spero, vindicabit me ab omni culpa. Quid enim mihi cum rumusculis ineptorum hominum, si rectè & ordine mandatis partibus functus fuero? Fruemur diis iratis, si placatis uti non licet. Solabitur me dictum magnanimi Hectoris apud Homerum:

εἰς οἶκόνδε ἄετις ἀνυβέδαι ἐνὶ πόλει.

Officii conscientia murus est alieneus ad retundendos omnes impetus calumniarum. Difficulus, imò quadam vi protractus sum in hanc profes-

professoriam arenam. Vix tandem expugnari potuit pertinax quidam pudor, dicam, an torpor? qui me per multos annos ab audendo deterruit ob animo præsumptam virium mearum desperationem. Nunc omnia in contrarium versa sunt, & forte plus æquo mihi placere incipio, quia didici experiendo nostram operam, atq; industriam studiosæ juventuti minime poenitendam videri. Si frequens corona testimonii pondus habet, nullus majore auditorum numero stipatus est: nec hoc Taciti genio tribui debet, sed quia nostrâ voce Tacitum loquentem facimus. Sed & *duris urgens in rebus egestas* compellit me, ut explicem omnes virium nervos. Quanquam enim, ut hîc vivitur, satis benignè mecum agunt Curatores & Consules hujus urbis: tamen cur dissimilem? non possum tam exili honorario mimum vitæ transigere, nisi nova nomina faciendo. Non est mihi propositum, ut me fortunæ rivus inauret, nec id fati mei sors ferre videtur, sed tamen propulsanda est, quantum per bonas artes fieri potest, illa contubernalis magnorum ingeniorum, paupertas, quam bonæ mentis sororem nominat Petronius. Porro si obtinemus, ut pars illa: quæ derasa est stipendio alterius, nobis accrescat supplendo ejus vices, illud unâ operâ perficiendum erit, ut in Ordinariorum ordinem coopremur: etsi non admodum hac de re laboro. Candidatorium munus sustinebit
fides

fides & diligentia in administranda provincia.
Affai domanda chi ben serve è tatoia. A Justo Lipsio
 V. C. & Senecam accepi muneri, & literas ple-
 nas effusissimæ humanitatis ac benevolentix.
 Nunquam erit, quin amem & observem exi-
 mium hominem, optimè de tota re literaria
 meritum, quanquam me Divarum virginum
 ex animo miseret, quibus apud cordatos judi-
 ces famam suam intemperanter decoxit. Sed
 illustribus in genis concedendum est, ut inter-
 dum hallucinentur. Seneca nomen ejus ite-
 rum in solido locabit. Vale, Datum Lugdu-
 ni nostræ Batavorum, XVIII. Decembris, cło
 10 CV.

EPISTOLA XCIII.

Gerardo Vossio Dom. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

HAbes hic promissum carmen, non tamen
 Jambos. Quo in genere non nihil posse vi-
 demur, si famæ tutò creditur, quæ non semper
 errat, sed interdum Jove judicat æquo, & (ut
 cum Tacito loquar) est, ubi eligit. Liberius sum
 evagatus, more non inconcesso Dithyrambis.
 Libuit ostendere, quantum sit instar in recta
 educatione, tum ut vero vincerem non esse,
 quod te supra vulgus sapientem sortis tuæ pœ-
 nireat; tum ut convitium facerem publicæ
 temporum sinisteritati, quibus passim negli-
 guntur, imò scenarum ostentatione traducun-
 tur,

P

cur, qui juventutem informant moribus sive literis : cum tamen à teneris adfuescere tantum sit, ut ab hoc fonte fluant omnes vel laudes, vel labes, quibus publica salus stat aut cadit. Et jam *ὅγῳ πᾶσι* delibavi gloriam vestrae urbis, ut tantò impensius discerent cives grato animo interpretari sua bona, & præmii excitare industriam eorum, qui tantoperè profunt bonis communibus. Olim cum frugalitas sanctique mores ad fructum pervenirent, consuetudo obtinebat, ne gratis *ἢ ἀδωκίως* civitates sese celebrari paterentur, præsertim ab iis, qui nihil expositum soleant deducere. Sed hi mores jam exoleverunt, ut alia pleraque laudis exempla. Necessè est itaq;, ut nos virtute nostrâ involvamus, & probam pauperiem sine dote quæramus cum Horatio, cui id facere in proclivi fuit, cum Meccoenatem haberet paratiorem ad largiendum, quam ipse erat ad petendum. Contractio melius parvâ cupidine vespigalia porriguntur. Sed nã ego homo sum inscitus, qui tam otiosè tecum fabuler. Non aliter tamen familiarium amicorum sacra fiunt, & scio tibi non ingrattam evenire huiusmodi hallucinationem, quippe qui faciliè ac benigniter etiam ignoscas deliriis magni illius in literis & meriti & nominis, cui vester ille vehemens** implacabiliter irascitur, ut ipsius humanitatis oblivisci videatur. Rectè tamen & ordine facturum esse videtur, ut solemni carmine utar, si intra minas tantum

tum consistat, nec famam hominis publicè attestaverit. καὶ γὰρ ἐμὴ βέλτε- στραπρώτατον ἀλλὰ
 μῦθος τρέφει, ὑγιαίνει δὲ τέτον τὸν ἀνδρα καλέω,
 μάλιστα δὲ τὸν Πολλύμην, ὅς ποτὶ φέρτερός ἐστι τοῦ
 καλέω. Vale. Datum Lugduni Batavorum,
 XII. Januar. cīclo CVI.

EPISTOLA CXIV.

Gerardo Vossio Dem. Baudino S. P. D.

Dordrechtum.

T ad vos Rutgersius noster, ἐς οὗτοι ἐχ' ὅσον
 lire sine comitatu mearum literarum. Etsi ni-
 hil magnopere in mundo mihi est, quod scri-
 bam, nisi hoc nescire nolis, variè me affectum
 fuisse lectâ tuâ epistolâ. Nam & indolui ob af-
 flictam & penè depositâ salutis invaletudi-
 nem carissimæ tuæ conjugis, & lætatus sum
 amico tuo sive errore, sive iudicio de nostris
 carminibus. Nolo pretium ac pondus addere
 nugis, sed tamen, si quid muneris raritas facit
 ad augendam æstimationem, scire debes te &
 alterum unicum vivere, quos hoc genere carmi-
 nis sim prosecutus. Attexui suis quibusdam lo-
 cis aliquot strophas, ut sententiæ melius coha-
 reret. Non continui me intra numerum versuū,
 quem tanquam deditâ operâ consultoq; consi-
 lio, nunquam excessit curiosa Horatii felicitas,
 P 2 qui

qui non modo sine controversia summus est Romanæ fidicen lyræ, sed & solus, nec quidquam ei viget simile aut secundum. Cur igitur permisi mihi tantum licere non præsentis exemplo magni illius auctoris? Nempe modestiæ causâ id factum est, ne viderer ad viri laudem aspirare, si in ejus leges jurarem, & nostri poeti-
cam gentem legibus solutam esse perhiberi. Tum autem loquax res amor est, & huic licebit impares hanc libertatem ac loquacitatem. Non enim audeo sperare, ut de nostris poematibus tam favorabile suffragium ferant periti iudices, quod olim de Archilocho perhibitum fuit testimonium, ejus longissimum quodque carmen optimum videri. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, xxiii. Januar. clo
io cvi.

EPISTOLA XCV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Perfusus sum manifesto rubore, cum ex literis Grotii herois intellexi, cum tecum communicasse domesticam fundi nostri calamitatem; quam recens dolore deposueram ejus taciturnitati. Nihil tamen peccavit, quod te voluit esse participem hujus arcani, nisi magnitudine & abundantia quadam amoris, quo me dignatur. Cui culpe si succenscam, ferreus sim & odio

& odio dignissimus. Ambigua vox librarum
 quæ vobis imposuit, utinam æquè creditori fu-
 cum facere posset ! sed de libris Flandricis di-
 ctum oportuit, ut molem mali disertius intel-
 ligere possetis. Quanquam equidem animum
 non despondeo, quin potius seriò pertæsum
 est humilitatis & imprudentiæ, quod repente
 commiserim chartis verba minora viro, & pa-
 rum decora honorifico ordini, quem hic susti-
 nemus. Verum commodè cecidit, quod, ut spe-
 ro, res non ultra dimanavit, quam ad tuas au-
 res, sacras silentio & fidei in mysteriis non e-
 vulgandis. Querit ex me item Grotius, (non
 possum quin addam, heros,) malim ne Leges
 profiteri majore salario, an auctarium minu-
 sculum minori labori acceptum ferre. Neutrum
 displicet, sed illud prius movendum non est,
 nisi certa sit spes obtinendi, ne incurram in in-
 vidiam collegarum, quos tamen non magno-
 perè moror, dum pro sim bonis communibus,
 & par sim oneri. Magis me movet generosa vox
 Hectoris

εἰς οἰκὸς ἀγῖος ἀμαρτύνει πρὸς πάλιν

Tantum est. Raptissimè scribebam, v. r. Februa-
 rii, clō 10 Cvi. Lugduni Batavorum.

EPISTOLA XCVI.

Cornelis Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

‡ Hagam-Comitis.

Iterum ad te scribo, amice, compulsus ab hoc
 P 3 nuncio,

nuncio, qui viam affectat ad notitiam tuam, & existimavit primos aditus sibi à nobis conciliari posse. Heri primum illum vidi nec eum de nomine adhuc novi, sed quantum ex sermone colligo, videtur in eo esse indoles ingeni. Referam in rationes meas, si cum humanitate tua fueris complexus. Mitto tibi promissum carmen Jambos ad illustrissimum Heroem, Mauricium cum appendice in mortem Regis Hispaniarum. Multa ibi sunt, quæ potentius penetrare possint generosas mentes, in quibus spirat adhuc aliquid ingenui sanguinis, quam tela vel hasta. Nobis in mundo non suppetunt alia genera armorum, quibus pro virili parte publicam causam propugnemus. Fortè apud idoneos iudices & peritos æstimatores gratiam & laudem merebuntur. Vellem etiam aliquid elicerent, unde caput unctius referrem. Eo fine cepit me impetus, ut pauculos versus Hexametros effunderem, vix enim audeo Heroicos appellare repentes per humum, nec vires meas agnosco in illis. Omnia tamen rectè erunt, si veneres nostras intelligere poterit quinta pars eorum, quibus ista canuntur. Habeo in animo iisdem nuncupare omnia mea poemata, quæ cum iis, quæ ante edita sunt, superant myriadem duobus millibus & quod excurrit. Jam pridem publici juris facta essent, sed tenuit me & repressit metus offendendi partim magnates, partim quasdam hominum nugas, in quos

quos Jambus noster more suo sæpè procacius incurrit, quam quieto & moderato civi convenire videatur.

Sunt etiam nonnulla, quibus vestales aures sese violari ægrè ferent. Quæ si tollo, perierit magna pars Genii, qui vitalitatem scriptis conciliat.

Versus, de quibus locutus sum, non mitto per hunc nuncium. Nondum enim eos exscripseram, cum abituriret. Mittam à meridie.

Datum Lugduni Batavorum VII. Februarii, clc lō. Cvi.

EPISTOLA XCVII.

Johanni Kirchmanno Dom. Band. S. P. D.

Rostochium

A Lienz negligentiz labes est, quod serius & post pugnata bella venit ad re Epithalamium. Sed imposuit minimè vafro adolescenti Paulo Calenio mos non inusitatus poetarum generi, quibus sæpè magis in proclivi est præstare, quod rogantur, quam recipere in se factum iri. Cum primum literas tuas mihi reddidit, eram, nescio qua de causa præter solitum adductus & vultuosus, planè aversus ab ineundis Musarum sacris, quæ (ut canit ingeniosissimus vates) proveniunt animo deducta sereno.

Τότε γὰρ φέρεται εἰς αὐτὸν ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνδρῶν, οἷον ἐστὶν ἡμῶν ἀγνοῖ παρὰ ἀνδρῶν ἀνδρῶν.
 Simul etiam experimentis didiceram,

P 4

quam

nunquam infelicius versum procedere, quam
cum precibus aut officii necessitudine extor-
quetur. ἡ γὰρ ἐνίκησις χαρὴν ἔσθ' ὡς πολεμῶν. quod
de bello ait Thucydides: nec quemquam do-
minum agnoscit extra sacrum afflatum illum,
cujus vim solent imputare cælo τῶν θεῶν ἐκείνῳ
χαρίωντι καὶ πόλεον δόξαν. Nostra nihil ha-
bent, quod spiret tam sublimen originem: ab-
undè nobis tribuent amici, si non inhumana
videbitur hæc qualiscunque testificatio amoris
ergate, cui omnia fausta precor auguror-
que. Vale, Datum Lugd. Batavorum. xv. Februa-
rii, cIo Io cvi.

Distichon anni index:

*La Vr Igero VatI ConIVnX se CæLla IVngle
klrCbManno: Ut fæLIX sit preCor
Iste dies.*

Aliud:

*aVrea LVX orta est, VosIsqVe optata pVdI-
CIs:*

*klrCbManno VatI CæLI apVLCbra da-
tVr.*

Inter literas numerorum indices non refero
D, quæ plerisque imperitis videtur designare
quingenta, sed puerili errore id accidit ob affi-
nitatem hujus notæ IO & D. Consimili modo
factum,

scdm, ut Pandectæ significantur per ff. quod
 Græci uterentur hæc notula π. Vale & ignosce
 quod tam levia monemus. Vidi tamen non
 absurdos homines, qui vulgarem hallucina-
 tionem defensum irent auctoritate Martiani
 Capellæ, aliorumque ejus farinae. *am & q̄ntis*
hæc alibi, quid vulgus sentiat.

EPISTOLA. XCVIII.

Hageni Grotio Dom. Bandius S. P. D.

Hagam. Comitib.

Remitto tibi tanto post tempore Panegyri-
 cum carmen tuum dictum honori Regis
 Britanniarum. Censuram exspectas, & parum
 liber scilicet tibi videor. At ego ex animi sen-
 tentia profiteor opus hoc extra judicii aleam
 videri, majusque esse captu nostro, ne dicam
 steritate sæculi. Quotusquisque enim, si paucio-
 res excipias, quam sunt,

Thebarum porta, vel divisæ ostio Nil,

tales eximios ingenii thesauros dignè æstimare
 valet? Sed ultimus quasi fabulæ actus ante cæ-
 tera mihi summè placet: nimirum verba & re-
 rum pondera, quibus patriam facis loquentem,
 & agentem cum rege, ut causæ nostræ suffrage-
 tur, neve ullam cum gente Hispana pacifica-
 tionem iniisse velit. Immensum est, quod hoc
 nomine egregium publicum tibi debet, si bona
 sua rectè intelligat, sed surdo canimus fabu-

P 5

lam,

iam, & aut non capiunt ista plerique aut non capiuntur. Misereat me feliciū, ut sibi videretur, si domum alere possim misericordiā. Sed quærendum est, unde rumen impleatur. Nati decus & virtus sine re quid aliud, quam *καὶ αὐτὰ καὶ ἄλλων ἐπινοήματα*? Arbitror te non ignorare Lucam Trelocatium accessisse ordinibus ordinatiorum: penè addideram heroum, sed non ita profananda sunt magni nominis insignia, & tamen mirificum genus mortaliū esse oportet eos, ad quorum mysteria Baudio aditus patere hæcenus non potuit, nec facile patebit, nisi *pallida mors*, quæ *aquo pulsat pede pauperum tabernaculumque turres*, à beato Croti, *ἡνὰ τέρας ἡρώων* demiserit orco, vel si malis *ἔκταν ἄνθρωπον*. Jam enim collegium suos omnes numeros habet, nec faspiūque scilicet novæ inaugurationis spem imaginari. Verum ne sibi magnoperè placeant isti Joves humani, non enim audeo dicere cacantes, etsi verum didici fabulari. Vix emerim causâ nuce, ut scribare eorum gregis, dummodo *gravior ere domum mihi dextra revertat*. Quod pudenter postulo sub lege gravioris oneris subeundi. Scaliger noster, heros abique controversia, non satis bellè se habuit per hosce aliquot dies. Conflictatur tussi, nauscat ad omnes cibos, sitit *ἀσκήτωρ*. Sed ut perspicere videor *ἐκείν' ἰσχυρὸν εἶναι*, præcipue hominem affligat *μυαγχολικὸν ἡ ἐλπίς* & ve-

& vehementis tristitia, sed sine ulla labe divinae illius mentis. De venerando senec Beza, vide ut memineris. Ego duplex pensum detexui, carmen Heroicum, vel saltem Hexametrum, & Trochaicum. Neutrum valde displicuit Scaligero, qui unus mihi est instar omnium; nisi quia tu docte Trebat dissensis. Vale, iuventutis ocellae. Datum Lugduni Batavorum, v. Nonas Martii, 1624. C. VI.

EPISTOLA XCIX.

Cornelia Vander-Myle. Dem. Baydus S. P. D.

Hagae, Comitiae.

Hodie octavus dies agitur, ex quo Grotius heros nos auspicato conspectu suo beavit, & optatissimo nuncio, te suffragantibus votis honorum omnium, Curatorem Academiae nostrae renunciatum. Quae res mihi incredibilem laetitiae cumulum attulit: nec gratulandi officium, tam diu distulisse, nisi postridie ejus diei profectus essem peregrè, nec reversus sum nisi praeterito die sabbathi. Quanquam non satis constitui apud me, utrum tibi gratulari debeam, qui non accessit honos, quin cum virtutibus & meritis exsuperes. Sed publico nomine gaudendum censeo, & privatim etiam meo, qui prorsus hac spe fruor non mediocriter mihi praesidium in gratia & benevolentia tua repositum fore. Jam enim (opinor) te patrono non erit amplius crimen. aut

invi.

invidiæ metus Baudio, si totum se cupiat impendere publicis utilitatibus. Eidem memorie tuæ appello, nonne tu princeps & auctor & hortator exstitisti, ut Juris civilis professionem unâ cum ea Sparta, quam administro, conjungere non detrectarem? Venerat quidem antea mihi istud in mentem, sed nisi auctoritatis tui pondus accessit, nunquam palam præ me tulissem ejusmodi ambitionem. Nunc & rerum mearum angustia cogunt, ut seriò in eam cogitationem incumbam, & amicitia tua fides efficit, ut felicem eventum honestissimæ prorsationis animo prælagiam. Porro ita jam ad multos dimanavit sermo, me tale quippiam aucupatum esse, ut, nisi compos voti effectus fuero, repulsam tulisse videar. Id quam parum honorificum futurum sit homini generoso & altâ mente prædito, non te præterit. Si quam inde notam *πελοπαγαγωγίας* mihi aspergit jejuna invidia malevolorum hominum, eam forti animo concoquam, & assiduitate ac diligentia vel placabo vel debellare conabor. Sed de his tantum est, & fortassis nimis sermonis sum in ea re, quam tibi tua sponte commendatam esse confido. Cupiditatem hanc meam etiam alia causa accendit, nimirum, quod non videor magis regia via posse pervenire ad sacrum illum & triumphalem clivum Ordinariorum professorum, quam si id confieri possit. Neminem enim arbitror tunc fore tam inexorabilem, qui non cum

eum honorem mihi habendum esse consentiat
consecraretque. Sed de inanibus istis nominum
neutiquam laboro, nisi quod alia quædam
commoda sunt iis annexa, quæ vir sapiens &
existimationis suæ curiosus non debet abhor-
rere. Quum animum ab errore imperitæ mul-
titudinis ad rectam iudicii normam traduco,
facile adducor, ut talia contemnam. Sed cum
cogito me talia contemnendo vel contemni,
vel non esse eo loco, quo par esset, fateor me
non nihil, imò plusculum quam serium & cor-
datum hominem decet, indignari. Sed iterum
nescio, quomodo re labor ad eadem: nunc ad il-
lud digredior, cujus causa potissimum ad re-
scribendum esse duxi. Vacat, ut scis, locus Ethicæ
professionis, postquam Bertius in soceri lo-
cum successus est. Quem forte ambiunt multi, ut
assolet, sed huic muneri vix quæquam tam ido-
neum repertum iri arbitror, atque Jacobum Let-
tingium, nec cujus æquius sit haberi rationem
vel ob patriam. Est enim natus in hac urbe, tibi
à contubernio & studiorum societate olim no-
tus. Audio, vel suspicor, * ad eandem provin-
ciam adspirare; sed, quod Belgicâ simplicitate
liceat, nec literis humanioribus nec scientiâ
linguæ Græcæ tam instructus est, nec etiam in
historiarum monumentis ita versatus, ut pro
cætera sua dexteritate provinciam istam susti-
nere valeat. Longè aptior foret, mea quidem
sententia, qui Bertio succederet, utique ex ani-
mo vo-

non volo, sed *οτι ου πολυαυτ ανδρας*. Lettin-
gius, quem dixi, apud me habitat, estque addi-
tus custos erudiendo filio domini de Loque-
ren. Valde delector ejus consuetudine, nec sine
fructu. Prorsus eum de meliore nota tibi com-
mendo. Interest mea ut sciat meas apud te
preces non esse de nihilo. Plura non occur-
runt, quae scribam: nisi addam corollarium pla-
ne ridiculum, sed quod me vehementer animi
discruciauit. Addam tamen, vel ut rideas. *Εδωκε*
αδελφω noster Grotius superiori die Lunae ex in-
esperato interfuit recitationi nostrae, cujus occur-
sū penè vox faucibus hæsit: & quanquam tum ha-
bebam præ manibus materiem ac legerem uber-
timæ dissertationis, tamen ex quo in hac statio-
ne professoria locatus sum, nunquam jejunior
& aridior fui. Quum eo nomine satisfacere me
homini, ille se derideri putabat. At nunquam
mihi sint propitius Musæ,

Quarum sacra fero ingenti percussus amore,
si aliter locutus sum, quam sentiebam. Sed
jam tempus videtur desinendi rogatum. Va-
lebis, & nostri observantissimos amare
perseverabis. Datum Lugduni Bata-
vorum xix. Septembris. clo

Id cxi.

Epi-

EPISTOLA C.

*Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.**Hagam-Comitis.*

HEri penè mihi dies periit, quod te non viderim, cujus conveniendi studio iter occeperam. Eras autem, ut accepi, apud socerum: cujus humeris, ut Atlante cœlum, niritur salus Belgica liberratis. Hoc elogium auferet obiter vir aliàs non in transitu nec idè præcipue colendus. Erat mihi in animo gratias tibi ingentes agere propter insignem erga me animum, quem declarasti Heinriadæ nostro. Gaudio etiam te ostendisse Lettingio, meas preces apud comitatem tuam nonnihil posse. Adjungetur hæc summa cæteris officiis, quibus me nexu mancipioq; tuum effecisti. Vellem scire quâ fronte accipias, quod gratiam tuam toties imploro ad impetrandam legationeulam in Galliam. Forè putas me solennia insanire. Ego tamen serio hanc rem ago, nec erit dedecori Ordinibus Baudium tali honore insignire. Quem licet nunc vetet magnum spirare res angusta domi, tamen opima spes sustentat Deum daturum his quoq; finem, & fore, ut norint & *in xxi. dñi. aïro vñdum*, eum non vivere degenerem mundi incolam. Mea pormata sunt jam sub prælo. Non conciliabunt, ut spero, infamiam huic Academiæ, nec auctori malum nomen.

nomen, nisi quod nimia fortè verborum libertate stylus noster incurrat in Typhceos, Brasficas, Hircimontios, similesque nugas hominum.

Quo igitur quoties voluit Natura jecari.

Sed magis formido magnatum offensas, quæ nimis rusticè solent gladio *adhiberi*. Porro si de cumulo ceteri operis ea pars deruatur, minima nostri portio noscetur à posteris, si ad eos fama nominis nostri propagabitur. Verum jacta est alea, & prout cesserit hæc editio, aut continebo me inter fida silentii & inentis sacra, aut si semel calamum sumptero, redigam ad languorem operas typographorum, ibi namque chartis, quidquid in Buccam venerit. Quidni faciam? cum plerisque hominibus jejuni ac sterilibus ingenii tam feliciter eveniat ejusmodi temeritas. Nescio, an ex eo valedudinario fuerit*, multi in ea hæresi sunt, ut ita credant, & multorum unus instar Scaliger heros prorsus id sibi persuadet. Sed ut *amici dicunt* seria nugæ, fortè hæc mihi causa erit iterum ad eo proficiscendi, ut norim, quam in partem accipiet, quod doctor penè umbraticus legationes ad terrarum dominos ambiam & affectem. Cur non? cum te amicum talem habeam, & non inimico uter eo, -eujus in manu situm est, ut voti hujus compos evadam. Negotium illud, cujus ergo, si non publico nomine, prius tamen medicos ire in Galliam, propè jam confectum est.

est. Utinam aliquid obtingat nobis, unde oculi
 doleant isti mendacissimo & mendosissimo, *
 qui majestatem suam insigni scelere lædi ex-
 istimabat, quod cum mortem obiisset * & ipse
 quoque instructus multis vitiis, atque in arte
 mentiendi exercitissimus, ausus fuerat nostra
 temeritas ad eam provinciam adspirare. Ego
 verò & petitionem istam institui, & tantum ab-
 est, ut me facti poeniteat, ut plerique illustres &
 amplissimâ dignitate viri, qui in Gallia me de
 interiore nota norant, demirati sint, cur quis-
 quam mihi sit prælatus, nedum ille adolescens,
 & adhuc in include studiorum constitutus. Sed
 non idem me dignitate superatum esse judico,
 quæ sita est non in titulis inanibus honorum,
 sed in vera virtute, in animo sibi rectè conscio,
 in approbatione bonorum. His ornamentis
 non tantum ei non cessero, sed ipse mihi sim
 injurius, si secum componar. *ἀλλὰ τὰ μὲν πο-
 τέρχεται ἰδοὺν ἀχρηστοί πρ.* Ut ante cor-
 pi dicere, Poemata mea excuduntur; quæ fortè
 efficient, ut ipse meæ fortunæ faber esse possim,
 mallet tamen hujus beneficii gratiam & glo-
 riam penes Amplissimos Ordines residere, idq;
 non esset illis indecorum. Statui ipsis dedicare
 universum opus. Libri duo Moralium Jam-
 borum consecrati sunt Principi Britanniarum,
 non ingratam me rem ei facturum arbitror, uti-
 lem fore certò scio, si iis evolvendis aliquid
 seris cura impartiri dignabitur. Audio com-
 men-

mendatum esse vobis Gerardum Vossium Dor-
dracena pubis moderatorem, ut in Collegio
gerat munus Regentis. Est mihi vir ille opti-
mè notus, nec quidquam tam magnificum di-
xero, quin id ejus doctrina virtusque superet, &
dedecus fore puto, ***. Ex animi sententia
loquor, nec mos mihi & mens assentandi vel
calumniandi. Sed quorsum de alterius cujus-
quam honore aut repulsa labero, cum ipse pa-
tienter feram contumeliam vix ferendam in
libera republica, quod me * præcedit, qui si
hanc prærogativam consecutus est, * mihi in-
signem injuriam facit, cui tamen mercedem
pro opera solvo. Sed satis nugarum effudi-
mus, extremum erit, ut te per sacra nostræ fa-
miliaritatis adjurem, ne licentiam istam sequius
interpreteris. Vale. Datum Lugduni Batavorum,
xxv. Septembr. clc lo Cvi.

CENTURIA PRIMÆ
FINIS.

DOMI

DOMINICI BAUDII

EPISTOLARUM
CENTURIA II.

EPISTOLA I.

Petro Scriverio Dom. Baud. S. P. D.

Amstelredamum.

Multum detrimenti dominatio vestra capit, quod hoc tempore non adest. Vidisses enim quingentos Jambos, & supernumerarium unum, quos pro telo unius septimanæ profudi, ut hoc pacto tandem eliceretur è sinu Martialis tuus. Experimento cognovi, nihil esse feracius ingeniis benè natis & arte cultis, cum gnaviter excutiuntur. Quis putasset tantam vim carminum in eam sententiam exsculpi posse, veluti ἀπὸ δριῶν ἢ ἀπὸ πέντε. Sed ut omittam, quod amor πολὺ λόγον ἔχει καὶ λαλεῖν ἀρίστον ἐστὶ, non pauca nobis suggestit deliberatio super tuo nomine, & inde tanquam vento nimium secundo delatus sum in editorem Amphitheatri Honoris, adversus quem evomui partem aliquam τῆς μελαγχολικῆς πάθους. Senserunt etiam impetum ἡμεῶν nostri caperones & frontones isti, qui cum sibi privatim

omnia

omnia ignoscant , & secreti licentiam nacti
 pessima quæque facinora patrare non erub-
 escant, castas scilicet & verecundas aures suas
 amœniori aliquo sermone mulceri non ferunt.
 Præcipuè autem velis remisque invecus sum in
 Samios illos Lucumones , qui tam servilem in
 modum stigmata inurunt scriptis, quæ per tot
 annos, imò tot secula publico usu terantur. Ad
 summam, ut de me quoque, more quorundam,
 glorier, vix arbitror, quidquam excogitari posse
~~tantus tunc inordinatus~~ , quod non attigetim.
 Sunt quidem sermones per humum repentes,
 nec projiciunt ampullas & sesquipedalia ver-
 ba, sed, si benè me novi, sæpè caput scalpent &
 vivos ungues roserint , qui hodiè se regnare in
 omni genere poëcos imaginantur, priusquam
 quintam partem naturalis illius minimeque af-
 fectatæ simplicitatis assequantur. Nunquam
 porrò passus sum intemperantem fluxum sen-
 tentiarum. Ut in supellectile pellionis, clavus
 clavo proximus est , ita in eo monumento, cui
 dolus malus abest , gnome alià aliàm trudit.
 Vides ergò quantum damni dispendiique tibi
 adferat intempestiva absentia. Cave tamen,
 ne præ studio inspiciendi nugarum maturius
 revertaris : hoc enim boni consequeris ex pro-
 fectione, quod serius audis, quæ jam ante fridu-
 um ex obsignatis literis heros noster Scaliger
 rescivit. Ante discessum tuum acceperat episto-
 lam à cive Antverpiensi , * si fortè hominem
 nosti,

noſti, quâ certiore eum faciebat de afflictiſſi-
ma valetudine ſummi viri Juſti Lipſii. Sed quia
miſis ſanè familiariter loquebatur homo, quem
negat Scaliger ſe de nomine noſſe, nec unquam
antea quidquam literarum ab eo ſe accepiſſe re-
cordabatur, falſi ſuſpectas habuit eas literas,
ſtatueratque, ſi mendacium deprehenſum foret,
eas primo quoque tempore ad ipſum Lipſium
mittere, ut intelligeret, quam otioſè nonnoſti
malè ferlati de ejus corio luderent. Sed ô tri-
ſtem & acerbum omnibus bonis caſum ! etſi
non nemini gratum & optatum fore arbitror,
qui gratis optimum mortalium oderunt. Hic
mihi in mentem venit ſeriò optare, quod per
delicias & fidam clementiæ ſimulationem vo-
vebat impuriſſimus tyrannorum. *Utinam literas*
neſcirem ! ne infelix noſter ſtylus interpres & de-
lactor eſſet tam triſtis & ſiniſtri nuncii. Nam,
dicendum eſt, quid enim circumvehor omnia
verbis ? fuit heu ! fuit, illud immortalitate di-
num ingenium, & ad ſedes beatas commigra-
vit, *ſi qua pios reſpectant numina*. Talis enim fuit,
talem eum prædicabo frementibus omnibus
invidis, nec me ab amoris conſtancia unquam
demovebunt jejuna ambituuncula, & gratuita
pravitates quorundam, quos non neſcis. Tuum
eſt etiam pro parte non deeſſe propugnandæ
ejus exiſtimationi, quem de facie inviſum,
amore non vulgari dignatus eſt. Nunc nihil
aut parum cauſæ eſt, cur editionem meorum

poematum ulterius sufflaminare debeam. Nam ut verum apud te solens fabuler, non erat inter minimas cunctationis causas merus offendendi talem virum: cuius gratiam in præcipua parte felicitatis meæ deputabam. Nunc cum mors nobis exemit vigesimo tertio die præteriti mensis Martii, horâ secundâ matutinâ. Sepultus est apud Minoritas ante divæ Virginis altare. Valdè constanter cum obiisse prædicant secundæ Antvverpiensium literæ. Quas continuò per * ad me misit Illustris Scaliger, qui adhuc nonnihil dubitat de veritate nunci; sed ego Evangelium non credo esse verius ἢ τὸ αὐτὸ τὴν κακαγγελίαν. Quod enim esset tam impudentis mendacii præmium? quæ tam effrons affirmatio? Etsi non os habent **, tamen adduci non possum, quin hîc fidem habeam. Vale vir amicissime, & benè rem gere. Darum Lugd. Batavorum pridie Nonas Aprileis, cło Ιο cvi.

EPISTOLA II.

Paulo G. F. PN., Merula Dom. Baudino

S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

DIute multumque tenuit deliberatio, utrum rectè & ordine facturus esses, si vitam magni Erasmi, ut est ab ipso consignata literis, publico juri vindicaris: an magis ex dignitate aut voluntate defuncti foret, si intra Vestæ penes-

penetrabilia thesaurus iste liberali custodia as-
servaretur, communicandus tantum cum ami-
cis intimæ admissionis, ne si ea res dispalesce-
ret in vulgus, aliquid detrimenti caperet fama
& existimatio præstantissimi viri, cujus nomen
merito colunt, quicunque rem literariam sal-
vam cupiunt. Utrunque graves & magni mo-
menti rationes interessisse non dubito, quæ
animo adferrent ancipitem curam cogitandi
sed gaudeo tandem assensum tuum in eam
partem flexisse, quâ bonorum omnium vota
conspiranti suffragatione diriguntur. Nec est
quod in eo pertimescas offensam cujusquam
probi, quasi scilicet invidiosâ proditiōe dete-
xeris quædam arcana digna sacro silentio, &
specie ornandi læseris majestatem ejus, quem
omni honore amplificare cupiebas. Nam nec
ipse alio animo seriem vitæ suæ penes princi-
pem amicorum deposuit, quam ut se rebus hu-
manis exempto posteritas hujus horribilis se-
creti particeps esset, & quæ sinistris mentibus
pravam calumniandi materiem præbent, ea si
rectam ansam comprehenderis, faciunt exi-
miè ad illustrandam ejus gloriam & veneratio-
nem. Nam quod illi fors negavit, ut ex legiti-
mo conjugio nasceretur, & quo pluribus in om-
nibus ac difficultatibus jactata est ejus adole-
scentia, hoc clarius enitescit egregia virtutis in-
doles, quæ per tot angustias eluciari potuit ad
tantam nominis celebritatem. Quibus enim fato

Q 4

con-

contigit feliciter nasci, rectè educari, abundare copiis atque opibus, quæ facilem viam ad omnia summa consequenda munire solent, illis non tam gloriosum est evadere ad frugem, quam turpe ac pudendum, si in tanta facultate rerum optimarum, sibi ipsi defuerint. At verò qui fortunæ suæ faber esse cogitur, & qui, ad exemplum Biantis, omnia sua secum portat, cum meo puncto præcipuâ quadam laude dignandum censeo. Neq; enim est nostræ spontis & optionis, ut legere possimus ad fastum parentes; æquo animo non solum habendi, sed & colendi sunt, quos Dei benignitas nobis assignavit. Quanquam non video, cur Erasmus ortûs sui pudere aut pœnitere debeat. Nam mater ejus, ut optima Dido,

Huic uni forsam potuit succumbere culpa.

In cæteris vitæ partibus ita sese gessit, ut singularis exempli forminam repræsentaret. Pater item probò genere natus fuit, nec expers humaniorem disciplinarum, ut ferebat captus seculi, tum autem moribus ita factus ad genium urbanitatis & ad elegantiam jocorum, ut ab hominibus amcenioris notæ cognomen Eutrapeli reportaverit. Quod si interiore affectu & amicorum conjunctione jus matrimonii censeretur debet, solennestantum ritus absurrunt, quos honestas induxit, non necessitas, at mutus amor intercessit, qualem haud temerè possis inter exempla fidei conjugalis invenire. Sed non

non est mihi decretum hanc causam agere, nec magnis auctoribus tueri sententiam Tragicæ, cujus singulos versus b Cicero singula testimonia putabat, οἷός τε πολλοὶ γυναικὸν ἀμείνων.

Matris patriam ipse declarat, de patre siluit. Nos pro comperto habemus eum fuisse civem & incolam urbis Goudæ. Quæ loci amœnitate, cultu bonarum artium, ingenio gentis ad humanitatem composito, magistratûs splendore & propensione erga omnia honesta famam obtinet haudquaquam infimam inter primarias Bataviæ civitates. Quum autem propinqua

partitudo matri appeteret,

a *Vox Belgica* Pract appellari solebat. b *Epist. 8. ad ad Tronem.* c *Versus ex Andromacha Euripidis.* Multi nostri meliores legitimis.

Placuit eam Rotterodamum mitti, quo res occultius transigeretur. Puero nomen suum pater indidit, vocatusque est *Gerardus Gerardi*, more familiari apud nos, & olim etiam usitato apud Græcos Latinosque. Cæterum quia nomen istud in Belgico idiomate videtur habere cognatam significationem cum verbo *Desiderare*, adscivit sibi loco prænominis titulum *Desiderii*, cui subjunxit Græcam vocem ejusdem notionis, & *Erasmus* agnominari voluit. Cur non fas mihi

εὐχαρίστω minutias consecrari, quum nunc & olim viri magnâ famâ ingenii & eruditionis, tam intemperanter abusi sint otio, ut paginas impleant ludicris certaminibus, utrum prin-

ceps poetarum, *Virgilius* an *Vergilius* esset appellandus, & auctor *Noctium Atticarum*, *Aulus Gellius*, an *Agedius*? Sanè non est in ejusmodi nugis sita salus Græciæ, sed neque est in nulla parte felicitatis numerandum, si quis sortitus sit bonum nomen, nec ea cura postrema fuit Censoribus in populo lustrando, Consulibus in habendo delectu, ut auspicarentur à bonis & fausti ominis nominibus. Quocirca facis rem optimam & acceptissimam candidioribus ingeniis, quod opere hætenus in edito memoriam maximi hominis non quidem vindicas ab injuria oblivionis, quæ tantam lucem obruere non potest, sed gratâ tamen novi muneris largitione rursus eum velut in Famæ thearum producis, ut & plausu excipiat ad Erasmi nomini amatoribus, qui bona sua norunt, & malignitatem sui tædeat, quæ tantum heroem tam parvipendit. Nam ne quid dissimulem, seriò indignor paulatim elabi de manibus doctorum hominum monumenta summi artificis, atq; iis, anteferri nonnullos abortivos partus eorum, qui magno conatu sæpè magnas nugas agunt, & quorum præcipua virtus est sapere, ex indicibus atque inventariis. Porro, si rectè calculum posui, duo potissimum genera sūt eorum, qui de homine sequius opinantur. Quidam stylum ejus & dictionem carpunt: alii (quod est longè gravissimum) eum insectantur tanquam subfannatorem omnis religionis, & fautorem terrentissimæ hæreseos

hærescos Arrianorum. Priores illi sine populi suffragio tyrannicam dominationem sibi arrogant, quod legem statuere audent, quâ quis loqui aut scribere debeat, quum Orator ille summus, nec dicendi solùm, sed & censeñdi auctor optimus, quæsierit, nec unquam invenire poterit, quænam esset in vario ac multiplici eloquentiæ quasi vultu, præstantissima forma dicendi, magisq; animo & imaginatione complexus est, quam facultate assecutus absolutam effugiem eloquentiæ. Ad retundendam ejusmodi dictatorum insolentiam sufficiet, si dicamus Erasmus esse secutum venam & ideam ingenii sui, quod longè consultissimum arbitror, nec aliter æquabilitas & uniformis tenor in stylo servari poterit. Quod si primaria dos sermonis in eo versatur, ut perspicuè sensa mentis evolvantur, hæc laude nullus cum Erasmo paria fecit: tam admirabili felicitate ac facilitate vox & manus secuta est internas animi cogitationes, ut vix unquam litera in ejus scriptionibus apparuerit, & tamen tanta lux eruditionis passim effulget, ut scires ex fecundissimo pectore copiam istam lætissimæ orationis redundare. Spiritum & vitam ei debent renascentes literæ: nec ulla ejus scripta plus habent in recessu, quam quæ minus illecebrarum & vanitatis fronte ac titulo prætexunt. A flagitio irreligiositatis abundè hominem absolvunt tot præclara meditata, quæ prorsus spirant veram & vivam pietatis indolē.

Nam

Nam ut nihil urere potest nisi ignis, ita nullum artificium, nulla affectatio unquam exprimet tam nativas affectiones, aliud veritatis ingenium est, aliud simulationis figmentum. Facile cordatus iudex deprehendere potest:

Quid solidum creper, & picta testoria lingua.

Cur autem existimerur favisse partibus Arrianorum causæ nihil erat, sed inde arrepta est occasio calumniæ, quod in Annotationibus ad novum Testamentum sæpiusculè neget quidquam ad rem facere nonnullos Scripturæ locos, unde Orthodoxi æternitatem Filii Dei, & eandem cum Patre essentiam comprobari credebant. Quis verò tam hospes est in Patrum libris, ut non subindè animadverterit manifestam in iis ἀλογίαν καὶ ῥυαὶ ἀλλ' ἔκαστ' ἐπίγνωσιν, Omnibus armis præliabantur adversus hæreticos, etiam plumbeis mucronibus, &, ut olim augur Fabius Maximus dixisse fertur, salvis auspiciis ea geri, quæ pro reip. salute gererentur, ita boni isti Patres credebant, rectè & sapienter institui, quidquid pro defensione veritatis tentaretur. Non debuit autem obacrius & accuratius iudicium atque examen vir optimus venire in tam atrocem suspensionem, à qua satis superque eum liberat explicatio primi capitis Evangelii secundum Johannem. Salibus, & iis interdum aculeatis abundant nonnulla ejus opera, in quibus crassos errores, & aniles quasdam
super,

superstitiones orationis libertate perstringit; unde orta est opinio contemptarum religionum: sed norma Christianæ charitatis suadere debuit humaniorem interpretationem. Videtur autem Erasmus magis habuisse quid fugeretur, quam quid sequeretur. Unus omnia pervidere non potuit, & rem hand exiguam præstitit, quod in tantis ignorantiae tenebris oculos attollere potuerit ad investigandam lucem veritatis. Meticulosior fuit, & timens offensio-
num, atq; hoc tunicè in vita studuit, ut omnium ordinum & generum benevolentiam colligeret. Id forsitan impedimento fuit, quo minus cornicum oculos configere ausus fuerit, & omnia iniquitatis mysteria velo levato patefacere. Multum tamen, imò infinitum ei debet posteritas, & fortè non haberent reprehensores ejus, unde famam consequi potuissent, nisi ipsis dedisset, quod reprehenderent. Vale, & vive nostri memor. Scribebam Lugd. Batav. xv. Kal. Novembris, clc Io cvi.

EPISTOLA III.

Johanni à Wouwyer Dom. Baudini S. P. D:

Hamburgum.

NUnquam animo minus vacuo nec operâ magis occupatâ tuî, quam nunc. Tamen surripere cogor aliquid temporis, quod impartiar officio scriptionis. Et si jure succensere possum isti

isti nugamento hominis, qui tanto opere Roma-
 e chatur non representatam pecuniam damni
 conciliabulis, tamen utut nobis sentit aut lo-
 quitur, amare cogor ἀνδραγάειν tanquam lepi-
 dam materiem & legetem jocorum. Sed mihi
 nunc otium non est, nec animus nugandi, ita mi-
 serè nos expilarunt nocturni fures, ut vix tre-
 centis florenis jacturam sarcire valeam. Interim
 solatium à Musis quarimus, & paucis abhinc
 diebus ferè quingentos heroicos versus musi-
 nati sumus, quasi apud nostrorum Ordinum
 ad Magnæ Britanniæ Regem, quibus omnia vel
 saltem plurima comprehendimus, quæ poterant
 deterrere, ne fœdus feriret cum Hispano. Nisi
 me φιλανθία communis poetarum labes deci-
 pit, primum facile locum inter monumenta
 nostra tuebitur: & procul dubio nostrorum car-
 minum editio, quæ jam maturatur, magnam
 auctori famam, sed fortè & malam conciliabit.
 Adjunxi huic epistolæ secundum ostensionem,
 ut scires, me non immemorem fuisse præmissi
 erga memoriam illustris viri D. Benedicti ab
 Alefelde, nec auctorum erga te. Non est forsi-
 tan hæc oda de meliore nota ex eorum sensu,
 qui captant subriles argutiolas & invident in-
 telligi. Meo judicio, nulla præstantior dos ora-
 tionis est, quâ perspicuitatē amare & obscurita-
 tem fugere tanquam scopulum. Ità sentio, &
 mecum facit assensus omnium intelligentium,
 qui

quisciunt, quid sit, non ineptire. Prosecutus sum & Everardum Twestringium non pessimo Carmine heroico, cujus exemplum videre poteris apud patrem, quem non indictum nec inornatum reliquimus. De Duce B. vellem, ut velles, sed quo prætextu id fiet? nimis pelluceret ærugo & succus loliginis. Quanquam res meæ sunt ad incitas redactæ, tamen nunquam ejerabo pristinam animi generositatem. Curator Mylius omnia prolixè pollicetur, & facturum puto: sed dum deliberant Romani, capitur Sagunthus. factum, non consulto est opus. Primis comitiis, quæ scis paucos dies habebuntur, jubet me sperare, imò confidere, futurum, ut suppleam defectum J. C. *. Accedent commoda, sed conjuncta cum laboribus. τὸν γὰρ πόνον πωλεῖσιν ἡμῖν πάντα τ' ἀγαθὰ οἱ θεοί. Non erit, ut loquuntur Canonistæ, beneficium sine cura. Sed ἡ μὲν κῆ φῆμιν κεφίς τὸν πόνον. Hæc fortè libens audis, illud triste, quod Arnoldus noster Mylius ardenti febre correptus, excessit è vita, quum magna cum laude fortitudinis sæpè excurrisset in hostem ex urbe Bercka, ubi toto tempore obsidionis egit cum sua centuria. Rogatus sum ab ejus cognato & Curatore nostro, ut eum prosequeretur epitaphio. Parui, sed nescio, quo modo parum feliciter proveniunt, quæ officii necessitudine exprimuntur. Hæc miseræ nobis subeundæ sunt cum detrimento famæ, vel incur-

incurrendum in offensas hominum amicissimorum. Vale, & nos ama. Datum xx. Novembris. clc lō cvi.

EPISTOLA. IV.

Hugeni Grotio Dom. Baudis S. P. D.

Hagam-Comitiis.

HERI à cœna redditæ sunt mihi literæ à D. Milandro cum adjuncto carmine. Cæpi protinus impetum respondendi, & quidem mirifico genere carminis, quod tibi non injucundum, nec prorsus inhumanum visum iri confido. Cujus hic etiam specimen vides. Hæc tunc mane invasit me hic morbus, quem inhibere non potui, nec tamen nimium indulsi. Quia nunc longè altior me cuta domat. Hæreo inter sacrum & saxum, nec tamen possum oblivisci nugarum. ἀλλὰ τὰ μὲν ἀποπύχθαι ἴδουμιν. Rectè & ordine te facturum puto, si in tempore ad hominem veneris, quod rerum omnium est primum, ut eos docet Comicus. Sed nunc inscius sum, qui memorem moneo, & doctorem docere postulo. Nondum auspicatus sum novam Professionem, nec id fiet ante proximum diem Jovis, quia desidies nostra timet omen diei Lunæ scilicet, & proverbii etiam plebis commovetur. Rogo te, exores optimum virorum D. Mylium, ne hanc ἀμολιγίαν ægrè ferat. Dimidium facti, qui cœpit habet. Ego tum etiam sapere

Supere audebo, & ubi semel glaciem fecvero,
 non committam, ut amplius in mora sim, nisi
 quæ major vis aut causa sortita voluntatem
 meam impediærit. Vale. Raptissimè x. Martii,
 clō 10 cvii.

In librum quendam recens editum.

Prodiit horribilis liber eis ΦάϠ ηελίοιο,
 Quem satius fuerat δέμον εις αἶδαο περιῆσαι,
 Atque ibi cum domino κλαίειν τε καὶ ἄλγειν
 πάσχειν

Non hominis facies, ἀτὰρ ἡερεΦοῖης Ἑρινὺς
 Sustulit hoc monstrum δειλοῖς μέγα πῆμα βρο-
 τοῖσι.

Tale nihil videre οἱ ἀρέρης καρπὸν ἴδασσι,
 Condidit ut mundum κρατϠ ἀθανάτοιο θεοῖο.
 Quid primum, quid deinde, τί δ' ὕσῃην κατα-
 λέξω;

Stultitia ne prius μεμνήσομαι ἢ κακότητϠ;
 Hac merces acre odiū, ταύτῃς θέμις εἰς ἑλεαίρειν.
 Utraq; paret ubique μασημῶρον ἢ τε ΦέγγϠ.
 Sed magis improbias ἢ ὑπέρβιος ὕβρις ἱναργής.
 Pestis ἔσ' atra lues, πᾶ τὰς Φρένας ἐκπεπῶσσαι;
 Quis te ferre queat σὺ δὲ μαίναται ἐκ ἑλ' ἀνεκτῶς.
 Si genus humanum ἢ ἐπιχθονίης ἀνδράπευς
 Nil metuis malesanctus, ἐμεῦ ἢ ὅπως ἀλεγίζεις,
 At superos verearis, ἔχθ' οἷμιν ἐκδίκον ὄμμα.

R

Justi-

Iustitia baud frustra μεγάλη Διὸς ἐστὶ πάρι-
δεῖ,

Supplicia dependis scelerū, τὰ σὺ ὦ μέγ' ἀναισδὲς
Euomis in cunctos ὅσι ἐυσεβίῳ Φιλέουσιν.

Utq; alios taceam, ἥ ἔποτε κῦδ' ὀλαῖσαι,

Quid te impurius est, τίς ἀτασθαλίῳ σοὶ ἐρίζεις

Qui non es veritus καὶ ἠὲ οὐκ οἶδ' αὖ μὴ ἔτασται

Et violare probis τηλεκλυτὸν εὐχ' ἰάλα

Sciligeri herois, τῷ μὴ ἵνα Φημί γένεσθαι

Maiorem virtute virum σφίη τεύοιο.

Nec patre degenerat μεγάλη μέγας πατρὸς ἰωσήφ

Quos duo de venerantur ὅσοις τὰ σέβασα μέ-
μηλε.

Sed tua jam pueris λαοῖσι τε πᾶσι τέτυκται

Facta nefanda palam, ἥ σε συγέισσι φίλοι περ.

EPISTOLA. V.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagat. Comitib.

Hodie conveni Syndicum nostrum, ut ab eo
impetrarem actum, quo sum allectus in or-
dinem Professorum juris. Ille tanquam rem
novam auribus meis & atrocissimam nuncia-
ret, significavit mihi certò certius futurum ut
exploderer. Respondi vetso Virgiliano

Omnia praecepi atq; animo mecum ante peregi:
nec me tam esse degeneris animi, ut terrerer va-
nissimo strepitu imperitorum adolescentum;
praeser-

præsertim quum non ementitis auspiciis aut
emendicatis suffragiis pervenisset ad eum
honorem, sed enucleato vestro iudicio, quod
summo consensu secutus est hujus urbis Sena-
tus. Mallo me onere officii opprimi, quam
munus tali auctoritate firmatum vel per igna-
viam abicere, vel turpi prævaricatione de-
ferere. Sed plerisque persuasum est, ubi in-
tem præsentem venierit, destitutos à præcipiti
concilio satellites seditionum. Multo enim
plures & honestissimi quique stant à nostris
partibus ex gente Germanorum, Polonorum,
Gallorum nullus, ut audio, adscribi se passus
est in eum numerum. Sed oppugnor præcipue
à Batavis, Phrysiis, Geldris. Objicitur mihi pe-
regrinitas, & intermissio studiorum Juris, nam
istiusmodi scilicet dictatores vitio creati, seu
potius turbulenti tribuni, permittunt sibi hanc
licentiam, ut etiam de maiestate nostrarum
curarum sententiam ferant. Verum nemo
eorum palam præ se fert animum obsistendi
meis utilitatibus, sed hæc opinio animis eo-
rum insedit, fieri atrocem injuriam iis, qui
tot per annos institutionum libros in orbem
circumegerunt, quorum scilicet artificium
peribit, & omnis spes ad altiora contendendi
decollabit, si illis collega Batidius adjun-
gitur. Sed nimis exorbito à semita pristini
sermonis, quem habui cum D. Serenio. Quam
instarem, ut traderet mihi instrumentum

jectionis, de quo suprà retuli, & quidquid peti-
culi aut invidiæ impenderet, id nobis exedeno-
dum relinqueret, dixit visum Consulibus, ut
tantisper ab ea provincia suscipienda superse-
derem, dum vestram super ea re sententiam
cognovissent. Quamvis hæc dilatio nonnihil
incommodæ opinionis adferre posse videba-
tur existimationi nostræ, & tardum est differre
quod placet; tamen parendum est iis, quorum
fidei ac curæ permittitur, ne quid respublica
detrimenti capiat. Ego si mihi conscius essem,
me jure cuiquam bono esse invisum, non tan-
tùm non passus forem novâ me Professione im-
plicari, sed veteri potius renunciarem. Verùm
D. D. Consules, quantum ex eo intellexi, ve-
rentur, ne res erumpat in capitales rixas aut
pugnas. Ego interim nunquam desciscam ab
ingenita morum indole ac generositate: nec
abjectis precibus paciscar, ut mihi aures impar-
tiri dignentur. De tota re sollicitè expecto,
quid decreturi sitis: jam enim eò ventum est,
ut non sit mihi integrum referre pedem sine
conscientia imbecillitatis, vel nota incon-
stantiæ, ne quid dicam de vestra auctoritate;
quæ per meum latus lauciatur. Vale vir ob-
servande, Scribebam raptissimè VII.

Kal. April. clō 13

CVII.

EPI-

EPISTOLA VI.

• *Cornelio Vander-Myle Dom. Eudius S. P. D.*

Hagam-Comitis.

ET si non fit sine periculo facinus magnum & memorabile, nec quisquam nihil audendo immortalis factus est; tamen si animo auguratus essem, fore, ut præ demerendi studio tantas invidiæ tempestates subeundas haberem, non descendissem in campum petitor novæ accessionis laborum, ut pro mercede generosæ voluntatis incurrerem in odia imperitorum adolescentium, quibus omninò decretum est, me explodere, nec video, quâ ratione placari possint. Nam ad me quod attinet, emortuum me malim, quàm ut istiusmodi stolidæ mentis asellis palpum obtrudam, nec vobis eo nomine quidquam molestiæ exhiberi cuperem, etsi periculo vestræ auctoritatis & existimationis mea talia turbellarum molimina struuntur. Ajunt etiam ipsum N. affirmasse, sibi esse in animo, postferias Paschatis repetere pristinam consuetudinem quater in septimana legendi, quod tamen vix adducor, ut credam; nam, nisi me credendi facilitas decipit, homo est minime duplex, qui aliud in lingua promptum, aliud in sinu pectoris clausum gerat. Fuit autem multus mihi cum eo sermo pridie, ejus dici, quo Hagam sum profectus. Nec vocem ullam elicere

R. 3. potui;

potui quæ huic suspicioni materiem præberet, Quidquid est, video longum mihi fore certamen cum collegis, quorum benevolentiam omni artificio demereri studeo, sed nolim placare invidiam virtute relicta. Proponebat Syndicus Scistiuss hoc emplastrum ad leniendam animorum acerbiratem, si antestaret, me nulla in re velle ipsis officere, ne impedire sperata commoda longinquæ militiæ. Paratus sum quidlibet assentiri, nec video, quid inde detrimenti nobis metuendum, aut emolumenti illis sperandum sit. Ea enim pactio nihil derogabis de libertate vestrorum suffragiorum, si successu temporis viventem divam officii assiduitate & constantia pervicero. Ad summam, auribus lupum teneo, nisi quod me ad audendum hortatur *εἰς τοὺς ἀφ' οὗ τοῦ ἀκούειν καὶ τὸν λόγον.* Mihi pro fide satis animi est, sed naturæ meæ lenitas & mollicies non feret, ut diu vivere possim vitam invisam iis, quorum usibus & commodis munera nostra devoentur. Scio optimum esse beneficentiæ genus invitis ac repugnantibus prodesse: sed frustra surdo narratur fabula. Nescio quis etiam rumor mihi ad aures accidit, eos aut libello supplici, aut vivæ vocis oraculo preces perlaturus ad vos dempto onere novæ Professionis, Idem tamen honorarium haberem, quod eo nomine decrevistis. Id quidem me non illibente fieret, sed vereor ut persuadeant. Verum nimis longo sermone patientiam

tiam

tiam tuam demoror. Extremum erit, ut meminisse digneris miseri illius captivi, Lombardi quidem, sed tamen hominis minimè mali, nec unquam meriti, hoc præsertim morum ac temporum statu, ut ob res alienum tamdiu carcere attineretur. Obtinuerat ante annum literas ab Ordinibus, ne cuiquam esset in eum manus. Iniectio intra menses duos: pendente eo tempore transegit cum creditoribus. Quo facto putabat se esse extra periculum incarcerationis: sed ex transverso supervenit Curia Provincialis, cujus iussu & mandato penè jam per annum caret libertate. Socero tuo tota res nota est, nec abhorreret humaniore sententia. Si accesserit tuæ commendationis cumulus, spes est confieri posse, quod dudum optant multi boni viri. Inter quos Tuningius, Pinackerus, & ego. Vale, vir eximie, & libertatem scribendi nostram æqui boniq; consule. Datum Leidæ Batavorum VI. Kal. April. Clō Io Cvir.

Grotii literas accepi, indices tenerissimi erga nos amoris, cui immensum me debere fateor.

EPISTOLA VII.

Hugoni Grotio Dom. Baudium S. P. D;

Hagam-Comitis.

ANimi incertus sum, quid agam. Sunt qui omnes tergiversationum moras abrumendas esse suadent, & horū tendit *δυνὸς ἀγλίας*.

R 4

sed

sed tamen αἰδομαι τρεῖς, siquid immutem
de solemnibus. Nec enim salvis auspiciis ad
rem aggressurus videor, nisi prius ad manum
præstò sit præclarum istud instrumentum. Ple-
rique censent optimum factu ἀγαθόν εἶναι τὸ
ἀντιπρὸς εἶναι τὸ ἐν τῷ.

Ego verò vel ad Kalendas
Græcas rejicere paratus sum explosores meos,
dum usuræ currant; per me certè non stat, quo
minus incipiam. Putant tempore & morâ re-
frigeratum iri ardorem juvenum levissimorū,
& omnia in tranquillo futura, si auspicet sta-
tīm à feriis Paschalibus, tunc enim plerosque
turbarum principes ad futuros. Neque enim
oppugnamur, nisi à popularibus tuis, qui pe-
regritinitatis incusant Baudium, fortè, quia lo-
quela cum manifestum hujus criminis facit.
Hoc manè strinxi in eam manum paucos hos-
ce versus μετὰ τρεῖς, quos idè mitto, ut scias,
me etiam tali meo tempore joculari posse.

Corde nefas meditantur ὑπὲρ βίον ὕβριν ἔχοντες,

Conjurataq; turba νέων ὑπερβορέωντων

In caput hocce ruent, ἐθέλῃς τε μῶμον ἀνάψαι

Quorum Therpsites ἑτάως ταχὺς εὐχῇ εἶναι,

Militiaq; caput, τῷ δ' ἀφρανόοντες ἔπονται.

Non pudor aut probitas ἔσφιν ἰσθῆς ἐστὶ θαυδῆς,

*Sed vigor in strepitu, καὶ ἐπὶ ποσὶ κάπνισσι θυ-
μός.*

Quid faciam suades, φίλε Γρύλλε κύδῳ ἀοιδῶν;

Hic

Hic ego sum supplex? Θανάδιν πολὺ κέρδιον εἶη.

Talis enim furit ira μίνωθα περ ἔτι μάλα δλώ,

Nec metuenda viris οἷς ἀγλαὰ ἔργα μέμηλε.

Ibo animis contra, τολμᾶν δ' ἡμὲ θυμὸς ἀνώγει.

Certus enim jubet auctor, ἀμυνέσθαι περὶ πα-

τρης

Magnanimus Mylius οἶοντο δ' ἔλων ὁ γ' ἄριστος.

Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum,

iv. Kal. April. clō lo CVII.

EPISTOLA VII.

Cornelia Vander-Myle Dom Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis,

IS, qui hasce literas tibi reddet, homo est bonarum partium, mihiq; amicissimus, cui tutò credi potest, si quid existimabis è re nostra esse, ut scimus, Hodie misit ad me D. Syndicus instrumentum, pro quo mihi sunt tanta bella pugnanda. Quæ quidem prompto & paratissimo animo susciperem, si apertâ petitione nos invaderent ii, quorum invidiâ & periculo seditiones istæ struuntur. Sed quia per cuniculos res geritur, hebescit acies nostræ generositatis. Deceveram prorsus vel auspicandi causâ, suggestione adicendere autè ferias Paschales: sed Syndicus auctor fuit, ut breve tempus istud effugerem, tunc enim, idemque tibi & collegæ tuo videtur illi exstitit.

Jam, ut audio, detepestis Turbonum, & à consilio

R 5

explo-

explosiones traducti sunt in eam sententiam, ut sperarent vos gravi scilicet rationum pondere & consensu tot heroum adduci posse, ne novam provinciam inirem, ipsique decreta vestra rescinderetis. Ajunt me non idoneum, nec parem futurum huic muneri. Tum autem more noxum & exemplo perniciosum esse, duas simul professiones sustinere. Id ne quidem in D. Junio (at quali viro!) potuisse tolerari. Quid multa? quotidie comitia fiunt de capite & fama nostri nominis ab istis præclaris censoribus: & ut quisque intemperantius in nos debacchatur, ita inter eos rerum potitur, & totam plebem facit suam. Nemo tamen è Germanis, Polonis, & Galliis ab eorum parte stat, sed palam hæc militiæ flagitia adspernantur. Oblicitus eram annotare egregiam clausulam, quæ me consentiente inserta est actui, de quo supra retuli. Nimirum, Curatores Consulesq; nulla in re quidquam velle præjudicatum juri primæ sedis, quam hætenus Institutionum professores obtinuerunt. Si quid haberent ingenui sanguinis deberet illos pudere & jejunæ ambitionis & contumeliosi honoris. Nos contenti vivimus verâ virtute, quæ non est sita in titulorum insignibus, sed in conscientia cujusque, sed in judiciis bonorum. Mihi pluris est tui unius benevolentia, quam quidquid usquam est æmulorum laude alienâ dolentium. Ut ille verus aulæ cliens & purpuræ cultor, rem
diffi

difficillimam & paucis datam assecutus est, nimirum Senectutem, injurias accipiendo & gratias agendo: sic spero me constantiâ recte faciendi tandem invidiam debellaturum. Hoc & Heinſio nostro videbatur, nec aliter sentire ſcio Hugonem Magnum. Quem, ſi commodum eſt, plurimâ ſalute rogo impartias. Vale, pridie Kal. April. clō 10 CVII.

EPISTOLA IX.

Danieli Heinſio Dom. Bandini S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Dulce periculum eſt, aut, ut cum Heſiodo tuo loquar, ἀγὰρ ἔστιν ἡδυστέρων, officio & benevolentiae ſtudiis inter ſe contendere. Nam in eo genere certaminis, qui victoriam reportat, immortalem gloriam aſſequitur, & à bono vinci nullum eſt probrum, imò laudi apponitur, ſi is, qui reſceſſit inferior, ſibi conſcius ſit nihil eſſe ab ſe prætermiſſum, quominus aut par aut ſuperior evaderet. Quum igitur ex uberrimo proventu poematum tuorum, eam mihi partem dedicaveris, in qua præ cæteris viſus es omne myrothecium Veneris, omnia Cupidinum pigmenta conſumpſiſſe: geſtiebam & ipſe hanc tuam liberalitatem remanerari quàm ſimillimo munere. Sed quum diligentius excuterem vires patrimonii, quod vatibus dono Muſarum obvenit, non

non reperiebam in bonis, quæ functionem in suo genere recipere, unde nomen expungere possem, si ex lege mutui mecum experiri in annum induceres. Verû, ut in beneficio tuo non tam *κτῆμα τῷ Θεῷ*, quam *λύπη σαρκεῖ* spectari oportere judico: sic tu quoque animum nostrum referendæ gratiæ cupidum metieris non indicaturâ & æstimatione muneris, sed propensâ tribuentis voluntate, quæ in ratione officiorum utramq; paginam facit. Visum est itaq; pro Nuptialibus tuis Mortualia rependere, hoc est, ut Romanè loquar, verè nugas. Sed quantum ab elegantia styli, & à genio festivitatis nostræ deferuntur, ultroque fasces tibi submitunt, tantum fortè gratiæ merebuntur apud severioris notæ judices ob argumenti & serietatem & utilitatem. Quid enim in universo vitæ cursu contentius meditari decet, quàm conditionis humanæ fragilitatem, cujus extremum mors occupat? ut non sine gravi causa videantur majorum gentium philosophi sapientiam definiisse, perpetuam mortis commentationem. Non quæro jam curiosius, quâ mente, quoque sensu pronunciarint hoc efatum. Illud liquet affirmare, nullum esse studii genus æquè necessarium mortalibus, ut est moriendi disciplina, quam qui per totam vitam imbibit, huic optimè constat & temporis & impensæ ratio, licet ad Tithoni aut Nestoris senectutem hoc solo instructu paratus devenit,

perit. Quocirca quum in annalibus gesta mo-
resq; clarorum virorum intueor, nullam actio-
num partem accuratius examinare soleo, quàm
novissimum tempus ætatis, & illum decretori-
um diem, qui de summa vitæ fert sententiam.

— *Mors sola facitur*

Quantula sim hominum corpuscula.

In cæteris actibus Mimum & Histrioniam ex-
ercet fallax Japetigenus : in hac catastrophe
cuncta velo levato geruntur, nec ullus est si-
mulandi locus. Sed jam nec otium datur, nec
animus fert, ut sententias loquar, etsi larga ma-
teries se aperit, in qua nemini deesse possit ora-
tio. Verùm hæc dies aliam vitam, alios mores
postulat, &, ut rem natam intelligo, repudium
mihi renunciandum erit deliciis atq; amoribus
Musarum,

Et quantum est Veneram cupidinumq;.

Non enim te præterit, quanta nunc huic homi-
ni surgat inopia, facies laborum, quanta tem-
pesta invidiæ subeunda sit, ob nimis benignam
Curatorum nostrorum Consulumq; hujus ur-
bis de nobis opinionem, à quibus recenter sum
novæ professionis honore oneratus. Scio, quàm
difficile factu sit, duas simul easque perquam
graves personas sustinere : sed quando nunc
jacta est alea, τῷ πρῶτῳ ἢ τῷ δευτέρῳ ἀνάγκη. Nec
alio genere februum decrevi placate *καλῶς*
ἔργα, nisi constantia rectè faciendi, & succum-
bam

bam potius sub injusto fasce delegati muneris;
quam ut ἐΐψασθαι ἢ λιποτάκτης argui queam,
nec, quod in me erit, patiar hebescere eorum
auctoritatem; quorum eura & fidei permittitur;
ut provideant, ne quid Academia nostra
detrimenti capiat; utq; optimâ lege muniat
salus ac dignitas studiorum:

Hoc Jovem sentire Deosq; cunctis

Spem bonam certamq; domum reporto.

Addicit pulcherrimum auspiciū,

οἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνάδης περιπάτησε.

Cui suffragatur Maximus ille, qui cunctando
restituit rem, quum obnuncianti collegæ re-
spondit, salvis auspiciis egeri, quæ pro com-
muni utilitate gererentur, quæ contra repu-
blicam fierent, contra auspicia fieri. In hac
generosa voluntate perseverabo, donec usur-
pabo oculis (nam videre pervulgatum est ni-
mis) ὑλόνιστον φάσκειν ἡλίον. Vides me tam
esse defæcato animo, tamque ex conscientia
fiducia secutum, ut etiam ridere & jocari li-
beat in re capitali mea. Quid vis faciam? lan-
guoti me dedam scilicet aut mœrore conse-
nescam?

Hoc Itachus velit & magno mercentur Attide.

ὅγῳ δὲ τις ἐταχυνταῖς. Ut olim Miltiadis tro-
phæa exfuscitabant è fomno Θμισονέλης λά-
πιδος, ita mihi δῖναι μὲν καὶ δάρεσθαι mens
recti sibi conscia. Nec verò turpe est fateri

ROS

nos etiam dulcedine quadam gloriæ permul-
ceri, quâ mentes sapientium etiam fatigantur.

τὴν γὰρ κενδοξίαν ὡς πλεονταῖον χιτῶνα ἢ ψυχὴ
πέφικεν ἀποτίθειν. Ergò, ut hortatur verus

poeta, πᾶσι γὰρ οἷς γένυ χλασθῆναι, si non amo-
re ipsius honestatis & sola conscientiae mer-
cede, saltem ἵνα τίς σε καὶ ἐψυχῶν εἶπῃ

Novo sum & inusitato genere scribendi usus,
ut vel hinc colligeres, minimè vulgarem esse
benevolentiam, quâ te amo æstimoque. Me-

tam votorum attigero, si etiam posteritas ad
curam & cogitationem suam pertinere iudica-
verit, scire quanta inter nos exstiterit & studio-
rum societas, & naturæ similitudo, & consen-
sio conspiratioque animorum. Si non in-
genii dotibus aut operum monumentis famam

extendere potero, saltem ingenuo animi can-
dore spero, me consequuturum, ut bonum
nomen haberi debeam. Cui titulo nullum

honorem, nullam lauream anteponent, qui-
cunque expressam virtutis speciem, non adum-
brata signa complectuntur. Te scio in eadem

esse sententia, nec alia mens est Grotio nostro,
quem tecum salvere & benè rem gerere spero
voveoque. Vale. Scripsi A. D. vi. Eidus Apriles,

clolo cvii. quo die quadragesimum sextum
vitæ annum explebam.

Diserte vases, cura corq; Musarum,

Clarum Lycæi lumen ac decus nostri:

Quem

Quem fama cœtus inter eruditorum
 Solvi dolente fert in arduum penna,
 Si nostra scripta, si labos diurnabit
 Perennitatis auspicante successu;
 Agnoscet ætas gensq; consecutura,
 Nos invicem vixisse mutuo nexu
 Vinculos amoris, nulla quem dies rumpet.
 Non exolefcit morte sanguis heroum
 Nec anima tradux illa cœlitu flamma
 Letibi vias infficit & domum Ditis.
 Corpus beata mentis hospes angustus,
 Terra solo debetur, unde concrevit.
 At ingenii monumenta non vident mares.
 Hac lege sancta fœderatus, hoc pacto
 Probri carente, me tibi dico totum.

DANIELI HEINSIO

VIRO DIVINIS, ANIMI, IN-
 GENII, VIRTUTIS, AC DO-
 CTRINÆ LAUDIBUS EVE-
 CTO SUPRASORTEM ÆTA-
 TIS ET GENIUM SÆCULI, COL-
 LEGÆ CONJUNCTISSIMO, DO-
 MINICUS BAUDIUS HOC MA-
 NUS AC MENTIS SUE PIGNUS
 AD AMICITIÆ ARAM DEPOSUIT
 LUGD. BAT.

EPR

EPISTOLA X.

Hugoni Grotio Dem. Baudini S. P. D.

Hagam-Comitis.

Jure gloriari possum cum Solone, quem scis fuisse & unum è septem sapientibus, & legum scriptorem solum ex septem:

ἡμεῖς καὶ οἱ πολλὰ διδάσκουμεν.

Hodie plurima imperii arcana didici, quæ hesternâ die me latebant. Huc summa summarum redit, ut non sit mihi fas auspicari novam professionem ante adventum D. D. Curatorum, ne frustrâ te in viam des *οὕτως δίδονται τῇ βουλῇ*, In qua non est nobis jus suffragii, sed necessitas parendi decretis, nisi videri velimus infractores pacis & perturbatores publicæ tranquillitatis. Resciyi *τὰ καθ' ἑκαστὸν* ex Magnifico Rectore, qui vir minimè est *τῷ ποτηρῷ κόμματῳ*, nec nobis inimicus auras vitales carpit. Accessit & Consulatus auctoritas, qui sibi summæ curæ futurum spondent, ut & nostra existimatio nihil detrimenti capiat, & sanetur vulnus invidiæ: quam nullo merito conflavi, nisi crimen est prodesse publicis utilitatibus, & nolentes etiam repugnantesq; afficere beneficio. Videntur nostri Consules haud difficulter adduci posse, ut nihil deradatur ex honorario jam decreto, & tamen decedat invidiæ irritamentum, labor novi muneris. Ad eam rem obtinendam

S

& Ma:

& Magnificus, & D. Arminius, certatim studia sua pollicentur. Ego non tantum ratum habeo, sed gratum, frui commodis sine onere. Quis enim aspernetur beneficium sine cura, *στὴν τὴν ἐπιμέλειαν δῶρα*; nisi cui aliquid sit in incipite cognatum cum J.C. Jaboleno? *Si tantus amor casus cognoscere nostros*, rem omnem audire poteris ex Syndico, qui nunc est apud vos. Nam me quidem nunc tædet longæ scriptiōis. Heri enim, ut à vobis discessi, delatus sum comitate D. Præsidis in epulorum collegium, aut potius strenuorum combibonum. Erat enim ibi ** eximius cum suo sibi fratre. Multus mihi cum ipso Præfide sermo fuit, non solum de lite, ex qua nobis optima spes prædæ metitur, sed de veteri familiaritate, quæ mihi cum illo intercessit. Omnino jussit me confidere, hac aut proxima hebdomade rem judicatum iri. Si præpotens *ἐνδοκρατορία* collegium vestræ jurisdictioni attribuerit cognitionem nostrorum carminum, partiemur manubias, & faciemus bonum cherubim in camera caritatis. Vale, & ignosce scribendi incuriæ. Aliàs erimus diligentiores. Datum Lugduni Batavorum VII. Kal. Majas, clō lccvii.

Salvere plurimum jubeo omnes convivas vestros: jure præcipuo autem Borelium.

Epist.

EPISTOLA XI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudins S. P. D.

Hagam-Comitis

ET causam illam tibi commendo, quam suscepisti adductus officio humanitatis, sed imprimis rogo te, & obtestor per genium familiaritatis, quam mihi tecum esse pateris, ut D. Præsidi Veenhusio de meliore nota commendes causam, in qua nobis metitur spes tritum milium florenorum. Jam pridem est in statu judicandi, nec quidquam obstat, quo minus sententia feratur, si serio in eam curam incumbat affinis tuus. Is, cujus præcipue res agitur, hesternâ die mihi pollicitus est trecentos florenos, si liisterminari possit ante festum Pentecostes. Vir sapiens non adhorrebit ejusmodi summam: mihi certè nihil possit oportunitus evenire. Res non erit difficilis ad impetrandam, si gratia tuæ vim effundas in exorando D. præside; à cujus arbitrato negotium pendet. Adversæ peres, quarum omnis spes sita est in fugiendo & argiverfando, movent nobis controversiam attentati ob manus injectionem factam Parisiis. Sed ea res non debet remorari principalis causæ decisionem. Iterum te rogo, ut sedulò hoc agas. Si confis, quod opto, non alii, quam tibi debitor ero præstantis beneficii. Fortè cras aut perendie isthuc excurram, ut præsens hanc causam

S 2

pro-

promoveam. Rumor est Legatos è Gallia venisse in Zelandiam, & hodiè aut cras futuros Hagæ. Noster heros Scaliger fortè certiora novit, quem hoc vespere conveniam, Deo volente, Tu vale, & nos tui observantissimos amare persevera. Datum Lugduni Batavorum XII. Maii, ClO IO CVII.

EPISTOLA XII.

Cornelio Vander-Myle Dem. Baudii S.P.D.

Hagam-Comitis.

PRæterito die Saturni, quum multi minimè necessaria effutirem, quæ melius tacuisse foret, ita eram incensus dolore & iracundiâ, ut non recordatus fuerim id, quod maximè te orarum cupiebam. Nimirum ne grave esset humanitati tuæ rogare meis verbis D. Præsidem, ne patiatur diutius prorogari expeditionem illius causæ, de qua toties & tecum & cum illo sum loquutus. Scio per eum non stare, quo minùs terminetur, sed intercedere votis meis malignum aliquod fidus. Verùm frange ferias caniculares, quæ cis paucos dies appetunt, finis huic negotio non imponatur, non tantùm periculum est, ne excidam optimâ spe millium aureorum, sed ne miser Stapelius damno litis sumptibusque mulcetur, in causa ramen adeò iusta, ut nihil possit ultra. Audio duos è Collegio, nempe D. Franconem & Van Santen, morbo confictari.

dictari contico, alterum etiam abesse. Unde
 fit, ut ob infrequentem Senatum res confieri
 vix possit. Ignosces impatienti desiderio, & si
 quid super licentius effudi, fidâ taciturnitate
 obsignabis. Quanquam talium improborum
 nec gratiam uno esse æstimo, nec offensas expa-
 vesco. Vale. Datum Lugduni Batavorum IX. Ju-
 lii, cło IC CVII.

EPISTOLA XIII

Reginaldo Bredereo Veenbusio Dominicus
Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Magno me & singulari honore affectum ar-
 bitror, quod existimasti meam operam &
 gratiam tuis usui atque adjumento esse posse.
 Quocirca nihil prius ac potius habui, quam ut
 continuò mandatum officii munus implerem.
 Postridiè ejus diei, quo tuas literas accepi, Ha-
 gam sum protectus, & meas tradidi cognatz
 tuz, matri juvenis ejus, quem cupiebas à nobis
 commendari. Vellem preces meas tantum
 posse apud insignes illos virtute, doctrinâ & fa-
 mâ viros, quantum amici jucundo mihi gravif-
 simoq; opinionis errore arbitrantur, sed tamen
 ad eam rem, quam postulas, spero, vel confido
 potius, eas magnum pondus habituras. Quod
 re non immemorem fore declaras causæ Stape-
 lianæ, multum me curæ & humanitati tuz de-
 bere profiteor. Quod si intra tres hebdomadas

S 3

lis

lis vestro supremo iudicio terminari posset, augeret beneficii magnitudinem gratiâ celeritatis, & aliquid inde commodi etiam in rationes nostras redundaret. Adde quod periculum est in mora. Nam adversarii, quorum omnis spes est in prolatando & tergiversando, non obviam eatur eorum frustrationibus & veteratoriis artibus, obtinebunt in Gallia liberationem ab Arresto, seu manus injectione. Quod gravissimæ fraudi esset optimo virorum Stapelio, & mihi spes optima periret. Causæ bonitatem non commendo. Satis eam instrumentorum fides religioni vestræ insinuat. Nihil aliud te rogo atque obtestor, quam ut negotii expeditio, quoad ejus fieri potest, maturetur. Vale. Datum Lugduni Batavorum XVII. Junii, Clod. MDCVII.

EPISTOLA XIV.

Amico quidam S. P. D.

Nondum adhuc auspicatus sum lectiones Juridicas. Idque non meâ culpâ fit (cui nihil molestius evenire potest his procrastinationibus & comperendinationibus) sed est mihi negotium cum hominibus & irè triconibus, qui diem ex die ducunt, & hoc ipsum imputant, quod tantisper scilicet dum ferior, commodis tamen fruor; præsertim autem.

Vir gregis ipse caper,

Qui pecoræ imperitat, quem tota armenta sequuntur.
nodum

nodum in scirpo quæ sivit, & quum ei exhibu-
issem priorem actum receptionis in numerum
Juris professorum, ut auspicii diem ab eo su-
merem, dixit, nihil ab Academico Senatu pos-
se super eo actu statui, qui posterioribus co-
mitiis esset immutatus. Oportere igitur ex-
spectare adventum Syndici, ut aliud instru-
mentum ab eo conficeretur, secundum poste-
rioris decreti sententiam. Ego quanquam
fatis sciebam, hanc litem ad eorum jurisdic-
tionem non pertinere, atque idè declinatoria
fori tueri me poteram, tamen quia non vide-
batur multum esse periculi in mora modici
temporis, simul etiam vitandæ offensionis
studio, ne crabrones irritarem, si patricias ar-
tes intelligere viderer, nihil sum oblocutus,
sed nullam intermisi lectionem in Tacito. Nunc
passim oriuntur querelæ meorum auditorum,
qui & numero sunt non pauci, & plerique æta-
te aut progressu studiorum tales, ut eorum ra-
tio meritò haberi debeat. Hi admodum ægrè
ferunt, sibi dimidiam tantum partem Histori-
carum prælectionum relinquì, idque eo so-
lent impensius, quod jam abest D. Merula, nec
reversurus est ante ferias caniculares. Hodie
mihi in mentem venit non degeneris, nec ab-
jecti hominis cogitatio, quam protinus retuli
ad D. Rectorem: nimirum, ut quamdiu aberit
Merula, urar ejus horâ & quater legam in Tacito,
sed ante statuo me id facere ad tempus, & in diè,

donec ille sit reversus, ne perpetuum mihi laboris onus jumento meo consciscam. Eo pacto medebor querelis hominum mihi amicissimorum, & professio Juridica nihil detrimenti capiet. Nam & eam, cum Deo, simul implebo. Non arbitrör hanc rem mihi denegatum iri, nisi repulsam merentur, qui studio publicæ utilitatis majora penè aggrediuntur, quam vires ferre possunt. Eventus erit optimus controversiæ judex. De his tantum est. Accepi ante aliquot dies epistolam à D. Præside Veenhusio, quâ rogabat me, ut Lancelotum Brederodum cognatum suum insinnarem in notitiam Amplissimi viri Jac. Aug. Thuani, & si quem alium familiarius nossem, cujus operâ posset magnis viris innotescere. Nihil antiquius habui, quam ut ejus desiderio morem gererem. Literas ipse de manu in manum tradidi matri ipsius juvenis. Sed quorsum plura? Dum hæc scribo, venit mihi in mentem rectius me facturum, si ad ipsum Præsidem literas dem. Non quod abundem otio, sed hoc officium vel negotio præferri debet, & peccasse fateor, quod tamdiu in mora fuerim. Vale. Datum Lugduni Batavorum XVII. Junii MDLXVII.

EPISTOLA XV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagæ Comit.

Hodie ex Reigerbergio pro certo comperi, tibi decretam in Gallias legationem. Utinam

nam rei nostræ publicæ status & ratio temporum tulisset, ut in ferias Augustales profectio-
nis tuæ dies prorogari potuisset! Unus esses me-
comire, si non facundo, qui in via pro vehicu-
lo est, saltem non elingui nec indifertissimo
Romuli nepotum. Nunc restat, ut securè tibi
gratuler, & preces meas interponam pro ho-
nestissimo juvene, qui tibi hæc literas reddet.
Is jampridem ardet cupiditate visendi terram
Galliam, & inibi insinuandi se in notitiam cla-
rorum virorum. Est in eo virtutis & modestiæ
indoles, nec infeliciter promovit in stadio lite-
rarum, quibus ingenuæ mentes ad humanita-
tem conformantur. Maximi muneris loco de-
putabit, si meâ commendatione fretus merue-
rit, ut in comitum tuorum numerum adscriba-
tur. Vehementer id te rogo, sed hac lege & con-
ditione, si commodum tuo fieri possit. Non enim
dubito, quin multis idem sit in voto, nec exple-
ri possunt omnium desideria. Verùm, ut par-
cissimè de homine loquar, spondere possum
eum nec tali beneficio imparem, nec indeco-
rem futurum. Si hoc ad rem attinet, D. Præsi-
dem, affinem tuum aliquo gradu propinquitatis
contingit, sed assentior Isocrati, qui in ami-
corum commendatione plus valere vult natu-
ram, quam legem, mores, quam genus, electio-
nis arbitrium, quam telum necessitatis. Vale.
Datum Lugdunî Batavorum xxv. Junii, cło Io
CVII.

Craftinus dies dictus est auspicio utriusque
lectionis. Itaque ignosces & indiligentiae & bre-
vitati literarum.

EPISTOLA XVI.

Hugoni Grotio Dom. Bandius S. P. D.

Hagam-Comiciæ

Quod officii genus ipse non gravatè usur-
passsem, si salvâ fide nunc abesse liceret, id
comitatus resigno, nimirum ut honestum
hunc juvenem concilies τῷ πάτρῳ nostro My-
lio. Quem hodie ex te auditum retulit mihi Rei-
gersbergius pro certo esse iturum in Galliam,
& quidem propediem, fortè antequam abso-
luta fuerit nostrorum Poematum editio, quod
sifit, non quidem perii funditus, ne ille ado-
lescens apud Comicum, sed tamen magnâ spe
decidam, nec faciliè sine ejus opera ad Nostrum
Larem accedet

ὁ πλεῖστον ἀφρων, καὶ ποικίλος καὶ τυφλός.

Interim nunquam oportuniore tempore daret
se mihi obviam, ita nunc plenus sum inania-
rum. Sed desino mollium harum querelarum,
& hoc iterum te rogo, cujus causâ cepi impe-
tum scribendi, nempe ut primos aditus, & *qua*
mollissima fandi Tempora, velis patefacere huic
imodesto juveni, & hætenus pudorem ejus
sublevare. Si est ut impetrare possit ab huma-
nissimo virorum Mylio, ne se in comitum nu-
merum aggregare dedignetur, immortalem
gratiam

gratiam uterq; inibitis, & ego non mediocri me beneficio devinctum putabo. Vale, & possidige. Raptim, ut vides, Lugduni Batavorum xxv. Junii claj CVII.

EPISTOLA XVII.

*Viro Nobili *** Dom. Baudius S. P. D.*

Hodie me repentinus & improvisus hospes in prandio invast **. Multus nobis sermo fuit de rebus variis, sed nihil æquè generosum pectus meum acri dolore extimulavit, quam quod narrabat homini sacro & inestabili (quem hoc elogio satis nosti, etiamsi non adscribam,) data esse quæ nollem. Ego nemini cedo, ut quisquam orium & quietem malit, quam hoc diuturnum bellum, & hunc turpidum rerum statum; quo minimè sunt in prærio ea studia, quorum censor censetur, ***** Talia flagitia sic me discruciant, ut detester sæpè omnes artes ingenuas, & humanitatis studia, quibus hætenus insudavi. Non possum satis mirari ** qui est vir antiquâ virtute ac fide connivere ad ejusmodi labe, quarum fructus in alium, pars invidiæ in ipsum redundat, ut qui majestate supercilii posset horrorem incurere talibus reipublicæ naufragiis ac pestibus. At etiam Romanorum & Græcorum auctoritate scelus suum tueri audent homines, quorum ne nomen quidem laudandum esset, si viveremus digni Belgico nomine & antiquâ nobilitate.

Nisi

Nisi me rectæ voluntatis, conscientia & officii fiducia, bonæq; famæ solatium sustentaret, conferrem me in solas terras, ubi neque Pelopidarum nomen, neq; facta audirem. Sed nondum occiderunt omnium dierum soles, & torrè serus vesper aliquid olim nobis haud inauspicatum advehet. Etiam illud me non mediocriter animi angit, quod de præstantissimo sæculi nostrisplendore & ornamento Hugone Grotio inaudivi, illum aspirare ad munus Advocati Fisci, sed unum hoc illi obesse, quod competitores ejus plures autumnos viderint. Virtus igitur æstimatur annis, ut video, & barba viros facit; quod si ita est, miserè operam perdit *** quod inter umbraticos doctores delitescit, & tremulo cantu subsellia frangit, quum posset barbæ beneficio & luculentitate ad summas dignitates pervenire. Sed non est mihi animus jocandi: seriò enim ringo ac doleo, quod, quum plus exhauriam laborum, quam mulus perpetuarius, tamen agrè non dicam dignitatem tueri, sed vitam tolerare possum. Hæc scripsi, ut vides, indignabundus, nec sine gravi causa. Sed non deprecor offensionem; tu enim ipse mecum hoc fœdus pepigisti, ut ad te non liberè solum, sed & licenter perscriberem, si quid animo malè esset. Miser danista semper est in carcere, tametsi non stat per Ordines, quo minus liberetur, & ab hoste dona non accepit. Adeò interest non quatenus, sed à quo peccetur.

Datum

Datum Lugdani Batavorum VII. Julii clō 15
CYII.

EPISTOLA XVIII.

Maximiliano Uriendito Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

Honorifica nominis nostri mentio, & amicissima salutatio, quasi legitime accessione jure toties inserta tuis literis *ὅτις Πλάτων Μόρον κρείττερος κέρει*, verecundiam meam tacito pudore vel immemoris animi, vel negligentiae perfudit: quod officii mei partes optimo quidem nomini, sed tamen alteri cuiquam delegare sustinui, quum in tali genere obligationum nulla praestatio functionem recipiat, aut in soluti causam imputetur, nisi ab ipso reo fiat numeratio. Decuit igitur me vadimonio sancti amoris obstrictum, per ceram, & linum, literasque interpretes (ut loquar cum Plauto) in rem praesentem venire, ac velut iudicio fisci, non autem per pararium aut procuratorem excusari. Cujus desertionis tantò latior & minus ignoscenda culpa est, quòd non solum famae preconio & ob merita virtutis atque doctrinae mihi optimae cognitus es: verum etiam ab ingenio, vultu & sermone *ἵεῖ μοι τὸ κείνῳ ἱγκέραιον*, ut de Pericle praedicabat olim comicus Eupolis. Si inter graves curas, & (ut invitus audio) inter molestas lites, juvat memoriā reperere

petere spatium præteriti temporis, recordari
 potes, Anno clocloxxxiii. Lambertum Da-
 nzum hominem Gallum, nec obscuri nominis
 Theologum, habitasse in ædibus domini de
 Borlut, sive de Boucle. Utebatur ejus mensâ
 & convictu virgo honestis parentibus orta, &
 ornata bonis moribus, cui nomen Isabella Har-
 devvinia, nunquam delendum ex animo meo.
 Neque enim meminisse pigebit ejus, quam fore
 mihi consortem divini humaniq; juris auguria
 multa portentabant, ἀλλὰ μοῖρας κρατερῶτε-
 ραι τῶν ἀνθρώπων βουλευμάτων ἄλλω ἱέρει
 μοιγῶνται. Fatum est enim etiam in partibus
 istis, Quas sinus abscondit, si credimus Satyrico. Ne
 longis ambagibus te morer, etsi garrula res est
 amor, ibi te primum udi, & protinus magnè
 æstimare cœpi vividam atque erectam indolentē
 mentis tuæ, licet in causa religionis vehemen-
 ter dissentiremus. Sed quò magis ætate pro-
 gredior, èò minus humanum arbitror, quen-
 quam frigidius amari aut fieri minoris, quod
 in eâ re, quæ non est volentis nec currentis, sed
 unius Dei miserentis; aliud aliis videatur. Por-
 rò ad pristinum meum de præclaris tuis doti-
 bus judicium magna facta est accessio, post-
 quam & poematia tua inspexi, quæ feliciter
 aspirant ad laudem antiquitatis. Sed nihil æquè
 me tuum nexu mancupioq; fecit, quam illa ge-
 nerosa boni civis ingenuitas, quæ passim in tuis
 ad Hein-

ad Heinſium noſtrum literis eniteſcit. Gratus
 lor ipſe mihi, & tacitus gaudeo, quod in me ſi-
 ne arrogantiâ & ambitione videor agnoſcere
 quandam cum tuis moribus germanitatem &
 amicam conſpirationem; niſi quod interdum
 vis naturæ meæ paullo intemperantius effe-
 veſcit, quam tutum ſit hoc rerum ac tempo-
 rum articulo. Sed tu pro cætera humanitate
 facilem huic errato veniam dabis, forſe & lau-
 dem aliquam tribues, quippe qui probè noſti
 quid ſit ἡ ἀπὸ μωρῶν κατοχὴ, καὶ ὅς τις ἀνὴρ
 μακρὰς ἐξέστης ποταμὸς δόξας ἐφικνέσθαι. In
 poſterum cœtar diligenter, ne quid foras eli-
 minem, quod magnates & rerum potentes of-
 fendere queat, ſed vereor, ut nimis tardum ſit
 aucupari gratiam modérationis, poſtquam
 conſumpta eſt omnis acerbitas ſcripturiendi.
 Maximam tamen culpæ partem ſuſtinent ami-
 ci, qui nihil mearum ineptiarum ignorari pa-
 tiuntur, & ipſi ſumus à natura proclives ad
 amandum vitia noſtra potius, quam ad corti-
 gendum. Habes igitur heic abundè nuga-
 rum, qui otium oblectes tuum, ſiquando nihil
 agere voles, aut horas bonas collocare non
 bene. Cæterum de auctore noli ſequius ſu-
 ſpicari, quam de eo, qui ſe & hominem memi-
 nerit, & affinem multis vitiis: ſed quò nullus
 unquam gratias majores egerit libero repre-
 henſori. Poſſum errare vitio humanæ fragili-
 tatis, ſed poſſum & corrigi. Nemo me magis

exsecratur hæc intestina bella, quibus per tot annos affligimur. Nemo fervidus exoptat & precibus ambit auream illam pacem, quæ nihil hæceat insidiarum, quæ talis sit in recessu, qualem frons promittit. Servator humani generis nihil discipulis suis præter pacem & mutuam caritatem legavit. Hoc uno fidei commissio utramque testamenti paginam implevit. Mihi certè æternum amicitiæ fœdus & sanctissimæ necessitudinis vinculum intercedet tecum, & cum tui similibus, in quibus ubertim spirare agnosco divinæ particulam auræ. Caterùm ne quid dissimulem, hætenus me pœnitere non potuit, quod in progeniem ** sæpiusculè stylus noster incurrit. Nam ad editorem quod attinet, habeo literas ab illustribus viris, iisque additissimis Romano Pontifici, quibus me adjurant per quidquid in rebus humanis sanctum est, ut ejus horribilem librum justo volumine refutandum sumam. Sed præter quod hoc tempore duplicem Spartam publicè gero, Juris atq; historiarum, nec multum otii residuum est, quod scriptiioni elargiri possim: tædet ludere tali luto. Scoppium verò furæ suæ satis ulciscuntur, ut ejus me quidem seriò miserescat, quem planè persuasum habeo à dæmonibus exagitatum fuisse, cum tam immania portenta parturivit. Plura volebam, sed hoc ipso temporis puncto significatur mihi ab Heinsii puero, finem esse imponendum ob festinationem tabellaræ. A
qua

qua peras licebit ejusdem summi nostri amici Epistolam Primerio inscriptam, apertam scilicet, ut legas. Quod ubi feceris, quaeso, ut Duacum quamprimum perferatur. Verum nostra interest, ut eam legas. Pulchrum enim est laudari, ait ille, nosti cætera. Vale Vir præstantissime, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum ix, Kal. Sextil. cico cvii.

EPISTOLA. XIX.

Puteanis Fratribus Dom. Baudius S. P. D.

Parisi.

Cum abiturirem ex Anglia, monui vos per literas, quæ ratio incunda foret, ut tunc ad me scribere possetis. Ex quo transfretavi ad insulas minores, diu incertis sedibus vagatus sum per omnes penè confœderatarum provinciarum cras, nec jam adhuc uspiam stabile stabulum, ut ait Plantus noster, aut, ut pragmatici homines loquuntur, domicilium elegi. Satis mirari nequeo, quæ factum sit, ut nihil a vobis interim inaudierim. Flagitium foret longè maximum, si quidquam sequins de diligentia vestra suspicaret, cum tam illustribus documentis testata sit fides vestræ erga me benevolentia. Labori itaque, ut credam, hanc culpam impurandam aut casibus itinerum, aut infidelitati tabellariorum. D. Gillotus me bis per literas ad Legati secretarium missas consalutari jussit: postulabat

hac hac viri amplissimi humanitas, ut ob signa-
 tis tabellis testificarer quam ei & hoc nomine
 & compluribus aliis devinctus sim; sed (ne quid
 dissimulem apud tam candidas mentes) fatalis
 quidam veteris omne genus officiorum mihi
 excutit, dum in dubio est animus nec facile in
 patriam reverti posse videor, priusquam
 μοι τὴν βίαν λατρεῖν ἐν ἑλλάδι καὶ ἀλλοδαπῶν ἐν ἐν-
 δούλῳ λαμνα πείσθωσι. καὶ Tu major juvenum
 (qui jam ut voleo & spero, cum laude in foro
 versaris) advocatus mihi esto apud æquissimum
 judicem, dum loquor, causam obtinebis. Sin
 duriorum experieris, licebit tecum adducas fra-
 trem, qui te spaciis propioribus insequitur, ut
 simul blanda vi expugnetis facilem sævitiam
 hominis. Non erit vobis meditanda oratio ali-
 cundè ex solo loco. Vultu ipso detergebitis
 omnem ex animo scabitudinem, si virum per-
 spectivè novi, nescio an alias advos scripse-
 rim fuisse in Anglia inclytum quendam syco-
 phantam, qui se nepotem Cardinalis Baronii
 esse gloriatur, odioque Romanæ impietatis, ut
 præ se ferebat, & cupidine piè tranquilleque vi-
 vendi, concessisse ad partes meliores. Specioso
 prætextu, vel potius impudenti mendatio, si-
 mul quia versutus nequam & ab omni fraude
 paratissimus notat addere dignitatem nugis,
 exculpsit à Dominis Ordinibus grandem auri
 summam. Apud Anglos non tam feliciter illi
 cessit ista negotiatio: nisi fortè felicissimus in-
 co fu-

eo fuisse censendus est, quod retulerit vasa salva, sequē maturē discrimini subterdixerit. Non enim solum imposturæ nomini suspectus esse cœperat, sed flagrabat infamiâ eorum criminum, quæ vivicomburlo expiari solent. Certa porro pestis & perniciēs homini in mundo erat, si diutius isthic obhæsisset. Sæpē sensi credulitatis meæ labem, numquam maiore pretio atq; malo, quam cum isti furcifero tantam fidem habui, ut eum & in interiorem amicitiam admiserim, & summa ope propugnarem apud utrumq; Regis Legatum. Absque hoc fuisset, jam noxio sanguine parentasset aestetrici Jovis. Nam ne videar paratragediare in re comica, scitote nihil esse facilius, quam cum *παύσαι* manifestis convictum poenarum indagine circumvenire. Sed nimis multa de homine nihili. Volo nunc vobis optabiliorem nuncium adferre, nimirum esse nobis in animo, mihi inquam, & unanimo sodali Damaso à Blyenburch, collectori Venerum, in Galliam proficisci ob negotium *πρὸς πλείους πάντας*. Magna mēsis ex eo agro proveniet, nisi qua calamitas speratam fecunditatem interceperit.

Valete, & meis verbis quam officiosē salutate D. Casaubonum, & vicinum vestrum Christianum, cō

Id II.

T 2

ERR

EPISTOLA XX.

Johanni Kirchmayer Dom. Baudius S. P. D.

Curiam me tibi & habere & debere profiteor, quod non solum per hanc renovasti memoriam veteris nostrae notitiae & amicitiae, verum etiam optima spei & indolis adolescentem nobis honesta suffragatione conciliasti. Quam omni studio & benevolentia complectar, tum ob ejus merita, tum ob accessione nostrae commendationis. Nullo genere officii angustius capior, quam si cura & industria nostra juvare possim juvenum impetus ad ea studia, quibus honos & vera gloria comparatur. Itaque si quem alium habes ad illud exemplum, fiderer cum hunc homini trade, saxo, nusquam fontis benignitatem nostram claudere. Mittitur peristi, auspiciem nostram orationem, quam legi velim cum venia, nunquam tamen minus potui posito animo ad scribendum sui, quam quoties pœre illam meditabar, ita metu præpediebar, qui multum efficere solet ingenio, ne primum illud tentamen parum prosperè eveniret. Sed si communi fama credendum est, ut ex temeritate laudem inventi, adeo ut seculi decus Sealiger non dubitaverit seriò me honorari ad editionem. Id quod declarandum in limine, ut esset, quicum invidiæ partem communicarem. Mortalis tuus, quæ nomini tuo (sic veveo & auguror) immortalitatem parient, eue tandem

Dis

δὲ, nimis diu protelat spem nostram ἀμειλί-
 γος. ὅτι * * noster nescio quid commen-
 tatus est. Vidi ἐκ παρόδου, nec certè quidquam
 agnovi, ob quod viator properus inhibere de-
 beret festinationem. Permite igitur vela
 ventis, & felici auspicio nomen tuum crede
 perennitati. Vale, vir amicissime, & nos ama.
 Datum Lugduni Batavorum, cło lo cıv, xvii.
 Mail.

EPISTOLA XXI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

Etsi observantior sum amicitia, quàm nos di-
 gnatur tua benignitas, quàm ut eam velim
 promiscuis commissionibus obsolescere ac vel-
 uti profanari, tamen cum hic nuncius vehe-
 menter urgeret pudorem nostrum, & blandâ
 prece cogeret, ut se tibi commendarem, ange
 non invisum nec incognitum, non habui os ad
 excludendum ejus desiderium, præsertim cum
 affirmaret causam illam, quæ sibi apud Ordi-
 nes agenda est, esse facillimæ & expeditæ im-
 petrationis, si vel perfunctoriè καὶ ὁπὲρ ἀδελφε-
 γος eam auctoritate & gratiâ tuâ adjuvare non
 gravaberis. Mihi abhinc aliquod mensibus
 cum eo notitia & mediocris usus amicitia in-
 tercedit. Is est, qui haud ita pridem satis fa-
 cundè & vehementer, ut audio (nam eram tum

T 3

peregrè

peregrè præfectus) Papam cum toto mysterio iniquitatis in facie Ecclesiæ adjuvarit. **Quod**

igitur commodo tuo fiat, per mihi gratum fuerit, si hominem nonnulla parte favoris tui fueris complexus. Auspicatus sum ab alterius

commendatione, nunc memet ipse obtrudam, non diffidenti a promissi tui, sed tamen scis Amyclas silentio periisse. Gracius heros amplissimis verbis per literas testatur, quam tibi sim curæ, nec se dubitare, quin proximis comitiis nostri ratio habeatur, sed quoniam utrumque eadem operâ confici potest, effice quæso, ut ad

ἀντιματὸς Ἰσων accedat etiam ἱμῶς ἀντιματὸς. Sanè usurpabo cum honesta fiducia, quod olim Catonem dixisse ferunt, malle se ut homines mirentur & indignentur, cur sibi statua negata sit, quàm cur concessa. Sed tamen publicum dedecus est Senatus Academici, quod nondum in eum ordinem allectus sim. Ridebis, ut soles, jejunam ac penè pædagogicam *μικροφιλοματὴν* nostram, quasi aliquod singulare & secretum bonum in istis gloriosis insignibus repositum esse censeam. Ego verò ciccum non interduim, ut ait Comicus, utrum habeam in eo cœtu jus suffragii nec ne, multò minus curat Hippocli-des, ubi sedeat. Cujus animi mei ut specimen habeas, ecce tibi versus protectus ab intimo sensu,

non curam aliam mentis præfatus Ciceronem

Quæ sedo sedeat, quam tibi partem premet.

Nihil

Nihil colosso demit aut addit basis,

Nihil corburnus adjuvat nani statum.

Prætura moeret orba cum Struma sedens

Sella in curuli, Consularis dignitas

Patitur repulsam cum repellitur Cato.

Hæc mea mens est, cum ad illud sincerum ac subtile iudicium momenta rerum examino, sed quoniam consilia nostra etiam ad famam & opinionem hominum dirigenda sunt, serviendumque est populo ac scenæ, non possum nec debeo sine prævaricationis nota aspernari jam pridem promissum munus. Idque eo magis mihi faciendum esse iudico, quod ab amico fidei & minimè mendaci certior factus sum, nonnullos ex ordinariis, quos parum abest, quin verè ex veterum sensu homines ordinarios appellem, palàm asserere & tanquam de Baudio triumphabundos gloriari, frustra me sperare hanc scilicet augustam dignitatem, non quod ausint dicere, nos tanto honori pares non videri, sed quia sacrosancto (si diis ita placet) decreto certus numerus est definitus, idem nimirum qui patriarcharum & Apostolorum, quæ nefas & piaculum sit velse ulterius extendere. Ego verò si iterum istam Camerinam movero, melius non tangere clamo, configam cornicum oculos, perficiamque, ut omnibus patefiant arcana injustæ authoritatis, quam malo more, sine ullo jure, nisi nostra sæcordia & voluntaria servitute per tot jam annos sibi arrogarunt.

Statuta Academiae nullum statuunt discrimen inter ordinarios & extraordinarios, ac ne nomen quidem istud inimicum æqualitati usquam ibi comparet. Tum autem quid in libera civitate inter honestas personas minus tolerabile est, quam collegas dici sine suffragio, senatores sine consilio? quæ quousque ceteri ferent, ipsi viderint, quanquam interdum subit illos tadium & pudor nimiae patientiæ, mihi sanè certum est, non quidem publicam omnium causam suscipere, nullâ vel levi gratiâ singulorum, atroci verò invidiâ quam plurimum, sed huius hominis famam & existimationem non deserre, cujus periculum aliqua ex parte vertitur in hac mora & procrastinatione; compertum enim est multis me pridem hoc saxum volvere. Nullus porro color alius obtendi potest, quam frigidum illud schema, quod supra retuli, de numero lege definito. Sed ego hanc legem sine populi suffragio de nostro corio latam, vitio & adversis auspiciis latam esse contendo, non more & instituto majorum. Adhæc, ut procedat illis, quod volunt, unum adhuc caput summæ deest. Ad hoc, inquiunt, augeat difficultatem ad sciendi quenquam; quia dubium est, egone an D. Trelecius præferendus esse videatur, & ne præteritus contumeliâ incendatur. Ad hanc jocosam litem dirimendam nimis sanè vellem tantum esse optimo virorum Neostadio animi ad exequendam, quantum minarum.

rum. Sæpe enim audiui cum diceret à principio non fuisse has graduum distinctiones, & si sibi bilem moverent, nihil obflare, quò minus omnes fierent ordinarii. Plura lubebat nugari, sed nolui diutius producere eum, qui tibi hasce reddet. Datum Lugduni Batavorum vi. Kal. Sextiles, clō Id. cv.

EPISTOLA XXII.

Joanni Rutgersio Dom. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

Quo tempore mihi redditæ sunt tuæ literæ, eram occupatissimus in scribendis literis ad amplissimum Galliarum Regis Legatum, qui est in Anglia, vel (ne peccem adversus novi Regis edictum) in magna Britannia. Misi eâdem operâ carmen de legibus Bellimontiae domus, quod opinor me tibi ostendisse. Adjunxi & epitaphiolum in obitum filiolæ, cujus honori & memoriæ columnam in æde quadam Londinensi exstruendam curavit. Grata mihi est tua scriptio, nisi quod laudum immodicus es. In quo quidem peccas culpâ benignitatis, sed peccas tamen, & in posterum cupio, ut segrege ejusmodi encomia, quæ mollo modo cadunt in nostram mediocritatem. Interim non possum, quin amem excessum illum amoris & benevolentiae, cujus impulsu talia verba funditis. Optabat olim (ni fallor) Plinius Junior,

T 5

cum

cum attilæ cum laudibus in celum extolleret,
ut ita posteræ vel errarent vel iudicarent. At ego
errorem istum non expeto: recte factis enim
sufficit veritas, & qui falso predicantur, si quid
ingenui sanguinis habent, necesse est, ut recte
conscientia suis ipsi laudibus erubescant. Porro

Falsus honos iuræ aut mendax infamia torret

Quem nisi mendosum ac fallacem?

huic numero aggregari minime studeo, esse
idcirco in amplius etiam, & optimus quisque
gloria ducitur, sed gloria, quæ solido veritatis
fundamento nititur, non errore imperiæ, vel
nimium amantis turbæ. Beatus ille oclernis, ut
vocas, diu mihi quæsitus tandem repertus est:
deferam eum ad typographum. De adventu
meo quis vobis spem fecit, nisi blanda quidam
credulitas ad exemplum Sabinorum, qui (ut
ait verbum vetus) quod volunt somniant? Ni-
hil mei decreti est ante adventum Curatorum
in neutram partem: magis tamen puto fore ut
breui vos inuisam, & album tuum una mecum
feram, si tamen veniam. Literæ, quas hîc in-
clusi, fac ut tuto perferantur & quidem tradan-
tur ipsi de manu in manum, ne eas alius reser-
gat. Idcirco de fiet opera & industria tua
vel amica vel materetæ, quam illic habere
dixisti. Salvebunt à me & uxore omnes tuus
frater, avunculi. Datum Lugduni Batavorum
Augusti Cls. 15. c. v.

EPI

EPISTOLA XXIII.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

ARbitrabar me reducem Dordraci iter per Hagam habiturum. Sed obstitit tempus angustia huic proposito non Stoico, sed ambulatorio, ut loquuntur nostri pragmaticorum pueri. Interea puto tibi curae fuisse rem amici nostri Francisci Petri, neque enim tuum est, nisi confectare, conquiescere. Si quid intererit eum scire, inscribes literas tuas **. Habes egregium carmen, ne fortè tuâ sponte loqui præsumas. Porro autem quid agunt musæ tuæ? nostræ jam exituriunt in publicum, modò id tutò fieri possit. Duplici præfatione studui placare lectorem; sed breviori compendio silere poteram, ne Catoniano scommate excipiar ad exemplum illius equitis, qui culpam deprecari, quam vitare malebat. Nosti os Iambici carminis. Sed non omnes hanc monetam in solum accipiunt. Et cur ego quenquam offendam in nugis? Terreor auctoritate exempli tui, qui præstantissima quæque tua mavis domi asservare liberali custodiâ, quam edere cum cujusquam offensione. Tamen expugnabo tutum illud decretum, ne solus in licentiæ regno luxuriari videar. Vale & nos ama. Datum Lugd. Batav. xxv. Augusti clc lccv.

EPI-

EPISTOLA XXIV.

Cornelio Fander-Myle Dom. Baudium S. P. D.

Hagam-Comitis.

Hesternâ die cum ad te literas perferendas dedissem, nuncio nos perquam lato & optabili compotivit Paulus Merula, nimirum detectos esse triginta Hispanos participes nefariæ illius & profligatæ conjurationis in caput Regis Britanniarum. Mibi quidem jam tum, cum prima scelestissimi facinoris indicia literis ac rumoribus huc delata sunt, minimè dubium fuit, quin mali labes proflueret ex illo.

Nido di tradimento ove si cova

Quanto mal per lo mond' hoggi si spande.

Nec quenquam repertum iri tam prodigum sui, tam venalis animæ, qui talia patrare institueret, nisi magnis autoribus niteretur. Ac licet rebus adhuc dubiis Rex haud absque prudenti ratione edixerit, ne quem exterum suspitione criminis insimularent, tamen, ut opinor, hoc ingenti periculo edoctos, cogitationes se dignas concipiet, aliàs quid superest, quàm ut vitâ & regnis æquo animo careat? Porro sic mihi persuadeo, tali occasionis articulo è re ac dignitate harum provinciarum fore, ut quispiam illo legetur ab amplissimis Ordinibus, qui publico nomine gratuletur Majestati servatæ ex tam immani discrimine. Multò minoribus de causis, sepe instructæ fuerunt magnificæ & sumptuosæ

ptuosæ legationes, Valdè opportuni sunt, tam inopinati casus rebus feliciter gerendis, dum ægritudo est recens, dum in fermento est animus, paulò momento huc illuc impelli potest. Rumor, qui semper aliquid veris affingere amat, spargitur, significatum esse ex parte Regis, Legatis Hispaniarum & Archiducis, ut intra triduum finibus regni excederent. Sunt, qui dicant bellum indictum utrisque; neque nihil, neque omnia credo, sed hoc instar articuli fidei penitus imbibit, caput crimenque malorum esse infessorem ** cum semiviro comitatu, qui scilicet veritus est, ne se parum, hoc esse crederemus, nisi tale parricidium designandum curaret, cui nihil simile tulit ulla gens Pelopidarum. Tum autem nefas est dubitare, quin huic portendo parturiendo ** operam navarint, quâ colluvione non vivit detestabilius hominum genus, nec efficacius instrumentum H. dominationis. Sed modus sit ineptiendi. Illud quod ante jeceram, iterum inculco, videri mihi pro bono & commodo Reip. facturos Ordines, si tali rerum cardine legatio institueretur ad significandam publicam lætitiâ ob salutem & incolumitatem Regis ereptam, velut ex orci faucibus, simul ad impellendum ejus animum, ut spiritus sumat vindices Majestatis, & ultores tam atrocis injuriæ. Nunc illa vana cogitatio mihi veniebat in mentem, si tale quid futurum est, haud facillè quenquam repertum iri, qui

quaffortè melius his partibus defungi possit, quam is qui hoc somnium tibi proponit, nisi ea provincia tibi decernatur, qui cum non ita infansio, ut veniam in certamen dignitatis. Hæc nihil ad interpretationem Taciti facere videntur, sed tamen ex illis fontibus haurimus, quæ & animum nobis faciunt, & potestatem suggerunt ad sublimes spes affurgamus. Est mihi in mundo nimis literatum jam destinatum Regis filio, quo munere non despero, quin me reat admitti in ordinem interioris notæ amicorum; & si mihi Meccenates defint, ipse mihi Mercurius ero: sed si voti res sit, optarem publicâ auctoritate munitus vlam ad ejus patrifque amplitudinem affectare. Vale. Datum Lugduni Batavorum, xviii. Decembris, clæ 19. c7.

EPISTOLA XXV.

Hagani Grotii Dom. Baudii S. P. B.

Hagam-Comitis.

Hesterno mane conveni nostrum Quæstorem, quem lætitiæ datorem appellare soleo, nisi quod tam parvè oleum nobis affunditur, ut vix defæcato animo lætari possimus. Adde quod spes augendi peculii decollavit, certè in aliud tempus prorogata est. Insuper enim ratiunculas ærarioli noui, ne teruncio quidem factus sum gravior ac propensior. Causam hujusce frigoris conspicerè nondum potui.

Fortè offensionis ansam arripuere sinistra mentes. Unde bonæ copiæ frugem sperabam. Nimirum ex literis Illustrissimi Principis, quas fieri potest, ut suspicentur amendicatas ambitiosis precibus per obteptionem & surreptionem, ut pragmaticiloquuntur. Aut quod hoc pacto visus sim eorum viribus indubitare. Mihi omnia prius adminant superi, & quæcunq; oculis hæc aspicit æquis, quam ut ad miseras preces decurram, & votis paciscar, ne mihi infamiæ sit atque invidiæ prodesse bonis communibus, & quâ possum arte juvare studiosam juventutem. Quocirca omnes angustias Spartanâ nobilitate concoquam potius, quam iterum eo nomine cuiquam supplicem. Sed ignosces justæ indignationi. Non enim ut fucus immunis sedere postulabam ad aliena pabula, sed cum spe novi commodi volebam adjungi operæ & laboris accessionem. Hoc si improbum votum est, quid fieri potest nobis ineptius, qui in hoc sudamus & algemus, ut placeamus pueris & declamatio simus? Me quidem tædere incipit hujusce nonnullæ mediocritatis, quam benignâ estimatione amicorum in literis sustinere videor, cum ejus u. v. mihi tantum non interdicit imbellia & ignavitas eorum, quorum curis vigiliisq; committitur, ne quid res nostra detrimenti capiat. Si credunt hunc hominem non imparem fore utrique muneri, qui mihi reliquitur exedendum, quidquid inde tandem existet

existet invidia? Mecum erit iste labor, nec unquam
 in animum inducam placare lividam
 animam, quem virtute relicta, sed assiduitate po-
 tius & vigilantia perficiam, ut vel ultro desinat
 iram, vel agra ex dolore contabescat. Quod
 suavitatem sparserant hac hebdomade, adum-
 bi de rebus ad Academiae statum pertinentibus
 apud vos ob in valetudinem D. Neostadi: mi-
 nus est nihilo. Saltem Quæstor noster tale ni-
 hil inaudivit, quem ista sorte non lugerent, si
 vera essent. Audio quidem quosdam & magis-
 tratu hujus urbis jam isthuc missos aut mis-
 sumiri. Sed ad alia comitia, ubi de publica rei
 forma certamen & deliberatio inibitur, tali
 tempore mentionem inserere Academici ne-
 gotii, præsertim eorum, qui nullum caput ha-
 bent in ordinariorum numero; id foret barba-
 rissimum & solocissimum committere, ne dicam
 pescare in publica commoda. Quis enim ex
 his, qui assident clavo patriæ, serio unquam
 mentem instituit ad cogitandum, & nos ali-
 quod nomenque decusq; in publicis muneribus
 gerere? Tecum hæc liberius exoptulo, quam
 consultum sit apud aures ignaras veræ laudis.
 Novi enim, quam sit tibi generosus & ingenuus
 sanguis, compertumque habeo te hæc nostræ ci-
 tiz flagitia in primis aspernari. Quamobrem
 humanitatis officio adductus, vel forsitan ipsi
 rei mole ac difficultate invitatus non degeam
 patrocinium. Utinam cum virtute fortunam
 exequare

επιλαβὴν παύσης! Et patria dignitas & nos meliori conditione essemus.

ταῦ δ' ἐτέρως ἰσχυρόντο διὰ κακὰ μητι-
αῖς.

Quamquam τὸ τῆς οὐκ ἡμετέρας γυναικὸς καὶ ἐπι-
κρίσεως τῆς μοῖρας ἢ ἐλαχίστη, tamen sæculi
convitium est, quod non ampliora contingunt,
dedi hesternæ vespere * * libellum de quo
ram locutus. Non libuit eo uti gerulo literarum,
quia non possum cum ex animi sententia com-
mendare, nisi sub exceptione, quâ multa con-
tinentur, μάλλον δὲ τὰ πάντα.

Nimirum quod
ἀμφότερα μέγα ἄλγον καταπίπτει. Scio eum de-

dita opera isthuc ivisse, ut ab avunculo * * im-
petret veniam aliò commigrandi bona ipsius
cuius gratia.

Quamquam ejus amicitiam ma-
gnum æstimo, tamen verbum non faciam, unde
confidentiam hanc in pectore sumant impru-
denter adolescentuli, me eos invito servare
vellet, est optimum misericordiz genus est.

ἀλλ' ὡς ἐπὶ Νέρωνι. παρ' ἐμοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι.

Ὅτι καὶ ἡμεῖς, μάλιστα δὲ μεμνησθῆταί τινος, οὐ

δυνάμεθα ἀποδοῦναι. ἄλλων ὅσους καὶ βροτοὶς

οὐκ ἔστιν ἰσοδυναμεῖν. Ἐξέρω καὶ εὐκτα-

ταί. ὡς καὶ ἡμεῖς καὶ τινὲς τῶν ἄλλων.

Δακτύλου ἡμετέρου x v. Februarii c f s

Ἰσχυρόντο διὰ κακὰ μητι-
αῖς.

Mylius. Cave ta-

men

existet invidia? Mecum erit iste labor, nec unquam in animum inducam placare lividam faciem, quam virtute relicta, sed assiduitate potius & vigilantia perficiam, ut vel ultro destinatum, vel agra ex dolore contabescat. Quod suaviorem sparserant hac hebdomade, ad unum rei de rebus ad Academiae statum pertinentibus apud vos ob in valetudinem D. Neostadii: minus est nihilo. Saltem Quæstor noster tale nihil inaudivit, quem ista sorte non lugerent, si vera essent. Audio quidem quosdam & magistratum huius urbis iam isthuc missos aut missum iri. Sed ad alia comitia, ubi de publica rei summa certamen & deliberatio inibitur, tali tempore mentionem inserere Academici negotii, præsertim eorum, qui nullum caput habent in ordinariorum numero; id foret barbarissimum & solocissimum committere, ne dicam peccare in publica commoda. Quis enim ex his, qui assident clavo patriæ, serio unquam mentem instituit ad cogitandum, & nos aliquod nomenque decusq; in publicis muneribus gerere? Tecum hæc liberius exoptulo, quam consultum sit apud aures ignaras veræ laudis. Novi enim, quam sit tibi generosus & ingenuus sanguis, compertumque habeo te hæc nostræ civitatis flagitia in primis aspernari. Quamquam humanitatis officio adductus, vel forsitan ipsæ rei mole ac difficultate invitatus non debeam patrociniū. Utinam cum virtute fortunam exquare

επαquare possis! Et patria dignitas & nos meliori conditione essemus.

ταῦ δ' ἐτέρως ἐβόλοντο διὸ καὶ μὴτι-
σῆς.

Quaquam τὸ τῆς σῆς ψυχῆς γνησιον καὶ ἐπι-
κρίσις σέργε τῆς μοῖρα ὥς ἐλαχε, tamen sæculi
convitium est, quod non ampliora contingunt,
dedi hesternò vespere * * libellum de quo
eram locutus. Non libuit eo uti gerulo literarum,
quia non possum eum ex animi sententia com-
mendare, nisi sub exceptione, quã multa con-
tinentur, μάλλον δὲ τὸ πᾶν.

Nimirum quod
δυνάται μίγα ὄλον καταπίψαι.

Scio eum de-
ditã operã isthuc ivisse, ut ab avunculo * * im-
petret veniam aliò commigrandi bona ipsius
cum gratia.

Quaquam ejus amicitiam ma-
gnizestimo, tamen verbum non faciam, unde
confidentiam hanc in pectore sumant impru-
dentes adollescentuli, me eos invitos servare
velle, etsi optimum misericordiz genus est.

ἀλλ' ἔπειτ' τῷ Νέρωνι. παρρησιοὶ γε καὶ ἄλλοι.

Οἱ κί μελιήτουςι, μάλις αὖτε μύιστα Ζεὺς, σὺ
δὲ πολλῶν ἀντάξι. ἄλλων ὅσων ἐνὶ βροτοῖσι
σιν ἐπὶ χθονὶ σιτὸν ἔδοντες. Ἐρρωσο καὶ εὐπρε-
πῆς, λαμπρὸν φάος καὶ μέγα κύδος τε νεότης.

Datum Lugduni Batavorum xv. Februarii cfs
IO CVI,

Salvebit à me ὁ γνησιῶς Mylius.

Cave ta-
men

men cum eo communices has literas, quas expressit liberrima indignatio.

EPISTOLA XXVI.

Gerardo Fosio Dom. Baudium S. P. D.

Dordrechtum.

QUasi in ipso commoditatis articulo red-
ditæ mihi sunt literæ à spectabili viro ***,
quibus significat sibi esse in animo ac penè de-
cretum, ut filius alibi diversetur, quàm apud
nos. Me quidem perlibente id fecerit, quam
jam pridem statueram bonum parentem per li-
teras aut coram in sermone commonere, ut fi-
lio prospiceret aliud hospitium. Neque enim
ad eum progressionis gradum euectus est, ut
capere disciplinam nostram possit, nec ego
huic rei auspiciatus sum, ut Manliana imperia
& patruī severitatem exercere velim. Sæpe da-
mnavi facilitatem naturæ meæ, sæpe sensi cre-
dulitatis labem, quæ licet irrepat in optimi cu-
jusq; mentem, & argumentum præbeat homi-
nis : ἀπλὴν ἔχοντες τὸν ἴον, tamen minimè
decere videtur nostram ætatem, & quam longo
usu adepti sumus, rerum humanarum experi-
entiam. Non possum tamen desciscere ab inge-
nio, quanquam toties deceptus, quin facile
mihi imponi patiar ab iis, qui multa & præcla-
ra minantur, quo in numero fuit noster **. Is-
ta enim ut à manu tua mitti posset magnidicis
polli-

pollicitationibus spem mihi faciebat adolescentis mox evasuri in aliquem Socratem, aut superaturi laboribus invictum Herculem. Quæ cuncta aerii discerpunt irrita venti. Non hæc ideo queror, quod de ejus indole malè sperem, sed opus est, ut severâ lege contineatur sub incude studiorum, καὶ ὡς λόγῳ, καὶ ἐπὶ ζυγῇ ἀκμῆς. Nosti enim ejus captum, atque utinam tua consilia prudentiæ & candoris plena plus apud parentes valuissent, quam adolescentuli præceptis & immatura prensatio, meæque suffragationis stulta accessio / Potuissem tamen clementi viâ reducere eum ad officii viam, nisi quidam licentiæ alumni pravo sodalitis & praviore consilio benè natas mentes perverterent. Hi recentes à ferula pueros, simul ac pedem in hanc urbem intulere, pessimis imbûunt persuasionebus, &, ut ait Lyricus vates, peccare docentes historias monent: nimirum non esse dignos libertate Academicâ, nisi quibus libeat & liceat nihil eorum agere, quæ velint parentes, quæ flagitet officii munus, & in quæ solemni sacramento adiguntur, qui in eorum ordinem recipi sese postulent. Quasi verò servi sint, qui serviunt officio, cum contrâ legum omnes servi esse debeamus, ut verè liberi simus. Sed ista mysteria non percipit, aut intelligere non vult pravi docilis Romana juvenus. Verum quid me ineptius, qui hîc sine populi suffragio

censuram morum exerceo? Ut eo revertar, unde sum digressus, rectè & ordine fecisset pater, si paruisset tuis monitis, & solidæ potius utilitati filii sui consilium applicasset, quam inspectæ voluntati. ἀλλ' ἵπαι τὰς ἐκ τῆς ἐστὸς ἀνδρείου ἢ εὐβουλίας, superest, ut dispiciatur, quid in posterum è re & commodo adolescentis fore videatur. Mihi prorsus placeret eò remitti, unde nimis maturè dimissus est. Sed quia sinister & præposterus pudor, qui specie falsæ generositatis implet inanimentispectus imperitorum, & moram objicit veris processibus, vix unquam adduci poterit, ut concoquat talem contumeliam, (loquor cum insipientibus) hoc saltem agendum erit, ut alicui cohabitaret, à quo privatim erudiri, & sicubi licentius exeret, autoritate magistratû coergeri possit. ἢ γὰρ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φείνεται βουλὴ. Nisi quid tu doctè Trebati dissentis. De totare poteris cum patre deliberare, nec intercedo, quo minus significes ei meam mentem levato, quod à juu-
 velo, more majorum. Non est, quod timeat, ne in sequiorem partem interpreter, quod à contubernio nostro filium avellit, idem illi author fuisset. Novi porro sinceritatem hominis, in cujus naturam non cadit ulla sinistri ominis interpretatio. Cuperem tamen scire causam intimam hujusce consilii. Si quid sit, quod meæ existimationis interesset judicabis, facias

ME

me queso certiores. Vale, & nos ama. Da-
rum Lugduni Batavorum v i. Nonas Martias
c10 Dec vi.

EPISTOLA XXVII.

Adriano à Blyenberch Dom. Baudin S. P. D.

Dordrechtum.

NON ingratum mihi fuit, quod cum ** egi-
sti, ne literas publicaret, quas olim vir fre-
mente invidiâ magnus Justus Lipsius ad patrem
ejus misit. Laudo factum, nec tamen recordor
me id tibi in mandatis dedisse. Perstat in in-
cepto, ut sermonem tuum audio; sed quia sibi
sumit eam licentiam, ut faciat, quæ sunt con-
tra morem bonorum, contra fas gentium, con-
tra jus humanitatis; faxo dicat se factum, qui
hac in parte causam amici & quondam docto-
ris indefensam esse non patiatur. Non quod
ejus Divas ullo colore defendi posse censeam,
sed interim non est tollenda è vita vitæ socie-
tas, quod faciunt, qui literas, hoc est, amicorum
colloquia absentium, foràs eliminant. Etiam si
multum in concionibus valeat, vereor tamen,
ut hic stare possit. Fervida ingenia plerumque
violentiam naturæ & profundam ambitionem
velare solent præclaro schemate zeli, quod est
everticulum & mantile multarum fraudum:
sed non desunt nobis rationes, quibus sæculo
planum & perspicuum fiet, quid solidum cre-
pet & pictæ testoria linguæ. Latus hic patet

V 3

cam-

campus, in quo vel tardi hominis exultare & luxuriari possit oratio. Quod ait se in consilium adhibuisse viros doctos, (ut eum dicere solitum scribis) eruditorum Deum Scaligerum, mihi quidem non displicet figura rhetorum, qui Deum appellare sueverunt, quicquid in aliquo genere supra invidiam excellit; sed quam hoc conveniat Theologis, qui verba aucupari & effusa per jocum in Idololatriæ crimen malignè sæpe detorquent, ipse viderit. Si olim Deus ille non fuit, ipsi author, imò (ut ipse fatetur, saltem hoc significant literæ tuæ) dissuasor existit, antequam Divæ prodissent in publicum: cur jam idem oraculum non consulit, nisi quod sua cuque Deus sit diracupido? ut ait Nisus apud poetarum Deum. Nam & ego figuratè loqui possum, & fas est peccare exemplo talium authorum. Hortaris, ut illum per literas moneam, non est mihi tantum ab rebus seriis ocii, nec libet dissuadendo magis accendere desiderium editurientis. Si me, qui & coram obnixè hominem rogavi, ne id faceret, & per amicos dehortandum curavi, non habet dignum, quem compellet, ne illum quidem tali dignabor honore, ne tollat longa supercilia. Faciat quod illi suggeret splendida bilis, fragili cupiens illidere dentem. Impiget solido, ut loquar cum Horatio. Non dissimulo, nec unquam dissimulabo, intercedere mihi cum Lipsio, extra causam religionis & libertatis, ob quam

quam publicè bello decertamus, omnia jura summa necessitudinis, quæcum ullo mortali esse possunt.

Nunquam litarunt Gratiis, & ignorant, quid humaniores literæ, quid humanitas ipsa flagitet, qui ob eam rem testatas inimicitias promiscuè omnibus indicendas esse arbitrantur. In eo censu erit non Baudius, quamdiu sanam animi mentem obtinebit. Si tanta prurigo scripturandi & quâcunq; via grassandi ad famam tentat hominis ambitionem: quin audet aliqued seriaz meditationis telum stringere in profligatissimum illum editorem, sacri & horribilis libri, cui titulus **, quo furiosi lucumonis excremento nihil unquam vidi illaudatius, execrabilius, monstrosius.

Deest scilicet hostis, & seges ac materies metendæ gloriæ non suppetit, nisi ex lae & ruina celebratissimi in literis viri, & honorificè à bonis nominandi, tametsi famam suam misèrè decoxerit duplici illâ publicatione Virginum, quibus sæpe incolumi authore lumbi fragiam exoptavi.

Præterito die Sabbathi venit ad me Georgius Tomsonus vir egregiè doctus gente: Scotorum Britanus, mihiq; obtulit recens à se Londini editum libellum, hac, ni fallor, inscriptione; (nam alii utendum dedi) Vindex veritatis contra nefariam sententiam Lipsii de fato, de fraudibus, sacrilegam opinionem de miraculis Idoli Sichemiensis. Opus est sanè non ineruditum, & quod arguat scriptorem multæ lectionis:

nisi quod supra modum modestiæ effervescit, Quo nomine etiam serio reprehensus est ab heroe Scaligero. Magna ingenia difficulter reprimi possunt, sed interim *μὲν ἄγαν τίει* Adversus colluviem nefariam **, qui velut Harpiæ contactu omnia faciunt in mundo, nihil potest esse nimium aut immodicum: sed Lipsius veteribus in rem literariam & in juventutem nostram officiiis meritis est, ut ejus potius misereri debeamus, quam revelare nuditatem. Ita sentio, nec arbitror legem caritatis Christianæ aliter suadere, quicquid dicant improvidi zelotæ, quibus equidem zelum concesserim, *ἀλλ' ἔπειτα γινώσκον.*

EPISTOLA XXVIII.

Gerardo Vossio Dom. Baudius S. P. D.

NE mireris, amicissime Vossi, me superiorem epistolam inscripsisse ***, paucis rem cognosce. Statim ut literas ejus accepi, pro filii ad respondendum, & currente calamo profudi, quæ vides, ea cum viderentur, non evulganda passim, necesse ad caput illius adolescentuli, propositum inter scribendum mutavi, utq; diligendum censui, cujus tibi & prudentiæ tutò talia deponi possent. Non quod verear in causa plena humanitatis reprehensionem cujusquam mortalium, sed tamen nolo animi causâ provocare offensiones. Quod si illis,

illis, (quibus redemptor generis humani legavit pacem, quæ utramq; paginam facit) licet suo arbitrato odisse, quem velint, mihi etiam concedant, ut amem, quem cupiam. Nullus enim liberior est affectus amore, nec qui minus aut imperari possit aut imperio deponi.

Diem unum in his regionibus non viverem, si ea libertas mihi præcideretur. Sed de his tantum est, & fortasse plus satis. Injecisti nuper spem tui adventus, quem avidè exspecto, paciscor quæ, ut rectè ad nos venias, & in hospitio nostro dixerferis, licet inde vocentur adolescentuli parum intelligentes suæ felicitatis.

ἀλλ' ἔφευγες, ἰσχυραίνου. Cotridiè precibus ambiunt, ἀετιφρονες, καὶ οἱς τότ' ἐστὶ φρονήτης, quod licentiæ alumni περιμεινὸς ποιῶσι. Subibit olim forte pœnitentia. Plura non addam. Datum Lugduni Baravorum, xxiv. Martii cloclo cvi.

Eo ipso puncto temporis, quo proficisci solet nuncius, accepi tuas, easque fugitivo oculo lustravi, non licet per angustias respondere, gratias saltem habeo affectui tuo, nec est, quod labores, ut revertatur, qui hinc eliminavit, conferam in eum etiam nolentem & ingratum officia. Sed de contubernio gratiam facio. Lætor eum aliò migrasse.

EPISTOLA XXIX.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagm-Comitia.

Soleo ex levibus causis aucupari occasionem ad te scribendi; quia scio te non indelectari nostris literulis etiam inanibus & nullius rei. Nunc autem cepit me impetus effundendi in sinum tuum fide & prudentiâ spectatum, justam indignationem conceptam adversus ~~quendam~~ ^{quosdam} cujusdam è fratribus, & cur non addo nomen * istius barbari? jam conjicere potes, quem hoc elogio designem. Superiore anno, quum in convivio simul essemus, incidit sermo de magno viro, & nunquam dicendo sine honore, Justo Lipsio. Ille continuo ingenti verborum volubilitate & solutiloquentia, quâ valet plurimum, plaustra conviciorum in ejus caput effundere & palam minitari, se in lucem editurum, quidquid olim Epistolarum misisset ad patrem, virum hac in parte dissimillimum filio. Ad hauc iniquissimam declamationem paucis respondeo, ut meus est mos, ne sacra mensa & hilaritatem epularum conturbarem. Dissuasi lenibus verbis, ne id facere in animum induceret. Rem esse mali moris, & perniciosi exempli, imò contra fas humanitatis. Ille violatas religiones, omnia jura sacra & humana nefario scelere & capitali transfugio polluta queri, nihil vulgare & usitatum ab isto impurissimo

com-

commissum dicere, sed omnia directò peccari in Spiritum sanctum : & qua alia suggerere solet iracundæ fratrum genti speciosus zeli color. Mihi non libuit ulterius velitari maledictis, ut qui didiceram honorificum esse victoriz genus in eo certamine superari. Sed & Hein- sius noster, & quem primore loco dictum oportuit, ocellus & delictum sæculi, Scaliger, quem ipse, de quo mihi sermo est, appellare solet eruditorum Deum, vehementer eum dehortati sunt ab hoc inhumano incepto. Sed, ut intellexi per literas recens ad me missas, omninò ipsi decretum est id facere, & jam pactus esse dicitur cum typographo. Mihi, & ut opinor, omnibus bonis, qui humanitatis jura norunt, hoc tale videtur, ut publicâ authoritate coercendum esse videatur. Sed quia vivimus hic non solum in regno libertatis, verum etiam licentiæ, profiteor polliceorque me publico etiam monumento effecturum, ut authorem, si quid ingenui sanguinis habet, pudeat pigeatque suffragari. Ideò justius mihi concessum iri spero, quod cum mortuis non nisi larvæ luctantur. Jam enim pro certo intelleximus, illud immemorabile dignum ingenium è vivis excessisse, horâ secundâ matutina vigesimo tertio die Martii. Sepultusq; est apud Minervitæ ante D. Virginis altare. Significavit hoc triste nuncium per literas S. infelix avis & *malin xanâr*. Neque enim alias unquam scripsit ad heroem Scaligerum, quam

quam quo tempore magni viri terris erepti sunt,
ut ei jure possumus occinere carmen, quod Cal-
chanti Agamemnon Homericus occinit *ἄλκι-
τον τὰ καὶ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαρτυρεῖται*. Initio

suspectas habuit falsi priores tabulas D. Scali-
ger, quibus tantum significabat Lipsium qui-
dem esse depositæ ac penè conclamata salutis,
sed tamen adhuc vivere. Verùm posteriores li-
teræ dubitationem omnem sustulerunt, ita de-
finiēte omnia & sigillatim indicabant. Quamvis

omnia cadere possint in sacram illam co-
hortem, quæ in homines ab omni pudore &
pudicitia derelictos, tamen non est credibilis
tantus in ullo furor, ut gratis & animi causâ
tam splendide mentiri velit. Ad summam *καὶ δὲ*

πάροικαⓄ: Porro in re mea nihil est actum,
quod quidem sciam, non statui unquam am-
plius tam liberaliter operam meam; & omnem
Baudium devovere publicis utilitatibus, quan-
do mercedis & gratiæ loco video mihi esse sub-
eundas offensiones & tempestates invidiæ, qui-
bus non tantum non cederem, sed contra au-
dientior irem, nisi generosis meis conatibus in-
tercederet *τὸ μεγαψυχὸν καὶ ἀνοδεύσαν τὴν Ἀδελφείαν*,
ut Grotii herois vocabulo designem opti-
mum quidem hominem, sed cui æquè lan-
guet animus atque corpus. Plura volebam nu-
gari, sed *μὴδὲν ἄγαν ἄγαν με τίεσθαι*. Vale vir ex-

imie.

imie, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum,
31 r. Nonas April. cło 15 cv 1.

EPISTOLA XXX.

Gerardo Vosio Dem. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

Non est, amicissime vir, quod ullo modo labores de exquirenda causa, quamobrem alio migrarit **. me non illibente fecit, & patri fortè constitit facti ratio, quæ si conjuncta esset cum aliqua famæ nostræ deprecatione, tum demum cura & sollicitudo tua vel necessaria, vel saltem utilis nobis foret. Nunc autem nihil præter imbecillas suspiciones & inania sermonculorum nos perstrinxit, quæ adeò me non lædunt, ut potius iis utar ad segetem & materiam gloriæ. Solâ recti conscientiam munitus frangere possum minutos istos adolescentulorum rumores, ut à scopulo fluctus eliduntur. Agnosco nescio quid sequius inculcatum esse artificio ejus, de ejus indole antehac optimas animos spes concipiebam. Sed, nihil mihi rerum divinarum humanarumque credas, *ἐάν μοι ἀτυχὴν δοκῇ ἐν τοῖς σπουδαίοις καὶ βαδ-
αλίδι ἐν τὰ τῆς ψυχῆς ἀγέληντα.* Non cupio esse *μάλις κακῶν*, imò vehementer opto, ut fallar, sed multa non solum *ἐμπεία*, verùm etiam *τυμῆα* faciunt augurio fidem, de quibus
coram

coram, ut spero, fabulabimur. Neque enim libenter trahō hanc chordam. Audisti, ut opinor, V. C. Justum Lipsium ē vivis excelsisse, multum detrimenti cepit res literaria, & magnum seculi jubar extinctum est. Integriore tamen fama decessisset, si nunquam rem habuisset cum Divis illis suis virginibus. Non magnoperē nunc repugno, quo minus literæ ejus ad ** patrem edantur, etsi res est mali moris & perniciosi exempli: sed nihil ista ad defunctum, cujus oculis parcendum esse arbitrabar: tamen meminerit, non nisi larvas cum mortuis luctari solere. Raptissimē Lugduni Batavorum
xxi. Aprilis clōlo cvi.

EPISTOLA XXXI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitiæ.

Hesterno vespere ad me venit vir nobilis & veteri amicitia mecum junctus Balduinus à Roon, qui mihi pro certo significavit Bronchorstium heroem & G. F. P. N. hodie aut cras ituros Hagam, ut Curatoribus nostris & socero tuo, qui plus unus, quam ceteri omnes, potest polletque, commendent quendam antehac penitus mihi ignorabilem, cognomine *, ut scilicet locum principem juridicæ professionis impleat, idque sibi compertum ex nobilissimo Stepheno Doula. Mihi etsi parum verisimile videbatur, tamen certissimum habeo neutrum
mentiri.

mentiri. Faciendum itaque existimaui, ut ea de re te commonerem, non quod cuiquam bono & bonis artibus instructo cupiam intercludi aditum ad benè de rep. literaria merendum: sed vix adducor, ut credam hunc novitium terræ filiolum, cujus hæcenus ne nomen quidem fando audieram, parem fore tanto muneri. Quid tum postea? dices, Nunquid ille, qui rem tantam præstare possit, tu es? Equidem mihi non sum tam Suffenus, sed tamen si unquam vestigium fixero in cathedra sanctæ Themidos, cujus sacerdos clueo jam ante annos amplius viginti, perficiam ut luscus inter cæcos regnare videar. Audio Attalicis conditionibus evocatum fuisse à Franckeranis*, hominem editionibus celebrem, sed, quod inter nos pereat, cætera, infelicis ingenii judicii quæ, probum tamen & proborum amantem. Mihi magis libet alium stertere, quam tali genere monumentorum posteris sæculo quæ monstrari. Interim hic limes est & ad nominis celebritatem & ad spem compendiorum. Quam verè effatus est olim noster Lipsius, quosdam famam habere, alios mereri! Nostri ambitio non altius aspirat, quam ut amoliri possit duris regentem in rebus egestatem, quæ mihi pedum viam aperiet cum exprobratione publicæ ingratitude, nisi alia nostri ratio habeatur. Hæc libere apud te quæro, quem scio hæc militiæ flagitia in primis aspernari. Cras, ut spero,

speto, te videbo. Est enim mihi Haga negotium;
unde dolosi nummi spes opima nobis affulget,
sed non occulta die. Vale, & nos ama. Datum
Lugd. Batav. v. Maii cl^o Id^o c^o r.

EPISTOLA XXXII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Iterum ad te veniunt deprecatrices literæ in
ligratiam miseri illius, qui jam amplius anno
vitam agit in carcere, si vita est vocanda, quæ
caret bono libertatis. Commune hoc votum
est omnium creditorum, ut liberetur, nisi forte
unus aut duo ejusdem gentis per cuniculos eam
oppugnant, ut in vacuam possessionem faciant
impetum, quorum inhumano proposito & ca-
pitali fraudi non est subscribendum. Leidensis
Magistratus ferè omnis inclinat in benignio-
rem sententiam. Solus, ut audio, ** paulo du-
riorem & minus exorabilem se præbet, non ali-
am ob causam, ut suspicor, quam quod argen-
teo palpo non est delinitus. Fratrem quoque
oviri amplissimi soceri tui ferant inclementius
efferi adversus totum hoc genus Danistiarum,
quod quidem improbum esse non diffiteor &
ab omni Christiana caritate aversum, sed
quando ita mores & tempora sunt, ut concessio
malo civitates carere non possint: hæc
æquum est novæ & intempestivæ severitatis ex-
emplum

emplum statui, cui jam pares non sumus. Si removeris communem invidiam, qua merito laborat tota natio foeneratorum, de hoc reo liquet mihi affirmare, haud facile repertum iri hominem minus versutum, magisque pro captu suo propensum ad colligendam bonorum gratiam & sublevandam tenuiorum fortunam, dum fata Deusque sinebant. Atque adeo (sed rogo ne dispalescat hoc horribile secretum) mihi ante istam calamitatem opportunissimo tempore auxilium tulit, ut præter illud latissime fustum jus officii ac necessitudinis, quo homo homini propter consortem naturam prodesse debet, etiam peculiari lege devinctus sim, ut ejus causam laborem, ne crimine immemoris beneficii caput adstringam, quo nihil pejus terra crearet. Ut omnia quam acerbissime augeantur in majus, nihil ei magis vitio verti potest, quam quod parum diligenter rationes confecerit, & nimis bene sperarit de patrimonii sui viribus, tum autem facilitas fide jubendi præcipuus fundus est calamitatis & potissima mali labes, quæ hominem ad incitas redegit. Interim cum sub præsidio fidei publicæ transegisset cum creditoribus, & nihil hostile merueret, oppressit eum improvisa tempestas missa à consensu Provincialis Curiae. Equidem suspicor, nec sine probabili causa non aliunde proficisci tantam odiorum acerbicatem. Si aut hunc captivum, aut ejus affinem, quem per contumaciam con-

X

demna-

demnarunt, in ipsorum manus incidisse contigisset: nunquam incolumi capite dimissi forent. Nescio quæ implacabilia Edicta Cæsaris obtenduntur, quæ non magis unquam in usu fuerunt, quam illa lex horrendi carminis, qua Decetviri concedebant creditoribus, ut debitoris, qui non esset solvendo, partes secarent, & quidem cum hac ridicula clausula; *Si plus minusve secuerint, sine fraude esto.* Non fuit necesse obrogari tam immanes & barbaras editiones, quas usus nunquam approbavit. Sed hujus causæ longè diversa est ratio: nam, ut dixi, universi creditores hoc agunt, hoc vovent & exoptant, ut alter eximatur è vinculis, alter veniam ab optimo principe, aut amplissimis ordinibus impetrare possit. Obtundor quotidie creditorum ipsorum precibus, ut te, apud quem nonnihil meam gratiam posse persuasum est omnibus, exorem, ne miseris hominibus auxilium humanæ commendationis denegare velis. Sed hoc tempore tantum preces meas interpono pro captivo: alter ille qui incertis sedibus vagatur, forsitan, ubi commodum erit, utetur etiam me sequestro, ut beneficia beneficiis cumulare non graveris. Neque enim tutum est cessare in officio benè merendi de hominibus, si non hominum causâ; saltem humanitatis. Vale, &

nos ama. Datum Lugduni Batavorum, viii. Mali cło 13

CVII.

EPISTO-

X

EPISTOLA XXXIII.

Cornelio Vantier-Myle Dom. Bandini S.P.D.

Hagam-Comitis.

Est hoc ingenium sollicitudinis, ut nunquam sibi acquiescat, nec, nisi perfecta res, studium intermittat suum. Id adeo experior in optima sceminarum uxore miseri illius captivi, quæ hoc mane summis precibus mecum agit, ut cæteris officiis adderem cumulum, & quæ per literas orarem ac venerarer, ne grave tibi sit adhuc, piam operam impendere marito ejus, viro minime omnium malo, cujus nullum in vita majus crimen exstat, quam quod plusculum æris alieni contraxit, innatâ hominibus bonâ spe rerum suarum, & facilitate suscipiendi alienas obligationes. Interim creditores in eandem curam incumbunt, ut liberetur e carcere, ne majori bolo tangantur, si nemo sit, qui negotia curet. Video per cuniculos hoc agi per nonnullos ejusdem nationis & factionis homines, ut quibus istis mortalibus (quorum unus deserti yadimonii damnatus incertâ sede divagatur, alter certam sedem, sed in carcere, habet,) omni spe reliquâ everfis ipsi in eorum locum invadant, cui malitiæ non est indulgendum, sed potius acriter resistendum. Placabiliores effecti sunt ii, qui plumbeas iras gerebant, e quorum numero in primis erat **, qui si (ut hoc obiter adde) recordaretur deliquia juventutis suæ,

quæ tanta fuerunt, ut populo viritum potuerint
dispertirier, juxta jocum Comici, minus se in-
exorabilem præberet humanis erroribus. Sed
ita natura comparatum videmus, ut nemo sit
ad veniam dandam tardior, quam qui eam sæ-
pius meruit. Nunc hoc sibi persuadet bona mu-
lier, cujus officiosa postulatio me ad scriben-
dum incitavit, hoc aut crastino die rem ex ani-
mi sententia successuram, si columen Patriæ
nostræ, & vindex publicæ libertatis, focer tuus
causæ piæ, & (ut verbo J.C. utar) miserabilis
meminisse dignetur. Quod ut faciat etsi suâ
sponte satis incitatus est, tamen, ne multitudo
negotiorum cogitationem ejusce rei suppri-
mat, communiter te rogamus, ut captato com-
moditatis articulo virum admonere ne grave-
ris. Nam nisi confit ante adventum Legatorum,
aut occisa est res, aut in longum tempus prola-
tabitur. Eadem operâ per genium humanitatis
te adjuro, ut ex Præside cognoscas, an aliquid
spei sit reliquum causam Germani illius & no-
stram ante festum Pentecostes terminatum iri.
Nam nisi hoc fit, quid cesso lamentari funus
trecentorum florentorum, qui mihi in mundo
parati erant? Porro soli quatuor aut quinque
dies fasti supersunt, itaque non diu animi pen-
debo, Spemq; metumq; inter dubius: tamen si
fortè jam scis quid sit futurum, pergratum mi-
hi feceris, si huic qui tibi has tradidit, significes
me, aut periisse, aut divitem fore. Nunquam in-
opor-

oportuno tempore veniet ad Larem nostrum. impurus iste Plutus, sed tamen nihil fieri posset oportunius, quam si nunc supplementum aliquod rei nummariae nobis obveniret, ad instruendam bibliothecam Bartholis & Baldis, cum quibus mihi deinceps colenda erunt jura propinquioris amicitiae. Sed dudum abutor tuâ dignitate, quod sic licenter nugor. Vale,
Datum XXI. Maii, clō Io CVII.

EPISTOLA XXXIV.

Correlio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

PRAETERITO die Jovis eram in solennibus epulis trium Medicinæ Doctorum recens adlectorum in eum ordinem. Proximè mihi affidebat collega **, qui sollicitè quaesivit ex me, quænam essent mollissima tecum sandi temporis, quis rebus dexter modus; quasi scilicet esses

Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.

simul etiam rogavit, ut, quandoquidem in sermone jeceram me die Sabbathi isthuc iturum, se tibi commendarem: quod prolixè, ut adsolet in convivio, & sicut meus est mos illi sum pollicitus me curaturum. Quin & ipso mane, quo te conveni, subjeceram istud mandatum, & receptum officii munus memoriae meæ: sed nescio, quâ supinâ oblivione factum est, ut ne verbum quidem ea de re fecerim. Sensi proti-

X ;

aus

nus latam negligentiae labem, quam hoc ipso temporis articulo ad me venit rogitans, cequid fui meminissem? putuit fateri culpam, itaque fiducia tuae facilitatis fretus haud dubitavi corripere in latebras subiti mendacii, quod tamen valde abhorret à naturae meae generositate: retulique me causam ejus egisse diligenter apud te, & id ex parte tua renunciavi, quod moribus tuis maxime consentaneum esse judicabam, nempe te non immemorem vivere antiqui convictus. Est illi in animo tibi & collegae tuo D. Marthenesio dedicare librum à patre conscriptum, & antehac ineditum. Nunc illud te supplex oro, ut si forte te alloquatur, antequam rursus ad vos eam, non deprehendat me mendacem: si quid praeterea benignius addideris, id humanitati tuae referam acceptum. Ignoscas confidentiae nostrae, nec indigne feres ingenuam turpitudinis confessionem, non heic sita sunt fortunae publici status, ut in flagitiosissima & impudentissima *Swegdonia* **, quae non potuit habere aliud propositi, quam evulgationem arcanorum nostrae reip. Res heic mirifice exagitur, non solum vulgi rumoribus, sed eorum etiam, qui muneribus administrandis praesunt. Nec expiatur crimen, quod à picatis manibus reglutinavit ingentem illum bolum: si sperasset fore clam, horribiliori silentio per eum obfignata res esset, quam quo mysteria Cereris aservari consueverunt. Porro in talibus cunctatio

uo vel ad momentum probationem habet im-
piae molitionis, & ut cum Tacito meo loquar,
qui deliberant, desciverunt. Sed improbi istius
capitis, & totius prosapiae pudet pigetq; , cui si
supplicandum est, ut musae nostrae liberalita-
tem Ordinum elicere valeant, malim aetatem
agrorare, quam esse tali salute sanior.

Dii meliora piis, errorumq; hostibus illum.
Vale vir observande, & nos ama. Dabantur
caputlugae, xxii. Julii. cl. l. cvii.

EPISTOLA XXXV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

Spero me proximo die Saturni ad vos rever-
surum Musis comitatum, sed non Homo-
rum. Interim honesta cum fiducia gloriari pos-
sum, ex eo tempore, quo fundata est haec Aca-
demia, forte nullum opus in lucem exiisse,
quod clariorem famam longe lateque disperget.
Utinam non esset conjuncta cum multorum
praepotentium offensionibus! Sed ut prudenter
me admonuit noster Magnus, aut initio plus
providendum erat, aut nihil non audendum.
fuit, postquam semel aleam jacere coepus sum.
Si quid unctius ab Ordinum largitate in au-
thorem redundabit, id ex magna parte tuis no-
minibus imputabo, cujus amor & benevolen-
tia praecipuus est fundus meae felicitatis. Cate-
rui enim in animo his Augustalibus feriis.

transfretare in Britanniam, ut Regi φιλομέσῳ
& filio ejus offeram donarium, ne fraudem fa-
ciam legi Persarum, quæ vetabat principem ad-
ire sine munere. Ibo iis opibus & copiis instru-
ctus, quas secum magnanimus Bias portabat,
quum ejus patriam cepisset hostis, & nihil reli-
qui fecisset victis. Tamen si amplissimi Ordines
aliquid huic mortali mandare dignarentur,
quod nostra vox deferret ad aures Regis,
fortè nihil admitterent, cujus eos poenitere pos-
set, & mihi tum gaudio tum honori esset reip.
causâ legari, nec Baudii negotium omittere.
Quis istud vitio verteret mihi, quod à veteribus
Romanis toties usurpatum est, etiam cum fru-
galitas & sancti mores florerent? Quis enim
ignorat rerum privatarum causâ legationes li-
beras & ambiri solere & impetrari? Si ea de re
serio cogitationem susceperis, & Atlanti no-
stro socero tuo causam istam diligenter com-
mendaveris, non deerunt speciosæ rationes ho-
mini ad excogitandum solertissimo, ad perfici-
endum maxime actiuoso & efficaci. Sin frustra
mecum hæc blanda somnia meditor, ibo à me
legatus, tanquam aliquis non degener incola
mundi ad alium civem ejusdem civitatis. In-
duam frontem Stoicam, & si rex est, qui rectè
facit, regem me esse opinabor rege Persarum
augustio rem, salvo tamen suspectu majestatis,
ne sæculo ludibrium debeam, si sapere postu-
lem supra, quam mores publici patiuntur. Hæc
libe-

liberius locati sumus : vellem tamen ut hæ nugæ ferio me voti compotirent. Vale. Datum Lugduni Batavorum VIII. Kalend. Sextileis, clō Id cVII.

EPISTOLA XXXVI.

Cornelio Vander-Myle Dem. Baudini S. P. D.

Hagam-Comitia

Cum hic honestus juvenis εἰς ἔχατα φιλομαθὴς καὶ εἰ μέγιστα πολυμαθὴς unus ē convictoribus meis, iter isthuc haberet, una fidelia, quod ajunt, duos parietes dealbare visum est mihi : nimirum ut eadem operâ & cum humanitati tuæ insinuarem, & simul refricarem, per literas memoriam cupiditatis meæ & ambitionis, ut opinor, non reprehendendæ, quam penes fidem taciturnitatis tuæ deposui, cum postremò tecum sum locutus. Omnino propediem futurum auguror & spero, ut mihi sit proficiscendum in Galliam, ad cernendam, si qua fata sinant, hæreditatem mille aurcorum. Quanquam hæc etiam incerta spes satis idonea & gravis causa est homini meæ sortis ad iter istud instituendum, tamen amicitia tuæ & gratiæ fiduciâ fretus videor mihi non improbus aut nimius voti, si sperem te adnitente posse interea subnasci occasionem, ut illuc publico nomine legari queam. Nihil magnificentius de me loquar, sed tamen animo imperare non possum,

possum, quin liberam vocem effutiam. Quid est qua in re nobiscum sit comparandus is, qui per tot annos eam Spartam administrat? nisi quod Joves habuit magis propitios, & potior est hoc tempore nutus fortunæ, quam sapientiæ cadus ad obtinendas dignitates? Et si conspectiore loco est, tamen non adeo me famæ poenitet, ut ab eo me dignitate & verâ laude superari existimem. Illum oblivio manet, nos fortè loquetur posteritas, & est in manibus monumentum, unde spem ejusmodi sperare possim. Non irasceris, ut spero, justissimæ indignationi meæ, sed, si benè te novi, facilem veniam dabis, quippe qui fortè non minus, quam nos hæc militiæ flagitia asperneris. Vale. Datum funestâ die Bartholomæi, clō Id̄ evii.

EPISTOLA XXXVII.

Viro Nobili Dom. Baudino S. P. D.

Lutetiam Parisi.

Serius, quam opinabar, ad te venit editio nostrorum poematum, quia sperabam me ad vos iturum hisce feriis Augustalibus; sed opinionone diutius hæsi in hac insula, idque sine ullo moræ pretio, nisi quod sumptu & periculo meo didici, quam sit parum prudens consilium insistere famæ, & fidere Regum liberalitatibus. In posterum cautius mercari discam, nec incertam spem præsentis pretio emam. Interim fruar hoc solatio, quod vix hac virtute, sterili ætate.

ætate, reperietur quisquam, qui in eo genere plurè præstabit : cujus rei incorruptiores testes erunt, & nati natorum & qui nascentur ab illis. Nunc liberatus editionis hæc molestiâ, decrevi gravioribus studiis animum intendere, & poetæ nomen, quod nescio quâ ostentatione traducitur, meditentis civilium quæstionum obumbrare : non quod carminum gloriam aspernandam putem, sed tamen pars sapientiæ est futere cum insanientibus, & seculi moribus morigerari. Necesse est, ut ostendam me in alio disciplinarum orbe non esse hospitem, aut ludibrium auditoribus debeam : quippe cui nunc duplex sparsa est ornanda, Juris nimirum & Historiarum : quam si non re & facultate tueor, saltem feliciter cedit temeritas, & assequor studia multorum, quibus conatus nostri non improbantur. Præbitor Amphitheatri per me ad ravim clamet licet, vix possum adduci, ut ceritum & lymfatum istud caput dignum æstimem indignatione ; ne tamen se præteritum esse queratur, bis terve à nobis obiter perstrictus est. Alter ille alastor Scorpis, quo fœdus monstrum Sol non videt, exterminari debet è finibus humanæ naturæ, aut culeo insuendus est, tanquam publicus optimi virorum parricida. Non potest illum noster heros deprimere, quin extollat : hoc n. agit, ut gloriosis inimicitijs inclarescat furcifer omnium bipedum nequissimus. Contemptu & silentio puniendum censeo :
tamen

tamen *ἡμεῖς* *ὑμῶν* aliquod telum lucubrationis in eum acuit, ne taciturnitas speciem consentientis præbeat, ut sunt plerique mortales proni in sequiorem suspensionem. Initio aliquantum animi sese angebat ob tam impotentem & effrænam audaciam, nunc erectus amicorum monitis, & suâ virtute atque innocentia fretus, nebulonem habet pro oblectamento. Sed me talium vomicarum pudet pigetque; magis mihi curæ est, ut proborum benevolentiam candore & ingenuitate demereri possim, quam asperis dictis scriptisve infectari sacros atq; intestabiles authores, quorum maledicta, ut ait noster Tacitus, spreta exolescunt, si irascaris agnita videntur. Vale. Datum Londini xxvii. Augusti clo lo cvii. stylo veteri.

EPISTOLA XXXVIII.

(Constat tota Epistola ex Jambis.)

Κωνσταντῶς ἀποφῶν ἰ ἀδελφῶν Βαυδίου Ὑγιῶν
χαίρειν οἷς τιμωμένοις Γεντίῳ.

Hagæ-Comitis.

Secundus ille qui mihi cognatus, ut scis, & ære dives olim, nec fide fuit minore: non Apostolicam fidem loquor, sed illam quam Crachapages colunt. Qui non adorant nec putant quenquam Deum, præter Monetæ numem & Plutum patrem. Sed ut revertar ad Secundum, ut coeperam, is est redactus penè nunc ad inci-

incitās. Nam filius, quem sapere credebat pater, plusquam Thaletem prædicant Milesium, bono Chremeti jecit ingentem bolum, non aleā, non Venere, non luxu gulæ, sed credulā spe captus indignis modis, ab inclyto nepote Vanderhagio. Quo nemo tempestate nostra doctius corvos hiantes ludit & ducat dolis: ni Moucheronem fortè compares planum isti tribuno vapulari: sed nimis longè petitis te moror sermonibus, venuste Crōti: rem tibi paucis dabo. Secundus ille dives olim nunc egens, reposcit æs, quod mutuum dedit mihi, quum re fideq; provocabat Attalum magnosque reges, & colore scilicet hoc utitur, quod ex relatu testimonii gravissimorum comperiisse se refert mihi Euclionis esse thesauros domi, quos à Britanno Rege pro poematis velut è sepulchro aut promptuariā penu exenterarim, sed vafre telem malus, ut creditores debito evertam meos. Ridebis hæc, an potius indignaberis? id jam mihi restabat Edili novo præbere ludos, atque differri jocis per ora plebis: hoc tamen fruor lucro, quod & monarchas habeo debendi reos. Sed ista scite factulus negat meus, qui cum Catullo plenus est araneis, nec in solum spes inanes accipit Danista, quod scis esse pessimum genus mortuum, sed unus e tota tribu sejunctus esse postulat Ferrerius (καὶ γὰρ Πλάτωνας διὸν ἐξείρεται) pro quo mihi tot evocati milites, tot evocari

cari milites, tot bella sunt pugnata, nec facti piget. Tamen colonus carceris diu fuit, ut ipse nosti, & nunc abesse cogitur, aut exulare, ne figurate loquar. Porro ede sodes, o poetarum decus, quid esse facto censeas opus mihi. Quod si optionis indigere rem putas, nec explicare solus hanc litem potes, tibi advocandum suadeo Borelium, *ὅς οἶδε πολλὰ καὶ παλαιὰ, καὶ μάλα πᾶσι, νόον τε καὶ πόλιν ἀνδρῶν ἰδόν.* Ut quondam Ulysses ille Laerta satus, quem dia nobis mens Homeri protulit exemplar utile & salubre, quid queat, virtus, sagaxq; pectus haud cedens malis: Huic fide, si quid ritè curatum voles. Nam Regis uti munere arbitri, foret nimis superbum, quamquam in ære sunt meo Reges, nec amplius esse Satrapis minor te fretus audet gloriari Baudius. Sed ille ***** ecquid videtur exsoluturus fidem? ecquid Dianæ studia permittent, ut Phœbo vacare possit, & nostras velit respicere Mufas? sic opinor, si studet famam tueri, quæ per orbem clarus est. Ajunt enim, qui propius observant virum uno ore, nullum vivere in terris caput, quod largitatis laude conferri queat cumi **. Experiri gestio, rumor ne mentiatur, an verbum ferat. * imbre totus aureo scatens dimissus, atq; in * terram brevi redire iussus, non inanis author est, quantopere Princeps ille literas amet & literatos, in quibus non infimum parare nomen tuq; egoq; possumus, ni vana metitillat assentatio, quæ veritatis lumen obscurat solens.

solens. Sed cur, quod ante deprecari coeperam, te radiosus demoror sermonibus? huc tota summa tendit, hoc in cardine fortuna, spes omnesq; nostrae sunt sitae. Secundus ut se comitor flecti finat prece aut favore, ne petaces literas ad me remittat usque, donec in vado sit constituta lis Stapelionidae. Quod obtinere spero, cis paucos dies. Sic auguratur animus; interim iubet κενταὸς ἀνδρῶν ἔ, καὶ τῶν βαυδῶν τῶν χαίρειν, πομπὰ, καὶ τῶν Σαύπτιον. VII. Octobris. Cl. 19. C. LI.

Hæc sunt vanæ nuge, non enim mortalia.

ERISTOLA XXXIX.

Cornelio Quincto, Mylæ Dom. Auidius S. P. D.

Magam. Comitia.

Habeo illud commune cum M. Bruto interfecatore Cæsaris & ultimo Romanorum, Quod cupio, vehementer cupio. Quapropter ut primum ex sermone veteris amici & fortissimi ac liberrimi civis D. Rielii proposita mihi spes est de adipiscendo munere Historiographi amplissimorum Ordinum, tanta me cura cupiditasq; incessit, ut ex quo à te discessi, somnum non viderim. Nullo remedio efficacius sanari posset tertiana febris, quæ hesterno die tertium me invaluit, quam si ea conditio nobis obveniret. Et sane si secluso patriæ aut necessitudinis

respon-

respectu Domini nostri, quorum fidei custodiaque concredita est dignitas publica, circumspicere velint, quis ex universo ordine literatorum eo potissimum honore sit dignandus: non spero, sed confido, neminem nobis prælatum iri, quod ex honesta potius fiducia, quam cum arrogantia dictum esse cupio. Si quisquam est mortalium, qui dignâ æstimatione horit & possit prædicare ingenium sine exemplo summum, & majus capto pene hujus sæculi, in eo censi nomen inprimis profiteor meum: quin & ejus amor tantum tribuo, ut quanquàm ex lege etiam benè ordinatæ caritatis quisq; sibi est proximus, tamen falcem in ejus messem immittere nolim. Sed quod tamdiu hec verbum quidem eade re tecum fecerit, magno argumento est eum aliò petitionis suæ scopum direxisse. Si communi famæ tutò creditur, omnibus ferè persuasum est eum ambire provinciam**. Habet ingenium flexibile & sequax in omnes partes, nec ullum officii aut dignitatis onus est, cui ferendo par non sit, ætas sola ei obest judicio hominum imperitorum, qui virtutem annis & opacitate barbæ metiuntur: at meo sensu nihil est, quod ei magis suffragari deberet, quam quod in limine juventutis æquat prudentiam & maturitatem virorum, usu atque ætate profectissimorum. Si talis homini sparsa contigerit, vix erit ut in tantis occupationibus justum tempus elargiri possit scribendæ Historiæ, quo
munc-

munere nullum magis arduum ac difficile arbitrantur homines, qui suis pretiis momenta rerum ponderant. Nam Tragoras, & similes nugæ mortalium.

Quos gignit quoties voluit Natura jocari,
nunquam per somnium imaginati sunt, quid sit primum clavum pangere in ædificandis rerum gestarum monumentis. Illud enim non mediocre momentum adferre debet Bandio ad subruendos cumulos & competitores, quod nostræ professioni labes inferetur, si alius vi, clam aut precario eam possessionem invaserit, non quin palma in medio posita sit, & unicuique concessum esse debeat ingenii sui vires periclitari cum spe bona posteritatis demerendæ, sed, hoc volo, non faciliè quenquam repertum iri, nec æquum esse cæteris paribus alium admittere, qui nobis publicè anteferatur. Ut paucis mentem meam circumscribam, si * vehementer cupere animadvertes, causæ nihil dico, quin herois vota suffragio tuo juves, etsi pro me facit prærogativa ætatis, & diuturnior experientia rerum humanarum: sin ambigere senties, poteris sine ejus offensa gratiam tuam justæ ambitioni nostræ impartiri. Quod ut facias, & quidem citò, ut muneri accedat gratia celeritatis, etiam atque etiam te rogo. Tibi in solidum debebo, si voti metam attigero; cujus obtinendi certissimam spem concipio, si totum Mylium in fungendo candidatorio munere pro nobis

Y

exse-

exserueris. Illud periculo existimationis meae
recipio, nunquam fore ut te delati muneris, me
recepti tædere possit. Vale. Datum Lugduni
Batavorum, VIII. Octobr. clō 15 cVII.

EPISTOLA XL.

Cornelio Vander-Ayle Dom. Baudium S.P.D.

Hagae-Comitis.

PEndeo animi, quorsum tandem evasura sit
nostra expectatio. Quaquam & amicitiae
tuae fides, & nonnulla nostrarum virium fidu-
cia bonam spem portendunt, tamen ut est in-
genium sollicitudinis semper prouum ad si-
nistras suspiciones, vereor ne praesens aliquis, &
diligentior in ambiendo, nobis anteponatur.
Sum enim admonitus ab homine amicissimo
Scriverio, quicum solo petitionem meam com-
municavi, alios esse, qui sibi hanc provinciam
praesertim à Geldris spondeant. Nam illis in-
primis erit opus Historiographo; quaquam-
enim D. Bielius in ea opinione est, ut existimet
ultimam ab optimo Merula manum operis esse
impositam: tamen certius mihi de veritate
constat, & (quod pace defuncti dictum sit,
quodq; inter nos pereat) non arbitror ea, quae
summâ diligentia composuit, tali ordine, sty-
lo, & iudicio esse digesta, quin successoris dili-
gentiam industriamq; desiderent, ut cum ho-
nore seculi pro dignitate rerum in lucem exire
possint,

possint. De Grotio constans hic fama est, cum designatum iri Advocatum Fisci : quod si fit, abunde erit, qui ætatem suam exerceat, ne novam molem negotiorum sibi accersat. Puto jam ad vestras aures pervenisse rumorem turbellarum, quas die Lunæ præterito studiosi excitaverunt. Inter alios & ipse sum explosus, non malevolentia cujusquam ; sed quod ita decreverant neminem excipere. Causa prætenditur, quod à vigilibus duo ex eorum ordine graviter vulnerati sint, alter etiam peculio spoliatus, quod habebat in zonula. Nunc omnia pacata sunt ; sed querelæ differuntur in adventum vestrum, qui utinam me desiderii voti que compotem efficiat :

Hoc precor, hunc illum nobis auro a nitentem

Luciferum roseis candida portet equis.

Vale. Datum Lugduni Batavorum x. Octobr.
clō 15 cVII.

EPISTOLA XLI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam Comitib.

Scribo hæc æger corpore, sed animo vegetus & erectus ad vindicandam seculi gloriam & demerendam posteritatem, cujus rei potitundæ præclara sese occasio ostentat, si spem nostram insigni favore complecti fueris dignatus. Nec ideò injuriam feceris maximo juvenum*, qui tam diuturni silentii continuatione

X 2

satis

satis declarat se ab isto munere prensando destituisse, nec tam aversus est ab amicissimo capite, ut sibi decessisse arbitretur, si quid honoris aut emolumenti nobis publice obtigerit. Ego si fortunarum mearum angustiae paterentur, vel gratis paratus essem hoc patriæ largiri, ut res æternitate dignissimas, quæ nostris temporibus gestæ sunt, ab oblivionis injuria vindicaret. Sed cura rei familiaris & nummaria difficultas me admonet vel cogit potius, ut precibus & suadâ experiar, quantum apud te principem amicorum possim. Itaque si quid unquam meo rogatu adductus faciendum esse existimasti, nunc illud est, quum in æternum possis nexu mancipioq; tuum facere virum non indignum, cujus publicè ratio habeatur: atque in solido locare, si quid est in rebus humanis solidi, fortunam amicu! Quamquam non dubito, quin pergratæ sint tibi meæ literæ, tamen subinde vereor, ne importunitate offendaris. Sed habet hunc morem sollicitudo, ut nunquam acquiescat nec sibi satis faciat, nisi re consecrâ. Quapropter si cum hæc epistola te deprehender nondum sermonem habuisse cum præstantissimo *, non erit necesse, ut eum facias consilii nostri certiores. Jura vigilantibus scripta esse Scævola noster testatur. Imputet suæ taciturnitati, quod Baudio Historiarum professori jure accessionis munus Historiographi obvenierit: nec prælatum me sibi putabit quisquis illud expendet,

pendet, cum in petitionis campum non descendisse. Vale *mearum Grande decus columenq; rerum.* Scribebam tertianâ febre afflictus, & quidem ita, ut antequam destinâram, manum de tabula tollere cogar. Lugduni Batavorum, x. Octobris, clō 15 CVII.

EPISTOLA XLII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

IAm quantum eandem cramben recoquo, teq; per Musas & omnia sacra humanitatis obtestor, ut aut totis gratiæ suadæq; tuæ viribus adjuves honestam ambitionem nostram, aut saltem ignoscas impatienti desiderio. Scripsi tibi jam ante, meum ingenium congruere cum virtute & generositate M. Bruti, qui nihil mediocriter cupiebat. Habet hoc omnis erecta indoles, quum aliquid sperare cœpit, non potest, nisi aut confectâ re, aut prorsus deploratâ, studium remittere.

Me si fata meis paterentur ducere vitam,

Auspiciis, & sponte mea componere curas,

non aliud quærerem senectutis oblectamentum, in cujus vestibulo jam versor, quam munus atq; officium scribendæ temporum nostrorum Historiæ, quibus res memoratu dignissimæ contigerunt, quales vix ulla vidit ætas. Si tuo beneficio voti compos evadere possim, (nam

Y 3

omni

omniñò persuasum habeo, nihil esse tam arduum, quod te adnitente perfici non possit) efficiam ut seriò tibi gaudeas, & seculo gratuleris ad exemplum Alexandri regum maximi, qui quam in Sigæo ad Achillis tumulum constitisset, fortunam ejus magnificè prædicavit, quod tam eximium virtutis suæ præconem invenisset divinum Homeri ingenium. Absit ut me cum tanto heroe comparem, sed si campus derur, in quo tota vis industriæ nostræ decurrere atq; exspatiari possit, non despero, quin ad antiquitatis gloriam conatus noster publicâ liberalitate sustentatus proximè accessurus esse videatur. Quod si eidem Regi Alexandro curæ fuit:

— *ne quis se præter Apellam*

Pingeret, aut alius Lysippo duceret æra,
ne scilicet promiscuis commissionibus honores ejus vulgaretur atque obsolesceret: quidni Ordines amplissimi providere debent, ut alicui præstantissimo sentiendi ac eloquendi magistro tam honorifica Sparta demandetur. Audeo enim fidenter apud te dicere, quod ipsa res loquitur, hæcenus Belgis absuisse idoneum Historiæ conditorem, et si plurimam eam rem aggressi sunt, quos tenebat insatiable scribendi cacoethes. Non est fas piùmq; detrectare mortuis, nec mihi libet cujusquam industriam, licet parum felici auspicio susceptam, insectari: sed quia, penes te tuto deponere possum etiam temerarias cogitationes meas, velim ut memoriæ tuæ

tuae subicias eos omnes, qui aut jussi, aut sponte sua animum ad scribendam historiam appulerunt, facile intelliges, quæ tua est judicii solertia & sagacitas, quam parum instructi fuerint iis partibus & artibus, quæ ad ædificandum ejusmodi opus desiderantur. I. M. homo semper in forense pulvere volutatus, sed ab elegantiori doctrina imparatus, hanc provinciam insolatium amissæ dignitatis accepit, & ad breve tempus administravit, sed (ut conjicio, nunquam enim inspiciendi libri copia mihi fuit) non admodum bono eventu. De * filere malim, tum ob morum candorem & eximiam viri sinceritatem atq; innocentiam, tum ob singularem observantiam, qua vivum colui & mortuum vereri debeo: sed quoniam coepi jam transilire lineam pudoris ac verecundiæ, non possum, quin dicam eum inæqualitate styli & intempestivis digressionibus mirum in modum Historiæ majestatem læsisse. * Supplere potuisset aliquando hunc defectum, nisi eum immatura mors terris eripuisset. Bonum * omnes confiteri coguntur, fuisse hominem indefessi laboris, & infinitæ lectionis, sed ingenii admodum sterilis, & cujus dictio circa verborum minutias anxie curiosa nihil minus promitteret, quam legitimum scriptorem rerum gestarum. Tragoræ nomen non est inter seria commemorandum, nedum ut claris nominibus intexendum sit. Ordines amplissimi suo arbitratu liberales esse possunt, nec intercedo quo-

minus nugas & quisquiliis hominum inaurare velint, dum ejusmodi largitas heroibus & heroum filius noxæ non sit. Cæterum non est in eorum aut cujusquam mortalium potestate largiri ingenium, facundiam, judicii acrimoniam, aliasq; interiores animi dotes, quibus memoria temporum & seculi gloria propagatur. Heic tacitæ cogitationis tuæ convitium jure pertimesco. Quid enim, inquires, tu ne is es, qui rem tantam præstare possis? Equidem hoc mihi non arrogo; sed tamen quum absq; gratia & invidia subduco rationem ingeniorum, quibus patria nostra floret, vix adduci possum, ut cuiquam extra unum fasces submittam. De** nullus vivit, qui magnificentius sentiat & loquatur quam ego, sed liberum est tibi citra justam ejus offensionem, eum potiozem ducere, qui diligentior in prensando fuerit. Ille per literas significat se coram tecum ea de re acturum, tanto temporis intervallo à reditu tuo verbum omnino non fecit: inde verisimilem conjecturam elicere, potes, cum ab incepto destitisse. Rogo te, ut verbo significes utrum aliquid bonæ spei sit reliquum, an frustra mecum has rationes deputem, ne diutius animi pendeam. Vale, vir clarissime, & nos ama. Datum Lugduni Batav. XI. Octobr. clō 15 vii.

Si opus sit me ad vos proficisci, quanquam heri violentissimâ feбри conflictatus sum, tamen continuo excurram.

EPI-

EPISTOLA XLIII.

• Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

HAud facile verbis assequi possim magnitudinem lætitiæ, quâ sum affectus perlectis tuis literis, in quibus exstabant non adumbrata signa, sed expressissima vestigia profusi amoris erga me, qualia nullæ simulationes delineare valeant, sed sola simplex & nuda veritas. Id et si jampridem multis indiciis haud dubiè cognoram, tamen pergratum fuit manus tuæ symbolum epistolari monumento consignatum. Itaque securus animi sum, quicumque tandem eventus ceciderit, prospera curæ ac providentiæ tuæ ascripturus, repulsam iniquitati factorum meorum, quæ non videntur hætenus mihi allucere spem opinionis fortunæ. Cæterum est quod apud te conquerar de inhumanitate & immisericordia nostrorum hominum, qui tam arctè Polonum Comitem asservari patiuntur, imò jubent, ut nemini ad ejus colloquium aditus pateat, nisi fratri, & cuidam Johanni Frederico Rigenfi è Livonia. Heri sanè quum officii causa cum vel per cancellos alloqui cuperem, admissus non sum à commentariensi, qui mandatu Rectoris, assessorum & magistratus edictum sibi esse ajebat, ne quem introire pateretur. Nolo obviam ire publicæ auctoritati, sed gratulor mihi, quod in eo confes-

Y 5

fessu

sessu nondum suffragii jus obtineo. Nunquam enim accessissem eorum sententiae, qui iniquo permiserunt, ut æris debiti nomine manus in eum injiceretur. Etenim creditores facilitati suæ imputare debuerunt, quod tantum fidei tribuissent filios familias, minori annis, cujus conditionem ignorare non potuerunt, neque enim alienam personam mentitus est, nec propriam (ut loquuntur pragmatici) qualitatem dissimulavit. Sed fuit speciosus color, ob quem custodiæ causâ carceri mancipati hominem, non incivile fuerit: illud, meo iudicio, nulla iuris aut boni moris auctoritate defendi potest, quod amici excluduntur ab ejus colloca-
tione, quum ea severitas vix usurpari solear in-
iis, qui rerum capitalium insimulantur. Non ar-
bitror hæc vobis consiliis aut consulis decreta
fuisse, quos tamen non decebat esse exortes
ignarosque tanti negotii, unde vereor, ut ad ex-
teras gentes ex hoc immodico & intempestivo
rigore fama non honorificentissima dimanet
& propagetur. Tantum erat. Vale, vir eximie,
& nos ama. Datum Lugduni Batavorum xvi.
Octobris, clō 15 cvii.

EPISTOLA XLIV.

Cornelio Vander Aylle Dom. Bandius S.P.D.

Hagæ Comit.

DAbis hanc veniam impatienti desiderio,
cui nihil satis festinatur, quod toties eadem
de re

de re tecum ago: nimirum de munere Historiæ
scribendæ ab amplissimis Ordinibus impetran-
do; cujus tantam animo fiduciam concepi, ut,
si ea spes me frustretur, rationes meas contur-
bari necesse sit. Urgeor enim quibusdam rei
familiaris difficultatibus & æris alieni incom-
modis, quibus non aliter mederi possum, quam
notabili auctario stipendii. Pudore impedi-
or, quò minus sigillatim omnia commemorem, et-
si epistola non erubescit. Sed quamvis in angu-
sto sunt copiæ & facultates nostræ, tamen non
tam privati compendii aucupium me hortatur,
ut hanc provinciam tam ambitiosè & sollicitè
concupiscam, quàm certa spes propagandi per-
ennibus ingenii monumentis memoriam re-
rum æternitate dignissimarum, quibus cœlo se
effert gloria Belgarum. Itaq; mirum mihi vide-
batur, quod heri ajebas, fortè judicio Domino-
rum Ordinum necessariam non fore operam
Historiographi: nempe ut mercuriales viri &
homines nullis literis eruditi certatim eas par-
tes sine populi suffragio sibi sumant: quorum
equidem industriam laude, non insectatione di-
gnam censeo: sed tamen esset magis è dignitate
nostræ reipublicæ tam grave & grande munus
non nisi à spectatæ doctrinæ & eloquentiæ vi-
ris administrari, ut olim ferunt Alexandrum,
Magnum noluisse pingi nisi ab Apelle, nec
sculpi nisi à Lysippo. Sane in tota re literaria
non arbitror quidquam esse magis arduum,
quam

quam recte Historiam conscribere, ut facta dictis exæquentur, & lector in rem præsentem deduci videatur. Audieram quidem **** magno ambitu & totis amicorum viribus usum, ut ad eam spartam evocaretur: sed quod illi gratiæ causa tributum est, id quo minus aliis dignè hoc munus impleturis deferri debeat, causam non video. Quid, quod jam penè nostra prensatio dimanavit ad multorum aures, ut si voti compos non evadam, præter repulsæ damnum, etiam populo ludibrium debiturus sim? Tuningius certè hoc mane sic est affatus uxorem, ut laud obscure appareret cum arcana nostra rescire, ego tamen celo sedulo istud horribile secretum: sed & Piclius, ut hodie ex ipso cognovi, rem & privatim cum amplissimo Jocero tuo communicavit, & publice retulit ad confessum Ordinum, qui uno assensu significarunt se non abjectè nec humiliter de nobis sentire. Recens donarium poematum meorum, quæ non sunt omnium dierum, nec vulgò exsculpuntur è quercu, viros ordine & animo magnificos hortari debet, ut beneficia beneficiis pertegant, ne perpluant, ut jocer cum Plauto. Summa tamen hujus loquacis epistolæ tota eò tendit, ut rem omnem curæ providentiæque tuæ permitti cupiam, tu nosti momenta temporum, & occasionum oportunitates, tum, quod rerum omnium est primum, Deos propius contingis, qui si preces meas pronto favore complecti

plecti fuerint dignati, penes te perfecti operis
laus, penes me beneficii accepti gratia in æter-
num manebit. Vale vir multis nominibus ob-
servande. Datum Lugduni Batavorum xxv.
Octobris, clō 1o cvii.

EPISTOLA XLV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Nisi prorsus in animum induxissem credere,
gratas esse tibi meas literas, etiam petaces
& flagitatrices: non cepissem impetum toties
canendi eandem cantilenam; nimirum ut cæte-
ris ornamentis, quibus hunc hominem insigni-
endum sumpisti, dignitatem Historiographi,
tanquam legitimam accessionem, adungere vel-
les. Neq; enim unquam repulsus abibis à vultu
& supercilio magni Atlantis in causa tam favo-
rabili, & quæ sine detrimento posteritatis
carere non potest nostra respublica in tanta
claritate rerum amplissimarum, domi militiæq;
gestarum, quibus æternitas sanè non dabitur à
genio Tragoræ, quem nos quidem jure sibila-
mus, sed sibi plaudit, & Philodo usus cum tota
Philomusorum caterva multum plorare jubet.
Ego etiam homini minimè malo non invideo
honorarium, quod à publica liberalitate con-
sequitur. Quem ne posteris ostenderem orna-
tum suis virtutibus, quadringentos haud pessi-

ma no-

mæ notæ versus foras erumpere non sum passus, etsi abiret gestiebant. Veruntamen quid impedimento esse potest, quin ejus collega fiam? etiam si hætenus amplissimi Ordines nullum habuissent Annalium conditorem, tamen non indigni eramus, à quo auspicarentur, nedum ut in nostra persona statuere debeant exemplum parsimoniae. Denique si consequor, quod tam ardentem cupio, licebit cum dignitate & sine dispendio resignare professionem juridicam, quæ tamen, quò longius progredior, eò impensius placet, & minus molesta est studio fallenti laborem. De cooptione in ordinem Ordinationum non loquor, pertæsum enim est vanitatis. Deinde ex proverbio Italorum *affai dimanda chi ben serve è taccia*. Major me cura sollicitudoq; detinet, quæ dormientem exsuscitat, ut olim trophæa Miltiadæ non patiebantur Themistoclem indulgere somnò, nimirum ut vel præsens, vel per literas Baudium salutare possis eo titulo, quem vidisti in epistola Joannis Vassanii, POTENTISSIMORUM ORDINUM HISTORIOGRAPHUM. In quo læto nomine & omine desino. Da-

tum Lugduni Batavorum, iv.

Novembr. clō lō

GVII.

Episte-

EPISTOLA XLVI.

Maximiliano Utrientio Dom. Bandius S. P. D.

Gandavum.

Reversus è Britannia literas tuas accepi, redditas mihi ab ornatissimo collega, tuique amantissimo Daniele Heinſio, quæ me cumularunt ingenti lætitiâ. Spirabant enim merum amorem, & qui non poteſt proficiſci aliundè, quàm à ſincero minimeq; ſimulato affectu. Si lex aut ſtipex ſim, non homo, ſi talem animum non exoſculet, eò magis, quod gratis & ſolo generoſæ naturæ ingenio compulſus benevolentiam tuam mihi tam liberaliter ac prolixè detuliſti. Nihil porro gratius mihi in literis tuis accidit, quam quod me & ſolidis rationibus, & (quod maximum duco) exempli tui auctoritate graviter admones, ut in poſterum ſtyli intemperiem moderari meditemur, hoc præſertim articulo temporum, quo omnia auguria portendere videntur certam ſpem pacis, & reconciliandæ inter cives concordie. Mihi jam ſponte mens eadem erat, & (nequid diſſimulem apud tam candidum pectus) ſeriò poenitet quædam nimie acerbitatis foràs erupiſſe, quæ domi continuiſſe, & vellem & fuerat melius. Sed facile ignoſcent homines humanioris notæ, in quibus ex genio dictionis tuæ & ex communi fama bonorum video te familiam ducere. Verum ut rem natam intelligo, non

non erit mihi sollicitè causa dicenda apud æ-
 quos iudices. Ipsa enim animadversariorum
 procacitas & convitia sine morè effusa largam
 materiem mihi præbent, non tantum ad spe-
 randam absolutionem, sed ad consequendam
 laudem moderationis ac modestiæ. Vidre enim
 & evolvi hesternâ die à capite ad calcem librum
 in me coniectum, cujus frontispicium pollice-
 ri videbatur amicū animum, sed fronte tentis.
 Nam totus contextus plenus est omni genere
 putidorum mendaciorum, quorum falsitatem
 satis confutat vitæ meæ rehor & animi integri-
 tas apud omnes, qui me vel ex facie norunt. De-
 liberandum amplius censeo, an continere me
 debeam intra silentiū fretus innocentiae fidu-
 ciâ, an respondendum habeam stulto secur-
 dum stultitiam suam, ne sibi sapere videatur.
 Tui consilii pondus levi momento huc aut il-
 luc animum labantem impulerit: sed fortè non
 erit amplius res integra. Nomen auctoris nus-
 quam compareret, sed si quid mihi hominū
 est, & si verum est divinare, non possum
 moveri ab ea sententia, quin existimem aut pro-
 fus persuasum habeam, editorem huius præ-
 clari fatus esse. *** Nam non ovum ovo, nec
 aqua è puteo tam similis est aquæ, quam
 iste refert nobis indolem, genus & charac-
 tem aliorum librorum, qui ab eodem
 sunt expositi. Nihil non istorum arcanorum
 later. Videor etiam inibi nonnulla vestigia re-
 cogno-

cognoscere ex arena & calce præbitoris Amphiteatralis provocat me sedulo, ut ipsi * respondeam, quem miris laudibus extollit : sed nunquam dicit tam commodè, ut alterutrum persuadeat, aut illum habere micam bonæ mentis, & scire, quid sit sano more loqui, aut opus, responso dignum videri. Verumenimverò si sciret ipse ** quam ipsi non malè velim, nisi gratuito pravus est jure mecum foedus & amicitiam pangere debeat. Nam meâ potissimum intercessione factum est, quo minùs fieret colonus carceris. Quum enim ante paucos dies esset Hagæ, & nomine dissimulato conveniret nonnullos famâ notos, delatum fuit ad aures Advocati fisci Jesuitam absque comiteatu, vel saltem suppressâ mentione muneris atque ordinis, isthic esse. Ego, qui tum fortè eò veneram, re intellectâ ex oculo Bataviæ Juventutis Grotio nostro, quem paulo ante compellaverat, effeci, ne quid turbaretur. Atque utinam, quemadmodum interesse lectioni nostræ voluit, ita etiam se nobis aperire non timuisset. Equidem (ex animi sententia loquor) hominem omni genere comitatus excepissem; nec aliud erat in animo illustri viro Scaligero, quem & invisere & alloqui sustinuit comitatus Achate Scriverio, quo nihil vivit humanius. Valde me ignorat Societas, si ob justissimum odium, quo incendior adversus scelera multorum, putat me cuiquam periculum creare velle, qui se fidei nostræ

crediderit: emortuum me malim letho malo.
Sed de his tantum est. Illud mihi molestum, &
lectu peracerbum fuit, quod tanquam falso
propinquus Epitaphium à me pacisceris: de-
cet mortalem quemque meminisse mortis, ad
quam nos singuli dies ducunt, nec cuiquam
exploratum est, se in crastinum esse victurum.
Melius tamen ominare, nève te nobis (ut eum
Horatio loquar) ocior aura tollat, virum lon-
gævitate dignissimum. Non despero, quin ali-
quando:

— *dextra conjungere dextram.*

Fas erit, & notas audire ac reddere voces,

Hujus optatissimi temporis spem ritè secundet
Deus ille exercituum, in cujus mæssu sunt cor-
da Regum, ut conversiones aquarum. Vale vir
eximie. Datum Lugduni Batavorum x. No-
vembriis, cLo lO c vii.

EPISTOLA XLVII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S.P.D.

Hagam-Comitis.

REcens me nuncius excepit hospitio splen-
didi mendacii, nimirum affirmans se ex
avunculo Grotii herois audisse mihi decretam
esse provinciam Historiographi dominorum
Ordinum. Quousque tandem patieris me fieri
fabulam vulgi,

Ut possis de me quilibet esse loquax?

Effice.

Effice, ut aliquando boni isti conjectores, & famigeruli vera dicant,

*Mylijuventa lumen, & decus meum,
Qua meta standi, quis morarum erit modus?
Si spes avaras improbus voti seco,
Nimisq; magna spiro: peccantem tegas,
Nec me favore juveris quicquam tuo.
Sin usitata, sin decora munia,
Patriæq; honori que futura sint, peto:
Cur tam diu timoris inter & spei
Moras relinquo? abeat in morboniam
Sequester ille pacis emersus lacu
Claustralis orci. Nam quid obsecro boni
Manare possit à cucullato grege?
Qui per foramen intuetur, hic niger,
Hunc tu cavebis, O Batave, si sapis.
Sed quid lucri damnive publicè ferat
Præclarus iste distributor munerum,
Non est meum curare, sed justus dolor
Vetat querelis parcere, & vocem elicit.
Servanda rerum puncta prudenter mones.
Sed otiendo torpet interim manus.
Accensa laudis ambitu, cessat stylus.
Dum desidet Romanus, & rerum dies
Sermone ducit, illa perimæ fide
Perit Saguntus. Summa summarum huc redit,
Ilt. aut inani liberes me gaudio
Lascivientem, vel potens voti ut siem.
Longe repulsa namque gratior foret,
Quam palma tanto que paratu vix venit.*

Hæc scripsi non diffidentia tui promissi, sed evaporandi doloris gratia. Intellexi etiam, nisi præjudicio potentissimorum Ordinum citò muniar, fore, ut Geldri alium sibi quempiam deligaat. Doleo non fuisse mihi copiam tui compellendi, quum nuper heic esses, semper enim aliquid bonæ spei reporto ex humanissimo tuo conspectu & affatu, habes hoc commune cum Tito illo, qui vocatus est amor generis humani, ut nemo à sermone tuo tristior recedat. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum, xv. Decembris, clō Io cvii.

EPISTOLA XLVIII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

IAmpridem ad aures tuas fando pervenisse arbitror, præteritâ nocte diei Dominicæ per summum scelus trucidatum fuisse ornatissimum juvenem Assuerum Hornhovium. Nunc homicidii istius auctor detinetur in vinculis, qui ultrò confessionis gloriam amplectitur, quasi re benè præclareque gestâ: nec dubitant plerique, quin longè plusquam fas est, audaciæ & temeritati profugatorum hominum ** auctoritas indulserit. Studiosi acerrime incumbunt, ut exemplum severitatis in homicidam statuatur. Mater etiam defuncti luctu suo & gravibus querelis valde facti invidiam exasperat.

rat, ut reus undique cinctus indagine accusatorum vix elabi posse videatur; tamen sunt, qui id metuant: quod si fiat, exequias Academiae nostrae, quibus commodum est, eant. Non enim huc studiorum causâ venient, ubi bonarum artium studiosi impunè à vilissima fæce plebis interficiuntur. Me quidem gravi dolore incendit, & facti atrocitas & exempli pernicies; sed quia fato suo propinquus parens meus, vir summâ lenitate & morum mansuetudine, quasi fidei commissum ultimæ voluntatis hoc mihi tum absenti mandari præcepit, ne unquam vellem gerere personam publicam, quæ de capite & vita hominis sententiam ferret: ideò huic causæ partes meas non admodum libenter interpono, ne parum memor videar paternæ jussionis. Veruntamen ii, quorum curæ permittitur, ne quid respublica detrimenti capiat, summâ opem niti debent, ne quid hîc per crudelem veniam, gravius peccetur, quam si facinorosus justâ animadversione plectatur. Nunc illud mihi veniebat in mentem, si fortè confessus judicium, pro rei indignitate non satis severus fuerit, posse in subsidium venire Grotium heroem, & appellationem interponere, quam pragmatici homines vocant à minima. Nam etsi in causis criminalibus reo non conceditur beneficium provocandi, (quæ dura quidem lex est, sed perscripta) tamen advocato fisci jus integrum manet prosequendi vindictam publicam, si gra-

viorum criminum reis impunitas, aut pœna remissior decernatur. Hæc tuæ prudentiæ meditata relinquo, plura longè audies, quum in rem præsentem veneris: neq; enim opinor, nec fas esse puto, tam atrox negotium sine tuo & nobilissimi collegæ tui D. Mathenesii interventu decisum iri. Vale, & curæ tibi sit, ut in collegium sapientissimi mortalium Tragoræ cooptari possim. Dabam Lugduni Batavorum XVIII. Decembris, clō 15 CVII.

EPISTOLA XLIX.

Hugoni Grotio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

CAusam scribendi præbuit mihi mea facilitas, & quod nemini negare soléo, si quis aliquod humanitatis officium à me efflagitat. Hic verò nuncius in ea causa est, ut fieri possit occupantis. Optarem tamen, ut tuâ vel amicorum operâ collocaretur in eam conditionem, cuius eum non poeniteret. Juvenis est simplici bonitate præditus; qui fanda atque infanda narrabit de gente*, si quis ei locare velit vacivas ædes aurum. Non sum tam parùm æstimans tuæ dignitatis, nec tam intemperanter abusi ausim gravissimis occupationibus tuis, ut ei otiosam audientiam præberi cupiam. Illud magis ~~ardet~~ ^{irascit} facit, quod pro se poscit, qua in re si aliud agendo, ut assolet, bonæ copiæ facultas evenerit, noli despiciere tenues hominum fortunas.

Quod

Quod autem incuriosè scripsi eum pro se pos-
 sere, cave putes de numerario aliquo subsidio
 esse intelligendum, perniciosè enim errares, &
 ego essem sanè nimis impudens, si talia nomina
 delegarem. Sed in summa conditionem quæ-
 rit, & est *habillé en valet qui cherche maistre*. Uti-
 nam tibi usui esse posset udum hoc & molle-
 lutum! sed hoc vix Phaoni Lesbio sperare lice-
 at, vovere tamen homini libero in regno li-
 bertatis non est interdictum, *qui tantum uti se
 & tabula*. Tu vale & boni consule nos solennia
 ineipientes. Datum x. Kal. Januariæ auspices
 anni cld lō cvii.

EPISTOLA L.

Viro Nobili Dom. Baudius S. P. D.

Lutetiam Parisi

Valde perculsit animum obnunciatio cla-
 rissimi viri Casauboni, qui mihi per literas
 significat, sibi non esse redditum exemplar
 meorum carminum, quod tibi daretur. Factum
 id culpa latoris, ut Sidonii verbo utar; sed
 tamen angor animi, non ob jacturam, quæ
 minimo reparabilis est; verum quia constantiæ
 meæ in te observando fidem sequiori suspi-
 cione lædi posse video, quare nihil acerbius
 huic homini evenire potest. Sed me recreat
 partim candidum pectus, tuum impervium,
 sinistris opinionibus, partim innocentiae meæ
 solatium, qui mihi consocius sum, neminem in

terris hodie vivere, quem impensiori observantia colam, nec major honos haberi potest nostris poematibus, quam si probentur tibi, qui recto secernis iniquum, & si eis locus aliquis detur inter ingenia, quæ familiarius inspicis, quum à fori strepitu & à curis severioribus vacatio contigit. Sed esset adhuc, unde plura deberem humanitati tuæ, si vel ipse vel tuo delegatu præstantissimus Casaubonus admoneri dignaremini, qua in re bonos offendisse videri possim. Nam improborum nec gratiam exopto, nec similitatem reformido. Si interdum nimis intemperanter abutimur stylo, scit prudentia tua non esse effrænandum os poetæ, nec ullum sine venia placere ingenium. Simul etiam illud memineris, nos hic sententiam dicere in atrio libertatis, quæ lubrico lapsu sæpe transit ac degenerat in licentiam, nisi salenti calamo sufflamen injiciatur. Non despero genium & bonorum favorem suffragaturum huic libello. Sed Lollitæ, ut literæ ab Antverpia nunciant, decreverunt mecum:

ἡμετέρας πόλιν ἀντιβλέπων ἡδὲ μέχ' ἰδὼς,

ὅς ἐκ ἐστὶ λυγρὴ καὶ ἀνδράσιν ὄφρα τις ᾖ.

Vidi recens in indice librorum, qui hæc Francofurtensibus nundinis editi sunt, ejusmodi inscriptionem; DOMINICI BAUDII GNOMÆ COMMENTARIIS ILLUSTRATÆ: quanquam titulus nihil hostile minatur, imò potius honori nostro dictus esse videtur, tamen suspecta est

infi-

insidiarum tam repentina sedulitas, nec aliud imaginari possum, quàm editorem istius operis visum esse sibi bellum hominem, si fronte praeferret amicam vultum, ut dissimulatis inimicitias maiore cum auctoritate in nos incurreret. Nam quis tam esset inimicus orio suo, ut Gnomas nostras, quas nondum Libitina sacrauit, interpretandas sumeret? praesertim, quum nihil aequè caverim, quàm ita scribere, ut commentario opus haberem. Huc accedit, quod ea pars operis nostri notis ad marginem intertextis abundè illustratur: quod quidem feci habità solum ratione Principis ejus, cui dedicantur, ne lector sibi rerum in medio positarum ignorance exprobrari putet. Sed tempus erit ea de re cogitandi, postquam è vepretis nitidula prodierit, nisi aliud consilium volvenda dies attulerit: & si mei juris fuero, stat sententia prorsus à convitiis temperare καὶ μὴδὲν λέγειν ἔξω, τὴν ἐπαγγελίαν, si tamen per eorum effraenam impudentiam licebit, quæ vel moderatissimis pectoribus sæpè omnem patientiam excutit. Scoppii sanè rabies à furiis ultricibus excitata non potest sanari, nisi manu Brutiani. Vapulavit sub flagello nostrorum Jamborum, sed nondum videram scelus illud libri nullis prodigiis procurandum, quod statim postea erupit in auras adversus optimum virorum & primarium seculi decus Scaligerum. Cuncta jam animo præceperam, quæ cadere possint in homi-

hominem furore & amentia perditum, quæ prorsus à naturali lege desciscit: sed scripti spurcities, impuritas, & sacrilega temeritas longè supergressa est imaginationem meam. Quid multis moror? omnia infra indignationem verba sunt. At initio vehementer stomachabatur noster heros, atque etiam serio parabat se ad defensionem, nunc cum permittendum censet *ἡμῶν τῶν ἡμετέρων*. Si quid suffert tinniet meus iste commentator, fors erit, ut & ipsi respondeant cum moderamine inculpæ tutelæ, & simul sæculo proscribam infandum caput. Vale, vir honoratissime, & nostrum familiare scribendi genus æqui bonique consule. Datum Lugduni Batavorum XII. Octobris, clb lo evii.

EPISTOLA LI:

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S.P.D.

Hagam-Comitis.

Mitto tibi orationem mandatam scripto, quam destinâram defigere penitus in animis studiosorum, qui ardentes audiendi cupiditate confluerunt, ut Academia penè suis sedibus convulsa videretur: sed non est visum his, quorum auctoritati parendum habeo, ut is actus celebraretur. Ego tamen pro caperona, quam heic publicè sustineo, putabam non esse nefas bene mereri de rep. literaria. Vox mea

mea conducta est, non silentium. Sed præterea mittamus: illud mihi bona tua cum gratia concessum iri spero, ne invideatur publico, quidquid id est meditamenti. Si quid invidiæ ab imperitis adolescentibus huic capiti impendet, non curat Hippocrides. Facile & libenter exedam istud intritum stomacho rectæ conscientiæ, nec placabo liventem deam virtute relictâ. Juventus nostra rediit in viam officii atque obsequii. Non offenduntur cordatiores audiendo vera sibi exprobrari. Juniores qui cruditate studiorum laborant, & nimis citò à scholastico pulvere dimissi sunt, primo impetu graviter ferent tam liberè invehentem in suos mores, sed sedatâ mente postea nobis tanto impensius favebunt. Fides enim veritas & libertas, initiò & ad breve tempus offendunt eos, quibus obstant, deinde illis ipsis suspiciuntur & admirationi sunt. Nec est verendum, ne quid fecisse arguar contra legem amnestiæ, & clementiam optimi Principis. In commune enim sermo noster, non in quenquam nominatim distringitur. Porro publicè interesse puto, ut etiam rebus tranquillatis exister memoria turbellarum, quas acrius, quàm consideratius fervidi juvenes excitarunt: tum ut à simili lascivia deterreantur in posterum, tum ne res dispalescat aliter atque gesta est, adnitentibus his, qui diffluxerunt causæ suæ defensionem cum labe

publicæ auctoritatis meliorem efficere. Vale,
vir observande, & nos ama. Si placet, edi ora-
tionem, cura protinus transmittendam.
Datum Lugduni Batavorum xiv. Martii,
elo 15 cviii.

EPISTOLA LII.

*Hugoni Grotio Dom. Baudini adhuc Mellor-
dinarium S. P. D.*

Hagae-Comitiz.

Retraxi è fuga intra mœnibus, quibus affari
constitueram juvenes nostros malè feriatos:
ut si mihi ademptus est vocis usus tempore
tam necessario, saltem nigellæ Cadmi filiæ me-
moriæ eorum conservarent, nisi & huic meo
consilio interponat se nimis considerata ratio
quorundam mortalium, quibus periculosa vi-
detur in libero statu civitatis, auctoritas Bau-
diana. Bellum gerimus contra potentissimos
mundi Monarchas, & servire cogimur istis mi-
nutoribus satrapis. Vereor, ne & cordati ho-
mines in mali assensum rapiantur, quibus post
impetratam rerum præteritarum veniam ab in-
dulgentia nostri herois Mauricii, non videbi-
tur consultum obductam cicatricem refricare.
Ego, nisi in re mea parum sim idoneus iudex,
contra sentio, & Academiæ dignitatis interesse
arbitror, hæc mala non ignorari, ne fortè fama,
quæ

Mobili.

Mobilitate viget, viresq; acquirit eundo,

omnia in deterius vertat opera eorum, qui per has turbellas dilapsi sunt, & ad exterarum nationes penetrarunt. Nihil periculi cuiquam esse video, præterquam mihi ab adolescentibus rerum ignavis, quibus minimè sum adulatus, ut videre poteris, si tantum tibi residebit à curis gravioribus & publicis occupationibus otii, ut non horreas manum admoveere nobis. Sed hanc invidiæ nubeculam adeò non reformido, ut potius eam mihi laudi ducam fore, postquam refrigerato ardore facinus suum rectis oculis intueri, & vero modo metiri magnitudinem flagitii cœperint. Interim non tantum prudentiæ mihi arrego, ut stare velim mea solius sententia. Quare si orationem editione dignam, aut hoc temporis articulo edendum putabis, te & dulce decus meum D. Vander Mylium iudicem fero. Sed tu, qui optimè nosti, quo instinctu heroicæ mentes excitentur ad ea suscipienda, quæ longè supra vulgi caput exsurgunt, quique fere solus æstimare potes ὅσον Ἀγαμέμνωνος Ἀχιλλεύου, facile impelles animum optimi virorum, quam in partem iudicii tui statim propensior fuerit. Hæc te volebam, εὐχόμενον εἶναι, & ut quàm citò participem me facias ejus, quod decreveris, ne diutius animi pendeam, & ut hac curâ liber, aliquid reponam commentatori meo. Tuum Σωτήρα sub prælo esse

esse audio libens, & huic monumento perennitatem adfore non spero, sed confido: Vale. Datum Lugduni Batavorum XIV. Martii, clā 15 CVIII.

EPISTOLA LIII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Accepi literas à Damaso Blyenburgio, quibus significat excessisse è vivis Scribam. Feudorum Hollandiæ. Quod munus, ut ipse memini, jam ante annos sex Janus Doufa felicis memoriæ vir, cujus erat ea de re statuendi jus pontificiumque, prædicto Damaso dare decreverat, justis de causis iratus suo Scribæ, sed

ἐχ' ὅσιν φθιούσων ἐπ' ἀνδράων ἐνχρησάμενος.

non est pium insultare mortuis. Nunc te per omnia jura sanctissimæ necessitudinis oro atque obsecro, ut, si quid unquam meis precibus concessisti, gratiam tuam optimo viro, sed parum ad rem attento, impartiri non graveris. Tota res pendet ab unius soceri tui nutu & arbitratu. *Hanc sine me spem ferre tui*: feceris opus misericordiæ, si hominem non malè instructum bonis artibus, ab inutili vita traduxeris ad bonam frugem, ut patriæ usui esse possit. Opinor eum aliquo sanguinis vinculo connexum esse cum vestra familia, saltem affinitate propinquâ junctus est cum tuo patruo. Nihil aliud ei vitio verti potest, quàm quod per comitatem bona

patria

patria avitaque prodegerit, & nunc redactus sit ad terminos egestatis, quæ ridiculos homines facit. Sed humanum est labi, humanum etiam misereri lapsorum, & sublevare infelicium fortunas: quod oro te, ut facias in causa summi mei amici, & tui (ut audio) necessarii. Plura non addo, nisi ut etiam memineris futuri collegæ Tragoræ, & remittendam cures orationem, si non indigna videtur, quæ lucem aspiat. Studiosi mirifice cupiunt videre, quam disertè illos objurgem. Satis enim intellexerunt me verba byssina illis non dare, nec sparsa sefamo ac papavere. Decreverunt omnia concoquere Stoico stomacho, quod fortè non ita caderet, si alius tantum sibi juris vindicaret. Sed pauci sunt heroes sine controversia.

Et genus hoc vivo jam decrescebat Homero.

Non despero nobis fore inter eos aliquem locum. Ut noris meam vanitatem, passus sum me exorari, ut effigies mea sculperetur, & forsitan conspicietur in frontispicio orationis meæ, quæ sapit indolem Baudianæ libertatis, D. VVouvenius honori meo dicavit elegantissimos versus, nisi quod in laudando modum excessit. Sed desino ineptiarum. Vele, vir observande, &

nos ama. Datum Lugduni Bata-

vorum xxvi. Martii, 1600.

clo. lo. cyrus.

EPI

EPISTOLA LIV.

Τὸν χαίρειν ἐν τῇ πατρὶς Γαλιῳ.

Jubet virorum Baudius non infimus.

ἀναγινώσκῃς μοι καὶ ἀδελφεά.

PLurima cis paucos dies: evenerunt mihi dictu gravia, perpeſſu aſpera. καὶ δὲ καὶ διὰ τὰ καὶ ἀδελφεά, quæ corpore exantlavi atque animo pertuli. Sed tragicum cothurnum complicare optimum eſt, & humanè loqui, præſertim tecum fonte candoris benevolentiae & humanitatis, quem ſemper ſupremum habui comitem conſiliis meis, & cujus in ſinum ſemper familiariterq; effudi curas omnes atque ſollicitudines, quæ me coquebant. Nunc quoq; mens eadem perſtat mihi,

Nec mea jam mutata loco ſententia cedit.

Quorſum igitur tam complexâ & ſeptuoſâ utor ratione exordiendi? dicam, ſed non uno verbo, quid te velim. Nuper quum locarem operam dentium illuſtri Legato Janinio, varii ſermones haud illepidi nec inſaceti ultrò citroque commutati ſunt, nec deſui partibus meis, & forte nonnulla nobis exciderunt, quæ τῇ πατρὶς ἐγκατέλειπον τοῖς ἀδελφεαῖς. Satis enim ſuperque nos noſſi Pamphile; nec te præterit quantas ſoleam turbellas dare, mea quum commovi ſacra. Ut à diverticulo repetatur tabu-

fabula, dedit se ad manum occasio non longè
quæstus, ut finito convivio offerrem ipsi car-
men dictum honori Ducis Spinolæ, sed præ-
monito nefas fuisse visum iis,

Qui pecori imperitant, quos tota armenta sequuntur.
ut in manus hominum pervenerit, ne quid Aca-
demia nostra detrimenti caperet, cujus summe
scilicet res, fama, fides & existimatio ἐν ἐν-
δεῖν ἀπὸ τοῦ, si carmen illud lucem adspiceret,
in meo discrimine verti publicam auctorita-
tem, qui ne quidem habeo jus suffragii, nec (ita
valeam) habere curo, si esset, unde familiam ale-
re possem μεγαλοφροσύνη καὶ ἀντιλογία τοῦ χυδαίου.

Quidquid id est, nescio qui factum sit, ut hoc
atrum audax & temerarium facinus aures he-
rois perculerit. Qui haud civiliter, nec pro
cetera mansuetudine morum id accepit, quasi
memet indignis modis traducendam præbue-
rim, & Musas infelices tanquam ad quærendum
poëtastro parvulo victum, hosti prostituerim,
ego quæ Monarchas habeo debendi reos, ego
qui minime negotio potuissem elicere regiam
liberalitatem, si vel unum auralterum diem in-
auspiculose desiderare animum induxissem: sed vetuit
δυσμενὲς ἀγέρας, quem ejerare non possum etiam
inter summas rerum angustias, quibus pene re-
digor ad extremam consilii omnis inopiam.
Illud etiam rescivi (& cur non auctorem laudo,
summum ingenii tui admiratorem, & amicum

Aa

mihi

mihi *ἐν ἀκρότατοις*?) ex Johanne VVouveneto:
 non videri in rem esse, ut edatur oratio dicta
ἀρεταὶ καὶ ἀκολασίαι τῶν ἑλλήνων, quam caeteris
 laudibus nil tale merentem ita prædicas, ut
 mihi magis impendio placere incipiam, con-
 tentus uno Catone. Sed ad rem *καὶ τῆς ἀρετῆς*
καὶ ἡμῶν, non expedire ut exeat in lucem, for-
 te, quod existiment non esse divulganda flagi-
 tia nostræ militiæ, quorum quidem opinioni
 suffragarer, si res in integro adhuc esset, sed
 quotusquisq; ignorat ea, quæ heic parum deco-
 re sunt designata? Porro quum vera lateat, ve-
 ro majora putantur. Et multi sunt dilapsi, qui
 omnia in pejus extollent, ut idoneam disceden-
 di causam habuisse videantur, & se is, quam pa-
 rulae sint mortalium aures *οὐδὲ τὸ ἥδιον ἐννοεῖν*
τῷ Διαβόλῳ. Huic incommodo non aptius oc-
 curri potest, quam verâ gestarum rerum narra-
 tione. Quid quod adhuc acquiritur in absen-
 tes? & leges horrendi carminis eorum carmi-
 bus imminet, nisi se pudicio sistant. Non ego
 meum, qui sum quietis & obsequii amator
 mus, culpae ea quæ publicâ auctoritate frui
 sed apud te simpliciter deponere licet, cum
 cum Pisone crudelitatem non placere. *ἀλλὰ ποῦ*
οὐδὲ περὶ τοῦ χθαρὸς ἰσχυροῦ ἀχρὶ μὲν οὐκ. Illud me non
 nihil angit animi, quod tenebris damnari vo-
 lunt sermonem tuo iudicio luce dignum. Ad-
 pta est mihi vox, quum ejus usus esset maxime
 oportet

oportunitus : concoxi hanc atrocem injuriam , *καὶ οὕτως ἄλλο εἶποντα*. nunc ne quidem vestigia fugitivæ vocis in literas mitti placet : & illud fortem animum tolerare jubebo. Sed hanc opinor libertatem nulla vis mihi adimet , quin possim per epistolas tecum sortis meæ calamitatem miserari , ejus omnia optimè consulta & cogitata torquentur in sinistram interpretationem. Si viderentur ne me frigore feriat doctrinæ studiosa cohors , quod ore nimis libero lasciviam & incontinentiam eorum oculis hominum denudavi , relinquant mihi excedendum quidquid hoc est intriti : facile invidiam sanabit bonorum favor , & penitus infixa mentibus nostræ juventutis opinio e fundo veritatis nascens , me ipsis esse amicum germanum in modum. Quoquo me verto , lata querendi materies sese ostendit : vel illud , quod hesterno die affinis D. Arminii quū pro doctoratu Juris adipiscendo gnaviter sanè & cum laude disputasset , omnes , quorum sum collega sine suffragio , contulerunt se illò , ubi solent ordinarii sententias dicere , solus ego virtutem meam involutus à reliquo coetu digressus sum , illud reputans , non esse ad consilium accedendum *ἀνάστω* , et si jus erat Baudio venire *αὐτοελεύτως*. nec dignati sunt iidem heroes mecum deliberare , quum in mandatis haberent ut omnes Juridicæ facultatis professores opinarentur super articulo statuti Academici de fori competentia , prorsus tanquam si essem *ἀπὸ βλαμῶν καὶ ἀιαντῶν*.

ἔτι ποτ' ἐν πολέμῳ διαριθμῶ, ἢ ἐν βελῶ

Hæc tanta negligentia & immemoria nostri valde me confirmat in pristina sententia, ut scilicet, si proximis comitiis sola mihi Historiarum professio decernatur, reservem jus Pontificiumq; præsidendi disputationibus publicis, promovendi, examinandi que, quum visum fuerit. Jam incipiunt degustare studiosi, nos non esse prorsus elingues, nec sine lege loqui in enarratione Institutionum: itaque cottidiè servitus crescit nova, &, ut quod sentio fabuler, minus mihi displiceo in recitationibus Juridicis, quam in Tacito explicando, ubi interdum steriles campi occurrunt, nisi ferente aura ingenii luxuriantis evagemur in liberiores egressus: quod facimus plaudente juvenum coronâ, qui infinitis partibus minus sapiunt, quam tua dignitas, à qua frequentiores ~~ομιλίαι~~ nostræ notari meruerunt: quo nomine grates gratas memini. Sed tempus est desinere ineptiarum, præsertim quum omninè cupiam, &, si fas est, imperem, ut hæc epistola protinus & lecto citius admoveatur ad Vulcani violentiam, vel, si mavis, ad

ἔτι γὰρ μέλει ἐφ' αἵματι. Vale, & nos ama. Datum

Lugduni Batavorum xxix. Martii,

clō Id c viii.

ΕΠΙΣΤΟ-

EPISTOLA LV.

Τῷ πάντῳ μεγάλῳ Βαυδίῳ· σὺ δὲ χαίρεις.

Hagam-Comitis.

VOlupte mihi fuit cognoscere ex tuis literis, summe vir nostræ juventutis, Mylium haud ita graviter accepisse factum meum atque erant ominatus. Vanos scilicet metus sibi fingit, qui vehementer amat, & omnia tuta timet. De carmine nondum exhibendo prorsus tecum sentio, nec aliter in animum induxi simul atq; dissuadentes amicos audiui: sed præcipuè movit me τῆς τῆς πρὸς ἑσέως ἐπιστολῆς, εἰς ἣν αὐτὸν. Cæterum si ut omninò futurum & reor, &, veris si quid mens augurat, opto; pax conveniatur, causam non video, cur salva majestate Musarum & Baudiani nominis offerri non debeat. ἔγωγε μὲν ἔχων ὅπως εἰμὶ μικροφιλότιμος, ut non possim pati quidquam nostrarum operarum tenebris damnari: sed, nisi parum idoneus sum arbiter in re mea, videor mihi tale temperamentum secutus, ut nihil dixerim, quod sit indignum; non solum bono cive, sed viro fortis. Verùm de his erit amplius deliberandi locus. Recte censes de oratione, vel quam primum edendum esse, vel nunquam, & facere subiectis de Iliensium legatione, quorum ego tamen, quamvis abiire tot anni, calamitatem miserior, nec possum siccis oculis (ride teneri-

Aa 3

tudi-

rudinem meam) miserandum fortissimi civis illius exitum intueri. Porro te iudicem fero, quid quæso habent constricta fronte Catones, quod improbent, nisi fortè nimiam austeritatem sermonis, & patruæ verbera linguæ? Studiosi sane mirum in modum gestiunt videre, quidquid illud est. & æquo animo laturi videntur omnes ab amicissimo pectore profectas *ταῖς γνώμας*. Adde quod neminem unum offendunt, quæ in commune exprobrantur. Nonne satis affectus sum insigni injuriâ, quod in ipso rei gerendæ articulo fibula mihi imposita est novo exemplo, nullo jure? Quando dabitur oportunior dicendi occasio, quam quum fatalis quædam calamitas *καὶ δυνάμει, ὡς ἐπὶ τῆς ἀπείρου* invasisse videbatur improvidas mentes juventutis? Votis fovere debebant generosum consilium meum, qui remoram objecerunt. Quando unquam ejusmodi causa deducta est in forum Academicorum iudicum? Vox mea conducta est, non taciturnitas. In iis, quæ spectant ad summam publicæ salutis, dicam fidenter, non egebam cujusquam mortalium auctoritate. Satis me armat munus, quo fungor. An eloquentiæ professori, qui Tacito vocem pristinam redonat, non constat, quando loquendum sit, quando tacendum? *ὅτι οὐδὲν ἐν ἐκείνῳ ὅπως πεινῶμεν*. Chartæ insonantes, ut vides, sentire coguntur vim indignantis heri. Quocirca etsi media via, quam proponis, non est incommoda rebus angustis nostris, & illud

& illud in vita optimum factu arbitror *τὰ τὸν
ἀρετῆς*: tamen nos, qui in atrio Libertatis vi-
vimus, & nondum in ordinem redacti sumus,
admodum ægrè adducimur, ut tam duris legi-
bus coerceamur, & antehac inauditis. Post edi-
tionem meorum poematum, in quibus ipse me-
met giudice plusculum mihi licere permisi, quam
sat est, nihil veritatem iri putabam, quod animo
conque collibuisse. Nunc hujus confidentiæ
in contrariam partem poenas do, & adimitur
mihi jus bene de rep. merendi. Sed desino mol-
lium tandem querelarum. Prudenter mones
οὐ γὰρ τὴν ἀρετὴν ἀμαρτάνω, & isthuc mea sponte ibam.

Sed dum fugaces Posthume Posthume

Labuntur anni, —

spatiis iniquis excludor, quo minus id effectum
dare possim. Verum enimverò cur mihi ju-
mento meo novam vim negotiorum accersam?
cur non utar beneficio immunitatis? statui
hac in parte non pertendere, præsertim quum
jampridem D. Mylius spem optimam nobis
ostenderit, fore, ut in solidum succedam felici
Merulæ, tum in Historiarum enarratione,
tum in munere Historici, quod erat consecu-
tus ab amplissimis confœderatarum Belgii
provinciarum Ordinibus. Antequam Fiscus
te sibi patronum adoptasset, ambivi eam pro-
vinciam, sed tanquam Cæsaris candidatus, te
semper excipiens, *ὅτι δ' ἡ ἀρετὴ δὴν ἰσχυρὰ ἀβύρ.*

Nunc habes, qui ætatem exerceas, nec amicam suffragationem huic homini denegabis, quo nemo vivit tui observantior. Misi abhinc octiduum ad te epistolam cum fasciculo, in quo erant duo libri: nihil significant tuæ literæ, equid eos acceperis. Ancilla oblita est inquire nomen auguræ, sed faciem hominis nosse ait, si fortè non sint redditi: sed arbitror perlatos esse, nec venisse tibi in mentem, ut verbum ea de re faceres. Si tamen molestum non est, verbo uno dubitationem tolle. Velim etiam remitti orationem cum carmine, non enim puto feram esse bestiam, ut ad dominum reverti non debeat. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batav. postridie Kalend. April. clo Io c v i i i.

EPISTOLA LVI.

Francisco Siveertio Dom. Baudius S. P. D.

Antvverpiam.

Magno me beneficio & gaudio affecisti, vir optime, quod & cultissimi Lernutii literas ad me miseris, & tuas iisdem adjunxeris paucorum quidem verborum, sed sensibus graves, præsertim eâ parte, quâ pacem & mutuam caritatem extollis. Utinam rebus integris te monitore & consiliario essem usus! liber noster si non melior, saltem securior & lætioribus auspiciis exisset in lucem, multa quæ nimis licenter effusa, vel privatis laribus inclusissem, ne temere

merè erumperent, vel, quod tutissimæ cautionis genus est, tardipedi deo commississem: nunc post culpam admissam seriò ringor: verum haud gravatè veniam impetraturus confido apud elegantioris notæ iudices & benignos rerum æstimatores, qui non abrepti præiudiciis aut partium studiis, in causæ cognitione diligenter expendent, quantum publicis legibus ac moribus licentiæ poetarum concedatur. Non libenter utor patrociniò vitiosæ consuetudinis, sed ad illud perfugium me detrusit partim intemperantia quædam ingenii cognata magnis & excellentibus naturis, partim facilitas quædam parendi summis viris, qui nihil mearum curarum latere aut ignorari voluerunt. Ante omnia & vellem & fuerat melius, non tetigisse unctos: nec prudentissimo consilio factum esse confiteor, quod tela strinxerim in universam Soteriicorum sodalitatem: sunt enim ex iis multi, quos ob doctrinam & virtutis ac probitatis indolem revereor atque observo. Quamquam *οὐδὲ τῶν ἀγίων* non sunt colenda magna nomina, tamen quoniam occasio ad eam rem tulit, facere non possum, quin Andreæ Schottum heic honoris causâ nominem: quem ab eruditione clarum, clariorem efficit morum indoles, effectâ probè ad genium ipsum humanitatis, & animi iudicii; candor,

Scilicet uni equus virtuti, atq; ejus amicis.

Ut intelligas, quantum studio & affectu vo-

risque propendeam ad spem honestæ fidæque pacis ac compositionis, mitto tibi exemplum carminis, quo gratulatus sum ** quum in hanc regionem illius ergo adveniret. Curavi, ut vides, illud typis excudendum: sed ex consilio amicorum hætenus asservavi intra penetralia Vestæ, nec communicavi nisi cum paucissimis intimæ admissionis: certè non est visum consultum, ut ipsi traderetur, non quod illic quidquam sit indignum constanti viro vel bono cive, sed quia non videtur decere personam nostram, quod fortè alius inferioris notæ citra justam reprehensionem faceret. Ego tamen silentum hoc negotium sperato pacis eventu concludetur, ut ex intimis sensibus voveo, non dubitabo virum affari, & quid hujus est muneris, meque omnem ipsi offerre salvo jure patriæ libertatis. Pravo & sinistro ingenio nati sunt, qui crimen & penè perduellionis scelus putant, si quis assurgere audeat in laudem hostis. Tales multos alit hæc ætas, & quidem inter eos sunt, qui sedent ad clavum reipubl. sub quorum maxillis edendum. Penè mihi stetit exilio hæc editionis festinata temeritas, nisi sanior pars inspecto carmine me omni culpa liberasset. Commentatori Gnomarum mearum, eidemq; Amphitheatri editori, satis enim loquela cum manifestum facit, opto bonam mentem, & ut misereri velit chartarum, quas tam crudeliter perdit. Verebar, ne curiosus aliena-

alienarum popularum observator ea mihi ex vero objiceret, quæ seriò conscientiam remorderent, & diligentius vivendi necessitatem imponerent. Nunc quæ de me inclementer dicunt, pleraque talia sunt, ut risum, non bilem moveant iis, qui me norunt, nec ad alios iudices provocandum habeo, quam qui oculis & sensu communi non destituuntur. Dignius itaque me facturum putavi, si famam & existimationem solâ innocentia, futes calumnias silentio & generoso contemptu vindicarem. Quidam parasitaster parvulus è Germania huc adveniens me multum reclamante, impetravit à Senatu nostro Academico, ut sibi liceret publicè pro mea dignitate scilicet adversus illum declamare, ac ne quid ad summam sinisteritatis deesset, aut ut caput unctius referret, etiam orationem illam in vulgus edendam curavit. Testari possum ex animi sententia, mihi factum istud vehementer displicuisse: fatius enim erat me deferri ab omni patrocinio, quàm à tam infirmo tibicine causam nostram sustentari. Quidni?

*Non tali auxilio, nec defensoribus istis
Tempus eget.*

Reliqua desiderantur.

Epi

EPISTOLA LVII.

*Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.**Hagam-Comitis.*

NÆ ego sum genio notabiliter ad invidiam & obrectationem nato, cujus optima consulta, & ab integerrimo affectu concepta rapiuntur in sinistram interpretationem. Vel illud quod animo agitaveram de habenda oratione ad reducendos in officii viam nostros juvenes, quantum mihi conscivit irarum, apud eos, qui votis & studiis hoc pulcherrimum propositum adjuvare debuerunt ! Nunquam tamen efficiet malevolorum hominum conspiratio, ut ab ingenita generositate desciscam & invidiam placare velim virtute relicta. Si mihi in amplissimo conventu Ordinum soli causa dicenda esset, contra quoscunque refragatores, qui palam laudant : & per cuniculos aquam frigidam suffundunt, non dubito, quin pulcherrime starem apud idoneos heroicorum ingeniorum æstimatores. Nunc autem video & amicissimos & prudentissimos viros, etiam de facto meo sequius opinari. Nam quid aliud in causa est, cur edinefas sit orationem, nisi quod turbulentus aliquis Tribunus plebis videor, qui vehementia dicendi possim & mederi exasperatis mentibus : & easdem, quum visum erit, exaspere ? Quasi verò non sint in medio posite leges

leges quibus coerceantur seditiosi. Sed quicunque tandem color obtenditur, facile pellucet intima causa: nec aliud me afflavit præter malignum fidus invidiæ. Noluerunt scilicet homines rerum politicarum & imperii arcanorum scientissimi quenkumque civem in libera civitate tantum excellere gratiâ vel eloquentiâ, ut privato consilio assequeretur, quod publicâ auctoritate perfici non poterat. Eâdem operâ damnandus eram ostracismo propter exsuperantiam nimix virtutis, ut olim Athenienses factitarunt. Sed ut concedam aliquo specioso prætextu colorari posse interdictum non habendæ orationis, cur editio prohiberi debeat, causam non video: nisi quod forte videtur vel esse contra legem amnestiæ, contraq; beneficium clementissimi Principis, refricare obductam cicatricem, vel interesse dignitatis & existimationis publicæ, non denudari flagitia nostrorum Remi nepotum. Imò verò nihil magis illustrat gloriam Principis & gratiam indulgentiæ altius extollit, quam mandata literis deformitas rerum gestarum, nec fama nostræ Academiæ melius in solido locabitur, quam si vera noscantur etiam aucta in majus. Omnes enim cordati iudices facile intelligunt in talibus orationibus, quæ conscriptæ sunt ad excitandos vehementes animorum motus, cuncta non esse exigenda ad historiæ fidem. Porro etiam, si magno verborum strepitu lasciviam & petulantiam

lantiam juvenutis infector, tamen neminem
 sceleris aut impietatis accuso, nec quisquam
 erit tam rigidus censor, qui eos aliquod inex-
 piabile facinus admisisse censeat, quod lubrico
 ætatis, & imprudentiæ patrociniò veniam me-
 riti non possit. Illud præcipue mihi verendum
 esset, ne rerum imperiti adolescentes iniquo
 animo ferrent tam liberum objurgatorem: sed
 ego hanc invidiam minimi facio, ut qui mihi
 conscius sim, quam sincerè conscientia nixus id
 officii susceperim. Itaque

*Quam pro me curam geris, hanc preceps optime
 pro me*

Deponas. —

Fides, libertas, veritas, initio offendunt eos, qui-
 bus resistunt, sed postquam sedato pectore
 mens sese revocat ad rectam rationem ab iis-
 dem coluntur ac suspiciuntur. Plerique ardent
 cupiditate editionis, & summis precibus me
 obtestantur, ne scilicet tali monumento de-
 fraudem publicum. Edita est ante annos circi-
 ter octo magni viri ** oratio ad componen-
 das etiam turbellas intemperantis juventutis,
 sed oratio defecta nervis ac viribus, quæ ferè
 universa consumitur aliud agendo differen-
 doque de subtilibus ineptiis, quæ somnum po-
 tius pariant, quam aculeum defigant in menti-
 bus legentium. Tamen excepta est applausu, &
 solidam inde laudem reportavit: nobis odium,
 & invidiam creat, quod benè mereri studuimus
 de rep.

de rep. Pace omnium licet dixisse, in tanta
 perturbatione nostrarum rerum, in tanto more
 animorum, non egebam alio auctore, quam
 eo munere quod in hac Academia sustineo.
 Vox mea conductæ est, non taciturnitas. Nihil
 clanculum sum molitus, sed omnia palam sim-
 pliciterque, ut magnanimum pectus decet. Ve-
 rum hæc hæc hactenus & plura fortassis, quam par-
 erat. Nisi generosam animi rat indolem, & sin-
 gularem erga me benevolentiam penitus ex-
 ploratam haberem, non tam libere talia literis
 committerem. Audio etiam * non nihil esse
 offensum, quod ausus fuerim carmen dictum
 honori Ducis Spinolæ legendum tradere in-
 comparabili viro Præsidi Janinio, feci eâ men-
 te, ut sibi soli asservaret, idque eum opere sum-
 mo rogavi. Nam ut ipsi Duci exhibeatur, nisi
 vobis assentientibus, & tali tempore, quo pars
 pacis eris, certare officiis, nunquam equidem
 adducar. Sed si scires, quantis difficultatibus
 conflicter, non gravatè veniam dares, si inter-
 dum videar oblivisci me esse Baudiū. Quanquam
 in eo ipso carmine nihil dixi cujus me poenitere
 possit, & fortè nunquam melius inservivi deco-
 ro. Nihil fortunas meas sublevare potest, quam
 si citò fiam collega Tragoræ: qua de re hesternò
 die scripsi ad verè Magnum, imò Trismegistum
 Gronium.

— *cujus amor tantum mihi crescit in horas.*

Quantum vere novo viridi se subjicit alnus.

Recor-

Recordari pōtes me, antequam Fiscī advocatū crearetur, hoc lege provinciam Historici ambuisse, ut cum unicum agnoscerem, cui fasces ultro submittere non recusarem. Nunc abunde habet, quod agat, et si ad quodvis onus tollendum vires idoneas sortitus est. Itaque ex competitorē libens descendet in officium suffragatoris. Sed tempus est desinendi ineptiarum. Vale, & nos tui observantissimos ama. Datum Lugduni Batavorum III. Nonas Aprilis, clō Id. c. viii.

EPISTOLA LVIII.

Hugoni Grotio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quo sæpius mente retracto superioris injuriæ memoriam, quā mihi per importunissimam intercessionem adempta est facultas pulcherrimi facinoris, hoc magis *οὐδ' αὖτε ἄλλο* nunc in cumulum accedit aliud malum, eò gravius atq; acerbius, quod vulnus istud patior à viris nostri amantissimis & cætera cordatis, nisi quod in alieno opere nimis modestè curiosi sunt, aut ego in mea re parum idoneus sum iudex. Sed habeo suffragatorem meæ sententiæ Grotium, *ὁ δὲ ἄνθρωπος* habeo legatum Christianissimi Galliarum regis: virum, ut verissimè sentis, incomparabilem & Cancellariatu dignissimum: habeo *πρὸς* Collibus, non degene-

degenerem mundi incolam, nec iniquum alienæ virtutis æstimatorum, ut solent ii, qui suæ confident. Quid igitur volunt hæc ἀπολογία? Quæ mihi moderamen & arbitrium rei meæ eripuit, quasi ad agnatos & gentiles sim relegandus? Quanquam Academia nostra Curatores habet, tamen non dantur nobis, ut furosis. Novimus moris & exempli res fuit, quod coactus sum causam dicere coram iudicibus Academicis in, re gerendæ articulo. Visum est conscriptis patribus non expedire, ut oratio haberetur. Etiam si animum in omnes partes versare voluissent, & excutere, quidquid ubique est acuminis, nihil aliud mihi probro verti potuit, quam quod catholica denunciatione non significarem paruo tuo me has partes suscepturum. Ea sola misera præteritio solemnitatis generosissima sonatur futile impedimentum objecit: quod accidit non dedignatione legitimi ordinis, nec detractione parendi magnifico Rectori (quis enim magis virum observat, quam ego, vel quod ita meretur, vel quod tu illi sanguine propinquus, vel quod nihil æque amo, ac pacem & quietem publicam?) sed dum totâ mente & cogitatione defixus eram in designatione gloriosi operis, non venerunt in animum istiusmodi frivola consuetudinis & inanes formularum solemnitates. Adde, quod in conventu omnium professorum satis aperte indicâram consilii mei sententiam, nec aliud esse.

Bb

præsen-

præsentius remedium sanandis mentibus im-
 modestæ juventutis, quàm orationis medici-
 nam: cætera quæ à collegis in medium allata
 essent, huc tantum tendere, ut morbi vis intelli-
 geretur. Ad eam rem bonis communibus ope-
 ram meam devovi: & quis, tuâ fide alius ex or-
 dine quotquot sunt professorum, hoc sibi mu-
 nus deponere auderet? plerique assensu sunt,
 omnes certè extraordinarii: nemo reclamavit,
 nisi quod periculum explosionis imminere mi-
 hi dicerent, & per latus meum totius collegii
 dignitatem violatam iri, si publicâ auctoritate
 subnixus ad dicendum accederem. Ad explo-
 sionem quod attinet, unice securus eram: sed
 nullâ asseveratione fidem facere poteram, cre-
 do, quia nemo sibi conscius erat tam flagrantis
 erga se studioforum benevolentiae. Ne quid
 verò detrimenti caperet auctoritas collegii,
 declaravi me paratum esse privato consilio pe-
 riculoque rem aggredi, sic enim futurum, ut
 aut solida rei bene gestæ laus, aut irriti cona-
 tus ludibrium in unum Baudium redundarent.
 Non erat quod regerent æmuli heroicarum
 virtutum, nonnulli etiam ex ordinariis Com-
 nem efferre laudibus, & prosequi secundis
 omnibus: ego horum aperta studia, illorum ta-
 turnitatem pro consensu interpretari. Fretis
 his auguriis, & quod ex animi sententia dicere
 poteram cum magnanimo Hectore,

ἡμῶν δὲ μεγάλου Διὸς σπινθήρματα βυλῶ,

signi-

significavi programme cum prima luce me
 postridie horâ decimâ sermonem habiturum.
 Non possem verbis eloqui, quantus audiendi ar-
 dor juventutem invaserit, prorsus erat illis de-
 cretum aures attentas præbere, tametsi plura es-
 sent audituri ex me mala,

— quam auditvit unquam Glinia ex Demetrio.

*Sed quid ego hæc aut omne quidquam ingrata re-
 volvo?*

Summa summarum huc redit, ut noris me serio
 commoveri, quod contra summorum III. vi-
 rum auctoritatem ob inanissimas rationis cau-
 sas in atrio Libertatis prohibetur ire in publi-
 cum, non audeo dicere.

Flos illibatus populi, Suadeq, medulla,

sed tamen pignus luce non indignum, nec à de-
 generi homine conceptum. Non sum equidem
 tam vanus aucupator gloriolæ, ut simpliciter
 æquo animo pati nequeam perire meas vigili-
 as: quod tamen si ægrè ferrem communis ea-
 mihi culpa esset cum duobus maximis viris Ci-
 cerone, & Ceciliano Plinio: sed illud ipsum me
 macerat, quod honestissimæ voluntati nostræ
 refragantur, qui eam votis adjuvare debuerint.
 Verè dico, non sentio me liberum, quum forte
 sim in ἀνάξιο τρυφῇ, nisi quod illud cogito,
 eos, à quib. tam serviliter in ordinem cogor, non
 sentire quam rem gerant: tum a. incredibile dictu
 est, quantum percipiam sublevationis à mole-
 stia, quum ægritudinem in sinum tuum effundo:

Studioſi cottidiè mihi moleſti ſunt , ut editio maturetur : ego etiam ſpem certam illis oſtendi , quod animus non præſagiret ullum juſtum ac legitimum impedimentum obſtare poſſe , quo minus id fieret. Nunc levis & inanis deprehendor : ſed levioſrem me judicabis , quod in ſimpulo fluctus excito , & ex muſca facio elephantem. Ut res meæ ſunt , malim κτήνατ' ἢ δόιν , quam τιμὴς συμῆον , ſed proximis comitiis non poteſt ſine inſigni contumelia mei ratio non haberi , quippe qui per totum annum in ſolidum functus fuero duplici munere , quum Hiſtoriarum onus tantum ex ſemiſſe mihi incumberet. Omnes offenſæ detergerentur , ſi optimus viro- rum Mylius eo tempore (nam copiæ meæ ſunt ad incitas redactæ , & præſentiffimum ſubſidi- um efflagitant , munus Hiſtorici ex parte po- tentiſſimorum Ordinum huic homini deman- dandum curaret.

Τὰ δ' ἄλλα κέμπω , καὶ λόγον ἐν μορφίαι.

Vale , & nos ama.

Non poſtulo mutuam in ſcribendo dili- gentiam ab homine occupatiſſimo , etſi nihil mihi exoptatius eſſe poteſt elegantiffimis tuis literis : ſed rogo , ut in bonam partem acci- pias , quod tecum tam familiariter fabulor. Hanc epiſtolam ſi Veneris marito conſecrare , gravaris ,

Fac timeat claves & grata ſigilla pudice,

ne fo-

ne foras eliminetur. Datum VII. Aprilis pridie natalis mei, quo annum explevero XLVII.

Fleu quantum frugis potuit fameq, parari,

Hoc quem sordentes hauerunt tempore cure!

Nondum rescivi, an redditus tibi fuerit fasciculus, in quo erant poemata Hieronymi Vidæ, & Gulielmi Barclayi volumen contra monarchomachos, de quibus mecum egerat amplissimus præses Sequanus.

EPISTOLA LIX.

Hugoni Grotio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

HOdie me perfudit ingenti frigore lex horrendi carminis inclusa literis Heinsiadæ nostri, cujus ipsa verba heic habes.

S. P. Clarissime Baudi, Quoties aliquid esse in rem tuam putarem, aut quod te scire tua interesset, amice te monui: idem nunc facio: quamvis que ex animo sincero & tui amante proficisci solent, ea tu sæpè aliter interpretatus sis. Actum fuit his diebus in conventu Ordinum de re quadam, quæ ad te pertinet, non levi: neq, quisquam fuit, qui causam ibi tuam ageret, percussis credo omnibus aut, ut sit, rem ignorantibus. Multa heri ex Syndico audiui, qui ut te monerem, seria amplexum. Coram, si videtur, plura: non enim dissuasum, ut cum viro tui amantissimo Mylio rem conferas. Nec valui, ignarus ne esses. Vale.

Igitur continuo ad eum ivi, ne ignorarem, quidquid atrox aut horribile capiti huic immineret. Cognovi carmen gratulatorium honori ** inscriptum concitasse mihi tam inexpiablem invidiam, ut eam Terhys elucere non possit omnibus undis. Nec quenquam esse, qui non aliquâ sceleris contagine pollui se crederet, si eum causæ-dictione subleverar, qui tali perduellione caput alligasset. Omnino sum, nisi causa fontica consilium meum impediat, die Mercurii ad vos venturus, ut aut noxæ dedar aut piacularis victima si patricidium admisi, aut saltem non peream inauditus atque indefensus. Interea te rogo atque adjuro per communia sacra Musarum, per sanctissimam animorum nostrorum conjunctionem, quæ vincit omne pignus arctissimæ necessitudinis & consanguinitatis, ut me præsidio ac patrocinio tuo tuteris adversus malignorum aut imperitorum hominum morsus, ne quid sequius instillent crudelitati bonorum de eo, quem judicas nunquam tantum juris concessisse sævienti fortunæ, ut vellet magnis regibus esse minor. Statim ut monitus sum, non videri ex dignitate personæ, quam gerimus, ut offerretur, accessi ad eam sententiam, & tacito pudore suffusus sum, quod rem indecoram alienamque à cætera generositate indolis animo designassem: nec quidquam tamen unquam facere decretum erat mihi inconsulto D. Vander Mylio,

tuis-

tuisque & aliorum magnorum amicorum ingratius. Peccatum est (fateor) festinatione editionis, & quod liberaliter nimis tria vel quatuor exemplaria distributa fuerint hominibus, qui præposterâ sedulitate & amore ac studio nostri odium libello importarunt. Ad medendum gravioribus incommodis, putarem optimum factum fore, si idoneis ingeniorum æstimatoribus quidquid istud est horribilis secreti deponeretur: quemadmodum Sophocles se à filiorum impietate absolvendum curavit, postquam iudicibus oblatus est ὁ δὲ καὶ οὐδὲν. Tui iudicii res esto, nam ad me quod attinet, ita sum in fermento, ut non possim animum instituere ad cogitandum, quod maxime in rem fore videatur. Denique clientem meti bi dedo, quamvis nunc officii ratio exigat, ut contumaciter adsis utilitatibus fisci. Sed & fisci causam malam plerumque facit optimus status civitatis. Vale. Scribebam xxi. Aprilis, cło lo cviii.

EPISTOLA LX.

Raphæli Thorio Dom. Baudino S. P. D.

Londinum.

TU quidem perstas in proposito tacendi & fideliter servas ἡμετέραν Pythagoricam, ego, cujus opera Tacitus loquitur, non possum, quin familiariter tecum loquar per commerciū literarum, quando locorum intervalla prohibent

Bb 4

bent

bent sociare sermones, & *notas audire & redolere* voces. Friget nunc Hagæ negotiatio pacis, & omnia sunt in expectatione, donec ex Hispania reversus fuerit *ὁ ἐγγονοῦς ὑβραχ*; in cuius animosi corruptoris & dedecorum pretiosi emptoris frontem hoc epigramma *αὐτοχρῆσται* effudi.

Aurea non solum, sed gemmea sacula cudit

Frater, qui toties itq; reditq; viam.

Quippe animas humiles gemmis mercatur & auro.

Quis non Saturni regna redire puet?

Facile sine interprete nosti, quem heic scommate perstringam, neque enim obscura fuit impudens largitio, ad labefactandam fidem ejus, penes quem *** deponuntur. Sed quid ista ad me attinent? nisi quod pars sumus, & quidem haud infima navis, quæ periclitatur. Audio florem juvenum Johannem Barclayum redisse in Angliam, seu, ne imprudens committam solocismum *εἰς τὸν κρατοῦντα*, in magnam Britanniam. Si ita est, miror & aliquantum moleste fero, nos ea de re nec ab ipso, nec à comitate tua factos esse certiores. Prodiit in lucem altera pars Satyrici ejus, sed nondum inspiciendi mihi data est copia, nisi *ὁ δὲ ἀδελφὸς* apud Mylium nostrum. Volo autem diligenter in eo esse, nec propter viam facere huic Herculi. Sed præ studio nugandi garriendiq; tecum familiariter, pene prætervectum est memoriam meam id
cujus

cujus ergo potissimum scribendi operam usurpavi, nimirum ut hunc juvenem humanitati tuæ conciliarem, nec non & comitem itineris, cui statim, ex quo eram reversus à vobis, literas ad te tanquam isthuc profecturo dederam: sed mutavit consilium, & in Frisiam est profectus. Unde cum huc revenisset, & ex eo quærerem, an literas tibi meas reddidisset, negavit te domi fuisse repertum. Hæc scribo, non ut homini, cujus pater commilitio studiorum Genevæ mecum conjunctus fuit, & nunc per multos annos magna cum laude doctrinæ facundiæque Ministrum Evangelii agit, mea causa succensens, sed potius vel eo nomine magis ames, quodram liberaliter facilitate mea est usus. Obsecro te, vel unico verbo rescribe, ecquid valeas, quid rerum geras, ut intelligam te meas accepisse, nec pristinæ benevolentiae memoriam ex animo tuo effluxisse. Vale cum uxore & liberis, nosque ama. Datum Lugduni Batavorum III. Nonas Majas clo lo cviii. stylo Gregoriano.

EPISTOLA LXI.

Richardo Thomsenio Dom. Baudius S. P. D.

Cantabrigiam.

Quanquam non admodum operâ meâ frequens aut largus sum in missitatione literarum, tamen cave suspiceris quidquam ami-

Bb 5

citiâ

citiâ nostrâ constantiq; viro indignum. Nam
 et si nullos dedi publicos obsides constantiâ, ut
 clarus ille vir, cujus nunc personam in hac Aca-
 demia sustineo: tamen probè memini, nec me
 unquam capiet oblivio, quid benè meritis ami-
 cis, quid humanissimo virorum Richardo
 Thomsonio debeam. Non sine mente nomen
 addo: nam cognominem tuum Georgium
 Thomsonium amo quidem & æstimo pluri-
 mum ob studium bonarum partium, & egregi-
 os in solida doctrina progressus; sed, ut verum
 apud te fabuler, nullo modo possum probare ni-
 miam ejus violentiam atque asperitatem in no-
 strum Lipsium, cujus quidem Divarum sanos
 omnes pudet pigerque, sed tamen majore cum
 reverentia tractandum fuit præstantissimum
 penè ingenium hujus seculi, & qui pro parte
 sua strenuè tutatus est literarum gloriam. Scri-
 verius noster jam tandem seriò cogitat de Mar-
 tialis editione, *ὅς αὐτὸς ἔφα, ἐγὼ δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως*:
 si quid tamen & affirmanti amico singulari, &
 bono viro credendum est, *μέλλει δάειν*. Arbi-
 tror te ex indicio famæ factum esse certiorem,
 me superiori mense Augusto transfretasse in
 magnam Britanniam, cujus & monarchæ de
 manu in manum tradidi Salisberiæ poemata
 mea, quorum minus malum carmen heroicum
 ejus honori inscribitur: duo verò Gnomarum
 Jambicarum libri dedicati sunt Principi Britan-
 niarum,

niarum, quicum horam amplius unam familiariter sum collocutus, sed hac sine stetit omnis regia liberalitas, nec teruncio factus sum propensior, ut vel meo exemplo liquere possit, magnos terrarum dominos posse perdere, non donare. Interim non poenitet suscepti itineris, nisi quod te non offenderim. Nam & habeo reges debendi reos, & olim fors fuit intelliget

in ἄλλω, ἢ τ' ἄρα Ἀχαιῶν ἱστοί.

Durabo, & memet rebus servabo secundis.

idem generositati tuæ faciendum esse censeo, & quum non possimus, quod volumus, velimus id, quod possumus. Esto tibi commendatus is, qui hasce literas tibi reddet. Plura non addo, præter folenne carmen, ut valeas, & nos amare perseveres. Raptim Lugduni Batavorum v. Maii clo Id cviii.

EPISTOLA LXII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudini S. P. D.

Hagam-Comitia.

IS qui hasce literas tibi redditurus est, quam virtute suâ fidit, & honestissimorum hominum iudicio nititur; tamen magni muneris instar putavit, si commendatione nostrâ decoratus ad dignitatem tuam affectaret viam. Quæ benigna spes ne eum frustra habeat, vehementer te rogo. Non vereor in hac persona, ne, quod in commendandis hominibus etiam atq; etiam aspiciendum esse monet vaser Flaccus,

Incl.

Incupiant aliena mihi peccata pudorem.

Votum ejus nec improbum est, nec indignum, quod prono favore tuo excipiat. Si quid ad rem attinet, etiam nominis affinitate mecum devinctus est, vocaturq; Dominicus Dominici: nam, ne grande secretum scilicet ignores, patrem habui cognominem, cujus utinam eximiam pietatem factis referre possim. Domi sane habeo, quæ me patientiam cottidiè docet, nec præsentius ullum afflicto remedium inveniri queat, quam si *pallida mors, quæ æquo pulsat pede pauperum tabernas regumq; turres, ò beate Myli,* aut me aut illam adscripserit Orci thesauro: quanquam ut felicitatem meam noris, omnia nunc sunt paulò tranquilliora, & in statu adumbratæ quietis. Plurimum verò faceret ad levandam animi ægritudinem, si celeriter adlegerer in collegium Tragoræ: quod etsi summæ curæ tibi esse confido, tamen æquo animo feres te *admoneri*. Nam, ut loquitur cum poeta ingeniosissimo simul ac misero,

Fortibus assuevit tubicon prodesse suorum.

Dux benè pugnantes incitat ore viros.

Heinsius hesternò die profectus est in Zelandiam, ut intersit nuptiis D. Borelii, quem unicuique Grotio heroe cohonestavit insigni epithalamio: postulabatur etiam à me carmen, sed *difficile est imitari gaudia falsa, Nec benè sollicitis ebria verba cadunt.* Erat tamen pulchra verificandi materies, opima dos, quâ sponsam ornatam

tam esse prædicant: sed eam dotem multo optimam esse judico, cui non sit annexa uxor, vel ea sit meæ dissimillima. Vides me etiam in miseria jocari: quid facerem? fruor fortunâ Socratis, quem exercuit diva Xantippe: sed cicuta tandem bonum virum liberavit à domestica calamitate. Macti virtute sunt Athenienses,

Nil præter gelidas soliti conferre cicutas,
tanti est perire, dum liberemur ab improba
conjugē. Non addam plura, ne nimis intemperanter abutar benignitate tua. Vale, & vicem
nostram serio dolo. Datum Lugduni Batavorum VI. Junii. clō Io cviii.

EPISTOLA. LXIII.

Maximiliano Urientio Dom. Baudium S.P.D.

Gandavum.

Scribo hæc ad te quum in procinctu esset tabellaria: sed admonitus ab amicissimo utriusque nostrum Heinsio, populari tuo, non existimavi sine flagitio munus scribendi prætermitteri posse, ut saltem vel ex hoc festinato officio noris, quantum mihi licere permittat genius humanitatis tuæ, cui dum nimis indulgenter acquiesco, parum observans sum tuæ dignitatis tuæ. Aliàs erimus accuratiores: neque enim semper sunt Saturnalia, nec isti dies sunt colenda magna nomina, quamvis fortissimus heroum Hercules hæc iniquo

iniquo animo patitur, sibi propter viam fieri:
& olim

κατὰ ἀνδρῶν τὴν δίκην τὴν

Ζεὺς ὑπερεμάτας οὐκ ἠέρεται δόματα καί.

molam falsam gratus interpretabatur, si quis
thura merumq; non haberet. Ad summam, et si
parum religiosus sum in te observando, tamen
affectu καὶ σεβασμῷ nemini tuorum cessero. Cu-
jus animi pignus erunt hæ literæ, vel ob ipsam
ex fiducia familiaritatis negligentiam. Vale.
Raptissime Lugduni Batavorum propriid. Kat.
Quintileis clo. Io. CVIII.

EPISTOLA LXIV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S.P.D.

Magam-Comitis.

Quod nunc ad te scribo, vir observande, ab
eadem causa est, quæ me toties impulit, ut
& præsens per literas tibi molestus essem: nimirum,
ut me tandem efficere velis compotem
diurni voti ac desiderii. Nam ut olim Au-
gustus Cæsar imperii breviarum, sic ego pau-
pertatis meæ ratiunculam disposui, ut tan-
quam re peractâ & impetrata retulerim in ac-
cepti capita provinciam Historiarum scripto-
ris. Quæ spes si me fallit, perii funditus: imò,
nisi præsentī die succurritur ingruentibus ma-
lis & incommodis, quibus penè detrudor ad
hujus lucis tædium, & ad votum maturæ mor-
tis, cō-

tis, cō res meæ redactæ sunt, ut æri alieno superesse non possim. Sed in solido locatus essem, & pulchrè starem, si Sparta illa nobis decerneretur. Habere enim ad manum unde omnibus meis, aut uxoris potius, creditoribus satisfaceret: nunc molestis flagitatorum vocibus ita assidue aures meæ obtunduntur, ut mens hebefeat, nec se comparare possit ad ullam seriam curam ac meditationem, nisi ut calamitatem patienter feram. Quod ut in animum inducam facere, domi habeo, unde discam, non ignaviorem huic virtuti insinuandæ magistræ, ac fuit olim uxor Socratis, nisi quod jam placidum & innoxium plane est animal: sed morbo tacet, ut olim nimis tinniebat. Hoc Grotii nostri dictærum est, ne aliena mihi sumam. Vides me etiam in miseria joculari posse: rideo, sed eâ mentis exultatione, quâ nihil possim imprecari sævius infens hostibus. Vale, & inopis te miserescat mei. Datum Lugduni Batavorum pridie Non. Novembr. clō 10 CVIII.

EPISTOLA LXV.

Joanni Rutgersio Dom. Baudini S. P. D.

Dordrechtum.

QUæ otii oblectandi gratiâ, non censoris animo meditatæ sum, nuper hoc lento negotio Induciarum, ea tibi inspicienda mitto, qui rugamenta nostra non amas solum, sed & observas, & fortiter defendis adversus imperitos obtre-

obtrectatores. Vel nuper quam strenuè causam nostram egisti, quum à non nemine ignaro veri honoris insimularer, atque etiam ignominiosè notandus judicaretur, tanquam civis haud utilis, imò perniciosus patriæ, & aversus à communi bono, quod temerario ausu non horruissent assurgere in laudes Marchionis Spinolæ? Scilicet facinus indignum est, virtutem in hoste revereri: quod qui facere gravantur, nec ius gentium norunt, nec ullum cum humanitate commercium habent. Si hostem ut hostem laudare piaculum est, necesse erit, ut perduellionis crimine damnetur optima pars historicorum, qui seposito partium affectu suum cuique decus attribuerunt sine gratiæ aucupio, sine metu offensionum: æqui scilicet uni virtuti, atque ejus amicis. Exspectant fortè malevoli, ut ipsis satisfiat: at ego invidiæ malo suppeditare, quod eam urat & mordeat: itaque non intercedo, quin arbitrato tuo hanc Dissertatiunculam vel tibi soli serves, thesaurum sanè non magni pretii, vel communices cum populo, si proles digna videbitur, quæ lucem adspicere debeat. Vale, & nos ama. Datum vi. Kalend. Januarias auspices anni clo Io

cix. Lugdunì Batavorum.

EPISTO-

EPISTOLA LXVI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudin S. P. D.

Hagam-Comitis.

Hesternâ die bis ad Herois ædes accessi, sed non visum est commodum pro tempore, ut adessem Phœbo nostro ad occasum tendenti. Quoniam quærerem de statu valetudinis, triste responsum accepi, sed quod jamdudum animo præceperam, nimirum eum magis magisq; cotidie viribus linqui, & in deterius vergere, ut jam videatur haud procul abesse à fatali meta, quæ nobis omnibus instat attingenda, quo ordine summus Imperator quemque ex hoc vitæ præsidio in meliorem sedem evocabit, quæ verè vita dici potest, non hic fundus calamitatis, in quo mortuam vitam & vivam mortem inter dolores ac labores trahimus

Per varios casus, per tot discrimina rerum.

Equidem quò magis reputo mecum & communem mortalium legem, & præcipuam meam sortem damnatam infelicitatis ac miseriorum: tantò minus reformido mortem, imò votis adspiro ad studium vitæ ulterioris. Recens huc adveni onustus insigni liberalitate amplissimi Præsidis, sed quæ vix suffecit, ut ab improbißimo genere danistarum redimere possem pignora, sub quibus identidem coactus fueram nummos accipere, ut incommodis ac difficultatibus

Ce

rei

rei domesticæ subveniri posset. Venit sabinde in mentem vox usurpata à Nerone Cæsarem deterrimo, *Quantus artifex pereo!* non quod mihi magnoperè placeam, cui penè invisa est hæc lucis usura: sed tamen si patria totum hunc hominem rebus suo captu dignis admoveere dignaretur, non tantùm suppeteret, unde me ab egestatis injuria vindicare possem, verùm etiam inter eos accenserer, qui facillimè degunt ætatem, quiq; fortunati perhibentur. Sed satum meum non videtur capax fortunæ lautioris. Non quod in divitiis summam humanæ felicitatis ponam, sed certè vita beata consiliter non potest in sordibus pauperitatis. Vappæ & quisquilæ hominum ad summas dignitates & ad invidendas opes provehuntur, jacet Baudius, quem tamen ventura sæcula prædicabunt non vixisse degenerem mundi incolam, nec indignum cujus extra ordinem ratio haberetur. Ille tamen se in ordinem cogi jampridem rogat, & factum oportuit etiam non rogante, nisi fama nobis & philautia imponit. Sum collega nimirum, sed sine suffragio, Senator sine consilio, professor absque publica auctoritate. Quanquam, ut olim liberè sum effatus in Senatu Academico, quum joco salis de hora in judicio versaretur, eum esse Ordinarium ex animi sententia censeo, qui stationem & ordinem fortiter tuetur, qui consulit in medium, & adest commodis communibus studiosæ juven-

ventu-

ventutis. Quâ laude nemini cedo. Sed intetim propter occasionis intempestivitatem nondum assequi gratiâ & precibus potui, ut collega fierem hominis insulsissimi, quem Tragoram mortales perhibent. Si ex Ordinum decreto hanc Spartam essem adeptus, efficerem ex totis industriæ consiliisq; viribus, ut hoc demum tempore Belgæ intelligerent non deesse sibi Historicum haut imparatum ab iis dotibus, quæ requiruntur ad tam præclari operis exedificationem. Nunc animos comminuit illa contubernalis bonorum ingeniorum res angusta domi: cujus evidens documentum elicere est ex eo, quod jam manum admoveere cœpi in glorio paritet & tædioso labori vertendi ex Italico sermone Ludovici Guicciardini descriptionem regionum & rerum Belgicarum. Doleo cum Philoctete Acciano, quod hæc tela, quæ patriæ fatis debentur, non armigero, sed pennigero in corpore exercentur. Verum omnia forent ex voto, si nobis assignatum esset munus Historici. Sic esset unde fumus ex Ithaca nostrâ luculentior exiret. Uxoris afflictissima valetudo gravibus mea jactat incommodis, nec exilibus impensis. Est mihi domesticum patientiæ exercitium, quò magis ac magis ad serium pietatis amorem, & ac demendum aliquid cotidie ex vitis, quæ non tantum obrectatores in me culant, sed ipse volens agnosco. Interim famâ & existimationē hujus Academiæ pro capto

gnaviter fovemus , nec occasionem præbe-
 mus unquam, ut apud exteras gentes malè au-
 diat. Utinam omnes nostri muneris & ordinis
 pari voto ac studio in eandem mentem conspi-
 rant! Sed facilius conveniet inter Belgas &
 Hispanos, quam inter fratres, ubi semel in con-
 tentionem exardescere cœperunt. Omnino res
 erumpet in schisma, nisi fortibus consiliis huic
 malo occurratur. Omnibus rectè subductis ra-
 tionibus non facilè reperietur præsentius re-
 medium, quam de quo sæpius tecum egi. Pos-
 sum, si usus venerit, sententiam meam firmare
 & auctoritate sacrarum literarum, & instituto
 majorum, & rationibus haud imbecillis. Ma-
 teries sanè digna est, de qua diligens cogitatio
 suscipiatur. Si spiritu docilitatis & Christianæ
 charitatis ducerentur duces, (ut sic dicam) par-
 tium confectum negotium esset. Sed utrinque
 videre est magnos animorum motus manife-
 stam concursationem, ut suffragatores sibi con-
 cilient, deniq; mentem contentionis studiosio-
 rem, quam indagandæ nescendæq; veritatis.

Iliacos intra muros peccatur & extra.

Sed ob Atridarum culpas supplicium ferunt
 Achivi: & Academia pessimi odoris est non so-
 lum apud extraneos, verum etiam apud nostros
 cives. Deum oro, ut pro sua clementia mise-
 reatur Ecclesiæ, & patefaciar hypocritas, qui
 nobis hæc mala cadunt.

Ignor-

Ignosces quæ supra paulò liberiusculè questus sum, nec id in eam partem accipies, quasi de exilitate honorarii conquear. Habeo unde potius gratias immortales agam vestræ liberalitati, & peculiariter tuæ erga me benevolentia: sed sine dissimulatione apud candidissimum pectus depono, quæ miseriæ me anxium & sollicitum habent, ut animus vix exsurgere possit ad ullam præclaram cogitationem. Vale,
Datum Lugduni Batavorum, XI. Januarii, 1610 CIX.

EPISTOLA LXVII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

H*eu quantum heros illicet nobis fuit !*

Sed terra tanti non erat capax boni.

Extinctum est horâ quartâ maturinâ hodie lumen seculi, decus virtutum, princeps ingenii ac doctrinæ, magnus heros absque controversia noster Scaliger. Assertum & redonatum est patrio cælo nobile illud pignus ac depositum, quod fata terris commodarant. Nunc in luctu est

animus, tali tantoq; patrono orbatus: alie item me conficiunt domesticæ incommoditates, pertinax uxoris in valetudo, quæ, si vera præsagire solent illustres animæ fato propinquæ, non longo intervallo sequatur, porrectis in portam rigidis calcibus. Ita sanè vaticinatus

Cc 3

est

est paucis ante obitum diebus, noster, quem lugemus ademptum. Ego ardentibus votis Deum oro, ut aut restituatur pristinae sanitati, aut, sed nolo triste quidquam ominari dulcissimæ miseriarum consorti. Cæterum quanquam non dubito, quin tuâ sponte satis propensus sis ad sublevandas fortunas eorum, qui omni genere pietatis atque officii sunt prosequuti defunctum: tamen te obnixè rogandum putavi, ut præcipuâ gratiâ complecti velis Jonam cum familia. Meretur ut si quisquam fide fuit optimâ, ne liberalitas publica in eo claudicet. Patrem nutricium quidem suum coluit omni observantiâ, nec ullum quantumvis abjecti atque humilis servitii genus omisit, morositatem etiam tum in senectute tum in ægro sic pertulit, tanquam gemmæ essent & rosæ. Ut jure optimo ratio ipsius habenda esse videatur. De nobis etiam, rogo memineris ut & in collegium Tragicorum, & in ordinem Academici Senatus proximis comitiis coopremur. Datam raptissimè XXI. Januarii cIo Io cix.

EPISTOLA LXVIII.

*Adriano à Mathenes, & Cornelio Vander-Myle,
Curatoribus Academiæ nostræ Dominicus
Baudius S. P. D.*

Hagæ-Comitis

Non est dubium, quin magno in mœrore sitis ob Herois nostri abitionem in cœlestem

stem patriam, ubi nunc æternâ felicitate fruitur. Corpus autem, hospitium ingentis animæ, mandabitur sepulturæ die. Dominico post horam secundam à meridie. Cavit testamento, ut sepeliatur in ea parte templi Gallici, quam insidere solebat auditurus sacras conciones : nec aliud monumento incidi voluit, nisi hoc breve oraculum,

JOSEPHUS JUSTUS SCALIGER
(JUL. CÆS. FIL.

HIC EXPECTAT RESUR-
RECTIONEM.

Scio vobis curæ fore, ut præsentiam vestram fuitis maximi viri cohonestetur. Nullum habet in his locis propinquitate sanguinis sibi junctum, sed admiratores suæ virtutis ac doctrinæ supra sortem humanam reliquit plurimos, imò omnes, qui sensum retinent humanitatis. Egregia liberalitas, quâ Bibliothecam publicam auxit fidei commissio supremæ voluntatis, meretur ut publice ratio habeatur eorum, quos legatis honestavit, hi enim censendi sunt tanquam necessarii, & genere propinqui: nam ad amicitias haud vulgares constituendas majorem vim habet naturæ similitudo, quam legis sanctio, morum germanitas, quam majorum series, voluntatis delectus, quam fortuita fors nascendi. Literæ amiserunt decus atq; ornamentum seculi

CC 4

nos.

nosecum non alio desiderio lugemus, quàm, filius parentem: etiamsi careamus externo habitu mœrentium, defixus hæret intimis sensibus dolor. Datum Lugduni Batavorum. XXIII. Januarii cło lo cix.

EPISTOLA. LXIX.

Maximiliano Urientio Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

Duplici titulo verè tu nobis vates es, & quod carmine tam feliciter ludis, & quod augur extitisti maximæ calamitatis, quâ sumus afflicti extincto lumine literarum, nostro Scalligero, qui XXI. die hujus mensis terras reliquit, ut patrio celo cœlestis anima redonaretur. Ego & Heinsius noster publicè ipsi parentavimus, tanquam communi doctrinarum omnium parenti, & primario sæculi viro, cujus virtutes & supra hominem laudes incorruptius æstimabit & venerabitur sequens ætas, postquam sublatae sunt ex oculis. Nunc in mœrore sum, ut vix quidquam placidum ab ore manare possit. Interim officio cogente hæc paucula festinavi, ut & me tui memorem in æternum fore cognosceres, & nuncium, qui tibi hæc literas tradet, humanitate tuâ complecti digneris. Erit id officium mihi vehementer acceptum, nec indignus est, cui fores amicitiae tuæ patere debeant. Vale, & nos amare persevera, qui te in oculis ferimus,

rimus. Datum Lugduni Batavorum IV. Kal.
Egbruar. cło 15 cix.

EPISTOLA LXX.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

CONveni, ut iufferas, Dominum Syndicum
qui nūc paulatim redit in gratiam cum bo-
na valetudine, prodiitque hesternā die in pu-
blicum. Quod ad nominationem futuri Re-
ctoris attinet,

Qui pectori imperiset, quem tota armenta sequantur,
non fuit opus, ut obsignatis tabellis concrede-
ret tam horribile arcanum. Simul atq; eōm ei
voluntatem tuam indicavi, non celavit me,
quidquid hujus erat. Scito igitur suffragio col-
legarum, apud quos nondum habeo jus colle-
garum, apud quos nondum habeo jus dicendæ
sententiæ, designatos fuisse, præter eum scilicet
qui nunc Rectoratu fungitur, Franciscum Go-
marum, & Evérardum Vorstium. Ego hac in-
resum *Jupiter omnibus idem*, nec mea magni re-
fert, uter eligatur. Si ordo professionum serva-
retur, æquum esset præferri Gomarum. Sed ar-
bitror has vicissitudines sæpè conturbari, & si
proximis comitiis aggregabor in eum ordi-
nem, non est desperandum, quin sequenti anno
Baudius ad eum excelsum dignitatis gradum
evehendus videatur. Sanè si Ordinarius est,

C c 5

qui

qui ordinem pulchrè tutatur, nec assignatam stationem deserit, hâc ego laude nemini cesserò, nec ulli secundus esse gloriôr. Ad animæ generositatem quod attinet, sentio cum Catone, qui malebat homines quærere, cur ei non esset decretus honos statuz, quam cur decretus: sed serviendum est scenz ac populo, nec famæ ratio negligenda, quæ viros insignes loco & subselliis metiri solet potius, quam meritis, & interioribus animi ac doctrinæ bonis. D. Syndicus æquissimam postulationem meam, tam diu dilatam, summæ sibi curæ fore mihi pollicitus est. De re & collega si dubitem, injurius simæ benevolentiz, quâ me dignamini. Omnia igitur auguria vergent ad bonam spem, sed si eâdem operâ cumulus ad honorarium accederet, ut millenarius numerus expleretur, beneficium vestrû tantò acceptius & locupletius esset. Hæc mecum ipse commentor, ut quum ad te retuli de funeris vestibus è publico largiendis. Qua in re judicas me fecisse parum sapienter & consideratè. Mihi contra videtur. Et nonne indignum est in funere publici literarum parentis, neminem esse, qui luctus insignia ferat præter hominem imperitissimû literarum? etiamsi nûquam usurpatum esset tale exemplum, dignus erat ille ultimus heroum, in cujus persona novum facti genus decerneretur. Sed non amplius libet mihi oberrare eâdem chordâ, ne iterum dubiæ sanitatis arguar, quasi semel insanisse non sufficiat.

Vale

Vale nobilissime & clarissime vir, nosq; cui ob-
servantissimos ama. Datum postridie Kalend.
Februar. c10 10 cix.

EPISTOLA LXXI.

τῷ ἀρεστῷ τῆς νύκτος, καὶ ἐμοὶ ἀπὸ πολλῶν,
μᾶλλον δὲ πάντων, φιλάτῳ, *Hugoni Grotio*
Dem. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

SI tam perspedè te novi, quam olim *igno-
rabat Baudium, antequam te notore intro-
ductus esset ad sapientiam, non es nescius fuisse
παρὰ τοὺς ἄνδρας Ἀθηναίους mortalem quen-
dam haud minimi sanè pretii, cui Periclis no-
men in dederūt parentes. Is, quæstor quum esset,
iorentem pecuniæ vim οἷς τὸ δὴν ἀνάλασεν, un-
de meruit perfundi acetopoetæ dicacissimi A-
ristophanis. Idem cum Aspasia, non illepedo
nec ineleganti negotio, caput collimavit, & alia
multa paravit, quæ nunc non est narrandi lo-
cus. τῷτο δὲ χεῖμα πρὸς τῇ Διήκῳ, quod quum
in adversa valetudine visitarctur ab amicis, &
quidam, ut assolet, ex eo quæreret, quo pacto se
se haberet, nihil responsi reddidisse fertur, sed
indice digito monstrasse, περιπαλὸν ἢ ὑπὸ τὸν
γοταπῶν τῷ στεγνῷ περιετημένον, quæ more
pueris benè natis, de collo suspendi solent bul-
læ seu crepundia. Tu cætera faciliè ariolari
potes

potes sine urinatores Delio, aut ænigmatum
 conjectore, nempe hoc schemate designatum
 voluit primarius populi vir, quanto periculo
 æger esset, qui tales effugas sibi apponi passus
 esset. Similiter ego, qui nihil audeo facere, scili-
 cet nisi exemplo magnorum virorum, sagaci-
 tati tuæ divinandum relinquo, quantâ in Cha-
 rybdi laborem dignus fatus meliore, quod ad
 tam humilem, abjectum & simplicem stilum
 confugere non exhorruerim, cujus specimen
 vides in iis literis, quas eâ mente resignatas ad
 te mitto, ne perveniant in ejus manus, cui in-
 scriptæ ac destinatæ erant. Quem quidem sine
 controversia copiis atque opibus abundare pa-
 lam est, ut nihil facturus videretur, unde Præ-
 tor ei bonis interdiceret, si viri haudquaquam
 seculo pœnitendi fortunam sublevare digna-
 retur; nec ea res hominis famæ labem asperge-
 retur; nec facultatibus damnum adterret, haud
 magis, quam si ex uberi vindemia racemus, aut
 è copiosa segete manipulus derueretur. Has
 rationes quum egomet mecum deputarem, &
 simul rerum mearum angustias suspicerem,
 ὅς γὰρ μιν ὑπορήσουσι, δὲ γὰρ οὐτὼ λίγην, καὶ
 μὴ βλασφημῶν. Creditoribus nunc solvam,
 rectè est: nam non habere me, religio est di-
 cere. Possum quod cuivis in mundo est etiam
 rebus ad incitas redactis ominari cum corni-
 cula, quæ consedit in Tarpeio vertice, ἵσα πάν-

τὰ καλῶς.

Quam igitur subducerem rationem patrimoniali, nihil residui videbam præter æs alienum, & cum censum, quem ex patriæ ruinis secum asportavit magnanimus Bias. Itaque consilium à necessitate sumpsi, quod mihi principio vehementer arridebat, ut penè exclamarem *ἔγωγε*. Sed quum refrigerato ardore cupiditatis interrogassem *Συμὸν ἀγέμεα* veteris Baudii, quem adspiciabant ob os, cujus Graii obvertebant sua: piguit me puduitque humilitatis, tantumq; juris concessisse fortunæ ut elogium tuum, quo maximè glorior, factis refellerem. Tamen non, ut ille *μικροφιλῶ* aiebat, ne perirent vigilæ, sed ut scires quibus merer fortunæ fluctibus, penè hoc lacrymis conscriptum epistolum ad te misi, nec tamen in mœrore potui recedere à pristina jocandi consuetudine, ad instar phreneticorum, qui tum rident quàm gravissimè morbo affligantur. Nemo rerum humanarum memor aut succensebit, aut non ignoscat homini nullius culpæ sibi conscio, si cum animo partiat curas, & ægritudines, quibus etiam inculpatissimi mortaliū exerceri consueverunt. Paupertas multis irrefragabile virtutis atque innocentie testimonium perhibuit, & boni mores oppressi sunt quum opes honori, egestas probro capie haberi. Nunc

1824

Illud amicitia sanctum & venerabile nomen

Prostat, & in quaestu pro meretrice sedet.

Nisi quod haud dicam dolo tu ex amicis certis mihi es certissimus. Rem factam haberem, si aut tu gazam, aut ille animum tuum possideret. Publica quidem vox hanc ipsi laudem tribuit, cum detractis vitiis hanc habere cum Tiberio virtutem communem, quod sit eroganda per honesta pecuniae cupiens, & pronus ad sublevandum eos, qui præter meritum adversus rebus urgentur. Sed grave est, inquit pater, periculum facere in filia. Ego illum veteri quidem observantiâ complexus sum, quum vix in lucis auras editus esses, sed non tanta mihi cum eo jura necessitudinis intercedunt, ut ejusmodi benignitatem ab ipso postulare audeam. Quamquam (ita me Deus bene amet) nihil expeto, nisi cum certa spe restituendi non sine perpetua beneficii memoria. Nam ut hodie sunt mores mori morosique multum, ἑλακτικὸν ἐνέστιν ἐν τῷ λαμβῶ. Senio & in usu obsolevit titulus de donationibus, ut jure inter abrogatas leges recenseri debuerit. Ubique gentium facile reperias αἰταίτας καὶ δόσοντας, at pauci sunt, qui Doricam masam aut dialectum sonare velint. Maeste virtute esto magnanimus ille

Ἀμφότερον θαυμάσιον ἡγεῖς, πρὸς αὐτὸς τε ἐναντὶ:

qui tam præclarum certamen mecum instituit,
ut ipse

ut ipse *Jaegeri* caneret *Idè dè Jaegodorusi*. Sed
 quanquam tanti facti gloria nunquam è sensibus
 meis obliterabitur, tamen hæcenus oleum
 lychno affusum est, ut ab improbissimo genere
 *, pro quibus tot bella pugnavi, liberare possem
 *. Pauci milites è tanta gente cladi superfuere,
 nunc ad unum omnes coloniam mutaverunt,
 aut potiti sunt hostium. Itaque nostra
 ratis iterum delata est ad eisdem egestatis scopulos,
 in quibus antè obhæserat, nisi quod suppellex
 paulo nitidius splendet. Sed exorti sunt
 venti horribiles atq; pestilentes, qui nos ita curis
 exercitos habent, ut nesciam, quo cursum
 dirigere debeam, nisi rursus aliquis favonius
 votorum nostrorum vela impleat pluvio Jove,
 sed qualis fluxit in Danæ gremium

De decorum preciosus emptor

Ni fit, idque non cecâ, sed occultâ die, nihil me
 fieri potest miserius, ****, **. Habeo, qui
 declinem hunc idum. Sed ubi semel pedum
 visa erit via, protinus omnes eò con-
 fugient tanquam vulturi ad cadaver, ut
 mecum agant eadem comitate, quâ Bacchæ
 Penthea discerpserunt. Certa naufragia
 misero huic mortali impendent, quæ non aliâ
 velificatione prætervehi posse video: nisi præ-
 sentissimo remigii supplemento, & illo instru-
 ctu, quo manus collybo decolorari solent. Bonæ
 Ipei vadum, imò salutis ara pateret afflicto, si
 continuò

continuò collega Tragoræ fierem. Sed non
otiosè addidi *continuo*. Res enim meæ vel bre-
vissimi temporis moram non ferunt. Jamdū
volo hoc

Saxum sudans nitendo, neque proficio hilum.

Optimè tamen sperare me jubet optimus viro-
rum D. Vander Mylius; & rectè atque ordine
monet expectandam esse occasionis oportu-
nitatem. Rationibus ejus assentiri mens mea
cogitur, sed creditores non accipiunt insolu-
tum inanes logos, quanquam valido fultor ti-
bicine. Magister artis ingeniiq̃ue largitor venter
caret auribus. Meo judicio nunc pulchra se dat
in manum occasio rei conficiendæ, D. Van-
der Mylius totis suadæ gratiæq̃ue suæ viribus in
eam curam incumbere dignaretur, ad abster-
gendam offensionem, quā læsus esse videor,
quod præteritis comitiis nulla sit habita Bau-
dii ratio, nec in augendo peculio, nec in causa
ordinariatus, quum tamen multi collegarum
etiam plura obtinuerint, quam ausi erant spe-
rare.

ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπιτύχθαι ἐάσωμεν ἀχρή-
ματοί τε. Ut paucis complectar omnem rem,
si fiero allectus in collegium Tragoræ, certum
habeo hominem, à quo centum libras mutuo
accipiam, quæ summa pulchrè me liberabit ab
omni ære alieno. Ex quo tu Fiscī patronus es
factus, cui soli fasces ultrò submitto, nullus est
competitor, quem formidare debeam, nisi gra-
tiosis dignis præferantur: nec nos, ut opinor,
favore

favore destituimur. Tu quidem eâ vi mentis polles, ut fortiter laturus videaris quidquid patria tuis humeris inædificare voluerit: sed plane confido te contentum esse Spartâ, quam tactus es, & aliquid etiam amicissimo capiti relictum cupere, qui se vindicet ab iniquitate fortunæ, & seculum insigni operâ demereri possit. Ita enim spero, nec immunis fucus sedere cupio ad aliena pabula, quod tamen suspicari videbatur D. Vander-Mylius: sed generosior mihi mens, & nihil est, quod majore animo consequendæ solidæ laudis, spe & votis ambiam, quàm ut Historiam suis numeris absolutam exædificare queam: seis me non esse imparatum ab ejus ingenii, doctrinæ, ac judicii præsidis, quæ ad hujusmodi rem exequendam requiruntur, quod pace dicam, vel decessione meâ, vel rē jam *peractam*. Hæc tunc summa votorum meorum est, quam si consequar, rex ero, sin hoc lentum negotium diutius protelatur, aliud tamen erit dispiciendum remedium, aut circumspicienda sedes exilii, in quo possim nec turpem senectam ducere, nec citharæ carentem. Provisa jam in corde habeo consilia, quæ quia paucis verbis enarrare non possum, & jam fessus sum longæ scriptiōis, tecum *quâ diu* proximo die feriato communicabo: nam heri publicè moniti sumus nomine Curatorum & Consulū, ut ad *curia* frequentes essemus, neu sine gravi causa

Dd

statio-

stationem deferuisse vellemus. Nemo forte ex omni numero minus est, quem hæc admonitio perstringat. Dabo tamen operam, ut in posterum ita sim assiduus, ut non permitteam mihi feriendi licentiam, nisi fonticus morbus aut vis major incidat, cui humanis consiliis obveniri non possit. Et jam voti reus sum, ut scias, non, ut temeto caream, sed ne ab eo Palladis sacrum temerari in posterum sinam: quod unum, ab obrectatoribus mihi vitio vertitur: sed certe plura dicuntur, quam quorum sine conscius: volo tamen ad omnes bene audiendi partes animum comparare, ut sine exceptione laudari merear etiam arbitrio ipsius invidiæ. Quoniam enim & optimarum artium scientiâ pectus implentus, & in sacris literis versamur, nisi ut Dei timorem, & honesti reverentiam induamus? Sed jam tempus est, ut epistolæ finem imponam, quæ, si minutis Grammatistarum præceptiunculis illigari nos patimur, jam pridem epistolæ modum excessit.

ἀλλ' ἔτι τὸ πάλαι καὶ ἐλθόντες τοὺς χεῖρας ἔτασαν.

manum ferulæ subduximus, at nunc etiam manum ponemus de tabula. Vale. Da-

tum Lugduni Batavorum xvi. Kal.

Martias olo. Io.

CIX.

Epist.

EPISTOLA LXXII.

Cornelio Vander-Myle Domino, Baudius S. P. D.

Hagum-Comitis.

QUā tamen ipse careo, tot enim curis ac molestiis varie distrahor, ut quod de Pentheo fabulantur poëtae, verum in me esse comprobetur. Ac domesticam illam quidem crucem & calamitatem, quā me Deus per carissimæ conjugis personam affligit, quæ mortuam in terris vitam, & vivam mortem trahit, hoc quidquid est acerbitatis, quod certe est gravissimum, æquo animo patior. Sed istud me insolabiliter animi discruciat, quod in tanta copia summorum virorum, qui me amicitia dignantur, ob minutas quasdam rei pecuniariæ difficultates, & ob importunos flagitatores, quibus os obstrui posset ossa argentea, tamen miserè perit Baudius, & ille sublimis animus, illa divinæ mentis particula, quæ supra res omnes humanas, supra cælos & sidera assurgit, cogitur sese submittere, sævienti fortunæ. Si capital admissem, (quod Deus omen avertat) ob quod exilii causā solum, vertere coactus essem, aut à supplicio periculum impenderet; tamen certa me spes solaretur, fore, ut præsidio amicorum integrum restitui, aut ab acerbitate iudiciorum per clementiam optimi nostri Principis liberari possem. nunc tantum agitur de porciuncula splendentis luti, quod melius in-

D d 2

visee

visceribus terræ delituisset, quam hominum vitiis tam crudelia pabula præberet, & instrumentum esset ad perturbandam animi tranquillitatem. Quanquam nuper satis aperte partem miseriarum indicavi, quibus ad ipsam huius lucis usuram deplorandam, & ad invocandam mortem detruderet, nisi me reverentia Numinis & voluntas summi Imperatoris à tali voto cohiberet: tamen ex intimo pectoris recessu velim putes hanc emanare vocem, nimirum esse mihi prorsus pedum viam videndam, & exilio quærendam sedem, ut aures liberem vocibus creditorum, qui pipulo me differunt, & lapides loquuntur, quibus cerebrum mihi excutitur. Omnibus his incommodis obvolniri posset unâ re sine cuiusquam onere, si sciret potius (ita planè confido) cum patre honore, si collega jungerer non ordinariis professoribus, non, quanquam istud jampridem fieri oportuit.

Si mihi quæ quondam fuerat, quamq; esse dicebat,

Vis in amore foret: non hoc mihi namq; negotium
 cui igitur adjungi cupit Baudius? viro sane aliqui magnæ dignitatis credo, aut meriti, in quo te specimen antiquæ virtutis, & heroem aliquem seculo majorem intueri te putes. Non enim dignaretur mens generosa Baudii cum minore antagonista certamen cernere. Nihil horum est. Quid ergo restat? tute jam facili

com

conjicis, etiam me tacente, dicam tamen, nec
suspensum diutius tenebo. Baudius ambitiosis
precibus optat fieri collega ejus, quem Petrum
Cornelissonium, non Brederodium, sed Bocken-
bergium mortales perhibent. Ut nihil subla-
tius de me dicam, consule famam communem,
& judicia omnium rectè sentientium, interro-
ga ipse conscientiam tuam, & nonne fateberis
hoc perinde esse, ac si Marco Catoni honos ne-
garetur, & præturam Vatinio fax Quiritium
deferret? Interim hæc summa est voti mei, hic
apex supremus dignitatis, ad quem si pervene-
ro, jam nunc his literis tanquam per Syngra-
pham testor me tibi non amplius de ineptiis or-
dinariatus molestum fore: sed interim confido,
te pro tua prudentia consideraturum, tametsi
nihil petam, quid virtuti ac meritis eminen-
tium virorum debeat. Hoc enim specimen
est optimi status, quum præmia & honores non
petentibus accrescunt: & digni gratiosis præ-
feruntur. Proximis comitiis, nisi ratio nostra
habeatur, publicum potius erit dedecus, quam
meum. Nam Dei virtute & optimæ mentis con-
scientiâ, satis famam & præclari nominis au-
thoritatem tuebor, etiam absque titulorum ina-
nibus. Malo largius inaurari, quam ad altiora
subsellia extolli. Cæterum ut revertar ad col-
legium Bockenbergiadæ, quanquam alter jam
annus ferè ad umbilicum processit, ex quo be-
nignitas tua spem mihi fecit hujus muneris ob-

tinendi: idque longè certius, postquam Magnus noster Eisco patronus est datus: tamen adjuro genium tuum, & fidem amicitiae per Deum immortalem, per sacra Musarum & Palladis, per viscera charitatis Christianae, ne pati velis me diutius languere desiderio. Si totum Mylium excutias, si Atlanti libertatis nostrae focero tuo significes (nam à vobis duobus secundum Deum omnis mea spes pendet) si, inquam, bona fide tali viro, quo publica salus nititur, judicium feceris, quam indignis modis tantus artifex peream, non dubito, quin serio nostri miseriturus sit, & finem impositurus tot malis. Sed festinandum est, alioqui cineri medicina dabitur. In hac spe desino, & voveo tibi prospera omnia, fortunamq; dissimillimam meae. Vale. Dabam moestus xv. Kal. Mart. clc lō cix.

EPISTOLA LXXIII

Hugoni Grotio Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

ITerum me domestica naufragia referunt ad eosdem scopulos. Retinui tamen, & retinebo, ut spero, etiam in extremis malis, necdum in his curarum minutis *ἀντορὰς θυμῶς*, nec abjeci me in tam miseras preces, atq; nuper, nec ullam vocem protuli minorem viro, aut cedentem calamitati.

finis

εἰς τὴν γὰρ αἰ εὐδοκίαν μετὰ ἡμῶν ἔσται
 μακάρις διδόναι, καὶ τὸ πᾶν, τίττω.

Litteras etiam ad illustrissimum Principem mit-
 to, quibus sanare conor, si quid haeserit offensae,
 vel incommoda suspitionis ex nostra Disserta-
 tioncula superinduciis. Confido non futuram
 illi ingratam meam confessionis ingenuitatem,
 conjunctam tamen cum generosa libertate :
 neque enim capital fecisse videor, si ex animi
 sententia sum locutus in atrio, ut sic dicam, li-
 bertatis. Communicavit mecum noster heros
 Heinſius litteras, quas ad eum misisti postridie
 ejus diei, quo apud vos fui. Veto te credere, tibi
 unquam evenisse, ut prudentius judicares, &
 ornatius scriberes. Gratulor mihi meum judi-
 cium prorsus convenire cum tuo. Illud autem
 epiphonema per mihi lepidum & venustum est
 visum, non aliam spem de tam insigni juvene
 concipiendam fuisse, quam ut cum Ovidiano
 poeta Ciceronianum oratorem conjungeret.
 Nuper statim, ut sum à te digressus, conveni
 φέρτατον ἀνδρῶν, vel si mavis φῶτα ἀείρων Vander-
 Mylium : nunquam eo usus sum commodiore,
 ita me à vultu & sermone suo dimisit bonæ spei
 plenum, ut in eo videretur æmulari laudem
 amoris ac deliciarum generis humani, qui ne-
 gabat oportere quenquam ab alloquio principis
 tristem discedere. Quid multa ? planè persua-
 sit, ut in animum inducam :

De 4

Dixit.

Durare, & memento rebus servare secundis.

Cum non possumus, quæ volumus, velle debemus, quæ possumus. In hoc decreto finem faciam, & te plurimum salvere cum suavissima conjugæ ac familia jubebo. Datum Lugduni Batavorum xxiii. Febr. clō 15 cix.

EPISTOLA LXXIV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudus S. P. D.

Hagam-Comiti.

ADjuxi huic epistolæ literas ad amplissimum virum, socerum tuum, quem Atlantem Belgicæ libertatis jure soleo appellare, eas apertas ad te mitto, ut meditationi tuæ permittam, utrum tradendæ videantur nec-ne. Vereor enim, ne sim supra modum importunus, sed importunior est diva Penia.

— nec placidam membris dat cura quietem.

Olim trophæa Miltiadis excitabunt e somno magnum illum Græciæ ducem Themistoclem, me dormire non sinit

— Menti bonæ fatale paupertas onus.

Tædet toties tandem inauspicatam cantilenam canere: sed qui dolent, non possunt, quin querantur. *Est quedam, ut ait Ovidius:*

— fletq; voluptas,

Sedatur lacrymis egeriturq; dolor.

Mihi sanè non levis solatii loco est, quum in sinum tuum fide & prudentiâ munitissimum
curas

curas & sollicitudines meas effundo: nec tibi ingratum esse arbitror hanc ex amicitiae fiducia libertatem. Scribo item ad illustrissimum Principem Mauritium, & ad Secretarium ejus D. Milandrum, ut me purgem de sinistris & odiosis suspicionibus, quæ per malevolos aut imperitos homines de me sparsæ sunt ob editionem Dissertatiunculæ, quam utinam texissem æternis tenebris, aut eam prius tecum communicassem, quam in lucem exiret! In posterum cautiores erimus, & quanquam vivimus in regno licentiæ, non utar tamen temerè concessio jure libertatis: sum enim eo fato natus, ut omnia ferè, quæ à nostra manu prodeunt, in deteriorem partem rapiantur. Nolo veteres querelas renovare, nec præcipuam sortem desiderare deo, vel communem recusare. Illud in univèrsam obtinet vitio humanæ malignitatis, ut nihil tam commode dicatur à viris alicujus famæ & existimationis, quin levâ interpretatione depravari possit. Si quid insedit offensionis in animo clementissimi Principis, id magis arbitror effectum artificio eorum, qui sponte dissidium quærunt, aut quibus planè ignotus est candor & ingenuitas nostra. Quid porro absurdius eo genere hominum, qui me rumoribus distulerunt, quasi redemptus essem pretio ab amplissimo Præside & Legato Jean-ninio, ut scilicet inanes logos pro insigni liberalitate rependerem, & succenturiarer doctor

umbraticus viro in summis rebus trito ac sub-
 acto? Saltem qui calumniari insistant, occulta-
 rent attem, & mendacium obvolverent aliquo
 veri colore. Nunc ita se prodit falsitas, ut nemo,
 nisi prorsus excors & vrsanus decipi possit. In-
 terim, quia specie libertatis obtrectatio & livor
 facili crudelitate excipitur, rogo te facias id
 diligenter, quod tuâ sponte facturus es, nimi-
 rum ne patrias nos absentes, inauditos, inde-
 fensos male audire, nedum condemnari. Vale,
 & nos ama. Datum Lugduni Batavorum XXIII.
 Febr. clō lo cix.

EPISTOLA LXXV.

Johanni Milandro Dem. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Nihil unquam mihi gravius & acerbius ad-
 aures, quam quod ex relatu amicorum fide
 dignissimorum accepi, esse quosdam, qui atro-
 cissimum de me rumorem sparserunt, quasi Dis-
 fertariuncula, quæ nuper in lucem exiit super
 induciis belli Belgici, conscripta esset à nobis eâ
 mente seu amentia potius, ut illustriſs. Principi
 adversaremur. Id quod adeo abhorret à natura
 meâ genio, & à perpetua observantia, qua vir-
 tutes ejus heroicas colo venerorquæ, ut ma-
 lina æterno silentio damnare infeliciem stylum,
 quam quidquam mandare chartis, quod cum
 vel minimâ suspitione offensæ perstringat.
 Quod

Quod si per imprudentiam factum est, ut à recte
suadendo mens aberraverit, quandoquidem,
pleraque τὸν καὶ ἐκείνη me latent, circa quorum
cognitionem recti consilii norma gubernari
non potest: saltem nihil fecisse arbitror præter
officium boni civis, si in regno ac domicilio li-
bertatis, quæ sub ejus præsidio secura conqui-
escit, ausus sum uti felicitate temporum, qui-
bus & sentire, quæ velis, & quæ sentias, fidenter
effari liceat. Quanquam enim nullum mihi
sententiæ dicendæ jus est in Amplissimorum
Ordinum confessu, tamen versor in ea navi, quæ
periclitatur, & versor non tanquam remex, aut
qui sentinam exhaurit, sed personam tuemur
haud infimæ dignationis: quippe cum à manu
nostra & disciplina prodeant, qui educantur in
eam spem, ut aliquando pro parte sua vel reip.
clavum teneant, vel moderandæ religioni præ-
esse possint. Cæterum si quid est, quod ullo pa-
cto læserit animum tanti Principis, cui vix ho-
diæ ullus est sub sole, qui fortitudine militari
& rerum gestarum gloriâ comparari debeat:
testor profiteorquæ me paratum esse, quibus-
cunque volet modis, culpam expiare, ut qui et-
iam decorum atque honestum putarem, si pro
ejus dignitate vitam ac spiritum profunderem.
De meo bonarum partium studio, & quam
affectu propensus sim ad propugnandam
causam publicæ libertatis, pro me loquentur
apud posteros ingenii monumenta, quibus
tanquam

optimè fundato eam generosam mentem Deus inspiraret, ut ope subsidioque vestro non inaurarer (nam & animus meus modico contentus est, & fatum meum non videtur capax magni splendoris ac divitiarum) sed onere pecuniariae difficultatis liberari possem: quâ molestiâ sic maceror, ut defœcato animo non sit integrum tractare studia Musarum, & invigilare curis, quæ pertineant ad propagandam sæculi gloriam, & asserendam literarum dignitatem. Nec hæreditatem postulo sine sacris, aut (ut loquuntur Canonistæ) beneficium sine cura: sed si mihi dono divûm ea felicitas eveniret, ut amoliri possem molestissimum flagitatorum genus, excitarem quidquid in nobis est curæ, diligentiae, contentionis atque industriæ, ut me interprete res ab illustrissimo nostro Principe, & à parente ejus gestas omnium posterorum fama celebraret. Quanquam non imminer iis periculum ab oblivione, tamen nulla præstabiliior opera, nullum munus impensiori studio fovendum est, quam Historicorum, ne facta, quibus immortalitas debetur, sensim ab ævo consumantur. Alexandri magni voto nihil in summa fortuna defuit præter Homeri ingenium sine exemplo maximum, & eo nomine felicem prædicat Achillem, quod talem laudum suarum præconem habere meruit. Equidem non sum frontis adeò perfrictæ, ut me cum tali heroe conferre auserim, sed tamen illud semper
spe

spe de votis complexus sum; ut caput est
noster,

αὐτὸν ἀεὶ σὺν τοῖς θεοῖς ἐμμεναι βάλῃ.

Quod si Princeps operâ nostrâ uti dignabitur
ad consecrandas sempiternæ memoriæ præcla-
rissimæ virtutes, confido futurum, ut nec cum
delegi muneris, nec accipere, nec te benigni-
tatis unquam poeniteat. Tantundem liberalita-
tis, quantum ab illustri Præside Janninio conse-
quutus sum, magna ex parte mederi posset diffi-
cultatibus & incommodis, quibus hoc tem-
pore circumvenior. Jampridem facta est mihi
à generoso, viro Vander-Mylio non tantum-
speco, sed fiducia obtinendi manus Historiogra-
phi Amplissimorum Ordinum cum liberali ho-
noratio: nec aliud adfert moram, quam lenta
istâ deliberatio. *ἡ τῶν ἀρχαίων, ἡ τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ τῶν
ἀρχιερέων, τῶν τε mentes publici consilii suspen-
σαι* curis gravioribus, quam ut aliquid de Histo-
ricorum scriptore decernatur. Interim patitur
justus & carpitur Saguntus, dum Romanus se-
dendo tempus terit. Vale, vir eximie, *καὶ πάλιν
ἀντίθετον μακάριον ἐννοεῖται δεῖν.* Datum Lugduni
Batavorum xxiii. Februar. clc. lo oix.

Quæ hæcæ literas tibi tradet, est privignar-
um, cui tunc concedere potes, si quid me scire
velis: quas autem ad illustrissimum Principem
scripsi, rogo ut illustri tuo favore complecti
velis.

velis. Non erit, opinor, illi ingrata mea ingenuitas. Si stylo quid offendi, poterit eodem, culpa reparari.

EPISTOLA LXXVI.

Cornelio Vander-Myle Dam. Baudini S.P.D.

Hagam-Comitis.

Quanquam tibi te dici potest humanius, & soles boni consulere nostram in scribendo assiduitatem: tamen ingenuo pudore suffundor, quod toties eandem cantilenam auribus tuis ocsinam de supplendo collegio Tragoræ, qui tam pretiosa silet, ne vox ejus seculo ludibrium debeat. Sane magis est publica dignitate est, accipere eum, ut taceat, quam ut laboriose ineptiat: nec ego illi, quidquid hujus est commodi, invideo: sed si amplissimis Ordinibus libet animi oblectandi gratiâ fatuum hominem, honorario prosequi, non videor impudenter sperare futurum, ut nostri ratio habeatur, præsertim quum te habeam & approbatorem confili, & petitionis suffragatorem. Sed flagrantium importunitas efficit me morosiores, quam naturæ meæ genius, & amicitiæ tuæ reverentia patiatur. Assidue enim obtundor à molestis creditoribus, quorum nomina rejicio in spem obtinendi ejus muneris: sed tamdiu læseti sunt hoc palpo, ut ulterius produci non possint. Interim vehementer vereor, nisi quid ea de re statuatur ante discessum præcipui

Meccæ-

Meccenatis, foci tui, quem constans rumor
 est cum potissimis Ordinum columinibus pro-
 pediem profecturum Bergas ad expediendam
 lentam illam materiem induciarum: vereor,
 inquam, ne in multos menses negotium no-
 strum proteleretur. Tu tamen pro cætera tua pru-
 dentia dispicies, quid factu optimum esse vi-
 deatur, & utilitati potius nostræ, quam cupidi-
 tati morem geres. De Ordinariatu, quanquam
 peno conceptis verbis ex syngrapha memet ob-
 strinxi, ne ea de re tibi molestiam exhiberem:
 tamen confido te, quæ tua est æquitas, tanto
 impensius cogitaturum, quid meritis ac virtu-
 ti præstantium virorum largiendum esse vide-
 tur. Quod si proximo comitiis dederis ope-
 ram ut Chiliastrarum numero adscribar, suffi-
 ciant omni curæ, diligentia & industria; ne te
 unquam benignitatis tuæ poenitere possit. Mul-
 tis collegarum aucta sunt stipendia, quo nomi-
 ne illis gratulor, non invideo: sanè omnes vi-
 dentur quasi facto agmine concurrere ad cer-
 nendam hæreditatem & legenda spolia maxi-
 mi virorum Josephi Scaligeri: si memoria de-
 functi, & observantia, quæ vivum colui, sum-
 mus amor, quo me dignatus est, gratiam & fa-
 vorem conciliare debent cuiquam, nonne
 cujus causam commendatorem esse oportet
 ut ad ingentem luctum, quo summi viri
 ejus obitu, hoc exigui lucelli solatiolum ad-
 spergeretur. Ego mihi ex veritatis consuetudine
 hanc

hanc laudem citra arrogantiam meo jure vindicare possum, quod & primus auctor existimad cum e Galliis eliciendum, & suasor atque impulsor, ut se exorari pateretur. Sed hæc hæctenus: Vale, & vive nostri memor, qui te colimus in æternum. Datum Lugduni Batavorum v. Martii clō Id cix:

EPISTOLA LXXIV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Bandius S. P. D.

Hagam-Comitis.

NEmini bono & erudito juveni, quem huc elicit secunda fama nostri Lycei, & ingenii excolendi studium, ignota esse potest mea singularis erga te observantia, tuusque intimus erga me favor, quem ego thesaurum præ omni patrimonio pretiosum duco. Sed facilitas naturæ meæ sæpe mihi imponit honestam necessitudinem, ut aut in sermone coram, aut per literas absens humanitati tuæ conciliem ingenuos adolescentes, quorum justis precibus nihil negare possum, ne videar, ut cum Horatio loquar:

Dis simulator opis propria, mihi commodus uni.

Ex hac nota est is, qui hæc literas tibi reddet: Si tituli ad momentum commendationis aliquid adferunt, ornatus est honore Magistri, & Poetæ laureati. Recens edidit in lucem opusculum Astronomicum, quod inscripsit nomini

E c

illustris-

illustrissimorum Ordinum. Rogavit me obnixè
 ut se focero tuo, Atlanti nostræ Reip. insinua-
 rem: sed pudenter hoc oneris deprecatus sum,
 ut summi viri gratiam majoribus auspiciis in-
 tegram reservarem: neq; enim promiscuis com-
 missionibus vulgari debet hic honos. Utinam
 tandem de collega Tragoræ adjungendo quip-
 piam decernatur! Intellexi hesternâ die ex ser-
 mone nostri Heinsii herois, habitam esse Bau-
 dii rationem in supplemento pedulii: quo no-
 mine plurimum me Collegio Curatorum, in-
 primis autem benevolentia tuâ debere confi-
 teor: sed si eâdem operâ in ordinem redactus es-
 sem, nulla ex parte beneficium claudicaret: nisi
 fortè honorificentius est, quod extra ordinem
 nobis ob sedulam in publico munere obeundo
 curam ac diligentiam præmium sit decretum,
 quam si adscriptus essem manipulo Ordinatio-
 rum. Mihi quidem iudicia bonorum & optimæ
 voluntatis conscientia potior est omni præro-
 gativâ sententiæ dicendæ: tamen aliquid dan-
 dum est famæ, & publico hominum errori. Quid
 quod per absurdum videtur, collegam dici sine
 iure suffragii, Senatorem sine consilio? quasi
 tu Neptunum dicas sine tridenti, Phœbum sine
 laurea, Mercurium sine caduceo. Sed de his cri-
 talias plura dicendi locus: quanquam enim per
 obsignatas tabellas fidem meam quasi conce-
 ptis verbis devinxi, me amplius de talibus mu-
 gis tibi aut collegis molestum non futurum:

tamen

tamen haud gravare mihi hujus sollicitationis gratiam facies, cum ex iuris praescripto pacta, quae ledunt famam & existimationem, quaeque contra bonos mores fiunt, servare non oporteat. Plura non addam, nisi ut nos tui observantissimos amare perseveres. Datum Lugduni Batavorum XIII. Maii MD. LXIX.

EPISTOLA LXXVIII.

Hugoni Grothio Dom. Baud. S. P. D.

Hagm-Comitis.

Etiam in rebus angustis regios spiritus gero, & quia vulgatum est nimis uti opera virorum ad munus legati obeundum, placuit sequiorem sexum deligere, cui literas ad optimum sermonem perferendas dedi, in quibus & honorifica tui mentio fit, & omnia penè argumenta conquisita sunt, ut intelligat pertinere ad populi salutem, ad majestatem magni Regis, ad summam legationis, nedum ad literarum dignitatem, & ad seculi gloriam, nos a re alieno tandem liberari: measque literas vim habiturus syngraphæ, si unquam veniant in manus ejus.

Bina Caledonia qui junxit sceptrum corona.

Servasse tamen mihi videor, certè sum conatus, eam moderationem, ne quid vel elate nimis, & arroganter, vel contra, parum viriliter & generosè chartis committerem, unde venirem in dubium de bono nomine, & vestra magnifica de me judicia dedecorarem. Quanquam enim

E c 2

gravif-

gravissimè sum ab infelicitate fati multatus, & plurimis jactor incommodis, ut multa facere cogar præter animi sententiam, quorum ipse mecum poenitentiam ago, sed cum crudeli Medea deteriora sequor: tamen dum mihi sanum erit sinciput, tuebor stationem hominis nec sæculo poenitendi, nec animo dejectissimi. Fecissem fortè prudentius, si epistolam apertam ad te misissem, ut arbitrato tuo vel tenebris damneretur, ne floris cacumen dignitatis nostræ frangeret, vel traderetur *αὐτὸς τῷ Διὶ*. Sed veritus sum, ne qua mora interponeretur: animo autem cupienti & necessitatibus circumvento nihil satis festinatur. Scripsi etiam ad D. *, *ὁσίου χάρειν*, ne se præteritum doleret, quasi scilicet vehementer ipsius intersit in partem honoris venire, ut Baudii* expediantur. Scripsi, inquam, breviter, & remissivè, ut loquuntur Pragmatici. Ab utroque obnixè peto, ut si impudens desiderium nostrum videatur, solâ repulsæ vindictâ contenti esse velint, nec meas ineptias in vulgus efferant. Sin facturi sunt, quod cupio,

Tunc ego per populos quâ Soloriturq; caduq;

Sed nunc non est animus aut otium versificandi, præsertim quum adhuc per fatalem negligentiam meam errent inulti manes herois nostri Scaligeri. Tu & Heinsius noster tam admirabiliter & divinum in morem functi estis officio, ut

cio, ut manus horream admoveere calamo. *et car
m' exi discipula.* Valde te rogo, ut supparo sacri
silentii velata sint, quæ facio parum decore, neu
quisquam mortalium operâ tuâ resciscat hoc
horribile secretum, utique tantisper

Dum cure ambigue, dum spes incerta futuri.
Vale, ó & præsidium & dulce decus meum. Da-
bam curis oppressus, sed lætitiæ propior, dum
tecum fabulor, VI. Junii clo la cix.

EPISTOLA LXXIX.

Maximiliano Urentio Dom. Bandius S. P. D.

Gandavum.

IS, qui hæcce literas tibi reddet, precibus me-
cum egit, ut se tibi commendarem, quod fa-
cio ex animo, teque vehementer rogo, ut, quod
commodo tuo fiat, gratiam tuam ei impartiri
ne graveris. Hesternâ die fui cum lectissimo
juvenum pari Grotio & Heinsio, multusque
non sine honore sermo de eximiis ingenii tui
dotibus ultrò citroque habitus est. Significavit
nobis Heinsius, te gravissimo domesticæ cala-
mitatis vulnere afflictum esse ex obitu filie uni-
cæ. Mœror tuus me animi angit ob summam
benevolentiam, quâ te complector. Non est
mihi in præsentia decretum, ea proponere, quæ
faciunt ad laniendam ægritudinem. Scio enim
pectus tuum iis esse abundè instructum, quod
si aliquam voluptatis spem tibi adferet hoc
Ec 3 nun-

nuncium, scito me & Heinſium heroem cis paucos dies ad te eſſe ituros, ut familiari colloquio ſublevare poſſimus curam & ſollicitudinem:

Quæ nunc te coquit & verſat ſub pectore fixa.

Tuningius erat etiam heri nobiſcum, qui ambicioſe me oravit, ut ſedulo cauſam ſuam apud te agerem, quod ſic ex abrupto à te diſceſſit; ego verò reſpondi quærendum eſſe illi alium oratorem, me tam abſurdæ cauſæ advectionem, nolle ſuſcipere. Tamen rogo te, ut homini ignoſceas: intelligit ſe largiter peccaſſe, & vir eſt ab omni fūco alienus ad exemplum antiquæ ſimplicitatis. Vale, vir clariffime, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum poſtridie Kalend. Sextil. clō lo cix.

EPISTOLA LXXX.

Maximiliano Urientio Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

Negligentiâ largiter à me peccatum eſſe fateor, vir amiciffime, quod ex quo tempore à vobis diſceſſi, nihil literarum ad te miſerim. Cauſas plures dicis gratiâ poſſem allegare, ſed nihil eo eſt opus apud tam candidum & ſincerum pectus. Inertia occaſionem attulit expectatio adventus tui una cum Heinſio noſtro, reſusque ſpes, ut cum Plauto loquar, decollabit, prout eſt anni tempus. Fama, quæ de magnis viris nihil latere patitur, procul dubio vobis indi-

indicius fecit amplissimum Praesidem D. Richardotum graviter ex morbo laborare apud Atrabates : quam ego fortunam vehementer soleo tum publico nomine, tum praecipue meo. Siquidem illius ergo potissimum huc veni : sed spero futurum, ut valetudinem ejus in solido liceat propitia Belgis numina. Reverendus Decanus etiam cupide vos expectavit, & nos excepit omni genere humanitatis. Fui per tri-
duum Lovanii, & inde huc sum reversus una cum humanissimo Puteano, & insigni viro Carolo Molinæo praeside rationum. Serenissimus Princeps à pedibus æger esse dicitur, ita ut per biduum non interfuerit sacris, nec ejus videndi hactenus potestas fuit. Non committam tamen, quin ipsius Celsitudinem salutem, antequam ad Batavos revertar. Plura non addo, nisi ut vos ames, & salveas cum tota familia. Datum Bruxellis III. Septembr. clo. 16 cix.

EPISTOLA LXXXI.

Maximiliano Urientio Dem. Baudini S. P. D.

Gandavum.

HEc scribo festinabundus ad nostros Batavos, à quibus opinione diutius absui blandi viceactus ab humanitate praestantium virorum, quibus quod innotuerim grande suscepti itineris pretium puto; habent omnino hac loca aliquid laxioris, ut egre mentes honestæ inde

avelli possint. Sed non erimus ferae bestiae, ut redeundi animum amittamus. Tu supra omnes amore & amoenitate ingenii emines, verum non est mihi nunc decretum laudes tuas verbis implere. Nuper dum propero, sum oblitus tradere privigno literas & documenta, quae faciunt ad causam tugurioli istius, quod apud vos habemus. Ea dedi huic nuncio, qui se fideliter perlaturum pollicitus est. Quanquam haec levia sunt infra dignitatem tuarum curarum: tamen rogo, ut interdum aliquid vacui temporis huic quoque rei impartire digneris. Mutuum libenter faciam, ubi iure tuo uti voles. Ignosce festinationi & incutiae scriptiois, alias dabitur opera, ut simus diligentiores. Vale cum tota familia, & nos amare persevera. Datum Bruxellis VIII. Septembris clo 16 cix.

EPISTOLA LXXXII.

Maximiliano Orientio Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

Humanitatis & hospitalitatis tuae grata recordatio vivet in animo,

Dum memor ipse mei, dum spiritus hos regit artus.
Atque utinam alio munere, quam literarum officio, & gratiarum actione defungi possem, ut scires me ingenti beneficio non imparem videri. Sed nec generosa tua liberalitatis indoles requirit mutuum redhostimentum, nec mea fors praebet

præbet ejusce rei copiosam facultatem, nisi abunde gratiam relatum fore interpretaberis, si meritorum tuorum gloriam memori mente, conservavero, quod ni fecero, causæ nihil dico, quin expungar ex albo honestorum hominum, judicæque reus summæ ingratitude, quo genere mortalium terra nihil pejus creat. Sed quoniam sanctæ necessitudinis vinculum, quod mihi tecum intercedere pateris, non est æstimandum ritu & modo vulgarium amicitiarum, segregabo proletarium sermonem, & uno verbo dicam me vel Solduriorum lege tuum, semper futurum. Quum ad vos profectura esset hæc tabellaria, quæcum mihi vetus est, sed incolumi pudore familiaritas, existimavi me rectè & ordine facturum, si causam ejus æquitati tuæ commendarem. Sed hæc Lege, si justæ videbuntur ejus preces, & ne meus antiquus studiorum commilito * intelligat me per litteras ea de re tecum egisse: quanquam fas & æquum præponderare debet omnibus propinquorum atq; amicorum rationibus. Verum nolim tantum mihi juris sumere, ut te, quem meritò plurimum observo, capiam ob alienæ personæ gratiam incurrere in offensam hominis conjunctissimi: Quod tamen sine incommodo tuo fiat, & egeno & non injusta roganti adesse non dedignaberis. De domuncula nostra si quid spei sit reliquum, facies me, nisi molestum est, verbo certiozem. Heinsius noster tuo nomine.

Ec s

mihi

mihiretulit; non liquere de ullo decreto; nec si
interveniret iure factum videri. Si nec fisco
eddicta, nec ob causam non solutorum redi-
tum per decretum legitimum celebratum
alienata fuit, res est in salutis vado. Facile im-
petrabo à serenissimo Principe vendendi pote-
statem. Sum enim ab ejus clementia per benignae
auditus, & tam humanis verbis exceptus, ut hi-
hil dici possit humanius:

Quem mihi semper eruit inuis infixa madallis,

Perpetuusq; animi debitor, hujus ero.

In hoc felici ordine finiam, totq; cum tota fami-
lia, cumq; privignis salvere, & benè rem gerere.
Deum ex animo venerabor. Datum Lugduni
Batavorum, XVII. Octobr. clc. 12. cix.

EPISTOLA LXXXIII.

Cornelio Vander Myle Dom. Baudini S.P.D.

Hagam-Comitis.

EX consilii tui sententia, ejus voluntas mihi
laetitia legis est, effecit ut intelligeret non
tantum me haud desistisse à petitione muneris
Historici potentissimorum Ordinum, sed è con-
trario certam obtinendi spem concepisse, par-
tem favoris tui fiducia submixtum, partim quod
sine injuria, certè nisi cum honoris nostri immi-
nutione non potest alteri, quam defuncti Meru-
lae successorì Sparta hae exornanda mandari.
Præcipue verò (cur enim bona nostra non por-
mus,

mus, aut ea publico non applicemus bono?) quia nemo vivit sub ditione atque imperio illustrissimorum Ordinum, qui majore animo & feliciore successu rem eam effectum dare possit. Itaq; humanitatis tuæ genium adjuro atque obtestor per Deum immortalem, per fas Christianæ charitatis, per vinculum sanctæ fidei, & quidquid apud gentes venerandum atque antiquum habetur, impone tandem optatum finem diuturnæ expectationi, neu me pater longius versari inter sacrum & saxum sub ictu creditorum, qui meas aures assiduè molestis vocibus circumsonant, ut defæcato animo studia doctrinæ tractare nequeam. Lentus & miserandus ille languor, qui me charissimâ conjugē orbavit, idem me sumptibus exinanivit, ut triennali frugalitate non possim explere lacunas æris alieni, nisi adventitium aliquod lucrum dexter Mercurius obtulerit. Is tu esse potes, si seriò totum Vander-Mylium heroem in gratiâ summi tui cultoris impendere dignatus fueris. Rectè dicebas nuper: Nihil aliud posse locare in solido, & ad portum bonæ spei appellere quassatam ratē Baudii, quam optimum aliquod conjugium: sed procax istud genus divitum ac fortunatarum mulierum spernit viros fama meritisq; celebres, nisi censu quoq; censeatur. Quod si tuâ forti fideliquē operâ nostris rationibus hæc accessio honoris atque emolumenti facta fuerit, enitar totis viribus, ut nulla res & patriæ majori ornamento, & tibi soli-

solidiori gaudio futura sit. Sed planè mature facto opus est : alioqui curâ & ægritudine contabescam miser, aut præceps consilium sequi cogar à necessitate, quæ legem & rationem omnem frangit infirmatque. Ab urbe Gandavo literas accepi, quibus significatur optimam esse spem recuperandi laris materni, sed, ut loquar cum Plauto, *Mannus nostre oculata sunt, credunt, quod vident.* Si quid isthinc obvenierit, id omne in lucro deputabitur. Vale decus & præsidium meum. Datum Lugduni Batavorum x. Martij c1o 1o cx.

EPISTOLA LXXXIV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam Comitit.

Hesternâ die multus mihi sermo fuit cum collega recens Hagâ reverso, non sine libera indignatione, quod ex relatu amicissimorum hominum intellexissem eum dictitare, nihil esse causæ, cur amplius lacter inani spe obtinendo munere Historici potentissimorum Ordinum : jam enim familiarem vestrum (scis quem hoc elogio designem) esse in possessione istius Spartæ : idque accidisse meâ porissimum culpâ, quod rationem petitionis meæ secum non communicassem, quasi scilicet unus ille sit promus & condus talium officiorum, à cujus nutu & arbitrato mentes publici consilii pendeant.

deant. Dixi quod ingenuitate naturæ meæ dignum erat, hanc mihi fuisse causam non communicandi secum consilii, quod nullas in ea suffragii partes obtineret, & satis mihi præsidii foret in tua unius fide ac benevolentia: quâ fretus certam animo fiduciam concepissem, non alii cessuram istam provinciam, quam nobis, & rectè atque ordine facturos, si qui sunt comperitores, si ab irrita contentione destituerint. Nam si ea spes me frustrata fuerit, omninò cogar à præsentī necessitate consilium præceptum mutuari, quod mihi refrigerato ardore per otium displicebit, aut fortè dicam cum Themistocle, *Perieram, nisi perissem*. Quævis vivendi conditio potior est homini generosæ indolis, & ad res altas genito, quam assiduè divexari sollicitudinibus haud magni quidem pretii, sed quæ sublimēs animos de tranquillitatis sede dejiciunt, ut nihil æternitate dignum meditari queant. Vota mea non sunt ambitiosa, nec supra spem mediocrium virorum. Illud unum precibus paciscor, ut quod reliquum vitæ fata Deusq; adjicient, minimò cum strepitu nec sine bonorum gratia & approbatione extra importunæ paupertatis aleam possim traducere: ut quodocunque ex rebus humanis concessero, posteritas famam nominis nostri gratā recordatione prosequi non dedignetur. Huc secundum animæ salutem dirigitur scopus mearum cogitationum. Nam ut me fortunæ rivus inauret, nec avidè nimis desidero, & fatum

& fatum meum magis videtur esse capax magnæ gloriæ, quam opulentitatis: Interim si possem in nassam matrimonii illicere femininum aliquod optime dotatum (agnoscis heic facundiam supplementi chronicorum) non aspernarer dona Deorum. Sed ad eam spem aspirare non audeo, quamdiu mihi certamen erit cum hydra molestorum flagitatorum, atque adeo (ut nihil dissimulem) nisi ante tuum in Galliam discessum confit, quod tamdiu te rogo atq; obtestor, prorsus animum despondeo, nec erit ullus usus feræ nimis & intempestivæ medicinæ. Scio, & in memoria habeo, quæ dici solent de captandis occasionum momentis & temporum oportunitatibus, sed interim expectando conficior miser, capitis nives me propinquæ mortis admonent, ætas labitur, studium cum spe senescit, agendi tempora cunctando consumuntur. Sentio etiam magno cum dolore, neq; enim mihi cornu est fibra, quam perexigua nostri ratio habeatur. Adhuc inter extraordinarios accenseor, non sine publicæ ingratitude exprobratione: & iuræ gloriæ jura nondum habeo inter eos, qui nec ætate, nec doctrinæ insignibus, nec famâ aut meritis sunt ullo pacto nobiscum comparandi. Quod quod tam illiberaliter deducitur de honorario. Sed finem imponam & epistolæ, & querelæ, quas dolor, haud voluntas expressit. Vale.

Datum Lugd. Batav. xvii. Martii

clō lo cæ.

1650

EPR

EPISTOLA ALXXV.

Augusti Celsi Dami. Paulus S. P. D.

Hagam-Comitis.

IS, qui hasce literas tibi reddet, meus popularis *ἐὺχρηστὸς* εἶμι. saltem VVallonica tellus generis cunabula nostri eduxit illum *ἐκ φάτῃς ἐλπίοις*. Permagni scilicet refert, id horribile arcanum à Fisci-patrono non ignorari: sed quod ad rem magis attinet, multos annos factum est, postquam avunculus ejus optimo sanè legato Gallicæ Ecclesias locupletavit, ea lege, ut ex annuo proventu tres alumni in spem ministerii educerentur. Ea voluntas perperam mendoseque neglecta fuit ab ordine Ecclesiastico; qui nisi quod ipse facit, nihil rectum putat. Nolim totum unctorum gregem imperitiæ vel injustitiæ nomine suspectum haberi *ἀλλ' ἀρχοῦνός εἰμι*; verum didici fabularier, & scapham appellare scapham. Lis coram supremo Senatu disceptatur, & publicæ utilitatis, cui te contumaciter adesse decet, interesse arbitror, ut causam noris. Lar noster est advocatus huic literarum portitori, agnoscis Sidoneitatem, qui se immortalī beneficio humanitati tuæ devinctum iri profitebitur, si cum vel tralatitiā parte favoris, & humano alloquio fueris dignatus. Vale, & ignosce *παρρησιασῆναι*.

Dabam festinā matu xxiv. Martii

clo lo cv.

EPISTO-

EPISTOLA LXXXVI.

Jac. Augusto Thuanus Dom. Baudium S. R. D.

Lutetiam Paris.

Quod parcus sum & infrequens in perfundendo literarum munere, vir multis nominibus mihi plurimum observande, facio adductus reverentiâ, quæ virtuti tuæ dignitatiq; debetur: Nam etsi comitas & commoditas morum tuorum eam mihi licentiam familiariter indulget, ut possim ex quacunque occasione testari meam erga te observantiam: tamen impediō verecundiâ, quo minus audeam inani scriptiōe gravissimas occupationes tuas interpellare, ne peccem in publica commoda, quibus promovendis omnes curæ tuæ & cogitationes consecrantur. Illud ab humanitate tua postulo, ne silentium meum in sequiorem partem interpreteris, quasi quidquam sit imminutum ex pristino cultu, quem meritis tuis devovi; & ad ultimum usque spiritum religiosè conservabo. Non alio nomine magis gloriōr gratulorq; felicitati meæ, quam quod fata mihi aditum ad illustrem gratiam tuam patefecerunt, quem consentiens fama celebrat tanquam primarium sæculi virum ingenio, doctrinâ, judicio, & amore omnium laudum atque rerum honestarum. Sed fas piūq; non est *esse videri* summa nomina venerari. Finiam.

cum

cum humili voto, ut nos tui observantissimos benevolentia complecti digneris. Datum Lugduni Batavorum Kal. April, clc lcc cx.

EPISTOLA LXXXVII.

Maximiliano Urentio Dom. Bandius S. P. D.

Gandavum.

Quanquam ex prudenti consilio vasserim poetarum, etiam atq; etiam adspiciendum est, quem cui commendes, & hanc reverentiam humanitati tuæ deberi censeo, ut ea non sit promiscuis commissionibus profananda: tamen quum naturā facius sis, & consuetudine exercitatus ad bene-merendi gloriam, non possum etiam deceptus ab ingenii mei facilitate discedere, nec amicorum desideriis suffragationem denegare. Quo in numero est is, qui hasce literas tibi redditurus est. Nam quum optimè ex indicio famæ sciret, quod minimè est obscurum, & auctoritatem tuam fide atque industriā quæsitam isthic plurimum pollere, & nos accenseri inter ordines tuos haud infimæ postremæque admisionis, pro singulari beneficio rogavit, ut se benignitati tuæ commendarem. Causa ejus, quam in urbe vestra habet, concredita est iisdem patronis, quibus nostra revindicatio Laris materni. Scio rem tibi ex animo esse curæ, nec privigni tui studium ac diligentiam egere ullius incrementi. Nihil

Rf tamen

tamen nocet addere calcar ultro currenti equo, ad exemplum summorum militiae ducom, qui eos potissimum oratione ad virtutem accendunt, quos animo forti, & ad depauperandum paratissimo esse vident. Itidem ego partim admonitu tuo, partim meae sportis impulsu feci, ut quoad salvo judiciorum ordine licet, omnes morarum & tergiversationum ansae praecliderentur. Meo quidem sensu res est summaria & expedita cognitionis. Sed hallucinari possum, ut plerumque solent, qui de propria causa sententiam ferunt, & ex transverso saepe incurrunt difficultates, quas illi soli norunt, qui in re praesenti versantur. Itaque iudicio meo non est magnopere fidentium, dabitis tamen veniam animo cupienti, cui nihil satis festinatur. Urgeor quibusdam domesticis incommodis, haud magni quidem momenti, sed quae tamen tranquillitatem mentis interturbant, & erectam indolem de statu deiciunt, ut nihil amicum aut Musis amicum imaginari commentarique possimus. Ne tamen absque donario genium tuum propitiare postulem, mittit tibi noster Janus Rutgerius, flos & ornamentum studiosae juventutis atque huius Academiae, orationem, de qua puto me tecum esse locutum. Videbis nos in simpulo fluctus excitare, quos pater Oceanus in magno mari. Favebis opusculo vel auctoris causae vel editoris, qui tuas dotes ac virtutes in paucis admiratur, & dignus est, quem adscribas in numerum

tuorum. Id erit utriq; nostrum vehementer acceptum, nec te unquam benignitatis hujus poenitebit. Vale, vir clarissime, & nos, quod sedulo facis, amare persevera. Dabam Lugduni Batavorum Kal. April. c10 10 ex.

EPISTOLA LXXXVIII.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam · Comitit.

QUum dubius hærerem, an crastinâ die summo matie essetis discessuri, priusquam abeunti prosperam profectiorem & felicem rerum successum comprecari possem, præmisi hunc litterarum fasciculum, quem alicui e tuo comitatu velim committas ut perferendi ministerio defungarur. Scio non fore ingratam magnis illis viris, cum quibus mihi intimæ familiaritatis usus intercessit, meam per literas compellationem. Anhelabat animus unâ vobiscum proficisci, sed ne ordini nostro muneri que conveniens erat sine publicæ authoritatis mandato hoc iter suscipere, ut Baudius esset pars & affecta turba famulantium, nec adhuc perducta est ad siquæm Stapeliana lis, unde mihi spes affulgeret illenam coronatorum, quæ summa pollet regere in solido fortunam nostram extrahi factum creditorum, qui me assiduis flagitationibus adeo obtundunt, ut quò me verram, quidve consilii capiam, prorsus ignore. Vos quidem

dem quibus res sunt secundæ, quique facillimè agitis, non admodum consideratis, quibus cogitantur incommodis præclara ingenia, dum eorum operâ & industriâ publicis usibus deserviat. Sed qui servit altari, debet vivere ex eo. Non sum tam degeneris animi, tam derelictus ab omni bona spe, ut perhibent fuisse summum Philosophum & familiarem Periclis amicum Anaxagoram, qui quum à principe civitatis viro curis publicis occupato jam senex negligetur, capite obvoluto vitam inediâ finire decrevit. Sed possum usurpare vocem, quâ Periclem affatus est seriò, sed serò lamentantem, quod talem in Rep. gerenda consiliarium amitteret, *Quibus lumine opus est, hi oleum lucernæ affundunt.* Mihi adhuc adest vigor ætatis, est animus capax magnarum cogitationum. Nullum est munus tantum, quod cum dignitate & utilitate publica sustinere non possimus. Invitâ invidiâ fatebitur olim, me non vixisse dignum, qui cum importuna paupertate colluctarer. Candida posterorum gens de nostra mediocritate, incorruptius sententiam feret. Fraudatos sum vestræ liberalitatis fructu ob carmen pessimè intellectum à malignis iudicibus, quos suffragio suo juverunt homines imperiti linguæ, & me inauditum, indefensum judicarunt convictum criminis, à cuius suspitione sum alienissimus. At cordati viri nullum è nostris poematibus maiori admiratione prosequuntur. Hæc liberius apud

apud te queror iusto dolore incensus, quod hodie nemo vivit, à cuius gratia, auctoritate & benevolentia secundum Deum magis pendeam. Non cupio esse oneri, sed honori nostris Ordinibus, & huic saeculo. Libens gratis operam impartirer, sed vetat *darius argens in rebus egessum*. Si liberatus essem à re alieno, Rex Persarum non viveret me fortunatior. Sed nimis multis te moror, eras (Deo nocente) coram te videbo. Dabam raptissimè, 17. April. clc lcx.

EPISTOLA LXXXIX.

Maximiliano Uriventio Dom. Baudou S. P. D.

Gandavum.

Utrique generosi spiritus & ingenui candoris vestigia in literis tuis apparent, nusquam illustriora, quam in postremis. Animum tuum exosculor majorem aut intactum vitis hujus corrupti saeculi, quo simulatio, & dissimulatio inter primarias virtutes à plerisque deputatur. At nos venerabile nomen aut numen potius amicitiae colamus, cujus præcipuum munus est, unum idemque sentire. Quanquam in causa religionis, quo maximè vinculo mentes inter se jungantur, non nihil diversitatis est, tamen in capite ac fundamento bene convenimus. Nec quidquam minus humanum aut consentaneum cum Christiana charitate arbitror, quam

Ff 3 odisse

odisse quenquam ob discrepantiam opinionis,
 haud secus ac si medicus irascatur agro, quod
 egrotet. Sed jam non addixi operam, ut insti-
 tam philosophari, quanquam nullum tempus
 est inopportunum differendi de rebus fructue-
 sis, tuque pro agnata morum comitate boni
 consulis nostras hallucinationes. Sed redeo
 ad epistolam tuam, quæ multis nominibus mi-
 hi fuit acceptissima, quod ubi Urientium re &
 nomine talem ad vivam effigiem expressum in-
 tueri visus sum. De pragmatico nostro nego-
 tio, totam rem facio tui arbitrii, tuæque mando
 fidei & prudentiæ. Ratum habetudus sum, quid-
 quid ex consilii tui sententia privignus feterit,
 Si tamen existimatis tanti esse, ut præsentia Tur-
 ni opus sit, sumam è re nata occasionem isthuc
 eundi, magis equidem te ut videam, ac tecum de
 tota vitæ in posterum instituendæ ratione me-
 diter; quam ut de hærediolo materno transigā.
 Etsi nunc ob nugas & quisquilias vehementer
 sollicitor, ut animus secum in gratiam vix re-
 verti queat. Corvini procuratoris & scriptio &
 diligens opera me devinctum tenet beneficio,
 cujus suo tempore non immemor ero. Testatus
 essem meum erga se studium per literas, sed hæc
 effudi, quem essem in procinctu, ut ultra je-
 ctum profiscerer. Vale cum tota familia. Pro-
 ximo tempore exsolvam debitum de carmine.
 Nunc non fuit in manu mea, ut quidquam Mu-
 sæum pangerem. Scis ista non procedere, nisi
 animo

animodeducta sereno. Raptissime XIII. April.
cl. 12 cx.

EPISTOLA XC.

Gerardo Vossio Dom. Baudin S. P. D.

Dordrechtum.

PECCO largiter, amicissime Vossi, & adversus
promissi fidem, & adversus sacrum hospita-
lis tesseræ, quod tamdiu supersederim à scri-
bendo, cum sim à te omni genere profusissimæ
humanitatis exceptus. Nec me hercule, si sine
fuo ac fallaciis more majorum veritas faten-
da est, non aliam tantæ cessationis causam præ-
texere possum, quàm blandientis inertis dulce-
dinem, & constantis tuæ in amando fiduciam,
quæ fretus saepe sum in officio fungendo tar-
dior. Non te fugit veriloquium Taciti, pro-
nuntiantis, *invisam primo desidiâ postremo amari.*
Domesticum exemplum me vides, ne quæram
foris. Quum tamen haud queam diffiteri,
quin culpam commeritus sim, tamen causæ di-
ctionem non meditor, ne facilitati & indol-
gentiæ morum tuorum diffidere videar. Illud
enim longè scio abesse ab ingenuo tuo candore,
ut quicquam sequius velis ominari de meo pro-
pensissimo erga te affectu, quem, dum spiritus hos
vegetat artus, sanctum & inviolatum conserva-
bo, *et tanta munda tanta.* Neque enim arctis-
simum illud necessitudinis foedus, quod inter
nos & animerum affinitate, & communium
E f 4 studio.

studiorum vinculo, & mutuis officiis vitæ sanctum est, eget verborum proletariorum ac publicorum adminiculis, ut vim ac stabilitatem suam teneat. Segregabo itaque minimè necessarium sermonem, & missis ambagibus revertar in viam. Quo magis & naturæ meæ genium excusio, & rerum mearum rationes confidero, eo magis adducor in eam sententiam, ut te aliquâ conditione nuptiali serîo dispiciam. Sed ne quid te celem, diuturnus uxoris languor, & parum diligens privignæ cura in administranda re familiari circumvenit me difficultatibus æris alieni, adeo, ut duorum annorum frugalitate ac parsimonia vix ac ne vix quidem supplere possim hanc jacturam, nisi aliunde veniat. Sed non sum tam improvidus paterfamilias, ut incertam spem in censum referam. Lucro apponendum est, si quid bona læva objecerit. Ut regrediar, unde abieram, nec decipere nympham ullam, nec ipse decipi cupio. Quocirca bene constitutum esse oportebit a fortunis, si qua huic homini nubere dignabitur. Nec indigni videmur, si sunt sua præmia laudi, quorum ratio habeatur à non insipiente marito. Veteribus amoribus meis ex animo volo; nec ullam præoptaverim, si ad ceteras dotes accedat etiam copiosus imber, qui cum per impluvium defluxit in sinum Danaës. Nam ante satis intelligis, etiam me tacente, quam parum ex utriusque usu foret famem

mem jungere cum siti, & prolem generare in
spem esuritionis. Quamquam ab importuna
pauperie nihil mihi periculi erit, si quidem ani-
mo a curis vacuo sacra mea unquam commove-
re cœpero.

ἀλλ' ἢ μὲν τὰ αὐτὰ θεῶν ἐν γαστρὶ καί κε.

Nisi molestum est, velim aliquid temporis im-
partiari disquisitioni, quo loco res ejus sitæ sint.
Nam quin vivat nostri memor, & non immunis
amorum, nullus dubito. D. Polyander, opti-
mus & eximius virorum, haud gravatè in par-
tem istius officii sese adjungi patietur, si homi-
nis humanitatem perspexisse mihi videor. Cui
quod hoc tempore non scribo, benignus igno-
scet, alias hac culpa resarcietur. Vale φίλα-
τοι ἀδελφοί, καὶ ἡμᾶς φίλων διατίλας. Kalendis Junii c. lxx.
J. C. X.

EPISTOLA XCI.

Gerardo Vossio Dem. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

Quamquam non est tam arctæ necessitudi-
nis, quæ nobiscum intercedit, verba ad di-
mensum exigere, aut officiorum vices impor-
tunius postulare: tamen non possum dissimu-
lare, quin animi pendeam, ut certior sim de
statu nostrorum, si veneri placer, amorum. Pa-
trem, qui jam tum conclamatus & planè depo-
sita salutis erat, quum isthic essem, tran-
mi-

Ff 5

grasse

grasse ad beatorum sedem nullus dubito. Quippe qui vix unquam mortalem audisse mihi videor animo & sermone magis obfirmato ad excipiendam humanæ conditionis legem, ad quam omnes nati sumus, ut denascamur. Quanquam in crudo parentis luctu non videtur opportunum tempus de conditione thalami mentionem facere, tamen nihil obstat, quo minus *ἀδελφὴν* *ἐπιστολὰς* inquisitio suscipiatur. *ἡμεῖς τῶν γὰρ χρημάτων ἐδὲν ἔχισσι πράττει τῶν δούλων.* Si mihi adessent facultates Themistoclis, non deesset eadem animi generositas. Is malebat generum opibus carentem, quam opes viro generoq; destitutas. Quanti intersit hodiè esse *ἐπένδιον*, ne longinqua exempla quæramus, illustre documentum præbet***, cui quidem multa suppetunt optanda bonis, nec impar est honorificis muneribus, tamen negari non potest, cum virtuti atq; industriæ plurimum debeat, non nihil etiam esse, quod affinitati & favori Atlantis nostri queat imputare. *ἀλλ' ἔτι ἐὼν τέτων ἐπιμελῆδς.*

Interim liberi sumus, nec indigni, qui præclaram patriæ operâ navare possimus. Semper heroicum illud spe & studio concupivi.

αὐτὸν ἀρετῶν καὶ ὑπεύροχον ἔμμεναι ἀλλαν.

In quo magnifico omine desino, teque *χαίρειν καὶ ἐν πράττει* ex animo voveo. Datum raptissimè, xix. Iulii clalox.

ΕΠΙ.

EPISTOLA XCI.*

• Joanni Polyandro Dom. Raudum S. P. D.

Dordrechtum.

Quanquam ego & meo sensu & judicio humanitatis tuæ nihil video peccare adversus religiosam dignitatem muneris tui, quod tam familiariter amores meos fidei ac prudentiæ tuæ concedere non dubitavi, tamen ne fordidum & inhonestitatis nomine tibi suspectum sit nostrum inquirendi studium de censu deq; familiaris sobolis Remigianæ, seu Textoriæ malis; recte & ordine me facturum putavi, si simpliciter & aperte causam istius propositi significarem. Modicâ sorte & inculpatâ paupertate contentus esse possum, ut si quisquam mortalium, & hunc fructum cœcitiæ magis ac magis colligere studeo ex tractatu honestissimorum studiorum, ut mihi benè cum fortuna mea conveniat, & ut insanis cupiditatibus modum ac frenos imponere queam. Quam multis enim non egemus ad hanc brevem vitæ viam *suâ* induci traducendam? Sed sectusis ambagibus, & omisiq; in præsens Philosophorum sententiis, scire debes me, partim ob penè triennalem uxoris languorem, partim ob parum fidelem peculioli nostri administrationem, incidisse in æs alienum, cui dissolvendo agrè par esse possit frugalitas & parsimonia trium aut quatuor annorû, nisi quid adventitii bona fors, aut opima dos objecerit.

Id ar-

Id arcanum sine scrupulo conscientie non sustinet *ἄνευ ἀγῶντος* celare, nisi forte si qua nympha nobis favore cœli destinatur tam simplicibus ac facultatibus, ut nomina nostra expedire possit, haud minore suo iocurrimento, quam si ex ista lege manipulus, aut ex uberi vindemia racemus derivatur. Quamquam voto meo pauca sufficiunt, tamen hoc agendum est, ne spernantur *ἡμεῖς ἡμεῖς* & multis hoc est persuasum, huic homini suo tempore non defuturam luculentam aliquam conditionem. Ego quoque spes meas, ut non refero in rationes accepti, sic nec temerè, tanquam rem vacuum cuilibet aucupanti vel occupanti permittam. Tu verò me tacente satis intelligis, quam parum ex usu utriusque foret *τὸν λιμὸν καὶ τὴν πείναν* infelici contubernio invicem sociari. Quocirca nisi tam benè fundatum sit patrimonium amicæ, quam unicè deligo, ut sine notabili incommodo nostris difficultatibus mederi queat, in rem communem est, ut aliud mihi subsidium prospiciam. Quod ne in eam partem velit interpretari, quasi quidquam detrimento ceperit amor ille pristinus, quo juvenulam formæ & ætate florentem sum complexus, testor ex animi sententia me hoc ejus causa facere, ne liberos educemus in spem egestatis atque esuritionis. In cæteris jubeo eam benè sperare, & si mihi unctius aliquid obrigerit, libenter si-

ter filium ipsius gratis admittam, in convivis
 nostri societatem, ubi ad eum processus gra-
 dum venerit, ut cum fractu publicis Academiae
 recitationibus interesse possit. Nec hoc solum,
 sed peculiari jure disciplinam ejus commen-
 datam habebo, tanquam si ex me natus foret.
 Idur sine fudo & fallaciis nuncupatione ver-
 borum testor, ita velim ad honestissimæ matris
 aures te interprete perferatur: non committam,
 ut vanitatis argui queam, & ejusmodi officium
 haud levis erit momenti ad leniendum mæro-
 rem, quo conficiatur ob decessum parentis.
 Vale, vir reverende, & mihi multis nominibus
 charissime. Datum Lugduni Batavorum XXI. V.
 Junii Clō 13 CX.

EPISTOLA XCII.

Gerardo Vossio Dem. Baudini S. P. D.

Dordrechtum.

DE Remigio mira sunt, quæ memoras, cum
 tam diu vivam mortem & mortuam vitam
 traxisse. Sed admirationem meam minuit do-
 mesticum uxoris exemplum, quæ stupentibus
 medicorum filius spiritum jam pridem damna-
 tum ultra mensis spatium produxit. Ad sum-
 mam, quemadmodum (ut ait ille)

— *vis improvisa lethi.*

Sæpe rapis rapiereq; gentes.

ita

ita mors interdum venit lento gradu, tardiusque
 immortalium opinione. Quocirca temper in
 proclivitate esse debemus ad excipiendam dicti
 decretorum legem, quum nemo sit tam floren-
 tate ac viribus juvenis, qui sibi exstantem
 lucem ausit polliceri, nec rursus tam confectus
 ævo senex, aut ab omni spe derelictus, quin ei
 interdum aliquid induciarum detur ad com-
 mentandam mortem, hoc est, ad exercitatio-
 nem vera, non simulate philosophiæ. Qui ni-
 hil aliud toto vitæ suæ cursu meditatus est,
 quam ut bene moreretur, huic optime constar
 ratio antea ætatis. Sed me mortalitatis &
 humanæ conditionis contemplatio abripit ex-
 tra limites argumenti epistolici, nec quum est
 jam sapientia verba funditandi. Quanquam
 scio id tibi esse non nolenti, apud quem licet
 nobis hallucinari. Sed ut à lecto ad lusus, à ta-
 mulo ad thalamum, à tædis funeralibus ad nu-
 ptiales veniamus, omnino & animus suadet, &
 rerum mearum ratio flagitat *ἡμετέρας*
ἡμετέρας *ἡμετέρας*, non tantum ad discutiendum
 solitudinis tedium, sed ut rei familiari prospici-
 ciatur. Carere non possum sine multis incom-
 modis consorte, cui Baudius tanquam animæ
 dimidium curæ sit. Cæterum ut ad reverendi
 viri D. Polyandri curam & diligentiam me
 remittis, ita eundem optimæ fidei debitorem
 tibi defego, si quid sigillatim de meo in amori-
 bus sensu scire desideras. Quanquam enim
 quæ-

equidam ad eum scripti, quæ non sit ex dignitate nostra proferre in vulgus, tamen nihil ro-
rum meorum cupio tibi esse clausum aut ob-
signatum. Eaporrò est inter vos animorum
conjunctio, & amicitia talis, ut neuter arcano-
rum alterius expers esse debeat, mihi porrò ni-
hil æque in votis est, quam ut adscribam tertius
in tam præclari consortii societatem. Vale
cum universa familia, & licet si meis verbis
salute plurima conjugem impartiare. *Finis*
Datum Lugduni Batavorum, v. l. Kal. Quintiles
els Ic ex.

EPISTOLA XCIII.

Gerardo Vossio Dom. Baudino S. P. D.

Dordrechtum.

DOleo ex animo, humanissime Vossi, te tan-
tum oneris ac laboris in gratiam meam
suscepisse. Nam etsi sincero affectu nympham
illam prosequor, tamen magis liberandæ fidei
religione, & veterum repromissionum ultrò ci-
troq; stipularum memoriâ adductus sum, ut
consortium ejus ambire non dedignarer, quam
formæ lenocinio, vel divitiarum conditione.
Nolim factum, ut duobus viris, quos jure ma-
ximi æstimo, curam istius conciliaturæ deman-
dasssem. Neq; enim sum tam desertus a bona
spe, ut sollicitis precibus, aut diligente cautione
depacisci debeam, ne Baudium maritum fastidire
velit.

velit. Quod ficias se animas amare ait, scio quorsum tendat, nec intercedo, quin Cereri se totum voueat, aut aratrem careat temeto. Mihi sententia diu prisci Cratini magis arridet, quam factis approbavit magnanimi Catonis virtus, quæ sæpè mero incaluisse perhibetur. Stat à meis partibus tota manus Poetarum, genus hominum integrum vitæ scelerisq; parum. Non tam parvipendo gloriam carminum, ut aquæ potor esse consuescam, præsertim in hac lera arate. Quocirca ne amplius inducat in animum in leges magistras ferre sine populi suffragio, simpliciter edico me conditionem ejus nihil morari. Sed interim gratias immortales habeo utrique vestrum, quod tantopere meâ causâ laboraveritis.

Tam teneor donec, quam si dimittar oriturus.

Multum item te amo, quod me celandum non putasti hoc horribile secretum. Malignitas obrectatorum nihil aliud in nobis sugillare potest, quam quod nimis commodus sum convivator, & interdum largius adspetgor flore Liberi patris. Sed ut Sertorii miles caudam equinam depilavit sensim carpendo, sic operam cottidie magis magisque do, ut diligentibus vivam, & ad cæteras laudes, quibus fremente invidia clatterimus postgenitis, temperantia virtutem & sobrietatis adjungam. Velim eos, qui tam curiosâ indagine papulas nostras observant, perpetuum vitæ tenorem atq; ordinem confi-

confiderare, & quam assidui simus in tuenda
 publici muneris statione, tamen si interdum, ut
 est ingenium humanitatis, plusculum sodali-
 bus & innoxia hilaritati indulgeamus. Didici
 ex Horatio heroe, is porro autorem habuit
 Græcum haud ignobilem, cujus tamen nomen
 mihi jam non succurrit festinanti. Sed Hora-
 tius bonæ fidei debitor est, nec opus habet spon-
 sore. Is me docuit, siccis omnia dura Deum
 proposuisse, nec aliter pelli mordaces sollici-
 tudines, tranquillitatis tyrannos, quam dulci
 Lyæo, seu Læneum mavis. Rutgerium, qui
 mihi præstò aderat, cum literas tuas accepi, no-
 mine tuo salutavi, & ut ei nihil clausum aut
 obsignatum esse patior, epistolam cum eo com-
 municavi. Missurus est ad te proximo die Do-
 minico libros, de quibus secum egisti. Vale
 cum lectissima conjugè & omni familia. Re-
 verendis viris polyandro & Lydio plurimam
 à me salutem nunciari cupio. Fac etiam Bly-
 enburgus intelligat me non esse immemorem
 sui. De amoribus nostris verbum amplius ne
 feceris. Gaudeo me bona cum nymphea ejus
 gratia liberatum esse nexu veteris promissi, καὶ
 διαλευκέν σου ἀλλάγματι, cujus adhuc me nonnulla
 incessabat superstitio,

Nunc diis auspiciis reor & Junone secunda,
 certè defæcato animo potero ad alias, ut spero,
 longè splendiores condiciones adspirare. Da-
 tum xvi. Julii clō Id cx.

Gg

EPi-

EPISTOLA. XCIV.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Humanitate tuâ fretus audeo tibi commenda-
 re hunc hominem, sed ne quid peccem
 per improvidam facilitatem, aut promiscuis
 commissionibus deteram florem gratiæ, quam
 mihi apud te esse pateris, eâdem lege & condi-
 tione bonum illum virum benignitati tuæ tra-
 do, quâ prius mihi est conciliatus à viro claris-
 simo Hippolito à Colibus, ut videre est ex ejus
 literis, quas fidei causâ inclusi huic epistolæ.
 Rogatus rogo, nec denegare potui humanitaris
 officium homini, quem eadem fortuna perse-
 quitur, quæ mihi molesta est, nimirum *res ang-
 sta domi*, & illa, quam bonæ mentis sororem ap-
 pellat elegantissimus nequam Petronius, nimi-
 rum *durisurgens in rebus egestas*. Potuisset ejus in-
 dustria non inutilem operam impartiri juven-
 tuti Græcarum literarum studiose, in quibus sa-
 tis feliciter versatus est, sed hoc præsertim ante
 tempore mirè studia frigent, & plerique
 quantæstum sitientis caniculæ prægræcari
 lunt, quam Græcissare. Quapropter est illi in
 animo transfrerare in Britanniam, & fortè illi
 reperire possit Ditem patrem sibi magis
 tium, quam hætenus est expertus. *Placuit*
 addo, nam crastinâ die spero me tecum socia-
 tum esse sermones de rebus quæ propius ad

me attinet. Vale, & bene rem gere. Dabam signatus III. Augusti Clō Is ex.

EPISTOLA XCV.

Johanni Richardo Nereo Dom. Baudin S. P. D.

In castris.

Nihil opus fuit, amicissime mi Nereu, tam sollicitâ excusatione silentii, quâ te utum esse video. Nam & integritati tuæ fueris injurius, & amicitia nostræ gravem notam inufferis, si in animum inducas credere me quidquam sequius ac sinisterius de cessatione tua fecisse opinatum. Altioribus enim radicibus amor nostrer nititur, quam ut quidquam incrementi aut detrimenti capiat ex crebritate vel infrequencia literarum. Sed, ut

res est solliciti plena timoris amor.

Præsertim conjugalis, uxor tua nescio quos inanes metus sibi fingebat, quodâ reditu Chauftei nihil vel ex fama vel per epistolam de tuo statu inaudisset. Professor Grotius, specimen illud antiquæ virtutis ac fidei, commigravit ad beatorum sedes. Extinctus est morte somno similimâ, non diu colluctatus cum sævitia morbi. Placidus senex accessit e vita, quemadmodum fessus viator ex itinere, vel conviva satur ab epulo. Sic decuit ultimum diem non esse gravem optimo virorum, qui nemini vixit gravis. Erat mihi in animo prosequi defunctum funebri laudatione,

Gg 2

datione,

datione, sed preventus sum in eo supremo humanitatis munere à Pynackero, cui Senatus ille,

Qui pecori imperitat, quem tota armenta sequuntur,
 eas partes assignavit. Non tamen abistam detexere inceptum munus: τὸ γὰρ γένηται δα-
 νότατον. Etiam Chomarcha antea aliquot dies sepulturae mandatus est; & hodierno mane diem obiitaker ille Naso, sed non Ovidius, cujus filia nupsit hypodidascalo scholæ trivialis hunc dico, qui more serpentis bestię gradum struit, quia majestate suâ inferius putat scipioni quidquam debere. Plura nugari volebam, sed campana signum dat, ut factis intersim. Tu vale, & strenue rem gere. Datum Lugduni Batavorum VII. Augusti Clō Id. cx.

Epistola. XCVI.

Maximiliano Urrentio Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

QUum nuper apud te essem, ita me totum sibi vindicavit incredibilis tua comiras atq; humanitas, ut non fuerim recordatus tibi tradere literas ad amicissimo Ruggerio concedita nobis. Quam culpam & moribus tuis & negligentię meæ condonabis, atque etiam haud gravaberis adhuc in aliud tempus reponere nomen jam pridem debitum divis manibus filiatuz. Dintius heic hæsi voto & opinione.
 Blandam

Blandam mihi moram injecerunt preces, hoc est, ut interpreter, potentiorâ quavis necessitate jussa Remacli Roberti, quo viro non vivit sub sole officiosior & ad genium humanitatis accommodatior, nisi te unum excipiam, ut olim, snada medulla diu Platonem. Profectus sum cum eo Lovanium, atq; ibi datâ occasione reconciliaui in gratiam dissidentes animos Puteani & VVouuerii. Utinam eadem ratione possent coalescere animi Batavorum & Belgarum! sed opus est tractu temporis, nec tam graves morbi nisi morâ & quiete sanantur. Generum tuum conveniendi facultas data non fuit. Ter quaterve frustra eum quæsimus, aut ab urbe absentem, aut negotiis impeditum. Hæc scripsi raptis sinè, quum essem in procinctu, alijs diligentiores erimus. Salutat te reverendus dominus Pantinus. Præsens Van Etten & Roberti Antverpiam sunt profecti. Vive, vale, & nostri memor esto, dum

— *Capitolis immobile saxum*

Accolet imperiumque pater Romanum habebit,

Datum Bruxellis x. Septembr. clc lxc cx.

EPISTOLA XCVII.

Cornelio Vander Myle Dem. Bandini S. P. D.

Hagam-Comitis.

QUam essem in procinctu ut ad nostrum Athenarum redirem, certior factus sum ma-

Gg 3

terte-

terteram meam è vivis excessisse in urbe Valentiana. Quanquam nulla mihi ex ejus obitu spes hæreditatis metitur, tamen omninò postulat mearum fortunarum ratio, ut isthuc excurram, quia nonnullæ veteris naufragii tabulæ penes eam depositæ fuerunt. Itaque rogo, te ut pro jure antiquæ necessitudinis benignius interpretari velis nostram paulò diuturniorem moram, quam feriarum lex concedit. Id apponetur gratiæ, & accedet cæteris beneficiis, quorum cumulo sum tibi devinctus. Succedaneâ porrò diligentia refarciemus præteriti temporis cessationem. Præsidi Van Etten egi gratias ob extremum humanitatis officium ab ipso impensè præstitum optimo & candidissimo collegarum Tuningio, cujus repentina mors me quasi fulminis ictu attonitum reddidit. Pollicitus sum me effecturum, ut publico nomine grates ipsi ab Academia nostra decernantur, quem honorem viri virtus meret, & sine mentis ingratiæ nota prætermittere non debemus. Vale, & nos tui observantissimos constanter ama. Datum Bruxellis x. Septembr. clc lcc cx.

EPISTOLA XC VIII.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitiu.

Ilvenis ille vir, à quo hæcce literas accepturus es, pro mediocritatis suæ modulo eximias doctes tuas veneratur, & hoc ipso ab humanitate
tua

qua impetrare posset, ne velles ultro perenti denegasse tritum istud ad tralatitium officium inscribendi albo nomen Grotii per maria ac terras illustri famâ propagatum. Sed tamen non est ausus tantum sibi confidere, ut ad tuam dignitatem sine paratio affectaret viam: quocirca modestè ac verecundè mecum egit, ut se tibi conciliarem hætenus, ne grave ac molestum sit hanc levidensem gratiam homini Germano, juveni tuarum virtutum suspicienti, *καὶ ἡμετέρας συνουσίας* gratificari. Cras aut perendie *εὐπὲς δὲ σὺ* ad vos excurram, ut suaviter confabulemur de præclaris sermonibus, quos ordinarii de me sparserunt, cave id dictum putes de nostro grege, cujus sum collega sine suffragio, senator sine consilio, & quid restat, quam ut aliquis à se natus nos subruar. Vale, ô & præsidium & dulce decus meum. Dabam raptim v. r. O & obris clō clō ex.

EPISTOLA XCIX.

Jano Rutgersio Dem. Baudini S. P. D.

Dordrechtum.

NUllas accipio excusationes, quibus te purgare postulas, quod quum intellexisses me esse reversum, non continuò renunciaveris & currui, & toti aurigarum prosapia, ut fortunæ reduci gratuleris, quæ me Batavo solo cæloque sospitem ac superstitem redonavisset. Peccatum

Gg 4.

est à

est à te inexpiabiliter, nullis februalibus sacris
 crimen hoc lustrabitur. Sed ut complicem tra-
 gicum aulæum, & à cothurno descendam ad
 foccum, narro tibi omnia esse falsissima, quæ
 subrostrani homines passim fœdus sermonibus
 divulgant, interim ut solent calumniæ pro-
 nis auribus excipi vitio humanæ malignitatis,
 vix ipsis Curatoribus nostris ante persuadere
 quivi, me non esse factum monachum, nisi
 postquam ad exemplum increduli Thomæ; ver-
 ticem capitis curioso lumine inspexerunt nul-
 lo cœlestis rasuræ signaculo deformatum. T. de-
 cessum è vita non prius intellexi, quam quum
 omnia iusta jam persoluta essent Deiphobo &
 funeris umbris, eram enim tunc Antvverpiæ. Ca-
 tholico ritu sepultus est, ut decuit hominem
 tali fide ac pietate præditum, qualis in Metello
 aut Anchisæ bajulo nunquam fuit. De oblati-
 opimis conditionibus non omninò nuncia fi-
 si fuit fama. De tertio quid, velis, comminisci
 non possum, nisi tu fortassis inclytum illum
 heroem innuere velis, qui ex sanguis metu vix
 fata fugit. Crede hoc meæ fidei, ne verbum quî-
 dem cum eo commuavi. Missam adiisse non
 diffiteor, sed musices causa cum moderamine
 inculpatæ tutelæ. Fui caleti in gratiam illius
 homuncionis, quem inaurare sperabam, sed
 speres Ennianæ fuerunt, falsæ fallaces : καλὸς
 βλέπεις βλέµµασι, μέλλεις δὲ. Necessè est ut
 cum Astynacte ponat ex animo reges atavos,
 totamq;

totamque ab origine gentem. Invisi & patriam, & ipsam domum, in qua sum natus, eam tam facile recognovi, quam si *ἐν ὅλῳ καὶ χθρὶ* inde pedem eliminassem. Ad summam ut errores meos generatim complectar, fui in Brabantia, Flandria, in Hannonia, in Artesia, in Gallia, in Zelandia, & ubi non?

Ἰσθὶν διγρησσομένη Βαταβία Δεὸς ἀππῶσιν οὐκ,
cetera laturum, nisi quod non simul esses. Audio te isthic futurum per totam (hui!) hanc hyemem. *τέτραδι πρὸς κερδίην καὶ κωτίτην ἀλλὰ πρὸς ὄνδρην.* Utinam serio tandem componere velles animum ad studium legitimæ disciplinæ, si non alio fine, saltem ut parentum desideriis mos geratur! Posses priva studia mirabilia patrare, si bene te novi, neq; enim egent operâ interpretis illustres heroum animæ, quibus te annumerat & sæculi favor & judicia præstantium amicorum, inter quos omni officio conabor haud ultimum locum tueri. Parentibus, totiq; vestræ familiæ, avunculis, è quibus prætorem Bruxellis sum alio cutus, sed frigore contractus esse videbatur, nescio quam ob commeritam noxiam, nisi quod te impatienter amo. His omnibus salutem nunciari cupio, nec non Vosio, Blyenburgio, Polyandro, quem Middelburgi conveni super negotio Textricis, seu Remigianam malis. Vale, & nos ama. Datum VIII. Octobris, clō

Id. cx.

Gg s

EPI-

EPISTOLA C.

N. N. VV. *Adriano à Matbenes , & Cornelio Vandas
Mylio, Curatoribus Academiae Leidenfis,
Dom Baudius S. P. D.*

Hagam-Comitis.

QUum ex itinere huc sum reversus, tot splendida de me sparsa mendacia comperi, ut si delatus essem in ultimas terrarum oras ultra Garamantas & Indos nihil audire potuerim absurdius, nihil à vero alienius, nihil impudentius confictum atque insolentius. Mortuo mihi nunquam exhibebuntur tales ludi, quales vivo ac videnti præbuerunt Aediles creati sine populi suffragio. Mens recti conscientia scelerisque pura facile dissipat omnes calumniarum nebulas, ut à scopulo fluctus elidi solet. & hæc est perpetua virtutis ac virorum fortium conditio, ut expositi sint malignitatis scopo; quemadmodum eos, qui in luce solis ambulant, umbra comes affeatur. Quocirca mihi ipse gratularer, & integritate conscientiae fretus, quæ

Non eget Mauri jaculis neq; arcu,
futiles rumusculos suâ sponte sincerem præterfluere. Nam ut graviter ac verè pronunciat Cremutius apud Tacitum, hæc & huiusmodi maledicta spreta exolescunt, si irascaris, agnita videntur. Sed quia per meum latus etiam auctoritas vestra petitur, non potui impetrare animo, quin apud vos, quorum curæ, fidei, ac prudentiæ concre-

concredita est dignitas nostræ Academiæ, justum dolorem vel indignationem potius evasporarem. Nam ab iis, quorum benevolentia, & fides mihi perspectissima est, certior factus sum, fuisse nonnullos eâ temeritate & arrogantia præditos, qui iudicium vestrum in celebri cœtu accusare auderent, quod professionem honorificam homini profligato, tanquam gladium furioso, dedissetis, qui turpi transfugio descivisset à bonorum partibus, & à libertatis sede ac domicilio transisset ad voluntariam servitutem non terrestrium modo dominorum, sed spiritualis carnificinæ superstitionum: Jam illorum opinione Scaudius sæculo repudium miserat, & adscriptus erat gregi cucullatorum. Alii splendidius de homine opinabuntur, propugnatores scilicet ac vindices nostræ dignitatis, & me non clauistro aut cœnobio includebant, sed optimo sacerdotio vel canonicatu auctum esse prædicabant. Quidam in vulgus sparserunt me aliquoties advolutum esse supplicem genibus Archiducis cum humili deprecatione superiorum offensarum, & pollicitatione sanioris in posterum sententiæ. Illud vix quisquam etiam de nobis optimè sentiens in dubium vocabat, quin factus essem fera bestia, & amissem animam revertendi. Etiam sponsonibus certatum est, & præsentis pignore pepigerunt quidam, ut fore, ut reducem Leida me videret. Nec omnia tam sunt falsa, quam quod falsissimū.

De

De monachismo si me sollicitè apud vos excusarem, & mihi & vobis pariter essem injurius. Nunquam enim de hoc homine tam malè sperastis, ut ejusmodi absurditatibus aures nedum assensum accommodaretis. Neque enim, ut opinor, ulla unquam in me deliquia sanæ mentis, aut delirii signa deprehendistis, nec educatus sum à parentibus in spem mendicitatis, sed eas artes ac disciplinas adamavi, unde honos paratur, quæ me clavo Reipub. potius quam claustro redderent idoneum. Si infami letho mihi pereundum esset, si ad restim me redigisset *duriurgens in rebus egestas*, digniorem suspendio arborem eligere cuperem, & Æneæ magni dextrâ cadere præoptarem, quam inglorio vitæ inertis mancipio destruere florem ingenuæ libertatis, quam ego dotem unicam præfero omnibus gazis Perlarum. Citius futurum est, ut me excipiat hospitem domus destinata furiosis & amentibus, quam ut collega fiam & augeam numerum cohortis lucifugarum, ego quia pueri sic vitam institui, ut omnia bona in spe haberem, ut ad laudem ac decus omni studio adspirarem. Invita fatebitur invidia, me magnis & illustribus Europæ viris non ignotum nec invisum nomen extitisse. Nunc quoque perstat idem animus, nec ætatis vigor abest capax cujuslibet eximie administrationis, si benigni Mæcenates favore sua vela votorum meorum tanquam ferente vento implerent. Venio nunc
ad in-

ad inclytos illos, si diis placeat, fama & existimationis meae defensores, qui mihi Gnathoni scilicet aut Artotrogo esurienti, tanquam Cerbero offam, sacerdotium aut splendidum canonicatum ob os obiectum esse dixerunt. Quibus faceris hominibus tantum abest, ut succenseam. ut potius gratias agam, quod per eorum maledicentiam non jubeor egere, nec voto paupertatis obstringor, sed inter divites ac fortunatos censerè possum. Semper enim in ea fui sententia, majoris esse viri majorisque animi rectènti muneribus deorum quam carere. Sane vir sapiens & cordatus non aspernaretur opimam prædam, quam dexter Mercurius fert, siquidem obvenire posset absque dispendio libertatis vel religionis. Sed nunquam mihi quidquam obtinget tam infestum atque adversum, ut à recta mente vel latum unguem desciscam in iis rebus, ubi non levia aut ludicra petuntur præmia, sed agitur de sempiterna salute vel dispendio animarum. Quod me supplicasse Archiduci fingunt, & provolutum jacuisse ad ipsius pedes, ut canerem palinodiam, & impetrarem ab ejus clemètia beneficium amnestiæ, id si ipsa veritas & innocentia mea non refelleret, consuetudo satis arguit manifestè veritatis. Neq; enim Princeps ille quanquam Galatæ nepos, filius, frater, qui conjugio sociatus est cum filia maximi regum totius orbis terrarum, cum cultum admittit, ut ad genua sibi

sibi quenquam accedere patiatur. Non me poeniteret solitæ venerationis, si eum ritum usurpassem, quem mos approbaret, nec superiore anno negavi me cum ipso sermonem socialisse. Cur enim quisquam bonus mihi vicio veritat, si nullius culpæ conscius, & auspice famæ suæ Celsitudini conciliatus, cepi imperum ejus alloquendi, ut salvo jure religionis ac patriæ libertatis observantiam ipsi meam testificarer, præsertim quum ante intellexissem ei non ingratum fuisse nuncium nostri adventus, nec injucundum fore conspectum? Sed ad vitandas malignorum voces, quorum in his locis licet metere messem uberrimam, non existimavi pro tempore consultum, ut se compellatam. Itaque dedita operâ subterfugi occasiones, ne sermonibus ansam præberem. Sed quò intentior est à me adhibita cautio vitandi suspiciones & morsus calumniantium, eò gravius Theonino dente circumrosus fui. Vellem itaque factum, quod isti falsò objiunt. Nam forsitan caput unctius retulissem, & ut veteri verbo dicitur,

Principibus placuisse viris, non infima laus est.

Nihil admisi, cur non ausim erectâ fronte cum honesta laudabiliq̃ue fiducia salutare pulvinar magnorum Sathraparum, & coram adire humanos istos Joves. Non jam primum
huic

huic operi sum initiatus, ut cum summis monarchis sermones misceam. Testor manes ingentis Elizabethæ, & gloriari possum me reges & regum filios habere debendi reos. Etiam illud ultrò fatebor, ut ilia rumpantur Momo & Momi satellitibus, propositas mihi fuisse Atalicas condiciones, si isthic sedem figere in animum induxissem. Dicto citius poteram liberari a re alieno, quo si afflictor, ut mente tranquillâ ac desecatâ non possim incumbere præclaris studiis ac meditationibus. Utinam ferio vos tandem invaderet generosa cupiditas medendi huic incommodo! Non meretur quidquid usquam est splendentis luri, ut illa divinæ auræ particula de statu solidæ constantiæ deturbetur. Sed hæc & his similia splendidius ab hominibus otiosis in umbra & schola differuntur, quam ab imbecillitate meis rebus & factis comprobari possunt. Valde res rationesque meas conturbavit, quod coactus sum tribus pensionibus refundere pecuniam mutuo sumptam, à C. B. ut suppeterent sumptus ad persolvendam ultimum humanitatis officium defunctæ uxori. Non fuisset invidiosa apud bonos largitio, nec malè collocata gratia, si ad nomen de publico expungendum curassetis. Adhuc integrum vobis est eam usurpare gloriam, si tribus proximis pensionibus jacturam resarciri jusseritis.

Non

*Non sumus indecores patria, nec vestra foretur
Fama levis, tantique abolefcet gratia facti.*

Nam ut ex demenso honorarii mei conficiam, unde & honestè pro muneris publici dignitate vitam colam, & simul creditoribus satisficiam, non potest obtineri parsimonia quinquennali, adeo memcerore confecit, & sumptibus exinanivit diuturnus languor demortuæ conjugis, nisi aliunde subsidium obveniat, quod in manu vestra situm est, si communi ope consilioq; me generali Ordinum confessui de interiore nota commendare dignemini, tanquam Academiæ Curatores cujus haud infima pars censemur, ut ad Historiarum professionem Historiographi dignitas adjungatur. Non dubito, quin Consules hujus urbis ratum habituri sint, quidquid eo nomine à vobis gestum erit. Si tale munus nunquam antea cuiquam fuisset concessum, tamen haud indigni sumus à quibus initium fieret honestissimæ suffragationis. Nunc autem rem non novam peto, sed quam Merula noster impetravit cujus in locum sum suffectus, quod ad Academicam provinciam, excepto hæcenus honore ordinariatus. Sed ut magnanimus Hector apud Homerum ait., optimum esse auspiciumpugnare pro patria, sic ego rectè & ordine fieri censeo, quæ pro publicis utilitatibus geruntur, & cum optimè tueri gradum atque ordinem suum, qui plurimum ex parte sua con-

me de-

ferat in commune bonum. Hac in renun-
quam me destituet voluntas, & contentio præ-
clarè de juventute promerendi, nec indeco-
rum atque inglorium nomen conciliabo Ly-
teo, cujus curatio vestræ fidei commissa est.
Ejus me voti reum sponte constituo, vobisque
libens ac jure dedico consecroque

Quidquid in arte mea possum promittere cura.

Vestram vicissim gratiam & auctoritatem im-
ploro, adjuro, atque obtestor, ne patiamini
vestrum clientem calumniis & obtreptioni-
bus indigne violari per eos, qui animo conci-
perenon possunt merita clarorum virorum,
& ideò malunt allatrare eorum famam, quam
æmulari virtutes. Concurrent omnes, non
dicam ut ille Satyricus, augures, haruspices,
sed quidquid est ubique hominum curiosor-
um, qui in aliorum acta tam sedulò inqui-
runt, ut ea fingant, quæ nunquam fuerunt, ni-
hil inveniet, quod in nobis carpere possit li-
vor, quam quod interdum ad exemplum pri-
sci Catonis liberalius invitari nos patimur, nec
semper consistimus intra sobrietatem veterum
Sabinorum. Huic quoque peccatulo indies mo-
derari conamur, & pulchrè procedit. Porro
quanquam odio digni sunt Vatiniano, qui me
tam foedis mendaciis traduxerunt, tamen in
atroci injuria magno honore afficior, quod Re-
verendum virum & insignem Theologum C.
V. in ejusdem criminis societatem arcessunt,

Hh

non

non quidem apostasiæ, sed (quod in eo ordine
 scelus inextinguendum est) hæreticæ pravitatis.
 Præclari sanè dictatores, sed vitio creati iudices,
 qui tam temerè de homine inaudito, indefenso,
 causâ indictâ atque incognitâ, sententiâ præcipitant,
 quum olim Nicæna Synodus ob convincendum Arrium
 congregata fuerit, Constantinopolitana propter Eunomium &
 Macedonium, Ephesina contra Nestorium, Chalcedonen-
 sis in Eutychem & Dioscurum: quibus quatuor conciliis œcumenicis Gregorius
 tantum honoris defererebat, ut eorum auctoritatem
 penè cum quatuor Evangelistis æquaret. Narro vobis,
 evadet ista effrænis audacia in optimi ejusque deformationem, si
 prejudiciis, suspicionibus, rumusculis & furris
 tantum licentiæ permittitur, ut famâ & fructu
 dignitatis exuantur viri doctrinâ meritisq; spectabiles.
 Sed de negotio fratrum, & sacerati gregis
 dabitur aliàs oportunior differendî locus. Multa enim
 sunt, nec ad constituendam Ecclesiæ pacem
 infrugifera, quæ super hac re meditatus sum,
 quanquam non libenter attrecto hujusmodi vulnera,
 nec tutum est incedere *per ignes suppositos cineri doloso*. Satis
 habeo in præsentia, quod apud vos, tanquam apud
 innocentiam meam patronos, naturali convivio
 dolorem exoneravi. Neque enim hæc eâ mente scripsi,
 ut causam dicerem, sed ut acceptam injuriam,
 expostularem. Male mecum
 agere-

ageretur, si non essem vobis sine defensione
purgatus & approbatus. Valet, o & præsi-
dium & dulce decus meum. Dabantur v. Eidus
Octobris, vlt 13 cx.

CENTURIA SECUNDA
FINIS.

DOMINICI BAUDII
EPISTOLARUM
CENTURIA III.

EPISTOLA I.

Joanni à Vventer Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

EXspectas forsitan ut meditato
sermone culpam pertinacis silentii ex-
cusem, aut ingenuâ confessione veniam
precer. Atego me injuriam factorum
arbitraver religioso amorî nostro, si ad ejusmo-
di perfugia diverterer. Vulgarium hominum
mos & ratio spernatur à literis nostris, sicuti in
cætera nunc secta damus operâ, ut supra vulgum
emineamus. Fateor tamen neutri nostrum, qui

H h 2

fum-

summa sequimur fastigia laudum , convenire
ullius officii prætermisionem aut negligẽ-
tiam, præsertim literarii muneris, quod quidem
à te profectum maximi beneficii instar puto,
& video te vicissim non indelectari nostrâ in
scribendo diligentia. Si tamen, ut assoler, non
explevero assiduitate scriptionis aviditatem
tuam, quoties sese dabunt occasiones, impu-
tabis aut blandienti inertia, quam scis esse
meam veterem contubernalem, aut facilitati
tuæ, cujus fiducia facile homini ignavo sua-
det negligentiam. Quidvis denique potius
comminiscere, quam ut de amoris cumulo
quidquam deruatur. Sed ne prævaricer, &
causam ultrò prodam, non est, quod de cessa-
tione mea jure conqueraris, nisi communem
culpam prius agnoscas. Nam si rectè calcu-
lum posui, nec frequentia missitandi litera-
rum, nec luxuria verborum posteriores ad-
modum sumus. Cæterum hæc putidiuscula
sunt, nec ad demensum verba debent exigi,
ne sit ignavia colludium, si sermonum vices
quasi ex pacto convento expectemus. Ve-
rum næ tu suaviter delicias agis, & frigido sa-
no schemate causam nostram defendis, quasi
totus sis in votivo carmine muginando, ut
nihil vacui temporis resideat, quod à tam ar-
dua molitione suffurari possim. Exercet me
quidem interdum ista cogitatio, nec me un-
quam piget meminisse profusæ comitatis, quâ
sum

sum isthic exceptus. Quin etiam me iudice largiter pecco, nec absolvi possum, nisi te advocato, quod tam diu me continui intra silentium contra promissi fidem, contra fascilitatis & officii religionem. Vereor ne ea res mihi pariat apud eos aut ingrati & immemoris animi exprobrationem, aut superbiam notam. A quibus criminibus velim nos suadâ & gratiâ tuâ protegas non tantum fideliter, sed & cum cura & sollicitudine, tanquam vehementer eo nomine laborem. Non recipies injustam causam, nec mentieris pro amico. Nam sollicitor & cum una re facillimè possim mederi huic incommodo, tamen solennibus *ἀπολογίαις* indulgeo, & cum Albino, si fallor, qui olim tactus est scommate Catoniano, culpam deprecari malo, quam carere. Magnam igitur in ibis à me gratiam, si virorum optimus Everhardus Efsychius, & suadæ medulla flosque populi N. N. quibus licet addas exactam juris linam N. te interprete noverint, nullâ unquam oblivione deletum iri memoriam honoris & officiorum, quibus me hominem exoticum & nullâ magnoperè dote commendabilem, tam benigne sunt prosecuti. Penè præterii nobile illud par fratrum, è quorum domo tam præclarè madulsa abii, vel si mavis saturitate ebrius. Quod laurem tuam implicari non vis errantibus & serpentibus istis hederis, mos geretur voluntati tuæ, nec patiar, quod

in me erit, VVouuerii nomē promiscuis commiſſionibus obſoleſcieri. Scimus quid diſtēt æra lupinis. Sed tamen populo & ſcenæ ferviendum habent, etiam qui imperant gentibus. Et hæc naturæ agilitas non dedecet illuſtres animas, ut ſeſe comiter ſubmittant ad genium ſæculi, ad hominum ſortem, ad rationem civitatis. Modestia & moderatio animi nuſquam aptius partes ſuas agit, quam in ampliſſimo virtutum ſuffragio, in ſublimi ſolio dignitatis. Verum, ut me penitus tibi aperiā, majus nunc opus ordior, ſiquidem a fatali deſidia tantum otii imperrare poſſim. Decretum eſt enim mihi mandare literis memoriæ cuſtodibus ea, quæ ad Pænegyricum Plinii interdum haud abſurda nobis excidunt, ne fugitiva oblivio, aut invida taciturnitas ſubducatur huic homini forte non pœnitendam materiē gloriolæ apud ordinem literatū, & utilitatis apud poſteros. Non me deterret ab hoc incepto, ſed potius cunctanti calcar admoveret, quidquid eruditiffimus Catanzus, Levinzus & utroque multis rebus potior Lipſius in eo genere elaborarunt. Video uſa venire magnis viris, ut præ fiducia parte celebritatis non tantū ſecurius acquieſcant, ſed interdum licentiſſe hallucinentur. Vix uliæ recitatio noſtra caret juſta reprehentione *σφαλμάτων Διδιακῶν* cum atteſtatione tamen honoris. Quæ modestia & ætatem noſtram decet, & exiſtimationi hominis optime de ſæculo

sæculo meriti, convenit. Adde quod is τὰ σπῆ-
 ρα καὶ τὸ πολὺν παρὲς delibat, nos præci-
 pue stadium illud decurrimus. Et certè difficiles
 pugæ Criticorum longè jacent infra dignita-
 tem nostrarum meditationum, nisi quod inter-
 dum necesse habemus, furere cum insipienti-
 bus, ut vaser tuus Petronius monet. Si even-
 tus responderit opinioni, quam spe & animo
 præcepi, & mecum ante peregi, erit δῶρον βασι-
 λικόν, καὶ ἐν ἀνάξιον τῆς βασιλικῆς ἀνιδόσεως.
 Destinavi nūcupationem operis filio Regis Bri-
 tanniæ, seu principi Juventutis. Sed suffla-
 minandus sum: adhuc enim mea mæsis in her-
 ba est. Et rem magnam præstitero, si telam
 istam detexere poterō intra annum vertentem.
 Quod ante jeci sæpiusculè à nobis culpari vi-
 rum illum & à fama & à meritis eximium, no-
 men mihi perpetuâ & observantiâ cultum &
 colendum, id ne malignè fieri suspiceris, rem
 tibi auctorem dabo. Cum enim legerem episto-
 lam Nicolai Kelliochusii, missam ad amicissi-
 mum juvenem, & suavissimum συμβιωτὴν Cor-
 nelium Dalmum, reperi hæc verba, quæ mihi
 moverunt salivam. C. I. Joannes à VVovveren (nostri cre-
 do hominem) Regi Danicæ optimo & incomparabili prin-
 cipi, optimum quoque & incomparabilem Panegyri-
 cum scripsit. Adumbrare voluit eleganti juve-
 nis ingenio, elogium Sidonii tui Apollinaris
 super Panegyrico Plinii, sed enervatum (ne
 H h 5 dicam

dicam eviratum) scalpello Lipsii & Levinæ, qui quasi de compacto egisse videntur, ut in-
 tempestivâ emendatione sensum optimè con-
 stitutum infringerent: ne scilicet probus au-
 ctor malignitatis, aut imperitiæ convincere-
 tur, si tali medicinâ caruisset. Quid enim splen-
 didius, & acutius dici potuit in laudem perfe-
 ctissimi auctoris & operis, quam quod scrip-
 sisse perhibetur Panegyricum comparabilem
 incomparabili, i. e. condignam, æquiparandam,
 ἀττάλιον? at illi vilem, vulgarem, & paryo para-
 bilem interpretati videntur, ut ex correctione
 conjecturam facimus. Sed magno conatu ma-
 gnas nugas ago, qui talia chartis illinere susti-
 neo. Fugiebat te scil. hoc horribile secretum,
 nisi commodo doctorem nactus esses. Extra jo-
 cum, si ferens ventus vela Musarum nostrarum
 impleret, libido mihi esset patænesin adornare
 nobilissimo juvenum D. Frederico Bertramo
 ab Alevelt, alumno tuæ disciplinæ, quem ple-
 no gradu ad omnia summa surgentem faustis
 ominibus incitare, καὶ τοῦ ἐπιβόου τοῦ ἡρώου
 δυνάμεις ἀνέγειν. Sed me curæ multiplices in diver-
 sa rapiunt, & super publicas occupationes etiam
 privatis exercitationibus distringor, ut vix ani-
 mum ad istas studiorum amœnitates appellere
 possim. Si mihi exploratum erit, utrum & quan-
 do huc venturus sit Bertramus, domum con-
 tiguam iis ædibus, quas inhabito, conducen-
 dam

dam curarem. Boethiani librum de servitute voluntaria seu *Isaiahianus* nondum à filio sororis meæ recuperare potui. Monebo illum iterum proximis literis. Jam ferè tres menses sunt ipsi postquam soror abiit ad plures, ab eo tempore unas tantum literas ad me misit. Vale, & nòs ama. Datum Lugduni Batavorum xli. Januarii cld lcc lxx,

EPISTOLA II.

Johanni à VVouwyer Dom. Baudin S. P. D:

Hamburgum.

ITa multa pariter sese offerunt cogitationi meæ, ut præ copia & nimietate principium scribendi evolvere non possim. Angustiis temporis excludor, quo minus stilo manum poscenti licentius indulgeam. Salvus & incolumis huc veni cum consorte itineris & thalami, quæ te solidâ salute salvere jubet. Cum Brema discederemus, furcifer iste, qui latuit sub nomine nepotis Baronii currente rheda ostentatus est oculis uxoris, raptusque simul. Pedes cum dicto citius abstulerunt. Ac ne quidem tantum spatii reliquit mihi violentia & impatiens animus Janonis iniquæ, ut fugitivum oculis sequi possem. Nam quia sæpè in sermonibus eram minatus, si unquam in purum istum nebulonem offendifsem, fore, ut noxio sanguine parentarem tot flagitiis & sceleribus, quibus sacrum caput alligavit nequissimus bipedum. Illa sive quod

Hh 5

atto-

attonita subito & improvise occurſu huiuſce monſtri, non erat apud ſe, ut animum inſtituere poſſet ad cogitandum, qui tali tempore facien- dum eſſe videretur, ſive metuens, ne verba in eventum erumperent. Ad ſummam non invenio, quid fecit, niſi quod toto corpore ſuperſtans impedit, ne proſilirem è curru. Certo non mediocri maſtus incedebam iracundia & ardebat animus, *ἰδὼν πάμπαν χρῆμα καὶ ἰστο- μύνοισι πυνδίδου. Δουλοῦν γὰρ πάντις ἑμὲ μόντ ἀνθρώπων.* Testis ille ſtratioticus, cujus caput candelabro comminui. Et quæ multa alia vi- ſtrix noſtra paravit manus, Sed hæc prius fue- re, nunc ului facio meum dictum Horatii, *Lenit albeſcens antennis capillus.* Divina Nemeliſ tradi- derat nobis hominem in manum, niſi elapſus eſſet *ἑμὲ τέκνον ἀπαδ αἰνέειν τοιοῦτο.* Vide, quam pulchrè mihi conſtitiffet itineris ratio, ſi pe- riculo & facinore meo compingi potuiſſet in carcerem ſclerum caput! Tuæ nunc partes e- runt, qui apud magnos Dynaſtes gratiâ & ſuadâ plurimum vales efficere, ut diligenti indagine cingatur. Omnino fata præcipitem agunt, & ſi qua eſt, quæ reſtet adhuc mortalibus ægris inte- merata fides, ad ſupplicium depoſcunt. Ubi ſunt *ἱ βράνι ἀμαζζατορί?* crimen eſt quod *ἐν ζῳῇ καὶ ὄρεϊ φάτο ἱερίοιο.* Per aliquot dies Stadæ hæ- ſit, & technas ſuas venditavit populo; ſed non reperit emptorem, Otioſè nugor, cum inſter-

hora

hora finiendi. Vale & quamprimum longiores literas à me exspecta. Hanc operam summi-
pui festinanter, ut vides. Sustenta meam fidem
apud DD. van Bergen, Esychium, Rolandium,
quibus in praesentiarum non scribo: illisque à me
& uxore plurimam salutem nuncia. Jure autem
praecipui salveat immensa patriæ & sæculi spes,
alumnus disciplinæ tuæ, nobilissimus ab Ale-
velt, cum insigni juvene Nicolao Kellinchusio
& tota vestra familia. Datum Lugduni Batavo-
rum, IX. Septembris. clæ 1671.

EPISTOLA III.

Johanni à VVouyver Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

ECce, iterum ad me veniunt literæ cum liti-
gio & querimonia. Patior, imò dolenti sa-
veo. Nam quod tantoperè stomacharis, & in re-
comica paratragedias, amoris deliquium est,
cujus tener sensus in plagam paret etiam ad lo-
viculas offensivacularum suspiciones. Quod
autem de frigore suspicaris,

valde es in eo quod te movet;

tu cujus amor tantum mihi surgit in horas,
quantum verè novo viridis se subjicit alnus,
id temerarium verbum effari aususes? Ipsa
cogitatio tam atrocis flagitij merebatur ius-
tam indignationem, si possem irasci. Sed
sanè irascor, quantum irascuntur amantes.
neve-

ne veniam me postulaturum censeas. Cre-
britate literarum est, ut nos viceris, at culpam
silentii garrulitate, infrequentiam literarum,
intemperantiâ stili pensamus. Manum de ta-
bula ponere nequeo cum scriptitando videor
mihi tecum loqui, &, ut ajunt nostri Themidis
sacerdotes, in rem præsentem quodammodo
deducor, ut sic haud mediocriter leniri sentiam
doloris igniculum, quo maceror ob absentis
desiderium

— καὶ περὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
ἡμετέρων οὐκ ἔστιν ἄλλω πρὸς ἡμᾶς.

Plus est igitur, quod præstem mihi, quam quod
gratiæ apponi possit, cum te literis alloquor.
Nec verò infrequentiores ad signa fuimus, nisi
me ratio fugit. Sed hujusmodi officia, quæ utrin-
que gratissima sunt inter tales amicos, nec ad
calculum vocari nec invicem imputari debent.
Igitur si fortè assiduitas nostra non focerit satis
aviditati tuæ, vel occupationes nostras tum pri-
vatas, tum publicas cogita, vel tabellariorum
infidam fidem, vel longinquitatem viarum, qui-
bus disjungimur, vel casus ex transverso incur-
rentes, quos negant παραληψὶν πᾶσι ullo
bonæ fidei iudicio præstari. Denique intra fidu-
ciam pone, quidquid humanitûs accidere solet,
dum saltem animum expies tam nefariâ cogita-
tione læsi aut imminuti amoris, quem ad imos
manes sanctum & inviolabilem perferam, nec
frigida

frigida mors finiet hunc ignem. Vide me hic
versari in tuo foro Petroniano. Cateram quod
de me joco usurpare amas, te ferè unum & uni-
cum exstare interris, qui hunc mortalem dignè
æstimare possis, id ferè de te pronuntiabo, &
(ne discedam à patre elegantiarum, & arbitro
leporum) reddam tibi tuas voces. Sed hocine
verum fuit, ut beneficio N. Panegyricum tuum
potius debuerim, quam tuæ liberalitati? Veri-
tus es scilicet, ne stomachum minus aptum ha-
berem ad probè concoquendas ejusmodi deli-
cias & divitias orationis. At ego quanquam in
reliquis merè ac libenter assurgo literarum
Principi, tamen hac in parte ne quidem cessero,
ut verius simul & candidius de tam insigni mo-
numento sententiam ferre possit. In Criticis
Deus esto, in Politicis vix absolvi potest ab-
(non audeo dicere imperitiam, sed supplebis
per ἀπειρώτησιν) malignitas etiam non vide-
tur cadere in tam candidum pectus. Sed ἰσὺν
ἀπολαύειν ἀλλήλων, πᾶν μοι δοκῇ! ὑποχρῆν καὶ
σφάλλειν καὶ (ὡς ἔγωγε εἶπὼν) παραπαίειν ἐν τοῖς
στοις. Specimen pravi judicii vides in eo, quod
C. V. Lipsii politica fastidiosè traducit, & lu-
dibrii causâ, ne fortè honorem putes; vocare
solet, *Poca nimesstra*. At meo puncto, & opinor
omnium rectè sentientium judicio palmam ob-
tinent inter omnia viri summè de literis meriti
monumenta. Sed hujusmodi mysteria non sunt
enun-

rarum, quas D. Scaliger postremas ad te dedit. Ego generosos impetus, & ardua tentamina felicitis ingenii non tantum laudem apud doctos, amorem apud honestos mereri arbitror, sed admiratoinem apud peritos rerum aestimatores, qui legitimam eloquentiam præceptiunculis magistellorum non circumscribunt, sed dignitate magnarum cogitationum metiuntur, ad quas vulgi fors non assurgit. Viri dæ & erectæ mentes artium repagula fidenter perumpunt, & amant ferri libero cursu, ac si metam non attingant, præclare tamen voluntatis gloriam se sustentant, quæ longè potior est humili & minutâ felicitate eorum, qui nihil arduum & asperum cogitatione complectuntur. Unum id doleo, vix ullum idoneum, plausorem huic Roscio contingere potuisse. Nam contumeliosum honorem interpretor laudari ab iis, qui ea potissimum admirantur, quæ non intelligunt. Sed virtus amplum sibi theatrum, satis una sibi merces est. Non tamen arbitror regem tantis laudibus abundantem, aut certè tam eximie laudatum nihil gratiæ retulisse. Si fastidiis *κτυματῶ δέου, at ἰσχυρῶν* *μείον ἐκ ἀπρόκλητον ἐστὶ*, ne iis quidem tetricis, qui virtutem propter se expotendam, nec ullum extra eam præmium querendum censent. Rolandi negotium jam ante, sed (ut ingenuè fatear) indiligenter commendatam D. Thuanò.

Non

Non mirum, si fructum ex ea re non sensit. Itaque diligentius ad Servinum scripsi. Sed qui libuit tibi delegare alienum nomen, cum ipse gratiâ apud eum maxime polleas. Nisi fortè aut dissimulas, aut non intelligis tuas vires, aut compendiosius putasti per procuratorem experiri. Quod si virum illum beatis & munere Panegyrici tui, & epistolium adjunxeris, efficies, ut clientem expediat, etiamsi capital fecerit. Nosti enim, quid tentare soleat hominis ambitionem, & quam sit efficax, imò pervicax in iis, quæ cum affectu molitur. Nondum ex Zeizudiâ literas à filio sororis meæ recepi, nec librum, quod continetur tractatus de servitute voluntaria. Rumor hîc sparsus est ex relatu principis Anhaltini pseudoBaronium profiteri Philosophiam in Academia VVittebergæ, si quos illic habes *bravi inquisitori de gli huomini*, vide, ut è cubili pestiferum istud animal ad debitam sibi pestem protrahatur. Crimen est, quod vivit. Plurimâ salute salvere jubebis ocellum Gratiarum & Musarum tuum ab Alefeldt, qui si hoc venerit *ἔχει ἀλλ' ὅλα τῶ δουλειῶ* communicabo illi totum Baudium Kellinhusius etiam, quem valde diligo & plurimi facio, non abibit insalutatus. Etiam *** heroes non frustrandi sunt datariâ salute. Datum

Lugduni Batavorum v. Kal. Febr.

clj Ic civ.

EPI-

EPISTOLA IV

● *Joannis à VVouyter Dom. Baudini S. P. D.*

Hamburgum.

IAm, opinor, veritæ sunt rerum vices. Nam & tu filere perseveras, & ego jure possum tuo de ludo lamberare. Nec tamen id facere decretum est mihi, ne gratiæ opponam; quæ in re nihil merear; quod negat esse ingenui hominis officium, bonus noster Terentius olor aut insolens sulicarum artium nostri temporis, inter quas eminet hoc præclarum; & utile ad multas res arcanum; ex omni facto gratiam & gloriam aucupari. Sed ejusmodi insaniens sapientia reseruetur, si necesse est; sæculo, serviat scenz & populo; jactet se etiam si volet in vulgaribus, sycosis & ambitiosis amicitiiis; spernatur autem quam potest longuissime ab adytiis nostræ necessitudinis, quæ supra omne sanguinis pignus assurgit. Quid enim impurem id genus officii; quod sine piaculo à me prætermitti non decet, vel hoc unico nomine, quod eo te non indelectari sentio ex lamentabili sermone literarum tuarum, qui tantoperè commoveris ob infrequentiam nostræ scriptionis.

Ut orba natum qua flet unicum mater?

Sed desines tandem mollium querelarum, nec tanti facies si sapias; mortualia gloria, quanti hunc animum, quem certo scis tibi perpetuo nem & mancupio endopeditum fore, donec

Ii

usur-

usurpabo oculis (nam videre pervulgatum est nimis) γλυκτερόν φάσκειν ἡλίοιο. De mutua fide benevolentiae tuae si dubitem post tam illustria documenta, facer instestabilisq; vivam. Ceterum quod alias te rogavi, velim perscribas, utrum hic sit venturus nec ne flos ille juvenum ab Alefeld. Quanquam equidem fretus fiducia promissi talium virorum, qui nihil æquè colunt ac fidem, jam domum conduxì majorem nido, quæquæ mercedibus angustas facultates nostras, & stipendiola multum onerare possit, nisi munificus hospes eam impleat. Possem abundè nancisci convictorum, sed non placent turmales statuz, ut umbraticus doctor usurpem summi viri magnificam vocem. Nam si humilis taberna capere potest Thebanum par, quidni cavere debeat, ne Baudii domus promissionibus obsolescat? Utitur nostro contubernio probissim⁹ juvenis Cornelius van Dale, qui te non amat, sed perit. Ad Jurisprudentiae arcem tanto impetu festinat, ut cum Haterio sufflaminandus esse videatur. Habeo & alium convictorem nobili genere, & divite fortunâ, Gallum gente, sed morum indole minime respicit patriam. ἔχουσιν τῷ μὲν ὕμνῳ, ἔχουσιν τῷ μὲν ὕμνῳ, ignoscat mihi Genius antiquæ Galliae. Certe nihil in nostro leve aut inane, nihil fictum & simulatum, omnia potius apta ad Germanam gravitatem & sinceritatem. In summa nōti

Sunt mihi bis septem praestanti corpore nymphae;

ἑπτὰ δὲ, χαλάρων πωλὲς ποτὶς πεσίδης;

verum sunt mihi duo convivæ

Exigui numero, sed bello vivida virtus.

Non erunt indecores alumni tuæ disciplinæ

— nec vestra feratur

Pama levius, tantique abolesces gratia facti.

Accepi Tractatum, de servitute voluntaria;

quem mittam proximâ occasione una cum He-

liodo Heinssii, qui jam recens editus est, sed au-

ctor cum nondum communicavit, nisi cum iis,

quibus dedicavit. Vale, ocelle noster, & salve

cum tuis ab uxore, quæ te fert in oculis. Datum

Lugduni Batavorum x. Martii cło 10 cı v.

EPISTOLA, V.

Johanni à KVVever Dem. Bandini S. P. D.

Hamburgum,

Estis scire, quam tandem causam dicturus

essetam obstinati, tam pertinacis silentii.

Molebaris rationem, sed lex amicitiae suggerit

ad iurisdictionem, ut in o noster ardor contumeliis

exercitatus ingens atq; inflammatur, & ex offe-

sis, ut ille terre-filius a casu vinci dolentem

crevit in Herculem, animos & robora sumit;

aut potius ut fortissimus heroum Emellus (non

edim me turmalis simus, non plebeja exempla

delectant.)

Non estis ad paginam vestram, & vix sustinere,

Non

Non

Non

Non lubet ad calculos sedere, sed nisi me ratio
 fugit, jam tres volvendis mensibus orbes luna-
 res expleti sunt, postquam ἀλλὰ γὰρ ex censu tuo
 literario in peculium meum venit. ἰγὼ μὲν τὸ
 ἐκ ἐδ' ὅπως σιγήσωμαι, licet ætatem indormias
 blandienti inertie ob fiduciam amoris nostri,
 quæ tibi tantam negligentiam persuadet. Non
 enim causam aliam comminisci queo. Dices
 μάλα πολλά· μεταξὺ ἔρεβ' τε σκίοντα θάλασσαν
 τε ἵχθυσιν. Delegabis tuam culpam tabellario-
 rum incuriæ, vel infidelitati. Sed ego talia no-
 mina non accipio, saltem οὐκ ἀμφοτέρω ἀρε-
 δέω. Illud enim averruncet Ζῆς καὶ Ἀπολλο-
 πῶν· ἀπὸ λῶν ut fonticus aliquis casus, aut
 vis major inciderit, quæ tanquam vehemens
 Tribunus plebis officio tuo molestam inter-
 cessionem opposuerit. Uxor insolentis & non
 vulgari dictionis stilo, ut intelligas me non
 vulgari iratum incedere iracundiæ, quam ta-
 men unâ re facillimè placabis, si guttulam lite-
 rarum tuarum asperferis. Nam ut irritabilis
 est sensus tenere amantium ad sumendam, ita
 mollis, & agilis ad deponendam offensionem.
 Itaque pro peccato magno paululum supplicii
 mihi satis erit, imò absterferis omnem animo
 scapitudinem, si scitè verba dederis. Non est
 istud officium ingenui hominis, inquires. At
 ita res nata est, ut & tibi necesse sit fallere, &
 mihi ultrò libeat decipi. Suffragabor frandi
 tua.

me, & vincere haud ægrè prodicione meâ. Laudabilis est, certè non admodum reprehendendæ in tali re prævaricatio. Vide quantum faveam victoriæ & absolutioni tuæ, qui me vinci paratam palam profiteor. Eò inexcusatius peccas, quò veniam dare promptior sum :

*ἀλλὰ τὰ μὴ ἐπιτόχῳ ἰσχυρῶς ἀχρήστῳ
ἔστι.*

Nunc audi casum mirificum de nostro illo insigni agyrta. Fuit per aliquot dies Franickææ superiori mense, captavitque illic conditionem professoriam armatus solenni impudentiâ. Nihil enim in eo animal est præter frontem ferream, & totuliloquentis linguae volubilitatem. Atque sunt homini gratiæ, sed quarum collorarium fuit magnifica & honesta repulsa, quod tunc temporis non vccaret locus.

O qualis facies, & qualis digna tabella!

Si contigisset à tam præclaro Catone præcepta virtutis & sapientiæ juvenibus edictari. Prægestiebat mihi animus illò proficisci, simul ac à nostra Myliæ nuncium istum accepertam, ut me in disciplinam traderem huic Eumulpo. Sed ubi non vidit illic esse aliud pretium illustribus ingeniis, quam iuvenes gratiarum actiones, solum vertit, & ad Mercuriales nostros Amstelrodamenfes vorforiam fecit. Ubi per quadri-
duum sine spe prædæ moratus est. Ego adventi illius certior factus continuo cum uxore Am-

li 3

stetra-

Stelrodamum gladiatorio animo advolavi. Sed
 evaserat infandum caput non quidem *διὰ
 ὀφθαλμοῦ ὅς τὰ πᾶσι ὄρεται*, sed vim meatu.
 Prorsus enim decretum erat mihi, vadimonio
 memet obstringere, ut nequissimam beluam
 in carcerem compingendam curarem, ut il-
 linc tanquam e promptuaria cella deprome-
 retur ad supplicium. Sed postea cogitare
 cepi, quorsam attinet me privato periculo
 rem curare publicam? Si ordines, quibus tam
 splendide os sublevit, hanc contumeliam ad
 animum suum non revocant, quid ego me ma-
 cerem, etsi sanè crimen est, quod tale scelus in
 terris vivit. Itaque penè est, ut gaudeam illum
 effugisse. Quod si in satis est, ut fonti animâ Ne-
 mesin parenter, malo alterius invidiâ id fiat,
 quam meâ. Quanquam Legatus Bellimontius
 id unicè mihi in mandatis dedit, ut ejus omnia
 latibula diligenti indagine pervestigarem, fa-
 cturum me rem gratissimam ipsi Galliarum
 Regi, sed in primis domino de Villeroy, cujus
 ille fidem & famam atroci calumniâ violavit.
 Sæpè enim mihi affirmavit eum à Rege Hispa-
 niarum quinq; ducatorum millia, à Pontifice
 duo quotannis accipere. Sed & de Serenissimo
 tunc Scotorum, nunc totius Britanniae Rege
 prædicabat, eum Romæ habere suos agentes in
 rebus, quorum operâ sibi gratiam & benevo-
 lentiam ejus partis præparatum irer. Verum
 hæc & alia istius fœreiferi magnifica mendacia
 sæpè

sepe corā commemoravi. Pater ejus pueri, quē
stupropolluit, cum superiori anno in hominem
incidisset, nihil illi objecit, quam quod furto
telam Cameracensem ei subduxisset, quam post-
ea vendiderit Londinii, ut ex ipso ejus hospite
certo compererat. De nefario stupro verbū non
fecit, quia scilicet erat *ut picciolo peccatiglio*, vel ne
familia dedecus propagaretur: vel (quod ma-
gis arbitror) ne magistratus de eo crimine co-
gnosceret. Est enim Mennonista pater is, quem
dixi, quibus religio est dedignari omnem poli-
ticam potestatem. Cras Hagam ire statui, &
cum Barnaveldio heroe loqui, ut ex eo cogno-
scam definitē & categoricē, quid faciendum es-
se videatur, sicubi sator ille satorque & occator
scelerum deprehendi poterit. Non enim com-
mitteret, quin tandem vulpes ad pellationem veni-
at. Sed nimis multa de homine nullius pretii.
Volo nescius ne sis habitare mecum filium Jo-
annis Ernesti ab *** hæreditarii in P. VV. & c.
consiliarii apud E. B. viri, ut audio, maximē
lauti & opulenti. Ajunt etiam egregiē erudi-
tum. Habebo quod ipse judicem, ubi responde-
rit literis, quas ad eum misi. In filio ut rem lo-
quar, parum industria, nihil nervorum, ingeni-
um statuā taciturnius. Lenta materies & mini-
mē digna, cui quidquam affricetur ex contagio-
ne nostræ disciplinæ, nisi quod caret notabilib^{us}
vitiis, sed caret & virtutibus. Ætas tamen in eo
flexu est, ut faciliē manū sequi possit. Agit enim

annum decimum octavum. Si responderet ingenium molis corporis, esset unde seculo nostro Catonem eudere possumus. Itaq; tantò magis exopto adventum lectissimi alumni tui. Sed vix arbitror obtinebitur, ut à contubernio convivique tuo divelli possit. Utinam te caperet impetus huc proficiscendi. Causatius id faceres, quam ego ignaris meorum consiliorum ἀγέρτων fecisse videor, quod cum uxore mea ad vos scriam. Sed tu horribile istud secretum nostri cum paucissimis, τῶ τ' ἐπὶ ἡμῶν πολλὰ χαίρειν κίλειω. Vos enim valete & plaudite. Calpinus recensui. Datum Lugduni Batavorum x. Kal. Majas, c l o l o c i v.

EPISTOLA. VI.

Johanni à VVouyer Dom. Baudini S. P. D.

Hamburgum.

Jure meo postulare videor, ut semel ignoscat Leconismo nostro, quò tamdiu nos pertinnaci silentio cruciaveris. Abundè tamen purgasti hanc culpam & copiosâ sermone, & antea omissione pignorum ingenii tui, quæ seculo imputasti, sed seculo parum idoneo æstimatori tantorum munerum. Quotusquisq; enim est, qui hæc capit? At imperiti etiam laudibus extollunt, nec sugillare audent, quæ sentiunt in infinitam assurgere supra spem cogitationum suarum. Sed contumeliosum honorem, & præficarum

ficarum nāniam arbitror laudari ab iis, qui ne imaginādo quidem concipere possunt pulchritudinem operis, cujus admirationem prae se ferunt. Illud verò monstri linstar est, quod narres
 περὶ τὰς τῷ κρατύνῳ ἀναιδεσίας, ἀλαξήριες, ὑπερφανείας. Quid dicam, nescio. Omnia infra indignationem verba sunt. Dignius tamen generositate tuā fuerit, si hæc rerum humanarum ludibria risu ultus fueris, quam si iram prætere tuleris. Ita mos & ingenium est τὸν πάλαι δευαμένον, omnia etiam liberrimæ mentis & voluntatis officia insolutum accipiunt, & fortunæ suæ deberi arbitrantur. Adde quod beneficia, quæ magnitudine excellunt, magnatibus invisæ sunt, eorumque auctores tanquam exprobantes aspiciuntur. Sed non est mihi nunc otium aut animus philosophandi, superest ut virtute nostrâ nos involvamus adversus hanc sæculi & hominum sinisteritatem. Quid præclarius & magnificentius ad gloriam, quid ad conscientiz oblectationem gratius & acceptius evenire potest, quam si reputaveris inter nomina, quæ solvendo non sint habere te γένος βασιλῆος? Cognato tuo locus erit apud me & torum hospicium, ut spero, cum huc venerit. Jam enim honestâ missione donavi duos è convictoribus, quorum ingenia non erant ad genium nostrum, simul etiam compereram eos consutis dolis domesticam velut conjurationem

neminisse, ut reliquos ~~emigratos~~ averterent, sed non invenerunt cedentem materiam. Longa est injuria, longa ambages. Ad summam sine populi suffragio ~~αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος~~ ut apud Homerum Telemachus, Metuo Aediles, volo mihiundas esse ædes. Cis paucos dies emigrabit hoc seminarium Catilinarum..... me libente id factum est, nec eo minus illi volo. Est enim udum & molle lutum. Sed lepta materies: Patri ejus forsitan molestior accidit emigratio filij, quam nobis. Plura cum vellem, non potui negotiis impeditus, quæ meo mihi jumento accersivi. Salve cum tuis à me, uxore & Vandalio, ex quo recens intellexi te strenuè apud ejus matrem & fratrem administrasse munus, de quo te per literas rogaram. Valde te amo, & in æternum amabo. Datum raptissimè Lugduni Batavorum xx. Julij, clb lc civ.

EPISTOLA VII.

Johanni à Wouwer Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

INjuriam fecero sanctissimæ necessitudini nostræ, quam olim fortè loquetur posteritas, & inter rarissima sæculi exempla recensebit, si silentii veniam deprecor ob multiplices curas, quibus in diversa trahor, ut expedire nequeam, unde prius auspicandum, & quò denique progredi-

grediendum esse videatur. Omnino laboriosa est & exercitata res & cupide proferendi ingenii, quam publicam febrem & penitus adhaerentem magnis mentibus ejurare non possum, etsi vanitatem ejus judicio satis complector, sed assentior magno platonī, qui *κενοδοξία* appellat τὸν τῆς αὐτῆς οὐ χιτῶνα.

Cui succinit pater civilis prudentiæ, & historicorum eximius, nunquam tacendus Tacitus, quem ut prælegerem studiosæ juventuti consensit conscivitq; Senatus noster Academicus. Absq; hoc foret, non licuisset Baudlo benè mereri de re literaria. Quid aliud his hominibus acclamem, quam illud *ἐπιφάνεια* Catullianum?

O seculum insipiens, & inficetum!

Quanto melius sentit Hector ille Homericus

εἰς οἷονδ' ἄριστον ἀμύνεσθαι περὶ πάσης!

quasi non publica utilitas suprema lex sit, quasi venerabiles isti, quorum nos societate onerum & laborum collegæ sumus, sed sine suffragio, Senatores sine auctoritate consulendi, rectius æstimare possint, quid ferre recusent, quid valeant humeri, quam hic homo de cujus corio luditur. Cæterum, ut ante jeci, tot me circumstant occupationes, tam multa simul ordiri meditor ad colligendam glorio- lam & nominis celebritatem, ut rem magnam factururus videar, si nonnullam partem Perfica adspi-

adspitante pertexere possim. Interea, ut vides, quasi abundans otio, nugas chartis illino, & literis infercio, quicquid in buccam venit. Hæc hallucinatio si animum tuum ullâ suspitione offensæ perstrinxerit, ratione mecum experire. Sed quia publica hominum expectatio gravem mihi adversariam constituit, quam aut vincere, aut saltem diligentiam placare decrevi, non est mihi integrum in recapitali, ubi de summa famæ & existimationis certamen cernendum erit, licentius jocari. Compescam itaque luxuriantem calamum, eò magis, quod hic literarum portitor (ignosce Sidonei-rati) colloquio & sermone suo facile explebit cupiditatis tuæ sitim. Novit enim *his τὰ ἄνευ τοῦ ἀγγελιστοῦ* omnia mea magna, parva, mediocrima. Nihil enim ei rerum mearum clausum aut obsignatum fuit: quem quod amare percipisti non ante visum ob eximium amorem artium optimarum, & præclaram indolem industria, tantò intentius perseverabis in pristina voluntate, non tantum constantiæ causâ, sed quia meretur optimi juvenis virtus, & probitas, ut mutuum facias secum. Non placet ulterius ire per ejus laudes, ve speciem assentantis præbeam, professus amicum, aut ne quid delibare videar de judicii tui libertate. Janum Doufam, quitam felici consortio doctrinam cum virtute, & ornamenta literarum eum insignibus nobilitatis conjunxit, audies & communiter dolo-

dolebis ad plures ivisse. Senatus noster unâ voce mihi decreverat provinciam habendæ orationis super ejus funere, sed ita tulit casus infestus, ut tunc abessem ab urbe, cum hujus rei nuncius ad uxorem venit. Perit mihi pulcherrima occasio vel fungendi officio necessitudinis, vel exercendi eloquentiam in argumento plausibili simul & maximè feraci. Meritò possum referre hanc absentiam inter præcipuas fundi nostri calamitates, per quam factum est, ut fortunæ vocanti, & ultrò invitanti defuerim. Sed desino querelarum, desinam & scriptionis hujus, quia nos alia ex aliis in fata vocamur. Datum Lugduni Batavorum XIII. Kalend. Novembris, CLXIV. CIV.

EPISTOLA VIII.

Frederico Sandio Dom. Baudino S. P. D.

Arenacum.

Quemadmodum iis evenire solet, qui interfuerunt concentibus musicis, ut in aure circumferant jucundæ vocis modulationem, ita memoriæ & cogitationi meæ observantur, & interrant idem idem sermones lepidissimi, quibus suaviter admodum tempora fefellimus apud vos: nec tam me juverunt cœnæ dubiæ, dapesq; magnifico luxu extractæ, quam animo hærentia colloquia, qui cibus & pabulum est ingeniorum. Verè verus illud verbum usurpare posse

posse videor, quod olim (ni fallor) de Platonis convivii dici solitum accepimus, iis non jam corpus, quam animum pasci consuevisse. Non celabo te, præcipuus meæ professionis scopus fuit, ut te præsens affarer, quem jampridem gloriosa fama mihi notum & celebrem effecerat. Tum autem eximie voluptati fuit recolere veterem amicitiam cum fonte candoris & inculpatæ hilaritatis Hermanno Haghio, nec non Fontano, quo viro nihil vivit sincerius magisque factum ad priscam illam simplicitatem, ut jure vocari possit *ἀνιδροῦς χερσὶ γένους*. Non institui hoc loco recensere omnes, quos per occasionem istius nuptialis festivitatis amicos mihi paravi: sed tamen inter tam bona & fausta nomina nefas fuerit silentio præterire Jacobum Brunonem, cujus notitiam haud mediocri in lucro deputandam esse censeo. Sed quo periculo taceam incomparabile par sororum tuarum, quibus in summa divini humanique juris concordia hoc unicum certamen est, utra fratrem magis amet? Ad summam, non credo in campis Elysiis, ubi beatorum domicilium esse perhibetur, vivere candidiores animas, quam in vestro Areniaco. Vereor ne si plura dixerim videar *ἄπορ χάριν εὐμελῆν* & immodestis laudibus deterere veri dignitatem, loquor tamen, uti sentio, nec unquam ingenium mihi comparatum fuit ad assentandum. Sapius in me depre-

hendo

henderunt amici nimiam *παῖνοςίαν*, quam vile
& servile istud probum adulationis, non sum
equidem Pelei filius: nec me genuit *ἀργυροπύγμα*
δῖος Δουάτης ἀλίοιο γέγοντο, verè tamen il-
lud heroicum Achillis dictum: *ἄσπετον* meum fe-
cero,

ἔχθιστος μοι καὶ τοῖς ἀλδαο πύγματι

Ὅς ἔτιγον μὲ καὶ ἐνὶ φρεσὶ ἄλλοι δὲ βέλτε

Sed de his tantum est. Arbitror ad curas tuas
pertinere, quid princeps bonarum artium Li-
psius moliatur. Edidit recens librum de Dive
Virgine Sichemienfi, quam Aspricollem nomi-
nat; quia scilicet indecorum matronæ videba-
tur ite sine comitatu: Miseret me hominis alias
optimè de seculo & re literaria meriti, nec hanc
laudem ulla posteritas illi unquam invidet;
quamdiu doctrinæ nomen in terris exstabit.
Moeni rectorem nostrum Arminium, ut ad af-
finem mitteret theses, quarum vos videndi de-
siderio teneri certò scio. Spes est pacatam iri-
disoordiolas, quæ pravo more & malo exem-
pla versantur inter symystas, quibus Redem-
ptor generis humani nihil testamento legavit
præter pacem. Ad id optinendum fortè non
inutilem operam navabo. Vale, vir eximie, &
nos ama. Datum Lugduni Batavorum

XII I. Junii, cl. 16

EPI-

EPISTOLA IX.

*Hermanno Hagio Dom. Baudini S. P. D.**Arenacum.*

Officium scriptoris usurpo serius, quam vel debui, vel opinio tua tulit. Culpam tarditatis excusabit tuis candor, & tarda reversio nepotis tui VVinandii ab Everevin, summâ spe indolis ac doctrinæ. Rescivi ex eâ causam, cur duo illi fratres nondum huc venerint. Obstitisse nimirum incommodam valetudinem patris, quam nunc in solido locatam esse spero voveoque. Loci abunde est apud nos, abiit enim in Galliam nobilis ille juvenis, quem â melancholia & phrenitide laborasse tibi significavi. Gaudeo, me liberatum esse eo domus impedimento. Sed huic Democrito assidue citra causam redenti successit *arriso* Heraclitus, perfunctumq; vetere curâ excepit gravior sollicitudo circa juvenem summo genere natum, cujus etiam nonnullam mentionem apud te feci cum isthic essem. Filius est Comitis Palatini Poloni, juvenis abundans multis virtutibus & penè integer omnium vitiorum nisi humor melancholicus aciem mentis obnubilasset, multiplex idea dementiæ tandem in maniam & furorem erupit adeo, ut catenis constringendus fuerit, jamdudum nutu præfagebam fore, ut consors esset divi Petri ad vincula: sed

sed ob familiæ dignitatem, atq; etiam hominis causâ, quem valdè observo, non audebam publicare, quid animus augurabatur. Spem melioris eventus conceperam hoc potissimum indicio, quod valdè se morigerum præbuit decretis medicorum. Norat enim suam calamitatem, nec, ut noster Gallus, remedia tanquam venena abominabatur. Actum est ab illustri viro Scaligero, & ab aliis nonnullis de accersendo Anglo isto ab urbe Amsterodamo, qui olim suscepit curandum Ducem Cliviæ, felici, ut fertur, eventu, nisi extransverso incurrisset Jesuitarum factio, qui vecordem hominis animum anili superstitione infecerunt. Hoc tantum in eo culpatur, quod adhibeat medicinam tristiorē penè ipso malo. Vellem paulò definitius & exsertius hominem ex tuo sermone cognovissem; arbitror enim eum penitus tibi notum; non desunt, à quibus traducitur tanquam lycophanta flagitiosæ vitæ, & nullius in arte pretii, sed, ut speramus, non erit opus curiosiori indagine circa hunc mortalem. Quotidie enim meliorescit generosi Comitissæ valetudo, præsertim ex quo cœpit eum curare domina de Cruninge, matrona genere nobili ex familia Kniffhausen, quæ à majoribus suis quasi hæreditario jure possidet exercetq; artem prospere tantatam in persanandis ægris, quibus non est sanum sinciput. Venit mihi sæpè in mentem faceta vox, quam haud semel ex te audiui,

Kk

nimi-

nimirum feliciter agi cum eo medico, qui su-
pervenit agro, cum jam morbus vergit in me-
liorem statum. Hoc bonæ isti matronæ conti-
git, quæ laudibus in cœlum tollitur, & solidam
prosperæ curationis gloriam sola reportabit, si
cum felici auspicio extrema convenerint. Ille
prorsus in animum inducit, & crebris sermoni-
bus prædicat, eam Dei dono sibi oblatam esse,
tanquam numen aliquod salutiferum, & auxi-
liare: quæ persuasio non leve momentum ha-
bere solet ad obtinendam incolumitatem. Do-
lebone vicem vestri artificii, an gratulabor
faustitati temporum, quibus contigit, ut arcana
penetralia medicinæ fæmineo generi paterent?
Quidquid hujus est, ego hanc heroinam præ
Hallensi & Sichemiensi diva venerabor, si
incepta ejus optatam metam attigerint. Cæ-
terum cum diligentius inquiero, longè major
est proventus insanorum quam opinabar; non
dico ex mente Stoicorum, qui præter sapien-
tem suum omnes fugitivos, exules, & insa-
nos esse arbitrantur, sed ex communi more
& opinione hominum. permulti, inquam,
in hac urbe conficiantur morbo dementiæ,
sive anni tempestas & fabarum occultæ vires
id efficiunt; sive hic annus ejusmodi affectio-
nem epidemicam adduxisse potuit. Memini
enim me legere apud Lucianum in principio
ejus opusculi, quo de legibus in historia ser-
vandis, utiliter & eleganter disserit, perfacco-
tam

tam rei gestæ narrationem de Abderitis, eos regentē universos febri continuā fuisse correptos, quō septimo die finiens in quibusdam cū fluxu sanguinis enaribus, in aliis cum sudore cupioso, genuit mirificam & ridiculam animi affectionem, effecitque, ut omnes ad poeticandum quasi instinctu numinis excitarentur. Plura volebam nugari in hanc sententiam, sed veritus sum, ne & ipse ex eadem fecunda stultorum gente cēseri possem. Vale & salve ab uxore cōm carissima Costia. Datum Lugduni Batavorum xiiii. Junii, cIo
 Io cv.

EPISTOLA X.

Laurentio Sille Dom. Baudino S. P. D.

Arenacum.

Facis abundantia quadam humanitatis, ut rem magnam impetraturus videaris, si florum semina, quæ sum pollicitus, ad te misero. Fuit mihi petitio tuæ curæ simul atque huc sum reversus, convenique ea de re primarium Floræ candidatum *** , cujus filius apud me habitat. Nulla jam habet ad manum, sed quo tempore maturuerint ejus Tulipæ, promisit se daturum, quod oppidō satis sit, & quidem ex ablectissimis arbitrio boni æstimatoris talium elegantiarum. Igitur sufflaminanda erit tua cupiditas in finem Augusti. Nec verò quidquā est
 k k a peri-

periculi aut damni in mora, quandoquidem hæc semina non sunt committenda gremio terræ telluris, nisi principio mensis Decembris, tum autem per aliquot annos expectandum, priusquam flores enascantur. Usque adeo

— *nil sine magno*

Vita labore dedit mortalibus.

Ridebis forsitan ineptias meas, quod in re levī & ludicra sententias effundam. *ὦς ἐν φανερῷ μὲν* *ger.* Sed est in animo præclara consuetudo sapientissimi Socratis, qui ex omni occasione ansam arripiebat hortandi homines ad virtutem, quidni id faciam? præsentim cum aliud scribendi argumentum non suppetat, nisi forsitan auribus tuis occinam solennes formulas me valere, & ut idem tibi sit ex animo precari: facio id sedulo, sed ut in bonæ fidei contractibus multa insunt vi & potestate iudicii, de quibus nihil intra contrahentes nominatim cautum est, ita huiusmodi vota si non affcribuntur conceptis verbis, tamen à benignis & benevolentibus amicis facile suppleantur. Hoc eò pertinet, ut si fortè omittantur datariæ salutationes, quibus familiares epistolæ condiri solent, ne id incuriæ aut malignitati assignetur. Mihi liquet jurare nunquam in vita fuisse melius, quam in festivitate tuarum nuptiarum, non tam ob exquisita cœnarum ingenia, & struices patinarias, ut loquitur Comicus, quam quod abundabat convivium condito sermone bono. Uxor jam

CONVA-

convaleuit à dolore gutturis, & jubet vos omnes, præsertim te cum tua conjugè plurimum salvere, καὶ ὑμᾶς τε. Datum Lugduni Batavorum. xiiii. Junii, clc lō cv.

EPISTOLA. XI.

Johanni à VVouwer Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum-

ET si paucis abhinc diebus ad te scripsi, tamen flagitium sit, si bonus noster * ad vos revertatur in comitatus meis literis. Non enim ita se gessit, ut expertus esse debeat honesti nostri testimonii, nec ullum crimen aliud ei objici potest, quam quod affinis fuerit earum rerum, quas fert adolescentia. Quid mirum aut insolens in ea ætate? Quocirca nimium durus & rigidus mihi visus est stylus, quo eum differunt tuæ literæ, tanquam si flagitia ejus potuissent viritum dispartiri, ut loquar cum Comico. Sed apud deparcos parentes, qui cum genio suo belligerantur, apex vitiorum est, si filii in faciendis sumptibus modum excedant. Vellem parsimoniam magis litasset, veruntamen non prorsus periiit impensæ ratio, nam quamvis argentum ^{δραχμῶν}, tamen aliquid etiam hausit bonæ frugis ex officina nostræ Academiæ, quod fortassis progressu temporis evadet in solidam & maturam virtutis indolem, unde patria messem aliquam utilitatis sperare possit. Non est

K k 3

quod

quod ergo magnopere pœniteat aviam hujus-
 ce protectionis , ἀρχὸν μὲν διὰ τὰ μὲν εἰ-
 ρὴν τὴν ἐκείνην. Redit si non ornatus herosæis
 virtutibus, quæ spisso comparent hâc tempe-
 state , saltem exutus multis vitiis, & deterso
 situ rusticæ incivilitatis, quâ squalibat ejus in-
 genium, cum huc primum ad nos venit. Ego
 sanè illum ex animo amo , & quocunque ter-
 rarum ibit, comitabitur enim cura, votumque
 nostrum, ut errata parum prudentis ac diligen-
 tis adolescentiæ succedente sensim industriâ,
 & maturescente judicio sarciri possint. Quod
 fore confido , si liberali custodiâ facilitas ejus
 muniatur, donec prorsus habeat vitæ suæ mo-
 dum. Agrè admodum divellisse passus est
 à convivio consortioque nostro, sed mos ge-
 rendus fuit optimæ matri. Reliquit apud nos
 sarcinulas & libros , tanquam obsides rever-
 sionis. Sed de ea re quid ex usu sit, vos arbi-
 tratu vestro dispicietis. Neque nihil, neque
 omnia indulgenda sunt ejus voluntati. Quam-
 cunque in partem sese deliberatio ** tuumque
 consilium flexerit , ego ad omnia, quæ te velle
 sensero, promptum semper paratumque fore
 me profiteor, polliceorque. Datum Am-

stelrodami XXI I. Julii,

clō lo cv.

EPI-

EPISTOLA XII.

● *Henrico Rumpio Dom. Baudius S. P. D.*

Hamburgum.

IAm tertium ad te scribo, partim incitatus meâ sponse, partim adductus rogatu Johannis nostri Nieburii. Valde eum discruciauit animi sinistra suspicio aviæ, quæ quia alterius annulo signatas literas neporis advertit, exinde facili credulitate sibi persuasit, eum suo circumductum fuisse. Velim, ut eam hâc curâ liberares, & pro tua prudentia bonam scæminam moneas, ut melius opinetur de filio, cujus cottidiè modestia & bonitas magis magisque sese mihi probat. Quod certum est bonæ mentis argumentum, ulterò deliquia naturæ suæ libens agnoscit, & æquissimo animo patitur se reduci in viam, si quando deerravit. Etiam si non est ex eo ligno unde exsculpi possit Cato aliquis aut Socrates: tamen si pergat eo tenore, quo occæpit poterit in mediocri laude consistere. ὁ πατὴρ ἀνδραγ' εἰς κερυνθον εἰδ' ὁ πλεῖς.

Ego illum & con-
filio, & operâ comiter juvo, quoties mecum
fermones communicar. Non sum ille laudatus
Cæsar, quem consentiens hominum favor ap-
pellavit amorem ac delictum generis huma-
ni, sed ut captus est parvulorum, eam laudem
maximè affecto, ne quis à vultu aut sermone
nostro recedat ineruditior. Vale & nos ama.

Kk 4 Datum

Datum raptissimè Lugduni Batavorum vi. Novembris, cIo Io cy,

EPISTOLA XIII.

Harmanno Hagio Dom. Baudius S. P. D.

Arenacum,

E Tiam si parum assiduus sum in officio scriptationis, tamen silentii aut oblivionis nomine suspectus esse non debeo. Vix enim dies ullus elabitur, quin gratâ recordatione memoriam veteris nostræ consuetudinis recolam. Tum autem hærent in animo suaves illi & benè conditi sermones, quibus tam lepidè & innocentè hilaritate tempora transegimus, dum isthic apud vos Arnemiæ fui. Nunquam in vita melius mihi fuit. Ab eo tempore junxit me mensa Legati Galliarum cum integerrimo viro, & optimo patriota domino van Heyen, cui mirificum in morem benè congruit cum morum tuorum ingenuo candore. Non arbitror ex omni nostrâ nobilitate quenquam vivere magis ad geniam antiquæ illius & germanæ simplicitatis, virtutis ac fidei, quæ raro nunc in cœtibus mortalium conspiciuntur, nisi fortè apud vos domicilium elegerunt, ut de agricolis narrat Virgilius;

— extrema per illos

Iustitia excedens terris vestigia fecit.

Hic sanè fucus & simulatio regnat, cujus rei
plura

plura documenta sum expertus; sed non est jam querelis locus, potius gratulari debeo meæ felicitati, quod mihi contigerit tam candidas & innocentes animas nosse, qualis vestra tellus alit. Neptus tuus VVinandus, quem nominari à me nefas est sine testimonio admirationis, ita publicè privatimq; suæ doctrinæ specimen edidit, ut laudes ejus verbis exæquare non possim, is mihi significavit nobile illud fratrum par brevis nobis adfuturum, quod quidem mihi & costæ pergratum accidit. Valdè enim prædicatur patris virtus, & filiorum non degener animus. Verabit illis locus, & hospes nulla in re honestis eorum studiis deerit: ita voveo, & facis præstabo. Salvebunt à me & uxore tu inprimis cum unius dimidio tuæ, cum insigni viro *Præfatus* *Bandio*, lectissimisq; sororibus *Lauren* *Bandio* cum tota familia, &c. hæc etiam non tam complentur ex bonæ fidei interpretatione amicorum ocelle. Datum Lugduni *Batav.* 1° Novembr. cl^a 13^a cv.

EPISTOLA XIV.

Bandio *Donfa Dom.* *Bandius S. P. D.*

Hagam. Comitris.

Mitte uxori tuæ meæ conjunx specimen panni, seu quocunque alio commodiori nomine voles appellare particulam, cujus copiam tibi fieri mandavit. In re mea nihil est

Kk 5

actum,

actum, certè nihil peractum. Quid in causa sit, suspicari non possum, nisi fortè mihi obfuit illustriſſimi Principis suffragium, quasi non meritò virtutis, & honore famæ collectum, sed exoratum peccibus. Atqui conceptis verbis jurare mihi liquet, me verbum nullum commutasse cum D. Milandro, qui fuit isti rei caput, ex quo parſeſſe coepi hujus Academiæ. Valdè mihi periiſſet omnis anteaſſæ vitæ labos, ſi degeneri ambitu, & ignavâ prece paciſcendum habeo, ut proſim publicis utilitatibus. Interim ita vivitur, & eo fato natus videor, ut nunquam rem facturus ſim, niſi bellum indicam naturæ meæ, & mortalibus palpum obtrudam. Hoc eſt mihi pervincendum, aut forti animo toleranda ſplendida paupertas, niſi oriantur alii Meccœnates, qui fortiter ament columina literarum, & quibus in ſtatucendo de re ſumma fixum immotumque ſedeat illud: *Salus populi ſuprema lex eſto.* De * heroe queri nec fas eſt, nec debeo, priuſquam mihi liqueat, quid egerit aut non egerit: magnificè omnia pollicitus eſt, & implevit me ſpei bonæ, ſed nescit ſacculus iſta meus: neq; enim ramenta factus ſum pluma propenſior, ut loquuntur rationes Quæſtoris noſtri, niſi fortè aliquod retentum later in mente Curiæ. Boni me ſermonis Neſtadii, qui jamdiu de lucro vivit, ex animo miſeret, cujus mœns, & illa divinæ particula auræ magis adhuc languet inſtractaque eſt, quam ipſum corpus. Offendi viſus eſt

est, cum operam obtuli in supplendo defectu ejus, quem nosse, tanquam piaculum admissem: quid faceret, si dedissem damnum aut malum? An crimen est consulere in medium & totas vires periclitari, ut patriam juvemus? Utinam tali crimine convictus occidam, si est, ut occidere possit, qui per virtutem perbitat, ut loquitur Plautus. Atqui magnum animum gerere cum oportebat in hoc extremo actu, vel ob id, quod per naturam vix poterit diutius usurpare gloriam bene de bonis merendi. Quid enim homini in tali statione constituo magis convenit, quam honestè decumbere, quod etiam gladiatoribus, infimo generi hominum, curæ fuit? Solon olim Pisistrato tyrannioni indignè ferenti, cur sibi tam audacter obfisteret, & quærenti, quâ tandem spe fretus id faceret, respondisse dicitur, Senectute. Sed minus irascor sorti meæ, cum nec tui rationem habere videam, cui paterna virtus, nobilitas, eruditio, quarum tu laudum hæres es, expeditum iter ad omnia magna consequenda munire debuerunt. Concludam cum Teucro apud Sophoclem,

φῆν τὴν δαμόντην ὡς ταχέϊα ἴτε βροτῶν

χάρις διαγῆναι, καὶ ὁμοῖα ἀνίστατο.

Hec quam citatim mortuorum gratia

Ingrata cedit, atque partes deserit!

Vale, & nos ama. Lugduni Batavorum xv. Februarii, cIo Io cvi.

EPI-

EPISTOLA XV.

Johanni à VVouwer Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

GRavis nuncius nos percussit de excessu viri
 Illustris Benedicti ab Alefeld. Quam im-
 manem ja&uram & publicè doleo, & privatim
 tuo meoque nomine, cui alieno tempore quasi
 tempestate subtrahus est magnus Meccenas.
 Ego etiam non mediocri spe excidi, quam con-
 ceperam animo ob certum filii adventum.
 Quem tali casu afflictum difficulter patietur
 avelli mœstissima parens, nisi postquam dies
 crudo mœrori medicinam fecerit. Ego interim
 certâ expectatione delinitus, & nullâ cogita-
 tione mortalitatis, ædes amplas conduxì, ne
 humilis taberna spectaret tam egregium ho-
 spitem, quam omni laudis exemplo decreve-
 ram exornare, ut in eo exstaret specimen disci-
 plinæ Baudianæ. Quod quidem eo mihi pro-
 clivius futurum sperabam, quod & fortes cre-
 antur fortibus, & quod à tua manu fabrefactus
 est, quem singularem eruditionis artificem, &
 majorem genio sæculi, non amore, sed judicio
 semper arbitratus sum. Certè neminem arbi-
 tror vivere peritiorē artis vivendi (quā disci-
 plinā nihil est majus) nisi quod furere nescis
 cum insanientibus; quæ tamen in loco summa
 sapientia ducenda est. Paucis abhinc diebus
 signu

significavit mihi ὁ υἱὸς τῆς νεωστὶ παρ' ὑμῶν κλη-
 ροντὸς ὑπάτης, αἰδέομαι γὰρ αὐτῶν ναυὸν ὀνομά-
 ζει ὡς πρῶτον, ἐπαφροδίτον, ἐπεὶ τέττα πα-
 πρὸς εὐχεται εἶναι ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετραφάται καὶ
 τόσσα μέμνηται. Is mihi spem fecit, te propediem
 huc venturum, quo nihil optatius evenire no-
 bis potest. Si tamen veniat; nam quia misere
 cupio, formido malè. Noster heros Scaliger
 lento penè languore nobis ereptus fuit. Quippe
 σμικρὰ παλαιὰ κάματα' ἐντάξει ἔροπῃ. Nunc ejus
 valetudinem in solido locavit ἡλαθ' ἡγία,
 sive cum Symmacho mavis, pax deorum. Eu-
 sebius ejus jam effectus est, & intra mensem,
 opinor, aut fortè maturius prodibit in publi-
 cum. Vidimus fugiente oculo, quæ in te inele-
 menter jacit impurus iste furcifer * in præfa-
 tione ad notas Apulcanas. Nisi verear manus
 inquinatas habere; libens luderem hoc luto.
 Sed sustineo me, dum procedat in medium alius
 sacer & horribilis liber in Varronem, ubi po-
 stremus iste nebulo (si qua fides est Helix Put-
 schio ad Scriverium scribenti) magistellum &
 pædagogum audet appellare virum nunquam
 sine honore & horrore nominandum. Quid
 dicam de tota illa colluvione * nisi, quod ex-
 empla cottidiana comprobant, eos, qui hoc pe-
 stilenti fidere afflantur, tanquam si Circæo pe-
 culo & veneficio contacti essent, degenerare in
 brutas pecudes, imò nocentissimos serpentes?
 Vidisti.

Vidistine unquam, ex quo te genere parentes, imò fuit ne unquam in rerum natura jam inde à primordio conditi orbis tale monstrum ac portentum, ex omni colluvione barbariæ & impudentiæ conflatum; qualis est ille, qui edidit librum, cui inscriptio *Amphitheatrum honoris*. Sed voluminis non epistolæ res foret plura de bipede nequissimo dicere. Descendam tamen in hanc arenam, non tam sponte meâ incitatus, quam hortatu summorum, necrum: præfertim amplissimi præsidis Thaumani, itemque Casauboni, qui talem operam ferio per literas à nobis efflagitant. *Nisi quid tu desis Trebatii dissentiri.* Etsi indignus est auctor inestabilis, in quem tela cujusquam eruditissimi stringantur, tamen interest & literarum humaniorum, & ipsius humanitatis, ut hoc vapulet contodiaturque atroci stylo, non ut habeat pudorem, qui non cadit in hanc verberem statuat. Sed ut exterminetur à nobis niplis librorum, quos viritim terit publicus usus. Redeo ad id, quod ante jectum tuo ad nos adventu. Per omnes Mæro rogo, fac nos compotes tantæ felicitatis, quæ poenitebit viarum & laboris. Ego conspectum & familiare alloquium picis antequam quiaureos montes colere dicuntur. Et verum quid in vita dulcius? *visde in xaxois avdps* qualem te facis sum expertus? Iterum rogo, si eam mentem tibi Deus, aut urgens aliqua

qua moles negotii consiliique injecis, *ἡ δὲ τῆς
Σύμης*, nec in minima parte, cur omnes moras
abrumperere debeas; reponere quod Baudium vi-
debis, cetera forsitan haud magni mortalem
pretii, sed tui colentem & amantem insanum
in modum.

Multa *μάλιστ' ἂν μυσία πολλά* sunt;
quæ gestio effundere in tuum sinum, fide &
prudentiâ mihi perspectissimum, Quod si
tecum adduxeris, non umbram, sed clarum il-
lud ingenii lumen, nostrum Fredericum Ber-
tramum ab Alefeld, nihil mihi optandum
erit, quam *ἡ πρόσθεν μυσία καὶ σφαιρικός φέ-
ρον τοῦτο ἔγνων ἐντυχίας, καὶ ὡς ἀπὸ Πά-
δατος, μέγιστον ἄλγον καταπέσει*, ne labor sub
onera tot concurrentium prosperitatum. Sed
vereor, ne frustra has egomet mecum rationes
deputem. Interim fruar usurâ jucundæ ex-
pectationis, donec cum amabilem errorem
aut exasperis precisâ spe (quod abominor) aut
grate acceptoque superventu confirmave-
rit.

Ὁ μὲν δίδωμι ἡσυχίαν ὑμῖν.

Non potero auspicius desinere, quam si in
tam bono omine finem faciam scribendi. Va-
le *ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν*, & nos ama. Datum Lu-
gdunî Batavorum postridie Paschatis, Clō 10
CVI.

O mileram dicere rem quidem ridiculam;
sed

sed quam tamen te celandam non puto, si non aliud saltem, ut & ipse rideas. Lepidum nostrum salaputium aliquoties mihi quasdam litterarum particulas ostendit, quas acceperat ab Henrico Rumpio, ubi jubebar salvere verbis, quæ, ut ille ait, non querebant cinerem. Sed dum sollicitè caver, ne reliqua mysteria cognoscerem, quæ negabat ad me pertinere, notavi mihi quædam verba, unde colligo eum significasse suis interesse honoris sui, ut nos aliquot munusculo prosequeretur, quia scilicet bella materies est, unde excuspatur Thales aliquis Milesius. Sed ad rem. Errante oculo sublegi nonnulla, vel videor mihi saltem videri, quasi jam eo nomine aliquid ipsi missum foret. Si per hoc dum & jocum rescire poteris, quidquid hujus sit; cave enim quisquam suspicari possit, me tam puerorum rei nominis causa, facies me obiter certiores. Ego saltem affirmo, me nihil accepisse. Hoc volebam, nescias ne esset. Nonne bestus es, quod in ea tempora incidisti, ut tam frugifera scire posses? Iterum Vale.

EPISTOLA XVI.

Henrico Stapelio Dom. Baudius S. P. D.

Hagæ-Comitiæ.

LEgi sedulò formam actus procuratorii seu mandati, quem ipse concepisti. Perspicue illi complexus es ordinem rerum gestarum, &

æquitatem causæ tuæ velut ob oculos exposuisti: sed vitandæ prolixitatis causa multa possumt omitti; nimirum principia & fiens, seu prima & postrema verba multorum instrumentorum, quæ ibi passim inculcantur. Scio id fieri solere in Germania, sed in Gallia non est necessarius iste labor; præsertim cum copiæ collationatæ cum originali adjungantur. Sufficit, ut post enumerata nomina præcipuarum personarum, quarum nomine procedis, subjiciatur hæc clausula à Notario, *Quorum instrumentorum originalia solenni more & ritu conscripta signataque mihi subscripto Notario prædictus constituens Si apellius videnda & inspicienda exhibuit.* Sed præcipuum rei securè gerendæ fundamentum in eo versatur, ut reperiri possit idoneus fidejussor, qui caveat adversariis postulanti bus *Judicatum solvi.* Nam moribus & constitutionibus regni Galliæ obtinet, ne quis extraneus ad agendum admittatur, nisi præstita eâ cautione. Sunt quidem nobis idoneæ exceptiones adversus hanc petitionem, nimirum ut hic præstetur, ubi causa pendet, ut petatur competens dilatio, intra quam satisfiat desiderio adversariorum, & si iudex aliud statuerit, ut ab ejus sententia apelletur. Hoc pacto tempora prorogabuntur, & fortè interim triumphabis in magno Consilio. Quod si sit, omnis res est in portu salutaris. Verùm ad omnem tollendam tergiversationem, longè satius foret, aliquam rationem in-

L I ire,

tudine non potero, ut intelligas te non frustra
usum eo jure, quod æternum apud me posside-
bis.

De Thomfono, fefellit te nominis si-
militudo: non enim noster Richardus optimus
virorum hunc sacrum & horribilem libellum
composuit, sed alius gente Scotus, prænomine
Georgius; nupere quidem mihi in Anglia no-
tus, sed non de ea nota, qua se posteritati nota-
bilem fecit, cum tam inclementer immiseri-
corditerque, atque etiam, si est dicendum, pror-
sus illiberaliter egit cum viro inter paucissima
seculi ingenia multis de causis eminenti; cujus
quidem delitationes non excuso, sed tamen re-
verentius hominem talem excipi verum fuit.
Ego etiam si centum habeam linguas, tamen
nunquam ero dilertus ejus periculo ac dispen-
dio. Sed quidquid in nobis ingeni est, milita-
bit ipsi, & ipsius gloriæ, salvâ tamen religionis
& veritatis majestate. Arbitror te non ignora-
re eum ex viris decessisse vicesimo secundo die
mensis præteriti, cum per dies tantum quin-
que decubuisset, placidè constanterque di-
citur peregisse hunc extremum vitæ actum.
Omnibus bonis flebilis occidit, paucis flebi-
bilio, quam mihi, tamen, quia fortiter & seve-
râ lege amavi hominem, sæpe ex animo novi, ut
prius ivisset ad superos, quam suas Divas limi-
ne protulisset. De editione nostrorum poema-
tum jam decrevi non ulterius morari, quanquã

El 2

multa

multa sunt ejusmodi, unde possint offendere; *negotiorum*, sed non dignabuntur eo se demittere, ut feriri se sentiant, aut sentire videantur. Cognatum tuum nunc quidem ob angustias temporis commendo soli Casaubono, sed ita, ut ejus operâ confidam, cum insinuatum iri multis primariæ notæ viris, sed id operam dederit. Salvebunt à me & uxore lectissimum par fororum tuarum, Doctor Haghius, Fontanus, Bruno, cæteri que, quos non pigebit meminisse nostri. Datum raptissimè v. Kalend. Majas stylo novo cl. l. b. cvi.

EPISTOLA XVIII.

Henrico Rumpio Dom. Baudii S. P. D.

Hamburgum.

Quanquam nihil respondi ex parte tua ad manus nostras pervenit, tamen nunquam mihi dubium fuit, quin tibi de interiore nota carus essem, cujus rei certam fidem fecit caput amicorum meorum, Joannes à VVouweren. Itaque libens persisto in pristina consuetudine scribendi. Ut me noris tui memorem esse futurumque

Dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus.

Ad hoc officium me alioqui legnem & ignavum crebrâ exhortatione incitat Nieburius, qui magis magisq; ingenuâ morum honestate, & amore bonarum artium se mihi probat. Con-
fictatus

fictus est per aliquot hebdomadas acri fe-
 bre, quæ tandem erupit in ulcus circa buccam,
 ejus etiamnum cicatrix apparet, nunc benè se
 habet, sed non sine ope medicorum & phar-
 macopæorum, quibus ungenda fuerunt manus
 collybo: non enim aliter hæc sacra constant.
 Accepit heri non nihil nummorum, sed quibus
 expungere nomina omnia non potuit, quin
 multum æris alieni remaneret. Paulò enim
 largius quædam insumpsit, non quidem domi
 meæ, sed apud combibones, & damnorum
 conciliabula, à quibus jam sese subducit, &
 cum alma sobrietate in gratiam revertitur. Ad
 summam, prorsus est bonæ tragis, si constan-
 ter seruet hunc tenorem. Id tibi, quem pa-
 tris loco observat, aviæque gratum auditu fo-
 re arbitror: ego etiam quantum hortatu &
 auctoritate valebo, efficiam, ne quid ei sit com-
 mercii cum pravis sodalitiis, quæ adolescen-
 tes improvidos illiciunt in dispendium. Visus
 est VVouvverio nostro planè immutatis mori-
 bus, & quidem longè in melius. Plura in præ-
 sens non addam, nisi ut valeas, & nos ames.

Datum Lugduni Batavorum v. Maii

Stylo novo, cl. Is

CVI.

EPISTOLA XIX.

*Henrico Rumpio Dom. Baudius S. P. D.**Hamburgum.*

Quanquam in tacendi lege perseveras, tamen ego pristinam scribendi consuetudinem non omittam. Fruor enim hac persuasione, tibi non ingratum & injuvandum accidere, quidquid istud est officii. Vellem occasio ferret, ut majori in re testari possem meam erga te benevolentiam, dicam, an observantiam. Nam inter ceteras ingenii doctrinaeque dotes valde tamã & sermone bonorum omnium commendatur animi tui æquitas & moderatio: quæ virtus rara repertu est inter homines tui muneris atque ordinis. Ita enim judicat hoc insipiens & inficetum seculum, eos solos verozelo censeri oportere, qui intemperanter debacchantur in eos, qui iisdem sacris initiati sunt, & in plerisque servant eandem doctrinam extra paucissimos articulos, quibus adli- quidum pervestigandis impar est mens imbecilla mortalium. In quibus sobria simplicitas & ingenua fragilitatis suæ notitia confessioque vincit inanem sui fiduciam, & periculo sam sciendi curiositatem. Sed non est hic locus de talibus rebus differendi: fortè si mihi justam bilem moverint ista præfervida & ignea ingenia, quæ nihil ebulliant præter atroces minas & in-

& inexpiabiles iras, ostendam posteris aliquo publico ingenii monumento, quam hæc parum conveniant cum officio hominis Christiani, cui Servator & Dominus noster nihil legavit præter pacem suam, & caritatis commendationem. Nam ut in maximis tempestatibus naucleri se à vectoribus haud ægrè admoneri patiuntur, ita ubi tanta res geritur, unicuique viro bono & recti sibi conscio jus est cum honesta modestaq; libertate consulendi in commune. Sed iterum digredior ab iis, quæ conveniunt argumento epistolari.

Potissima causa, cur non ad te scribendum existimarim, accepta ferenda est justæ postulationi Joannis nostri Nieburii, qui cottidiè magis ac magis in curriculo veræ laudis atque virtutis progredi summâ ope contendit. Inprimis autem mihi placet ejus verecunda indoles, & quod benignè gratias agit, cum à nobis admonetur, sicubi ab officii semita divertitur. Hic enim est directus limes ad bonam mentem, æquo animo ferre liberas amicorum voces, nec montioribus sese asperum vultu aut sermone contumaci præbere. Caterum per aliquot dies valdè cum exercuit febris, quæ præter damna molestæ valetudinis exhaustit etiam peculium, ut nomina expedire non possit, nisi liberalior commeatus ei primo quoque tempore subministretur, quod haud gravatum factura est optima scæminarum avia ejus, si commendationis tuæ auctoritas accesserit.

Ll 4

Vale.

Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum
IX. Maii, clō 15 CVI.

EPISTOLA XX.

Francisco Douſæ Dom. Baudius S. P. D.

Ultrajectum.

Nescio an ex fratre Stephano, vel aliunde intellexeris adfuisse nobis per biduum Joannem VVouverium Hamburgensem, & olim Parisijs συγγενή σου. Ille vero nos suoxoptatissimo conspectu beavit, sed ad brevissimum tempus, ut nullum in vita agenda mortalicus proprium & perpetuum bonum est. Cur enim non etiam obiter sententias tecum loquar, qui hoc genere unicè delectaris, & nos aliquid in eo posse judicas. Non est, quod expectes, ut ejusmodi amabilem errorem tibi demam, augebo potius, & ut nos magis noris, scire debes, quandam fortè etiam seno homini optandam plarenesein huic homini incidisse, tunc temporis, non cum caletur maxime, sed

— cum tristis hyems etiamnum frigore saxa

Rumperet, & glacie cursus frenaret aquarum.

Tunc, inquam, nos invasit pierius calor, & sanus furor, quo stimulante effudi majorem vim carminum, quam plurimis ante annis. Nunquam magis experimento didici aliquid inesse ingenio poetarum ἐνδοξὸν ἡδὲ ἐνδοξοτάστινον. Nunc purgatus sum illius morbi, adeò ut non quidem

dem Lucilii tui *facere possim* ἐμὲντεσσι quidem λόγῳ, & sermone numeris devincto, nam κα-
ταλογάδιω si velis meloqui aut scribere, citius
Iusciniolæ defuerit cantio, quam nobis verbo-
rum copia & volutiloquentia. Vides hic ex-
emplum, sed tamen

Est modus in rebus, sunt certi denique fines.

Ne te nugis diutius morer, & ut canone utar
apud canonicandum; causa, quæ me impulit ad
scribendum majestati tuæ, fuit, primum quidem
amor, quo te prosequar, dum spiritus hos reget artus,
deinde studium evaporandi nauseam per lite-
ras, quam contraxi ex hesterno Jaccho: nam, ut
iterum cum Lucilio tuo loquar, hæri

Pulcrè invitari sumus accepique benignè.

Hodie ad eadem sacra redauspicandum erit.
Nam hoc mane cum adhuc dominatio nostra
plumis incubaret (ibi enim augusta sedes est
virtutis atque honoris) venit à Scaligero heroe
regia Jovæ conjunx, quæ mihi diem dixit in
prandio apud suum Jovem. Scis hanc generi
nostro innatam esse benignitatem, ut nemini
negare soleam: neque tamen ex Gnathonum
prosapia ἐρχομαι εἶναι, imò si Rex, aut Legatus
ille, qui tam opiparè os delingit hominibus, ne-
ctar suum imputet, non tantum mihi fiet ace-
tum, ut loquitur Martialis Scriverii, quanquam
is adhuc in morbo cubat; verum πολλά κλάψιν
jubebo, aut, si mavis solennem nostram formu-
lam,

lam, tradam dæmonio quidquid est usquam
 lautitiarum apud omnia fora cupidinum. Sed
 non possum discedere à consuetudine jocandi,
 ut tandem serio tecum agam, scito hanc mihi
 præcipuam scribendi causam extitisse, quod
 communis amicus noster VVouverius, (quid-
 niaddam & heros?) summâ ope me rogavit, ut
 si quæ pater tuus, heros extra controversiam &
 nunc adscriptus ordinibus Indigerum, ad Ci-
 ceronem annotasset, ea huc ad me mitteres.
 Jam enim adornat editionem illius disertissimi
 Romuli nepotum. Magno sumptu redemit ab
 hæredibus, quæ juvenis acri judicio & ingenio
 eleganti, Janus Gulielmus Lubecensis olim re-
 censuit ad eum eximium auctorem. Gratiam
 inibis amplissimam non solum ab homine tui
 amanti(simo, verum etiam ab universa gente
 literaria. Tum autem dedit mihi in mandatis,
 ut si quas habes dissertationes fratris tui Jani
 (non est fas abire sine elogio juvenem omni
 laude majorem, hoc idē ἀδελφῶν & διὰ πλεον-
 σίων dictum sufficiat) de amore Platónico si-
 ve Socratico, utrum voles; earum ipsi copiam
 faceres. Nunc quoniam abundè amici causâ
 perorata est, dicam etiam; qua in re tui egeam.
 Memini me abs te per aliquot dies habuisse
 historiam obsidionis hujusce urbis conscri-
 ptam idiomate Belgico, rogo te, ut eam uten-
 dam mihi commodes. Omnino est mihi in ani-
 mo egregiâ oratione & aptâ ad permovendos

animos

animos celebrare memoriam ejus dici, quo liberata fuit: non indictus abibit pater tuus, cujus in difficillimo rerum statu fortis & fidelis opera enituit; depositum fideliter reddam, & gratas gratias insuper meminero. Nihil amplius succurrit, quod te scire vel mea vel tua intersit, nisi ut valeas, &, quando ista seculi disciplina est ut desidendo homines inaurentur, isthic consistas, donec legitimum desidia tempus expleveris, ut sine fraude ab urbe abesse possis. Matri, fratriq; plurimam salutem verbis meis nunciato. Si qua tibi cum Dominis D. Burchiis notitia intercedit, velim per te sequestrum & interpretem intelligant, me illorum doctrinae ac virtuti plurimam favere. Cum Decano fuit mihi ante duos annos amicus sermo, & virum humanitatis plenum cognovi, D. Cantherus etiam salvebit, veteri necessitudine mihi cultus & colendus. Iterum vale. Datum Lugduni Batavorum xlii. Junii clo lxxvi.

Oblitus sum scribere VVouverium nomine Ranzoviorum missum ad Archiducem, & reversurum intra mensem aut sex hebdomadas. Si per negotia licebit, ajebat se ad te excursurum; fortè dabo me illi comitem. Nunc nihil vos moramur patres conscripti. Valete & plaudite. Calepinus recensui.

EPI-

EPISTOLA XXI.

*Ludovico Servino Dom. Baudius S. P. D.**Lutetiam Paris.*

VEntus pertinaciter adversus iturum in Galliam effecit, ut otium mihi suppeteret prosequendi officio commendationis hos insignes juvenes, quos gratos tibi adventuros confido, qua suis virtutibus, qua nostrâ suffragatione. Simul etiam te rogandum putavi, ut illustri gratiâ tua complecti digneris causam, quæ nunc adhuc indecisa pendet coram tribunali Prætoris seu Juridici Parisiensis Francisci Myronis; sed, ut præfatio, devolvetur ad vestram jurisdictionem interjectu appellationis. Agi ut autem de jure fisci, ejus utilitatibus contumaciter adesse debes, ut loquar cum Plinio, sed tamen sub bono principe causa ejus sæpè mala est & vinci solet; quod hic omnino oportet, aut omnis ratio me fugit. Rex enim donavit Mareschallis de Brissac & de Laverdin sortem & redditus annuos quinque millium aureorum, tanquam jure albinagii, cum tamen ipsa regis persona sit origo & principium obligationis, qui si debitum exsolvisset, præsentem pecuniâ nihil inde resedisset in Gallia, quod ex ea causa donare potuisset. Sed de tota re aliàs dabitur copiosius differendi locus, nunc tamen te oro, ut si ea lis ad tuam cognitionem deducetur, quod

quod spontè facturus es, id impensius agas, nimirum ne donatio, quæ nullo jure sustineri potest, redundet in nostram fraudem ac perniciem, quia, ne quid te celem, mihi isthic scribitur & metitur; & quidem ita, ut fortè eo nomine sim ad vos profecturus, si causa, quæ jam in provinciali consilio judicata est, supremo Judicio terminata fuerit, quod propediem fore spero. *72 xab ixasor* nota sunt procuratoribus le Ber & Petit seniori, ne longo sermone moror tua tempora gravibus semper intenta curis. Si dignaberis eos ad colloquium admittere, veteribus meritis incredibilem cumulum adjece-
ris. Vale, & ignosce negligentia. Datum Lugduni Batavorum x. Kalendis Sextileis, cloc
CVI.

EPISTOLA XXII.

Frederico Sandio Dom. Baudus S. P. D.

Arenacum,

Literz, quas recens accepi ab ornatissimo tuo nepote, & ab humanissimo viro Casaubono, visæ sunt mihi exprobrare diuturnam meam à scribendo cessationem: itaq; protinus calamum arripui, ut interromperem cursum istius desidia, non quod quidquam occurrat, quod magnoperè interfit te scire, sed usurpandi officii causâ, ne silentium sequius interpretareris. Si quis est eorum, qui publicis muneribus præ-
sunt,

sunt, quem observem & plurimifaciam, in eo
 censitues, qui in ætatis verè maturam, & in-
 gentibus curis parem exhibes auctoritatem.
 Nihil est tam amplum & eximium, quod ista
 indoles sustinere posse non videatur, tempora
 modo suppedient æqua magnis virtutibus.
 Anno sanè & horno nihil percepimus, nisi mes-
 sem damnorum ac dispendiorum. Avertat
 omen Deus, qui rem Belgicam oculis adspicit
 æquis, sed nisi expergiscamur, cardo publicæ
 felicitatis videtur nunc ad fatalem quendam
 flexum vergere. Spinola vehementius nos fo-
 dit & lancinat, quam quicumque ~~non~~ ^{non} ^{est} ^{vis} ^{χθρ},
 sub quorum flagello vapularunt Belgæ, nisi
 Ducem Albanum excipias, cujus immanitas fi-
 dem propè superavit. Expectatur adventus
 Mauricii herois, sed non pro dignitate prio-
 rum adoræarum. Penes quos tandem vel ani-
 mî præsentia, vel consilii dexteritas defuerint,
 nos Achivi plectimur, inprimis vos, quos pe-
 riculi propinquitas magis urget. Sed non lux
 bet ~~desperare~~, Deus hæc fortasse benignate
 ducet in sedem vice, ut ait Romanæ fidei
 lyra: in quo bono nomine atque omine desi-
 no: teque opto salvere & rem bene gerere.
 Salvebis à me & uxore cum sororibus singu-
 laris exempli, etiamsi olim fuissent. Reliquos
 supplebis ex bonæ fidei iudicio, quicumque
 nostri meminisse dignabuntur, heic salutem
 adjun-

adjunctam animo saltem recognoscent. Datum Lugduni Batavorum XXIV, Novembris, CLOLXCVI.

EPISTOLA XXIII.

Henrico Rumpio Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

Vix idonea verba suppetunt, quibus abundè gratias agam humanitati & benevolentia tuae, cujus expressissima *τρυφή* comparent in tuis literis. Itaque ad pristinam illum affectum, quod te cœpi complecti, ut primum felici auspicio in notitiam tuam incidi, magnus inde cumulus accessit, quod me abste amari video germanum in morem. Sed illud me malè habet, quod ita videris obnixè rogare, ut remittam supellectilem N. nostri, quasi eam retinerem in causam pignoris. Id verò & improbissimum facinus foret, & est alienissimum à generositate nostræ indolis. Meæ quidem opes sunt hodie perquam inopes, sed nunquam eò redigar *ἀπορία*, ut me deseret *ἡ πόλις ἀνέως*. Nec verò unquam in animum induxissem, quidquam ex concredata pecunia convertere in usus elienos, nisi adversus improbissimum istud genus hominum, qui juvenes improvidos emungunt argento. Non visus sum mihi committere crimen

mensi B. egenti succurrerem & illos in diem
rejecerem ; tamen pœnitebat me audacis facti.
nisi postquam animadverti te jam humaniter
id interpretari , ut etiam secundas agere non
dubitares. Legi Scaligero eam partem tuarum
literarum, ubi de Lexico tetraglossio Schindleri
loqueris. Fuit illi perquam accepta reverenda
tua de ejus virtutibus ac meritis opinio, tamen si
à se rejiciebat tam immodicas laudes. Sed qui
norunt heroem, sciunt illum potius queri, quam
offendi. Jussit, ut salutem quam officiosissimam
suo nomine tibi nunciarem, eò magis, quod me
interprete cognovit , quam rectè sentires de
summis capitibus Christianæ fidei. Plura
voluisssem, sed ita obruor negotiis , ut quo me
vertam nesciam. Ignosces festinationi & incur-
riæ, alias diligentiores erimus. Vale, vir reve-
rende, & si fortè pervenit ad aures aulæ N. quid
heic designaverim, effice, ne ob id impfacibili-
ter irascatur. Datum Lugduni Batavorum, xxvi.
Novembr. clj lccvi.

EPISTOLA XXIV.

Joanni Milandro Dom. Baudius S. P. D.

Hagav. Comitissæ

Dum hesternò vespere typographorum
Operas recenseo, qui jam pervenerunt ad
carmen dictum virtuti & honori Principis no-
stri Mauricii, genius, ut reor, tunc inspiravit
mihi

mihi hâc nocte eam mentem , ut subito calore profunderem versus , quos nunc ad te mitto, in quibus si familiaris tecum garrus, quam vel dignitatis tua ratio , vel singulare meum de tua virtute iudicium postulare videatur; dabis hanc veniam licentiæ poetarum, quibus nihil est impermissum : Simule etiam illud fac cogites, me nullam è laudibus tuis potiore ducere, quam naturæ facilitatem, & in affectatum mentis candorem, his illecebris delinquit indulgi plusculum mihi.

Sed non arbitror opus esse sollicitè deprecatione apud eum, ejus judicio forsitan in eo peccare videbor, quod non sapius utar pari libertate.

Vale, & memineris calamitosorum , captivi & exul-
lis ; Cui bono , miseros tamdiu spe metuque torqueri ? satis jam poenarum luerunt, etiam si capital fecissent , pecuniæ tantum res agitur, etsi ut hodie & olim mores fuerant & æ-

rogatus istis animis qui luxu deperdit. Implacata Cæsaris Placata cant his mancipia.

Nos Belgæ sumus, gens ad humanitatem nata: nec verò constat eos quidquam adversus istam horrendi carminis legem admisisse, & ut optime scis, ipsi creditores summâ ope hoc agunt, ut liberentur & vivant.

Iterum vale.
Datum Lugdunî Batavorum VII, Martii, clæ
B CVII.

M m

Milan-

Milander, alti dextra Principis manus;
 Vir perspicaci mente, constanti fide;
 Morum lepore, & comitatu gloria
 Secunde nulli, vera si nobis Sami
 Refert alumnus, prisca Lelii Venu
 Migravit in te, pectorique se tuo
 Transfudit omnis: nec minore dignus es
 Ab eruditio assimari nomine.
 Virtutu ille Baudius cultor tua
 Non superbus novique, sed longo tibi
 Perspectus usu, pulsat en tuas fores
 Non solus, aestipante Musarum thoro;
 Quae Virginali te modestia rogant,
 Ne detur ipsis aditus ad forissimum
 Heron, quem miratur orbis, & stupet
 Mars ipse, dum per agmen hostium ruit
 Equo fremente vectus, hic curis tamen
 Intentus aures audet impartiri
 Mentemque chariti, nec sacros vates fugit,
 Quae gente vivit innocentius nihil.
 Hoc si boni favore consequar tuo,
 Gratum vicissim munus exsolvam tibi,
 Non quale Cyclops spondet hospiti suo:
 Sed invocatus hospes, ut muse solent,
 Aut ad reliquias, aut ad integras dapes
 Repente sistar, ne moratorem putes,
 Neu lire mulctar contumacia rena.
 Ultro advolabo, non ut expleam famem
 Luxu ciborum, non ut exstinguam sitim
 Liquore Bacchi: Bacchus es si me juvat,

Nec sola Cyprus absque Libero patre
 Friget, sed omnis cæna temeto caronis
 Caret iocorum, pars optima sui.
 Verum hanc edendi vel bibendi me tenet
 Cupido tanta, quam tuis sermonibus
 Ut interesse detur, hac vita est mihi.
 Placet-ne lex, an impudentia pudet?
 Placere opinor, sit tuus habet favor
 Sperare, sed sum fronte perfricta nimis,
 Quod tam licenter audeam viro gravi
 Dictare legem doctor ex umbra & schola.
 Repente factus alter aut Numma, aut Solon.
 At, te parum tua noris, ecce nunc recens
 Juris Professor ambulo, talem decet
 Dictare jura, munus exsequor meum.
 Parebis ergo, si sapias, legi, & malo.
 Cavebis, hac re, ne quid imprudens tuas;
 Monet volens amicus, hoc tibi expedit.
 Sed ecce rursus insolens prætervehor
 Fines pudoris, hanc mihi licentiam
 Bargiris ipse, si quid offendi, tuis
 Hoc omne crimen imputasse moribus.

EPISTOLA XXV.

Joanni à Vovver Dom. Bandius S. P. D.

Hamburgum.

NUnquam minus evolere possum animi
 cogitationes, & reperire principium
 scribendi, quam quum nimis ampla materies
 Mm 2 exube-

exuberat τοτόνδε τί μὴ ξυμβαίνει τυχεῖν οἷο
φασὶ πεπονθέναι ἐν αὐτῇ τὸν ἐδοικλέσιν τῶν
ταλόν. Equidem si in presentiarum morem

animo gerere vellem, tanta rerum copia suppetit, ut nesciam

τί ὧντοι τί δ' ἐπεὶ τί δ' ὕδαλον καταλείβω.

Ordinar à Niburnii negotio, cuius omnia nomina dissolvenda suscepi & pleraque jam expunxi. Sed ut alias ad te scripsi in subducendis rationibus fuit error calculi, prætermissumque per incogitatum caput quinquaginta nostrarium florenorum. Significavit mihi jam pridem Dn. Rumpius ipsam Niburniaviam consensisse, ut huc ea summa mitteretur: sed quia nihil hac de re scriptum est ad Hans de VVolf, negat se quicquam numeraturum. Velim itaque roges Rumpium, ut memor sit promissi. Non gravare de meo summam istam repræsentare, sed nunc sum, ut sæpè alias καὶ ὥς ἐπὶ τὰ πλείον, in summa difficultate nummaria. Spectamen optimâ sustentor, & (ut auguria portentunt) brevi à Regibus & Principibus inaurabitur. Quamvis homini meæ ætatis & nonnullius in rebus humanis experientiæ parum convenire videatur, ut credulitate se inescari patiatur: tamen libenter animum oblecto jucundæ opinionis palpo, ut si sortem non consequar, saltem usurâ interim fruor. Experiendo didici, & cottidiè discio, nihil esse feracius

cius ingeniis, si assiduâ meditatione pectus exerceas,

Nec segnem patiare situ torpescere campum,
ut obiter usurpem versus Virgilianum. Non arbitrabar me tam divitem esse poematum, hoc est, ut nunc mores sunt, offensarum, & penuriarum! Dum adornatur editio, & ἱερογύμν subnata sunt nobis duo millia carminum. Pleraque quidem expressa cogente officio, aut studio bene merendi de bonis. Sed tamen fortè non destituentur genio pro captu lectorum. Neque enim omnibus omnia placent. Quæ mihi minus adlubescunt, ea forsitan plurium suffragio plausum merebuntur. Ad summam videbis, propediem magnum librum διὰ τὴν πόλιν μέγα καὶ ἔργον, in quo ut in Ægypto φάσματα πολλά μὲν ἰσχυρὰ καὶ θαυμάσια, πολλά δὲ λογία. Multa etiam passim occurrent oratione prosâ, quibus non indelebuntur humanilectores. Sed horrida dicta sunt, quæ in L. in editorem Amphitheatri, in impurissimum S. stringimus. Atque utinam hoc sine sese cohibuisset styli nostri procacitas, sed in Pontificem, in P. in A. in partium dices, vomit virus acerbitalis suæ, nec parcat ipse L. Iugero regi. Nam de Tragora, de Typhæis & similibus hominum nugis, causa non est, cur causam dicam. Illud certò persuasum habeo, non arbitrario magnum nobis nomen in mundo paratum fore sed & malum;

conjunctumq; cum multorum offensione. Nec
 hac viâ perveniam ad invidendas opes , ut **
 qui recens emit, idq; non cæcâ, sed occultâ die,
 ut loquar cum lenone Plautino de nomine con-
 simili, dominum centum millium florenorum.
 Statim ut nuncius iste horribilis aures mîhi
 verberavit, incensus sum liberâ & justâ indigna-
 tione, nec imperare potui dolori, quin se protin-
 nus aliquot Jambis misceretur, quos quia fortè
 non edentur, heic intexui.

ὁ πορνόσκη πατρός εὐγεται γεγώς,
 μητρός τε πόρνης, αὐτὸς αἰσχεσι βρύων
 πλὴν εὐγένειαν ἐκ ἀλιμᾶζι μένεις.

Ψευδῆς, πανδργῶ, συκοφάντης, καὶ κακῶν
 πάντων κακίς ὢν, ἐχὶ θαυμάζειν χρεῶν
 οἱ πλῆτον εὐρεῖ, ὡς σφόδρ' ἐς συμφέρον
 τὸ ἰσηδὲν ἀκεῖν ὕγιες ἐν τῶ νυν χρόνῳ.

Lenone qui se patre jactitat satum
 Lupaque matre, sermo quem verax fugit
 Qui sic probis abundat, ut sat & super
 Sit quod virisim dividi populo queat.
 Hunc obstupendas possidere nunc opes
 Non est quod aut miremur, aut quisquam fremat,
 Hac namq; sors eritq; semper & fuit
 Ut improbi dicentur, asl egent probi.
 Bonaq; mentis illa paupertas soror
 Vix lingo unquam contubernales suos.

Sed.

Sed præter ingens conscientia bonum,
 Qui comparari gazæ Persarum nequit,
 Hoc erudito pauperi solatium est,
 Quod vix beati esse disibus licet.
 Quos continenter urget augendi fames.
 Rei tuenda cura, perdenda motus.
 Hos omnis aura terret ac vetat frui
 Dono Deorum, semper imminens novis
 Avara mens, & ardor haud explibilis.
 Ille ille pomis incubat vigil Draco,
 Nec gustat hilum, sic cupido divitis
 Egena vivit inter aggestas opes
 Quid quod parata gazæ pravis artibus
 Nunquam diurnat? aut latrones involant,
 Aut occupat hæredis ignoti manus,
 Neposque luxu lauta patrimonia
 Vexatque, diripitq; verritur foras
 Aurum omne, nundas esse vult ades sibi,
 Ne sit quod usquam offendere adilem queat.

Sed quæ, malum, nova religio mentem in-
 cessit, ut parcam abortui fortunæ jocantis post
 tot effossos atroci stylo principes & dominos
 terrarum? ἐπίχω. Et fors erit, ut etiam apud po-
 steros mihi supplicium det bipes nequissimus,

Ab ore cuius pavida veritas fugit.

Hæc arcana imperii non erunt nota nisi ipsi,
 & paucis, qui eum ex unguiculis norunt. Cu-
 pio autem hominem ita feriri, ut se vapulare
 sentiat. Est etiam quod scilicet permagni tua
 scire interfit, nempe honoratum esse me novæ

Mm 4

pro-

professionis auctario, & ad solenne pensum
 historiarum accessisse Juridicam facultatem,
 ita ut & Lipsii vices expleam, & Donelli succes-
 sorem Academiæ redonare debeam. Sed lasciv-
 ia stultorum adolescentium suscitata flabellis
 collegarum, qui fremunt me nuperum, novi-
 tium, alienigenam, desertorem & transfugam
 illarum artium sibi præferri, qui tot per annos
 laudabiliter hunc campum decurrerunt. Per
 ejusmodi igitur turbarum artifices suscitata,
 cupida Legum juvenus scilicet de compadio
 statuit me inauditum indefensum explodere,
 nec ullo modo pati, ut tantis luminibus seculi
 novitas & ignobilitas nostra misceatur. Jocari
 me putas solennia, Sed Delphis, non Leide tibi
 dictum hoc putato. Post has ferias loco bene-
 volæ attentionis, & docilitatis expectanda
 mihi est imperitorum adolescentium explosio.
 Nisi quis inopinus casus dementem eorum
 mentem ad sanitatem revocarit. Nam ad me
 quod attinet, emori malim breviter durare,
 quam ut votis aut precibus impetrem, ne mihi
 aures impartiri dedignentur. Si parum credis
 orationi solutæ, crede vati proferenti oracula
 sermone bilingui:

*Corde nefas meditantem ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντα,
 Turbaque laudis egenά νῆαν ὑπερλωπόντων
 In caput hoc jurant καὶ ἀτάσθαλα μηχανόων)
 Quorum Therſites vexillifer ἐυχεται εἶναι,*

Militia.

*Militiaque caput, τῷ δ' ἀφραδίοντες ἔπταται
Non pudor aut probitas, ἡ σφινδύς ἐστὶ θευδής,
Sed vigor in strepitu, καὶ ἐπὶ ποσὶ κάππισι θυμός.*

*Quid suades faciam Φίρε Γράμμε μή τι ἄρισται;
His enim sum supplex? Σανὲν παλὺ κέρδιον εἶναι.
Talıs enim furit ira κοινωθάπτει ἔτι μάλα δύναι.
Nec metuēda viris, οἷς ἐμπέδον ἐν Φρέσι θάρσος
Ibo animis contra, τολμᾶν δ' ἐμὲ θυμός ἀνώγει
Certus enim jubet auctor ἀμυνέσθαι περὶ πά-
τρός,*

Magnanimus Mylius εἰωνοπόλων ὁ χ' ἄριστος.
Non frustra auctorem laudo Mylium nostrum,
is enim fuit huius rei caput, & ita commoveatur
sensu nostrę injurię, ut omnes adversarios no-
stros potius ordinę moturus sit, quam passurus
auctoritatem suam & exultationem nostram
parvipendi. Non amat ille me, sed deperit. Eaq;
res mihi pręclaram famam apud bonos ipsi
atrocem invidiam apud equites vernas creat,
quod Poętę, Oratori, Historico, sed nihil mi-
nus, quam Jurisconsulto tanto perę faveat. Nunc
hoc agitur per factionis duces, ut honorarium
consequar, quantum Curatores Consulesq; ne
nomine utriusque professionis decreverunt,
sed hac lege, ne in alienam messem & extra ter-
ritorium suprave jurisdictionem jus dicam.
Quamquam eo res devenit, ut non sit mihi in-
tegrum deferere assignatam stationem, tamen
pacis & concordię causā, non gravate ample-
M m 5 cturę

Cur beneficium sine cura. Sed non facile per-
 suadebitur hominibus nostris, quorum ea de re
 statuendi jus pontificiumque est, ut tantâ libe-
 ralitate prosequantur fucum sedentem immu-
 nem ad aliena pabula. Vides quibus heic cu-
 ris exercear, quas tamen habeo pro oblecta-
 mento. Quod si mihi liceret arbitrato meo
 inimicitias testatas exercere, ostenderem qui
 vir sum. Sed quia insidiosa simulatione obser-
 vantiae me palam complectuntur iidem illi, qui
 per cuniculos oppugnant, ea res officit, ut he-
 bescat acies generositatis nostrae. Huc accedit,
 quod vehementer sum rogatus ab ipso Mylio,
 cujus nutu dicta consultaque mea gubernantur,
 ne adversariis ullam insectandi materiam ape-
 rirem, sed omni comitate ac commoditate mo-
 dum darem operam, ut exulceratas mentes de-
 lenirem. *οὐ ταῦτα μὲν δὲ ταῦτα.* Salaputio di-
 serto carmen misi, ne ejus videndi desiderio ob-
 languescerem. Quod me hortatus es non se-
 mel, ut aliquo monumento testarer meam ob-
 servantiam erga illustrissimum Principem Hen-
 ricum Julium, Ducem Brunswicensem, cupio
 omnia quae vis, & dominus opus habet subsidio,
 sed nimis pelluceret petacitas. Deinde vel
 ominis causa relinquendum aliquid residui, ne
 videar in uno opere vires omnes absumpsisse.
καὶ ἐκτελέσας πάντα βίην. Postquam ero
 libera-

liberatus hâc editionis curâ, vacuus accedam
ad contexendas veteres telas, quas pridem
sum exorsus. Fors & vitiola libido mihi faciet
auspiciū, ut etiam in Jure aliquid audram.
Nusquam spatiosior campus ad exedificandam
famam patet. ἢ ἔτι αἰεὶ οἶον καὶ ἡλας D. G. quo
merito nisi quia sarcinator est probus, luere
centones novit? Ego quanquam sum deli-
catissimi & fastidiosissimi judicii, tamen quan-
do hic directus limes est ad opes & gratiam, in-
sanire decrevi cum furcibus, & tale quid
imaginari:

μηδὲν ἀντιθεῖς γινέσθαι ἀπλοῦς

ἀλλὰ μέγα ῥίγας. ἢ καὶ ἰσομένους πεδίον.

Ni facio, contumeliosus erit honos laudari
Poeti. Nam utte non præterit, hæc fatua,
stulta, delitans opinio penitus insedit maximæ
partimortalium, ut poetam putent esse ani-
mal ineptum ad reliqua omnia; nec magis ido-
neum rebus gerendis aut civilibus curis, quam
asinum ad lyram, aut canem ad arandum. Faxo,
vivam, ut eos dementissimi erroris pigeat.
Redeo ad Niburnium heroem, cujus genero-
sitati multum obstrictus sum. Quod cum jactu-
ræ nostræ miserescat. Sed ut pariter mecum
in dolore gaudeat, scito furem Ultrajecti
affixum fuisse, patibulo. Verum non ideo
sum ramenta factus plumea propensior.
Nam ut malè par̄ta pejus dilabuntur, omnia
quæ

quæ rapuit, iverunt cum suo sibi dominonis & cas, nihilque præter miserum ultionis solatium spoliato legavit. Mallem viveret tantus artifex, ea tamen lege, ut ablatum seu res amotas recuperassem. *ἀλλὰ τὰ μὲν ἀποτινύσκει δέσποιν ἀχρῆματι τις.* Nepotem tuum non opus est, ut magnificâ oratione commendem, spero fore, ut in omni vita secum feram odorem loci & monumenta consuetudinis Baudianæ. Credo jam vobis famam indicium fecisse de induciis, quæ vereor, ne nos inducant in fraudem. Luditur heic de corio eorum, qui nidulantur Hadriaticis stagnis. Persuasum est plerisque Archiducem cum conjuge seriò pacem cupere, tædio tot sumptuum & laborum, quibus ad impunendam bello supremam manum, nihil proficitur. Sunt qui suspicentur eos capitali odio cum Hispani Regis consilio dissidere. Mihi non fit verisimile, sed colorem queri puto, qui circumveniat Barava credulitas. *ἀλλ' ἡ φροντίς ἱπποκραδῆ, quid stultorum regum & populorum æstus interminetur.* *τίς ἴσιν βασιλῆα δαίμων ἀφῆκε ὄν.* Hoc commodi reporto ex assidua tractatione studiorum, ut nihil me magnoperè terreat, quod homini accidere potest. Altius animum meum penetrat sollicitudo, quâ ratione possim compescere tribunitios furores eorum, qui tantum in se scelus concepetunt, ut Baudium strepitu pedum à legendo quasi

quasi anserem à frumento depellere molun-
tor. Sed confido fore, ut quum in rem præsenti-
tem venietur,

Refugias timidis sanguen atque exalbescant metu.

Nihil faciam me indignum, sed aut gravitate
orationis eos in modestiæ ac silentii gyrum
compellam, aut protinus facessam è suggestu,
nec dignabor inertissimos adolescentes me in-
dignatione. Germuni, Poloni, & Galli omnes
ad unum stant à nostris partibus, & hæc mili-
tiæ flagitia palam aspernantur, parati etiam
dimicationem subire pro assertione nostri ho-
noris. Sed decedam potius à civitate, quam ut
cuiquam periculum impendat mea causa, My-
fius noster tali tempore non deerit mihi, cujus
auctoritas per latus meum vulneratur. Plura
nugari volebam & his ineptiora, sed est modus
matutæ, *ἡμέρας ἀγῶν ἀγῶν καὶ τέλει*. Vale nostri
memor *ἡς αἰῶνα*. Scribebam Lugduni Batavo-
rum Prid, Non, April. clō 10 CVII.

EPISTOLA XXVI.

Hermanne Hagio Dom. Baudini S. P. D.

Arenacum.

NON dubito. quin tibi gratus & jucundus sit
futurus adventus reverendi viri **tum ob
eximia ornamenta virtutis atque doctrinæ, qui-
dus ab omni parte feliciter instructus est, tum
quia veniet ad vos comitatus nostris non au-
deco

deo dicere Musis; sed tamen operibus poeticis, quæ jam in magnum volumen excreverunt, hoc est, ut Græcorum proverbio dici solet, in magnum malum. Speroramen fore, ut isti monumento, si non ex animi sententia, saltem auditoris gratiâ suffrageris, quem antiquâ fide amas; & cujus morum atq; ingenii indolem poteris agnoscere in hoc munculo: Quum ab ægorum curâ feriari licebit, bonâ cum veniâ Hippocratis & Galeni largieris aliquid vacui temporis huic innoxia remissioni animorum; nec pigebit etiam manum admoveere iis, quæ adolescentuli effudimus, parum dignâ quidem hoc ætatis decursu, quæ jam vergit ad flexum non intellectæ senectutis: sed amicitia nos gerendos fuit, qui nihil mearum ineptiarum ignorari voluerunt, & præcoces fructus amant solent, in quibus est bona spes secutura fecunditatis. Vale. Datum Lugduni Batavorum perfridie Kal. Sextileis, clō lō c v x i.

Salvebit à me D. Sille cum uxore & socero; tuq; cum Costa tua, & quisquis nostri meminisse dignabitur.

EPISTOLA XXVII.

Frederico Sandio Dom. Baudius S. P. D.

Arenatum.

UTinam comes ire potuissem eximio v. d. Arminio nostræ ad vos proficiscenti. Nihil enim mihi magis in votis est, quam ite-

rum usurpare fructum suavissimæ consuetudinis. Sed hoc tempore negotium tale incidit, ut mihi excursio sit opus in Galliam, dum ferie nobis otia donant. Interim ne & vobis otium sit molestum, rogavi humanissimum Collegam, ut non gravaretur secum itinere comites deferre aliquot exemplaria meorum carminum, quæ tandem effractis clathris liberalis custodiæ in lucem eruperunt, ut se committerent iudicio publicæ existimationis. Fortè apud benignos & æquos ingeniorum fautores aut boni nominis famam, aut facilem offensæ veniam impetrabunt. Sed plumbeas iræ geret tota natio Loilitarum Jesuitarum, quæ palsim vapulat, & quidem jure optimo. Quo nomine gratiam auctori deberent, si quis illis esset sensus rerum honestarum. *ἀλλ' οὐ πᾶσι τοῖς καλοῖς οἱ καὶ ἰδιωταί.* Bestiarius ille editor Amphitheatri etiam sentiet se peti, nisi elephantino, aut potius Arcadici pecoris corio contextus esset. Sed ille non intratus abiviv monstrum ex omni spurcitiarum & scelerum colluvione concretum. Non est mirandum, si modum non teneo in insectandis ejusmodi forciferis, adversus quos non potest peccari nisi mansuetudine & clementia, tametsi in eos omne virtus acerbioris effundatur. Culpa itaq; non deprecor ullam apud vos, qui vapulantibus favetis, ut cum Petronio loquar.

Hoc

Hoc solum vos obtestor, ne præ studio nimis æstimetis hæc talia, quibus abundè honorem habitum iri arbitror, si non ignava legentes otis descedent admonentq; mei. Neq; tamen despero multa passim occursura, quæ vel ~~salu-~~ ~~ma~~ ~~ad~~ instruere, vel ~~solu~~ ~~ma~~ ~~ad~~ oblectare possunt. Videbis inter alia me non fuisse immemorem observantiæ, quâ præclaras dotes tuas colo: sed vereor, ne quid offenderim, de me feri studeo; tu tamen pro cæterâ tuâ comitare & pro eo jure familiaritatis, quam mihi tecum esse voluisti, festinatum munus æquo animo interpretaberis, & mentem donantis potius expendes, quam doni pretium atq; indicaturam. Vale. Datum postridie Kal. Aug. Clod. 1671.

EPISTOLA XXVIII.

Dom. Baudius Nicolao à Vechta S. P. D.

Hamburgum.

BRevior sum, quam oportuit post pertinax silentium, & quam fortè sperasti: sed hoc temporis articulo tam multiplices curæ me circumvallant, ut quo me vertam, aut quid primum aggrediar incertus sim. Adde quod non constat mihi, ubi nunc terrarum agas; ubicunq; autem sis, scio te vivere nostri memorem, nec unquam nomen Baudii ex animo tuo dilapsurum. Ego vicissim mutuum faciam tecum, nec posteriores feram in pulcherrimo certamine

bene-

benevolentissimi affectus. Erit tibi specimen hic libellus, quem non despero felicibus auspiciis erituroviam Perennitatis. Cras pariter in Angliā, ut experiar an Regi sit animus intelligens ingeniorum, & ea liberalitas, quæ famā celebretur, Vale. Datum Lugduni Batavorum 14, Eid. Sextileis, CIO IO CVII.

EPISTOLA XXIX.

Dum. Baudius Nicolao a Vecchia S. P. D.

Heidelbergam:

Alicui culpa factum est, amice singularis, quod ad te literæ meæ perlatae non sint. Nam ut primum tuas accepi, protinus ad eas respondi. Scis, quam non sim indiligens in eo genere officii usurpando etiam adversus ignotos, qui blando quodam opinionis errore, & suffragio famæ lenocinantis illecti nos ad amandum provocant, nedum, ut partibus meis deesse velim erga eos, qui mihi ab ipso Jove Hospitali quodammodo traditi fuerunt, & ab interiore usu consuetudinis suo jure præcipuum in amicitia nostra locum obtinere debent. In eo censu tu es, erisque donec eruditionis gloriam adamabis, & virtutis amorem præ te feres, quia nihil in rebus humanis præstabilius. Cætera, ut ait noster Horatius fluminis ritu feruntur. Quocirca non potes sine gravi injuria suspicari quidquam sequius de mea fide & inflexibili constantia in te amando; Sola mors exstinguet

N'n

hunc

hunc ignem, qui mihi (ut loquar cum Catullo,) interiorē edit medullam. Spero idem fore de eo, qui tibi interiorē edit medullam. Gāudeo tuum dolorem, quod agrē à nobis abes; est enim argumentum abundantis affectus: Sed non debes queri de conditione loci. Licet ubique seriâ & severâ lege proficere, præsertim iis, qui ad eum iudicii ac bonæ mentis progressum evaserunt, ut tu. Æmulare maximum illum virum Scipionem Africanum, (nolo enim in te excitando parvis exemplis uti) quem ferunt dicere solitum, nunquam se minus solum aut otiosum esse, quam quum solitudini & otio maximè indulgere videretur. Optima pars studiorum in meditando, & secum loquendo, versatur. Ejus rei facultas semper in manu tua est. Nec verò desunt isthic insignes viri, quorum notitiâ & familiaritate solari possis nostri absentis desiderium. Adest è veteribus amicis, & olim studiorum æmulatione, spæ societate professionis mecum devinctus, Janus Gruterus, vir optimus & optimis addictus, cujus ego gravissimo casu vehementer indoleui. Adest Dynosius Godofredus indefessi laboris & studii, cujus vigilie plurimum emolumentum canditatis legem adferre possunt, quibus adsit ingenium & ars fruendi. Nos heic etiam Juridicam Sparram exornamus cum Historiarum professione, non sine frequenti corona studiose juventutis. Qui minabentur

explo-

explosionem, nunc certant officiis, & primum
hoc student, quis mihi plurimum imputet. Ta-
men etiam animo retinere solam Historiarum
provinciam, utique postquam fato concessit
bonus noster Merula, cujus in locum successus
sum, & indies spero, fore, ut simul consequar
munus Historiographi Dominorum Ordinum.
Quod si fit, votum, quod sat est, habebit, nec
amplius cum sorte mea litigabo. Rosbekius
noster publice disputavit de Usufructu, ma-
gna cum laude, adeo ut non videretur egere
præsidis oparâ. Benè quidem sperabam de
ejus auspicio; sed longè vicit eventus exspe-
ctationem meam, quod & patri coram indica-
vi, quum per Zelandiam iter haberem in An-
gliam. Nam ne sis nescius, superioribus feriis
Augustalibus ad Regem magnæ Britanniae pro-
fectus sum; cui librum meorum poematum de
manu in manum dedi. Sanè quam humaniter
me excepit, & gratias egit pro munere, pollici-
tusque est se diligenter volumen totum evolu-
turum. Cujus promissi spe contentus, quasi vo-
to exsolutus, statim revertendi consilium cepi,
nec exspectavi, an ab illo humano Jove aureus
imber in gremium Apollinis delaberetur, quod
plerique suadebant faciendum, sed malui
morem animo gerere, ne nimium pelluceret
auctupium regiae liberalitatis eliciendæ. Qui
interius norunt morem & ingenium Regis,
ad unum affirmant me reportaturum fuisse

Nn 4

maxi-

maximas opes, si totum opus notmini ejus fuisset inscriptum : quod quidem designarum apud me ; sed Mylius noster, cui nihil negare possum, auctoritate suarum precum coegit, ut Ordinum potior esset ratio, qui nobis hæc otia donant. Reversus itaq; sum ex Anglia spe gravis, ære levis. Pridie ejus diei, quam ex hac urbe discepsi, ut iter istud instituerem, misi varias in oras & literas & exemplaria meorum carminum, ad te, quem Hamburgi adhuc esse opinabar, ad Sebastianum à Berghen, Everardum Tvestrengium & ceteros. Scripsi tum etiam ad Janum Gruterum, eiq; & Godofredo, Hippolyto à Collibus, Marquardo Frehero, Joanni Michaeli Lingelshemio transmittenda exemplaria curavi per Commelinum. Sed, quia nihil responsi accepi, nescio, quid suspicari debeam. Velim resciscas, quidquid hujus est, & me facias certiores. Vale, & salve ab uxore ac filia. Antonius nobiscum transfretavit in Britanniam, & inde se contulit in Galliam. Datum Lugduni Batavorum 1 v. Kalendas Novembreis, c10 10 CVII.

EPISTOLA. XXX.

Johanni à VVeever Dom. Baudium S. P. D.

Hamburgum.

Mitto, ut petisti, non mundicias dentium, nec oris nitelas ex Arabicis frugibus : sed libros,

libros, de quibus ad me scripsisti, non emptos à Bibliopola, sed quos acceptos refero liberalitatis tuae. Quod me silentii incusas, quum cottidie tantum non una simus, & exiguo disjungamur intervallo, solenne tuum agnosco, & fa-veo querenti irascentique, quantum irascuntur amantes. Mihi item nihil evenire potest exoptatius tuo conspectu, & in ejus subsidium allocutione literaria. Sed nosti, quid muneris publicè sustineam, & quam affixus glebæ debeam esse, præsertim ex quo nostra juventus cepit post dilucida intervalla redire ad sanio-rem mentem. Optimus & clementissimus Mau-ritius noster ignovit adolescentibus lubrico æ-tatis prolapsis, & ut certamina apium

Pulveris exigui jactu compressa quiescunt :

sic omnes motus confederunt beneficio veniæ & abolitionis. Misi nudiùs tertius orationem, quam meditatus erā, ut recitaretur nostris tur-bonibus. Eam misi ad Grotium, decus Batavæ juventutis, cum literis, quibus obnixè eum ro-go, ut persuadeat* virorum quidem optime, sed considerato nimis & qui ἐν φανῇ μύρον in nomine suo unguentum, in sirpo nodum qua-rit, ut ei, inquam, persuadeat, ne graviter ferat eam edi. Artificio enim & prensatione opus est, ut nefas non videatur bene mereri de repu-blica: nondum ad me remissa est. Magnæ sci-licet deliberationis res indiget, & nihil in tam arduo negotio temerè est aggrediendum. Qua-

Nn 3

si ne-

si nesciam vel loquendi tempora, vel tacendi
 modum. Quasi silentium meum, non vox
 conducta sit. Ego postquam suggestum ad-
 scendi, nullum gravius crimen esse arbitror,
 præsertim eloquentiæ Professori, quam Har-
 pocratem aut sigalionem agere. Hæc mul-
 tum ad rem attinet scilicet te non ignorari.
 Sed de publicis negotiis nihilo sum factus à te
 certior. Audio esse apud Spinolam heroem
 quendam Burchardum, non impurum istum
 impostorem, quem si quis in cælo regit terras
 & humanum genus, puto & spero jamdu-
 dum pascere in cruce corvos: sed alium isti
 dissimillimum tibi fortè non ignotum, mihi
 probè notus est. Bellissima occasio esset ejus
 operâ uti in oblatione donarum nostrorum, quod
 adhuc seruo intra Vestæ penetralia, dum sus-
 pensos exspecto ὅπως ἔσται τὰ δὲ ἔργα. Satis
 suspectus sum, etiam quum careo noxâ, nec
 mihi discalceatis pedibus est ambulandum
 inter sentes invidorum, & amicorum insani-
 entis sapientiæ, qui nimis intelligendo faciunt,
 ut nihil intelligant. Hæc eo confidentius ad te scri-
 bo, quia & penè solum arbitror capacem me-
 riendi viros suis meritis. Grotius etiam est in
 eo censu; nisi quod cum à recta mento transver-
 sum abripit nimia æstimatio juvenis cætera
 quidem haud spectnendi, sed nihil ad Platonem.
 ἀλλὰ τὴν μοί θυμὸς ἐν Φρεσὶ ταῦτα μενοινᾷ
 οὐκ ἐμὲ

οἱς ἐπὶ πλείων ἐστὶν ἀντὶ πολλῶν, οἶμαι δὲ καὶ
 σφύρον, ἔξωτον ἐν πύλῃ. Lugduni Batavorum
 XVI. Martii, CIOLOCIIX.

EPISTOLA XXXI.

Joanni à Wouwer Dom. Bandius S. P. D.

Hamburgum.

Polymathiæ tuæ librum heic habes, sed in-
 compactum, ne voto tuo producam moram.
 Apud Raphelendum exstant aliquot exempla-
 ria repetitæ editionis, à quo hunc emi. Nus-
 quam, ut opinor, alibi in hac urbe invenitur.
 Excussi enim plerasque typographorum & bi-
 bliopolarum officinas, ut eum inventum tibi cu-
 rarem. Scriverii exemplum adjunctum est
 alteri opusculo, & scæter annotationibus ad
 marginem. Heinsius etiam erat paratus suum
 ad te mittere, sed conjiciebat esse tibi in animo
 donare cuiuspiam amicorum. Fuiſſet autem de-
 lendum, ut aiebat, ipsius nomen, quod manu
 tua apparet scriptum in frontispicio. Non-
 dum ad me remissa est oratio, de qua superio-
 ribus literis tecum egi. Annibal scilicet est ad
 portas & impendet exitium Capitolio, nisi
 patres sedendo tempus extrahant. Macerant
 me animi hæ ἀμβολίεργα in re, quæ puncto
 temporis absolvi potest, & in qua non egebam
 cujusquam consilio, nisi viveremus inter
 Nn 4. mortu-

mortales suspitionum & incommodorum opinionum plenos : qui etiam optimè dicta detorqueant in calumniam, & sinistris interpretationibus aliorum trahunt, quam ab auctore proferuntur. Sed non est nunc querendi locus. Interim dum geliberant boni Romulidæ, luxuries nostra non potuit sibi temperare, quin ultra centum hexametros versus (non enim audeo dicere heroicos) effunderem ejusdem cum oratione argumenti, quique non incommode subjiciuntur ad calcem opusculi. Tantum est Valebis & nos amabis. Datum Lugduni Batavorum xxix. Martii, Clodii clix.

EPISTOLA XXXII.

Henrico Rumpio Dem. Baudium S. P. D.

Hamburgum.

Longo jam temporis intervallo destitui ad te scribere, non quod officii mei vel humanitatis tuæ sim oblitus, sed partim obruior concursu negotiorum, quæ me non patiuntur literis missitandis incumbere, partim confido benevolentiam illam, quæ inter nos contracta est, tam altis esse defixam radicibus, ut non indigeat his sermonum vicibus. Nam quod Græcorum proverbio dici solet *ὁλιτομας φιλίας ἢ ἐργασίας*, non cadit nec in tuam constantiam, nec in meam morum ingenuitatem. Cur autem hoc tempore silentium interruperim, causam

sum præbui, quod adhuc ex Johannis Niburnii
 rationibus refidet nomen quinquaginta no-
 stratum florenorum, id est, summam viginti
 duorum Joachimicorum Talerorum, quorum
 nomine obstrictus sum fidem tuam sequutus.
 Reliqua ad unum omnia sunt persoluta. Nunc
 te per genium & per humanitatem tuam obte-
 stor, ne periaris facilitatem meam & officii
 promptitudinem fraudi esse. Fui memor ejus
 in meis poematis, & literas etiam ad eum scripsi
 superiore mense Augusti, quum essem in pro-
 cinctu paratus ad iter in Britanniam. Nihil ex
 eo tempore nec literis nec nunciis de statu ho-
 minis certior factus sum, nisi quod hesternâ die
 conveni Hagæ-Comitis, ubi nunc habentur
 comitia de rebus maximi momenti, & quibus
 actio nulla gravior hodiè sub sole geritur, ibi,
 inquam, conveni Joannem VVouverium, qui
 se ait repetisse provinciam idoneam ejus inge-
 nio & captui apud Illustrissimum Holsatiæ Du-
 cem. Relictus est, quem dixi, D. VVouverius
 à Comite Embdano, ut cum, si qua fieri posset,
 conciliandum curares foederibus, quæ fu-
 tura erentò putantur à prudentibus; sed longo
 tractu procedit tanta molis opus, & quotidie
 nova difficultates emergunt. Ut revertar ad
 litteras tuas, nam de publicis erit aliàs dicendi
 locum, ut quamprimum ad Joannem
 VVouverium scribatur, ne residuum illud exsol-
 vere gravetur. Mitto his inclusum chirogra-
 Num 1 phum

phum H. M. quo fateatur se octodecim florenos debere Nieburnio, degit adhuc in hac Academia, & aliquoties monitus est, ut se debiri opere liberet. Sed arbitror eum non nimis abundare copiis, nec ego factus sum ad flagitandos honestos adolescentes. Accepi ab amplissimo domino Consule, Eberardo Tyvestrengio literas, refertas omni comitate & his adiunctum munus, itemque ab eximio viro, & prudentissima Senatore Sebastiano à Berghen. Proximâ occasione gratiam illis agam, nunc me imparatum & occupatissimum deprehendit nuncius, qui hascet tibi redditurus est. Vale, & salve à me & uxore cum familia. Datum Lugduni Batavorum xxiv. Martii, clc la cviii.

EPISTOLA XXXIII.

Nicolaus à Vechta Dign. Baudini S. P. B.

Heidelbergam.

CANDOR tuus, ut spero, facile excusabit parsimoniam & infrequentiam scriptionis meae, quem non ignoras & constantem esse in te amando, & maximis curarum oneribus distineri, quorum alterum fiduciam cessandi nobis adfert, alterum penè facultatem adimit de fugendo munere literarum. Misi tibi ante octo menses exemplum meorum poematum, sed per iter Hamburgense; quum mihi non

esset compertum, quâ viâ tutius perferri posset.
 Quod superioribus Nundinis Francofurtensibus nihil ad te literarum dederim, nec studio tuo circa medicamentum tuum de landoperegrinationis sim obsequutus, dabis hanc veniam domestica calamitati, quâ tum temporis confidebam. Eram enim occupatus circa curâ defuncti mei ex sorore nepotis in conficiendo inventario, in rationibus inspicendi, in deprecanda neptium tutela, in molestissimis ad summam negotiis, & ab ingenio meo plane averſis. Magna cum voluptate & dulcissimo cum desiderio pristinae consuetudinis legi epistolam tuam, datam xvi. Januarii. Juvit ex ea cognoscere tibi patere fore ad interiore notitiam & familiaritatem veteris amici & commilitationis studiorum mei Gruteri, cujus integerrima virtus, & singularis humanitas neminem probum excludit à limine amoris & amicitiae; sed in nimis sensibus indolui ob domesticam calamitatem, quâ est afflictus. Non defuisse officio consolandi, sed jam aliquot menses effluerant, quam ad nos ejusce mali nuncius est allatus, ut merito vereror, ne parum tempestiva videri posset obductae cicatricis refrectio, nunc autem, ut quisque suos patimur manes, & scilicet solo nihil est ab omni parte beatum, cum tunc minime immunis multarum incommoditatum & adversitatum, ut haud satis idoneus essem ad alium quenkumque consolandum.

landum ipse solatus est egens. Verum non est huius loci de fortunæ malignitate conqueri. Sed ex omni genere injuriarum, quibus nunquam infusus ac violatus sum, nulla gravior ad animum accidit, nec altius penetravit, quam quæ mihi superiore mente Februario inflicta est per eos, qui votis & secundis omnibus generosum consilium meum prosequi debuerunt. Non arbitror te ignorare, quantis turbarum tempestatibus Academia nostra jactata sit, ut penè diceamortalis ex natali redderetur.

— Longa est injuria, longe

Ambages, sed summa sequar fastigia rerum.

Quum studiosus à vigile miserandum in modum interfectus esset, magna pars nostræ juventutis ad expectandam ultionem acrius, quam consideratius exarsit. Plurima patum decore per seditiones, professorum explosiones, vitrorum effractiones, subelliorem everSIONES gesta sunt haud longè ab insania, quæ si sine ulla animadversione prætermitterentur, magna labe interebatur publicæ auctoritati, pessimi quæ mores exemplum ex impunitate sequi poterat. Itaque aliquot in carcerem conjecti, accusati, obiter auditi sunt, & tanquam turbarum concitatores relegati, quidam in biennium, alii in quadriennium, nomina eorum erasa è matricula studiosorum. Ego qui semper naturâ propensus fui ad lenitatem, & studiosam juventutem instar filiorum diligo complectorque, valdè

valde abhorrebam ab hac tristici medicina, quâ potius vastitas & solitudo huic florentissimo Lyceo porrendi videbarur, quàm morbus sanari: proposueram in conventu omnium Professorum tam ordinariorum, quam extraordinariorum (nam in tanto discrimine cessabant istæ distinctiones ambitiosæ) remedium unicum & presentissimum revocandis ad officium mentibus exulceratæ juventutis, nimirum si flexanima oratio haberetur, quæ non frustra regina rerum humanarum appellatur. Ad eam rem ipse me pro bonis communibus devoveram. Nunc quidquam in contrariam sententiam attulerat, nec, ut arbitror, quidquam adferri poterat. Quidam etiam laudibus efferebant hanc animi mei devotionem. Ego horum apertam suffragationem, aliorum, multisitationem pro aperto consensu interpretabar. His auguriis fretus, apposui præ foribus Acedemiæ programma, quo significabam me postridie horâ decimâ esse dicturum. Mansit illud saluum, & incolame, tanquam magni operis sacrum. Cum veluti fatalis hora advenisset, quâ mihi oratio habenda erat, ecce tibi evocor ad Rectorem & Judices Academicos. Postulatur ut exemplum edam sermonis, quem pronüciare decraveram. Negome habere quidquam mandatum chartis, præter summa rerum capita, sed in scrinio pectoris, & in arce Palladis asservari fideliter materiem & argumentum, quamvis copiosæ dis-
serta-

ferrationis, & mihi potius esse laborandum, ut modum servet, quam ut de verbis sim sollicitus in tam late parenti campo. Sed ne te longis ambagibus morer, & quia nunc tempus non est otiosè nugandi, scito non fuisse visum patribus, ut oratio ea procederet. Discessi inde haud mediocri iratus iracundia, procedo ad auditorium; tota Academia studio audiendi illuc confluisse videbatur, namque paucis verbis in limine auditorii, cum mihi non esset integrum ascendere in suggestum audiente summo virorum D. Scaligero, quod pace Patris dictum sit. Omnes inde abierunt capicibus quassantibus, & asseverato in mœstitiam vultu, quasi illis dies dictus esset. Tempus me deficer, si singula commemorare insisterem. Hoc scito Delphis, non Lugduno tibi dictum, sola labes invidiæ, livoris, malignitatis obstitit præclaris conspectibus nostris. Ego tamen! perstabo in lege benè merendi de plurimis, nec virtutem deseram, ut placem improbam istam lucē. Hunc fructum repulsa mihi attulit, ut famam relinquere sine experimento. Multis persuasum erat me explosum iri, sed ego tale nihil metuebam fretus benevolentia omnium studiosorum. Postea libuit ea, quæ animo conceperam, mandare literis, fidei memoriæ custodibus ac depositariis. Hæc cum summo applausu excepit insignis vir Hippolytus à Colibus: nec non præses Janinius Christianus.

Christianissimi Regis Legatus, viderunt & Co-
ratores. Erat in animo publicare, quidquid
istud est: sed homines quidam imperitissimi,
qui nisi quod ipsi faciunt, aut possent, nihil re-
ctum putant, remotam importunè obficiunt.
Habes hic verbosam congeriem nugarum, quæ
tamen animum scilicet popugerunt. Alia porro
procella me penè nec opinantem perculit ob
carmen gratulatorium dictum HONORI SPI-
ROLA, nunc omnia sunt tranquille; sed video
meo exemplo, quam non tutum sit ambulare
per sentes discalceatis pedibus. Plura non va-
car addere: tu vale, & nos ama. Avunculus tuus
& VVouver his heic fuit, & rediturus est Ha-
gam, cum hæc illustris negotiatio ad opus
pacificationis finem spectare videbitur: quod
eminè futurum arbitror, sed tanta negotia
tardè habent progressus præreimole, & pro-
geni usriusque gentis Avunculus tuus obli-
strisimo Duce, Holstia: commodatus est ad
tempus Embdano Comiti, ut censeret omnes via-
as, quum tempus erit, foederibus futuris com-
prehendi possit. Sed iterum in altum proce-
dit, tunc vela contrahit & quæ saltem ex ani-
mo in hæc cum familia, quæ se plurimum o-
portet rem bene gerere. Salutat item ac cognatus
meus Marthus Lussius, qui quæ apud me de-
gignenda sunt intermisit. Studia, sedulo reverti-
turus. Rosbeckius, virique tui
aman-

amantissimus. Datum Lugduni Batavorum v.
Kal. Majas, clalx cviii.

EPISTOLA XXXIV.

Henrico Stapelio Dom. Baudius S. P. D.

Hagom-Comitiis

QUam literarum mihi redditae sunt, eram, ut
scire sum, occupatissimus: tamen omnibus
ceteris curis praevertendum putavi officium,
quod tu parensque tuus communiter mihi in-
jungitis. Ut autem majore obsequio demere-
rer homines tam benevolo animo erga me af-
fectos, siquid etiam, ut publicis utilitatibus con-
sulerem, addidi epistolam ad amplissimum vi-
rum Ludovicum Servinum, interioris Consi-
liarii Senatorem & primum Regis Advocat-
um in suprema Curia Parisiensi, apud quem
scio magnam vim habituras preces meas, pra-
sertim aequitatis & justitiae fundamento nitas.
Sperabam me hodie ad vos excursum, sed
non data est occasio. Die Lunae praeterita li-
teras accepi à Joanne Petit ex Gallia (nomen ad-
didi, quia exciderat è memoria vestra) cum his
ad patrem inclusis. Significat bonus ille vir
se, ut ante scripserat, appellationem interposi-
tam debito more solenni que ritu relevasse (sic
loquuntur in foro pragmatice homines) Cita-
tur adversa pars, ut iudicio se sistat ad quintup-
diem Junii proxime venturi, ne desit tempus
idoneum,

idoneum, quo pater tuus eò proficisci possit ad
consultandam causam, unde provocatio est, &
proponenda gravamina. Multis, inquit, de
causis iisq; non levibus, quas scripto complecti
non est otium, auctor tibi sum, ut huc venias.
Nec mihi vacat plura scribere, ita misere defes-
soriam transferendo in linguam Gallicam
scriptum, quod ad me iussu patris misisti. Ma-
linus Sisyphi saxum, aut Plauti pistrinum volve-
re, quam fungi tam molesto, tam radiolo, & in-
glorio labore. De munere Historiographi nihil
dum adductum effectum. Mylius me pascit opi-
mâ expectatione, sed dum deliberant Romani
capitur Saguathus. Vale cum omni familia, &
nos ama. Datum præcipi festinatione, xiv.
Mali, celsi & v. m.

EPISTOLA XXXV.

Ad scriptum Dom. Sandii S. P. D.

Loretam Parisi.

Communica vit mecum parens tuus literas
ad te missas à domino Petit, quibus ad sin-
gula respondi. Quæritur in primis, quod isthuc
venis subsidio. Nummario destitutus, sine
quo loquar cui. Demosthene, id est in præ-
lo, nihil effici potest earum re-
rum, nisi ex eis sunt. Sanè debuisti cautius
invenire, quam fac te video ex tuis ad pa-
trem litteris, non oportet discalceatis pedibus
O o ambu-

ambulare per fentes: & an parum admonitus es, quam multi sint isthic versuti & fallaces, adversus quos tutissimum est munimentum paucis aut nemini fidere, omnia cavere? Habes heic etiam epistolam ad C. V. Ludovicum Servinum, quâ vehementer eum obtestor, ut causam patris tui gratiâ suâ complecti velit. Facturum spero & ob æquitatem rei, & nonnihil etiam ob memoriam veteris observantiz, quâ eum colo. Rectè & ordine feceris, si ipse homini meam epistolam reddes. Nihil scribis de priore, quam tibi discessuro tradidi, utrum eam reddideris nec ne, & quo vultu te exceperit. Nemo est omnium, cujus auctoritas plus opis atque auxilii adferre possit ad propugnationem causæ paternæ. Sed opus est ante omnia prospicere, ne commeatus argentarius deficiat: qua de re diligenter agi cum optimo parente tuo, isque hoc negotium summæ sibi curæ futurum recepit. Sed vehementer conterritus est magnitudine illius summe, cujus mentionem facis in epistola tua, nimirum sexcentorû aureorum. Et sanè aut te valdè credulû esse oportet, aut illos impudenter mendaces, qui tam immania commiscuntur. Cœpit patens tuus, ut subductis rerum necessariarum ad litem persequendam rationibus articuli huc mittantur, dabit operam, ut confestim pecuniæ transcribantur: liberalior futurus, ubi lis finita, & ad optatam metam per-

ducta

Quæta fuerit. Hæc occurrebant in præsentia,
 quæ te scire putabam tua interesse. Vale, & nos
 ama. Datum Lugduni Batavorum xxiv. Junii
 clc lccviii.

EPISTOLA XXXVI.

Joanni Milandro Dom. Bandini S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quæquam nec tuus splendor occasionem
 obtulit, nec mea fors facultatem præbet, ut
 aliqua in te magnoperè tibi commodo atque usui
 esse possim: tamen fretus & animi tui generosa
 indole, quæ propensus es ad benè de bonis me-
 rendum, & privatim singulari erga me affectu
 ausus sum familiarius penes te deponere, qui-
 bus jactar incommotis, ut si unquam benigni-
 tatis gloriam amplexus es, eam exferere velis in
 sublevando homine tuæ dignitatis observan-
 tissimo, quem ita premit res angusta domi, &
 creditorum importunitas, ut mentem instituere
 nequeat ad ullam præclaram cogitationem,
 & dignam viro non infimi nominis atque ordi-
 nis in censu literatorum. ἀπερία, κατὰ τὸν Θεό-
 κριτον, μὴ τὰς τέχνας ἐγχείη. sed eandem ἐχ-
 ὁμολογεῖν αἰσχρὸν (ὡς ὁ Θεοκρίδης φησὶν) ἀλλὰ ἐργω μὴ
 διαφεύγειν αἰσχρὸν. Quod si Theognidi auscultan-
 dam est,

καὶ ἀπερίαν φεύγοντα, καὶ ἐκ βαδυνήτια πύκτου
 γέσσειν.

Q o a

Meritò

Merito sententiam tam degeneris animi reprehendunt Stoicæ disciplinæ alumni, qui talia de vitio, non de innocenti pauperie dici debere consentiunt. Sed hic dies aliam vitam adfert, alios mores postulat, ut loquitur Simo Terentianus: & qui tam splendide differunt in laudem egestatis, soli in scholis relinquuntur.

ὁ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θῶν ἐκρυβία δῶκε.

Ego nunquam assurgere potui ad eam tristem & severam sapientiam, quæ Philosophos jubet egere, & fastidire honestas opes, sine quibus multæ virtutes in occulto latent, nec sese explicare queunt. Cæterum hoc tempore non tam laboro, ut me fortunæ rivus in auret, quam ut molestos flagitatores amoliri queam. Jampri- dem facta est mihi à generoso Domino Vander-Milio, Curatore nostro, non tantum spes, sed propemodum fiducia obtinendi munus Historici amplissimorum Ordinum, quo tangebatur decessor meus felicitis memoriæ Paulus Merula, cujus in publicam professionem sum suffectus. Sed quia lentum istud negotium τὴν ἐξήντην, ἢ πολέμην, ἢ ἐκτελέσας tenuit mentes publici consilii suspensas curis gravioribus, non videbatur in rem fore, si alieno tempore deliberatio super Historiarum scriptore poneretur. Captandi quippe sunt commoditatis articuli, in quibus versatur plerumq; rerum bene gerendarum occasio. Verum interim patitur

justus,

justus, & Sagunthum capitur, dum Romanus
sedendo tempus terit. Uxor etiam pertinax
invalerudo valdè me animi discruciat, & in
causa est, cur novis nominibus onerari cogar.
Neque enim per officium humanitatis ulla reme-
dia prætermitti fas est, quibus in tam afflicto
statu miseræ succurri possit. Scio ego, vir præ-
stantissime, quam temerè & impudenter faci-
em, quod cum tali viro tam liberè ac fidenter
curas familiares partiri non extimescam. Sed
neque tu ignoras *ὁ δὲ κατὰ τὴν βίαν τὴν ἀνάγκην*
καὶ οὕτω

αἰδῶν ἢ ἀγαθὴν ὑπερβύτην ἀνδρὶ πατρὶα

Utinam Deus hanc benignam mentem tibi in-
spiret, ut seriò malis & incommodis nihil tale
merentis commoveri digneris: Utinam inti-
mos pectoris mei recessus penetrare posses, non
te fugeret, quanto cum animi dolore ad hanc
extraordinariam opem confugiam! Baudius
te per sacra Musarum obtestatur, de cujus in-
dole tam præclarum Iudicium fecerunt duo
lumina nostræ Juventutis Grætius Heinziades-
que, ut negarent eum concessisse fortunæ,

Ut vellet magnis regibus esse minor.

Non accipio has immodicas laudes in solu-
tum, sed tamen semper operam dedi, ut retine-
rem in angustis rebus ingentem animum. Nunc
cum minutæ sollicitudines atterunt, & confu-
ciunt, quas discutere potes vel fidei ac sponsio-

nis tuae praesidio, vel credendo nummos in unum duntaxat biennium, intra quod tempus, nisi omnes me spes deserunt, cum humili gratiarum actione & sortē, & inter usurium me restitutum confido. Quoniam cepti verecundia limites transilire, pergam porro esse impudens, & nihil te rerum mearum celabo. Ducentis aureis omni aere alieno liberari possum. Si tam ingens beneficium à magnificencia tua consequar, in aeternum te observabo tanquam summum fortunae meae Mecenatem ac singularem patronum. Sin impudens videatur petitio nostra, ut est etiam me fatente, nec precibus annuendum esse iudicabis, saltem hoc te obnixè rogo, ne idē excidam gratiā & benevolentia tua, quod à necessitate compulsus sum praeter naturae meae genium frontem perficere. Sic tibi omnia ex voto contingant,

Et tua Penelope tecum feliciter annos

Exigat & pulcra facias te prole parentem.

Vale, vir eximie, *καὶ τὸν ὁμοῦ λόγον ἔχεις* *καὶ τὸν ὁμοῦ λόγον ἔχεις* *καὶ τὸν ὁμοῦ λόγον ἔχεις*
 N. xv. Datum Lugduni Batavorum, xlii. Febr.
 Clod. lxxix.

EPISTOLA XXXVII.

Guilielmo Braffero Dom. Baudii S. P. D.

Amstelrodamum.

QUam isthuc iret privignus, & quæreretur ex me, an aliquid literarum per se curare vellem.

sem, quanquam non suppetebat scribendi argumentum, tamen quia scio tibi non ingratum esse hoc officii genus, cum dicto calamus in manus sumpsi, ut absentem corpore, sed animo praesentem te per epistolam compellarem. Haeres enim mihi penitus in imo pectore, nec beneficiorum tuorum memoriam ulla unquam delebit oblivio. Senties me gratiae debendae perpetuo reum, etiam quum abunde gratiam retulisse iudicio tuo videbor. Sed ego in officiorum ratione, & redhostimento, ut cum Plauto loquar, sum admodum morosus, nec ipse mihi satisfacio etiam quum omnibus satisfeci. Non enim est eadem ratio debiti exsolvendi & beneficii remunerandi. Nam qui pecuniam debet, ea caret postquam solutione liberatus est. Gratiam qui habet, grati hominis officium expleisse videtur.

Quum igitur hoc tempore mea ars efficere nihil possit amplius, quod tibi sit acceptum, & mihi imputetur in solutum, quam si plurimum studii ac benevolentiae conferam, erga fratrem tuum, qui recto cursu & magno animo affurgit in omnem laudem, ut merito sit omnium bonorum amore dignissimus; quod saepe coram diis, & per literas veluti per syngrapham attestatus sum, iterum inculco, nimirum me quibuscunque rebus potero, praclaris ejus conatibus non detuturum. Id etiamnum hodierno die declaravi, quum a lectione me

Q. 4

domum

domum deluceret. Video enim ejus inoletem propensam esse ad eruditionis gloriam, & ardere tanta rerum honestarum cupiditate, ut nobis etiam præ amore longè plura tribuat, quam agnoscere sit modesti. Cujus rei tibi sit hoc specimen. Postulabat enim pro summo beneficio, ut sibi facerem literarum mearum inspiciendi copiam, quarum non soleo retinere exemplar, si quæ sunt melioris notæ & in quibus elucet effigies ingenii nostri, quas autem majore cum curâ diligentiaq; conscribo, eæ nescio quo pacto mihi met. scelerent & nimis olere videntur lucernam, ac minus præferre nativæ simplicitatis, quam ego præcipuam vel elaboratæ orationis dotem judico, sed in primis epistolice scriptiois, quæ tantò laudabilior est, quò propius accedit ad normam quotidiani sermonis: quemadmodum probæ & pudicæ matres familiæ tunc optimè olere dicuntur, quum nihil olent. Virgo satis ornata est, quæ naturali pulchritudine excellit sine fūco & pigmentis. Sed dum tecum loqui commercio literarum gestio, penè imprudens, delapsus sum, ut de ratione conscribendi literas præcepta darem. Quid tum? non feci eo animo quasi te docere instituerem, sed quoniam, ut initio significavi, nulla scriptiois materies relicta esse videbatur, ipse ultro ore nata argumentum arripui. Sæpè enim experiendo didici nunquam minus deesse verba, quam quum querimur deesse

esse quod scribamus. Non purgabo eo nomine me tibi, scio enim humanitati tuæ gratam esse ejusmodi hallucinationem. Sed dum nimis otiose nugor, penè sum oblitus addere, quod magis facit ad farinam. Misi, ut scis tibi ante paucos dies, carmen dedicatum honori vestre urbis. Sed perit, ut opinor, quidquid istud est muneris propter elapsam temporis oportunitatem, in quo articula sita est spes rerum rectè & utiliter gerendarum. Deceveram enim id curare offerendum secunda die Februarii, quam purificationis vocant Pontificii, quod eo tempore magistratus in augurari solent. Videbatur autem tunc pulchra commoditas aliquid exterebrandi ab opulentissima & magnificentissima civitate, priscis temporibus mos obtinebat, ut qui vel fortunatos homines, vel urbes claras erudito aliquo ingenii monumento celebrassent, iis ampla præmia decernerentur. Nunc ut aliarum rerum honestarum oblivio inducitur, ita & hujus laudatissimi institui exemplum deluetudine inumbratum est. Patrum tamen nostrorum memoriâ Siocerus Aelius Sannazarus sexcentos aureos à republica Venetorum consecutus est ob sex illos versus, quos hæc subjiciam.

Viderat Adriacis Veneram Nepeannus in undis.

Stare urbem, & tota ponere jura mari.

Nunc mihi Tarpeias quantumvis Juppiter,

Objice, & illa tui moenia Marti ait.

O o s

Si pe-

*Si pelago Tibrim praeferis, urbem adspice utramque,
Illam homines dicēs, hanc posuisse Deos.*

Oppianus totidem aureos ab Imperatore Antonino muneri accepit, quot ei carmina nuncupavit. Erant autem plus quam millia viginti. Praefes Jeanninus egregium in me liberalitatis exemplum edidit tradendo de manu in manum centum Pistoletos, & minatus est se non discessurum in Galliam, quin adhuc tantumdem addat. Primarius Angliæ Legatus etiam iussit me credere se non inferiorem fore Galliarum Legato in nobis inaurandis. Ita exorta est inter illustres viros pulchri certaminis amulatio. Nihil esset ~~ma~~ forte felicius, si semel amolitus essem importunos creditores. Ne regibus quidem supplicare vellem, ut me aureo imbro perpluerent. Nunc angustæ res non patiuntur, ut tollam ingentes animos. Princeps amicorum D. Vander-Mylius hoc ipso die per uxoris filiam, quam eo nomine Hagam ablegaveram, curavit mihi significandum sibi nihil esse meâ petitione antiquius, & fore ut intra quam paucissimos dies voti compos evadam. Ita tam bonâ spe finiam epistolam, & te plurimum salvere jubebo. Vale. Datum Lugdunæ Batavorum xvi. Februar.

Clod. Cix.

EPI-

EPISTOLA XXXVIII.

Henrico Stapelo Dom. Bandius S. P. D.

Lutetiam Paris.

PROtinus ut accipi literas à patre tuo datas xv. Februarii ex urbe Stathagenfi, calamum in manus sumpsi, ut si jam certior factus non es, me interprete cognosceres, quam feliciter ei & ex animi sententia susceptum iter obveniret. Omnes fraudes & falsitates adversariorum in lucem protractæ sunt, Danaumque patefcunt infidiæ, ut nullus ultra locustæ conversationi ac dilationibus superesse videatur. Quocirca faciendum est tibi, ut summa cum cura ac diligentia procurator res commendetur, nunc præsertim, quum certa triumphi spes in limine præstò sit. Nihil peccabis, si ipsum Regis Principem Advocatum adieris. Jam enim primos aditus ad ejus dignitatem tibi conciliarunt literæ meæ, & in tali honoris gradu nihil tamen viro eo est humanius, aut asfabilius. Interim vide, ne nimis comitate ejus abutaris, non enim tam considerandum est, quid permittat, quam quid meritis ac viri tui debeat. Sed non est opus, ut hac in parte te moneam, qui potius immodico & rustico pudore peccare soles, quam in verecundia. Decet hoc quidem ætatem tuam, & convenit ingenuis artibus, quarum amorem prosteris, sed videndum est, ne quid in vita nimis.

Auream

Auream mediocritatem servare oportet etiam
in rebus honestissimis, & ex opinione Horatii

Insani sapiens nomen erat equum iniqui

Ultra quam satis est virtutem si petas ipsam.

Vale & nos ama, Datum Lugduni Batavorum x.
Martii, Clod. CIX.

EPISTOLA XXXIX.

Maximiliano Urrentio Dom. Baudino S. P. D.

Gandavum.

NEqueo fatis mirari, vir eximie & multis no-
minibus mihi plurimum observande, quid
in culpa fuerit, cur literæ meæ tibi non sint red-
ditæ, quas paucis diebus ab excessu charissimæ
uxoris ad te & ad privignum tuum Jacobum de
Zeveren curaveram perferendas, per quendam,
cui nomen Victor du Bonis. Is per annos plu-
res in lare materno commoratus est, de cujus re-
vindicatione laboramus. Importunis preci-
bus efflagitaverat officium scribendi, ut se tibi
commendarem sed si tam indiligens fuit in tra-
dendo deposito, quantum intelligo ex Hein-
sii nostri sermone, non videtur favore tuo di-
gnus, & posthac utar majore delectu, nec pro-
miscuis commissionibus pariar obsolescere sin-
gulare meum de tua virtute iudicium, memine-
roq; providæ cautionis Horatianæ.

Quem cui commendes etiam atque etiam adspice.
reliqua non subjiciam tibi talium sententia-
rum,

rum, non solum scientiam profirenti, sed diligentem observantiam. Valdè aveo scire, quo loco liticula nostra sit, & an aliqua spes resideat hæredium illud patrimonio nostro accersurum. Nam diuturnus languor uxoris ita me sumptibus exhaustit, ut, nisi aliquid aliundè obveniret, vix possem triennali frugalitate ex demenso stipendiorum retarcire labem æris alieni. Nisi me in his locis conscientie scrupulus, & religionis virculum attineret, jampridem captum esset augurium de migrando: nec Leida spes meas includeret. Quanquam non pessimè mecum agitur. Sed nec ea nostri ratio habetur, quam oportuit. Theologorum etiam nostrorum dissidentes sententiæ, & virulentæ concertationes, odia fratrum, quæ ne morte quidem finiuntur, aliæque nostræ militiæ flagitia, penè efficiunt, ut illud superbum nomen reformatæ religionis & ipsa causa incipiat mihi esse dubiæ sanitatis. Justa indignatio elicit à me versus, quorum exemplum ad te mitto. Gratiam exspectabam ab amantibus pacis & veritatis. At pessimè plerique mentem meam sunt interpretati tanquam si defunctum, qui cum vivo colui amicitiam, cum lymphatico illo Jano Leicensi conteneere voluissem,

Sed quid ego hac autem nequidquam ingrata revolve?

Præfagit mihi animus imminere his provinciis fatalem rerum commutationem, & ex intestinis vitiis

vitiis rediturum aliquando veteris imperii desiderium. Suspectus sum multis, sed charus acceptusque non paucis, quod vocis & stilo passim inculco subditorum obsequia in legitimos Principes, & pleno ore decanto veras laudes Archiducum. At nunquam me libertatis poenitebit, dum sanam mentem retinebo. Hæc scripsi & occupatissimus, & animo parum ad scribendi munus præparato. Vale, virum optime, cum uxore & familia, & cum nobilissimo atque humanissimo genere Domino de Cruyckenbutch. Alias erimus diligentiores. Datum Lugduni Batavorum ix. Martii, cleso cx.

Carmen, cujus voto me obligavi, nondum exsolvo, ita me mordaces curæ sevocant à commercio Musarum, ut nihil amœnum meditari possim. Dabo tamen operam, ut fidei liberem. Nam debitum optimæ lege conor agnoscere, sed ab humano creditore diem postulo, qui solet adimere ægritudinem hominibus.

EPISTOLA XL.

Cornelio Vandet-Myle Dom. Baud. S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quoniam certa me spes tenet fore, ut preces meas optimo jure fundatas amplissimorum Ordinum consentiens firmet auctoritas, si seriò cum amicissimo collega & optimo viro

virorum D. Mathenesio in eam curam incubueris, ut haud inglorio, nec indebito muneri finis tandem imponatur: tamen quia

Nil nocet admissio subdere calcar equo,

te per literas ejusce rei commendandum putavi tantò impensius, quò gravioribus angustiis confictor, quæ omnem mihi sapientiam ex animo expectorant, & eò tandem reluctantem comitent, ut præceptis ex necessitate consilium sumam, cujus memet in æternum pœnitebim. Sed quævis videndi conditio præstabilior atque expectanda magis est, quam assidue minutis curarum ictibus comminui, ut animus assurgere nequeat ad illam præclaræ mentis cogitationem. Quocirca te iterum atq; iterum oro, obtestor, adjuro per genium antiquæ fidei per omnne sacrum amoris atq; humanitatis, effice, ut diuturni Voti compos evadam, & te fortunarum mearum Mecenatē, patronum, fundatorem agnoscam. Non sunt inmodestæ meæ spes, nec ambitiosa nimis desideria. Scopus & summa votorum eò tendit, ut publicis usibus patriæque honori pro capto doctrinæ atque industriæ deserviam, sine onere cujusquam privati cum honesto emolumento, unde curas carnifices auræ serenioris amoliri queam. Hoc si beneficio tuo, & gratiâ, studio, atque auctoritate Belgici atlantis, foverit tui, consequar, nihil erit usquam tam promptum ac paratum, quam

quam ad omnia quæ voietis, humile obsequium
atque officium meum. Sed festinato est opus,
alioqui redactus sum ad summam consilii ino-
piam, ac penè desperationem. Vale. Mœ-
stus & mœrens hæc scribebam, xv i i. Octobris
c l o c x.

EPISTOLA XLI.

Petro Scriverio Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

HÆsternâ die quidam antiquæ fidei, cujus i-
pse nomen non teneo, me adiit ut effigie
Archiducis videret. Quam quum mihi in præse-
ntia ad manum non adesse dicerem, visus est se-
quius aliquid suspicari tanquam eam potentis-
simis nostris Ordinibus deposuisset, quia con-
tinebat titulos contra primum articulum In-
duciarum. Sed nec meum est benignitatem fe-
renissimi Principis adponari, nec minus ullum
solatium relinqui debet maximis terrarum do-
minis, quàm ut devoluti possessione patris avi-
tique patrimonii, vanis saltem nominibus sese
oblectare possint. Itaq; ut excutiat error,
cures rogo eam mihi per privignum mitten-
dem. *χαίρει καὶ εὐπραγῇ φίτατον καί,*

Dabam è Musæo nostro xi. Kal.

Novembris, c l o

l o c x.

Ep i

fuco & fallaciis, more & instituto majorum ex
 Batavica simplicitate. Habes ultro confiten-
 tem reum. Fac, ut experiar te benignum & i-
 stem judicem. Amor tuus, qui se toto sinu ef-
 fundit in illiceris, nullâ me admiratione affectus,
 quippe qui certissimis & expulsiis & inopis ex-
 ploratissimum habeo, quam animi tui & modul-
 litus animo tuo charus sim. Si me mutuum fa-
 cere tecum dixerò, vereor, ne diffidentia spe-
 ciem præbere videar. Itaque ferebago publi-
 ci sermonis verba, quæ vulgares amicitias ma-
 gis decet, quam jus illud arctissime sanctissi-
 mæque necessitudinis inter nos contractæ, quæ
 forsan olim ibit in annales, & illustri postero-
 rum gloriâ celebrabitur. Gaudio mihi est, sed
 cum amaro sensu doloris, quod hinc tanta cura
 tristitia discesseris. Omnia sunt semper integra
 viris fortibus, & nihil non impetrare posset à
 propinquis ac necessariis tuis, si certò fidem il-
 lis faceres te ad studium legalis scientiæ toto
 impetum mentem, curam atque industriam co-
 mmem esse appulsurum. Scio tibi optimè com-
 stare laborum ac vigiliarum rationem, si causa
 dicenda esset apud idoneos ingeniorum esti-
 matores, qui doctrinam non stipe advocatio-
 num, aut errore vulgi metiuntur, sed bonè sen-
 tentium judicio suisque pretiis eam æstimare
 didicerunt. Verum enim vero insatiabilis sa-
 pientiæ est, ita te comparare, ut soli sapere
 videa-

videamur, & contra sapiens insania censetur, servire populo ac scenæ, & ut loquar cum Petro-
nio, insanire cum furentibus. Utinam seriò de-
mitteres in animum hanc hæresim! Non esset ti-
bi periculum ab inquisitoribus hæreticæ pravi-
tatis. Liberet tecum ociosius joculari, sed hoc
tempore satis est, si culpam superioria silenti-
i satis sum deprecatus, & veniam meruisse videor.
Tum autem urgeor angustiis temporis: nam
tabellarius erat in procinctu, dum hasce literas
festinabam. Neque enim facilè descisco ab
institis moribus, & à solemnī formula rejiciendi
negotia in extremam horam. Franzii fra-
tres cum Magno (non Alexandro) jam pridem
abierunt. Pater impetrato commeatu se-
cessit bona cum gratia Principis Embdani in
Germaniam. Ipse Princeps nunc Hagæ est, sti-
ritque se ad conditam diem. Adversarii va-
dimonium deseruerunt, saltem non compa-
ruerunt collegialiter, ut loquuntur. Plura

non addo, nisi ut valeas, & nos amare per-
severes. Datum Lugduni Batavo-
rum xii. Novembris,

elo la cx.

Pp 2

EPI-

EPISTOLA XLIII.

*Adriano à Mathenes & Cornelio Vander-Myle Cr-
ratoribus Academia Leydensis Dominicus*

Baudius S. P. D.

Lugd. Batavorum.

Quanquam nihil fieri potest utroque vestrum
humanius, &, ut planè persuasum habeo,
nostrum amantius, tamen nuper, quum essem Ha-
gae, non fastu aut fastidio vestro, sed naturali
meo pudore impeditus fui, quo minus sigilla-
tim vobis indicarim, quibus rei familiaris diffi-
cultatibus & incommodis circumveniar; que
talía sunt, ut nisi proximis comitiis publicâ li-
beralitate nobis succurratur, aut ope vestra fi-
des nostra sustentetur, omninò incertus sim,
quid agam. Plerosque enim creditores in id
temporis rejeci, ut assiduas flagitationas, qui-
bus animi discrucior, amolirer aut saltem dif-
ferrem. Nunc universi me quasi agmine facto
circumsistent. Mederi posset hisce miseris il-
lud lentum negotium de munere Historiogra-
phi, quod jam tres amplius annos protelatur,
nec mihi quidquam magis est in votis, quam
ut possim sine cuiusquam onere, quidquid in
me est ingenii atque industriæ, communibus bo-
nis impartiri, atque ita meo, quod ajunt, remigio
rem gerere, & pedem ab his salebris extricare,
quibus undique circumvallor. Rogo vos &
obtestor, generosissimi viri benevolique Mece-
nates,

nates, ut eade referio cogitationem suspiciatis. Non queo comminisci, quid in causa sit, cur tam diu sufflaminetur expeditio tam justæ petitionis in tanta copia fidelissimorum amicorum, qui gratiâ & auctoritate plurimum polleant: nisi quod suspicor mihi obstare concurrationem quorundam haud magni pretii mortalium, qui quum se cæteris dotibus impares esse intelligant, nec virtutis ac meritorum præsidio candidatum Baudium subruere queant, nescio quos nævulos egregio corpori inspersos acerbis oculis rimantur, & cum invidiosâ exceptione laudes nostras prædicant, ut pessimo nocendi artificio videatur, tunc maximè famæ & existimationi nostræ favere, quum eam per cuniculos eunt oppugnatum. Quibus equidem agnosco magis, quam succenseo, quod sui commodi gratiâ potius, quam odio nostri id faciunt, nisi bellum indixerunt ipsi humanitati, & ingenuæ simplicitati, quas dotes in me sitas esse, etiam infensi hostes agnoscere coguntur. Vestrum est facta porius æstimare, quam sinistris malignorum hominum rumusculis aures patefacere, si benè quid merui de vestra Academia, & si per me non stetit aut stabit, quo minus illustri famâ sit & optimâ opinione floreat apud exterarum nationes. Invira fatebitur invidia, me charum esse de interiore nota celeberrimis Europæ viris; in quorum numero vos jure facio plurimi, & in amicitia vestra tanquam in fido

portu certam bonæ spei copiam mihi repositam esse confido. Quæ persuasio me adducit ut familiarius vobis angustiarum mearum vulnera denudem, quam dignitatis vestræ ratio postulare videbatur. Verecundia enim inutilis est homini egeno, & ut ait Horatius,

Stylerum incurat a pudas malus ulcera cœlat.

Prorsus hæc amabili credulitate, & jucundâ opinione pascor; si communi ope consilioque tanquam Academiæ Curatores, petitionem nostram auctorare volueritis, rem dicto citius confectum iri. Sin vanâ spe oblector, & eam Helenam alius mihi Paris eripiat, jam pedum visa est via. Non enim repulsus, & ære dirutus, ultra in hisce regionibus vivere potero, sed cogar à necessitate præceptis consilium capere, cujus me longum fortasse pœnitebit. Fortassis nunc sero sapient Phryges, & carendo magis, quam fruendo Lyceum hoc intelliget sua bona. Sed meliora auguratur animus, & si votorum compos evadam, nunquam cogitabo de vertendo solo; sed nexu mancipioque totus semper ero vester. Quapropter iterum imploro atque adjuro vestram fidem, ut sedulo mederi relictæ curæ ac sollicitudini,

Quæ nunc me coquit, & versat sub pectore fixa.

Si ad impellendas mentes illustrissimi confusus Generalium, Ordinum Principis & Herois Mauriti; auctoritas in subsidium advocanda

crit

Est, eade mihi non defuturam spero pro cultu,
 quo omnes ojas virtutes veneror, quem etiam
 carmine asper testatus sum; nec non Milan-
 drum eodem genere liberalitatis sum prosecu-
 tus. Nam hic mihi jugis thesaurus est domi; uti-
 nam tali moneta creditorum nomina expun-
 gere liceret! Sed inamena & inauspicata aves
 non capiuntur hoc hamo, manus habent, ocu-
 las, ut ait Plautus, credunt, quod vident. Non
 morabor vos longiori sermone, sed finem fa-
 ciam ineptiendi. Deum Opt. Max. Precatus, ut
 vos patriæ & Academiae nostræ quàm diutissi-
 mè salvos & incolumes conservare dignetur.
 Valete.

O. & profidum & dala dnu. mepu.

Dabam, mœtus è nostro Musæo x. Kal. Februa-
 ri, cldo cxi.

EPISTOLA XLIV.

Jane Rugetha Dnm. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

Litteræ meæ quò sunt longiores, eò prolixius
 & clarius indicant magnitudinem sinceri
 affectus, quò me complecteris. Si paria tecum
 non facio in assiduitate scriptiois, fuge se-
 quius quidquam suspicari de imminutione
 pristinae meæ erga te voluntatis, ad quam nul-
 la potest fieri accessio, quippe quæ ad summum
 necessitudinis fastigium ascendit, nec ulla

commutatio metuenda est, dum me salutis & bonæ mentis compotem servabit ille vita necisq; arbiter, quem pences est potestas

Tuque, meique, & omnium mortalium.

Quanquam video te impendio delectari frequentia & loquacitate nostrarum epistolarum, tamen melius ominor de sagacitate judicii tui, quam ut existimem te amoris mei modum ex parsimonia, vel largitate proletariorum hujusmodi officiorum velle metiri; quod si faceres, dicam impingerem tibi grandem, quâ jure teneatur mentor, qui falsum modum dixerit. Audio & gaudeo te nunc sedulo versari in studio Jurisprudentiæ. Aude mihi credere, non potes utilius ingenti tui dotes collocare, quam in legum studio, ὃ ἡμεῖς ἐν βασιλεὺς πάντας ἀνδρῶν καὶ τοῦ θεοῦ ἐπαγμέτοισιν. *Justitia haud frustra μεγαλύνει τὴν πόλιν.* Dens parentû tuorum instinctu ad eas partes te vocat, ut aliquando in oculis hominû, & in luce patriæ versari possis, non ut in ista vita confenescas. De loco Aristophanis quod me consulis, possem, uti exceptione fori, & te remittere ad competentiores hujusmodi rerum judices. Memini tamen legere in Adelpho Terentii hæc verba Demex, ut te Syro, non cum tuis consiliis, sed cum tua monstratione magnus perdat Juppiter. De servis recens emptis quam sint plerumq; viles & cæteris ludibrio, exstat elegans locus apud Tacit-

Taciturnitas in oratione Galgaci Britannorum Ducis, & ibi Lipsius. Poffet & Dominicus, & matris mea filius plura super his attexere, sed jam nec animus nec otium est commentandi. Tunc enim reddita est mihi epistola tua, quum nuncijs se abitorum significavit. Cum Barons agam fideliter ea, quæ nimis verecundè postulas. Valdè me ignora, Pamphile, qui cum familiarissimo capite tanta cum ceremonia rem geris, quasi stipem elephanto portigendam haberes. Jacchæus proximo die Lunæ disputabit pro gradu & meditatur excipere Luculliano luxu plerosq; nostri ordinis cum Curatoribus & Magistris de munere Historici, quanquam lenta materies est, & valdè me vexant ἀμολιγία, tamen omnia jam sunt in optima spe; nec dum animum despondi in amoribus, licet iis me excidisse crimineris. Non uno ictu deducitur quercus, nec simplex repulsa, aut potius verecunda nuptiarum deprecatio terrere debet ἀγένορας ἀμὸν constantis amoris, quo minus iterum atq; iterum petitor in campum descendat. Nusquam magis, quam in tali palæstra, expedit pudorem, tanquam sudorem noxium, à fronte detergere. Si Lucretia est, saxo dicat se nactum esse alterum Tarquinium, nisi quod nihil inconcessum concupisco; nec aliam vim meditor, quam quæ è flexanima vocis clementer grassante suadâ proficiscitur. Utinam tantum adesset illa matronarum decus, & vi, clam

Pp s

aut

aut pteuario possim mereri ejus affatum. Nihil posthac tam seriò totisque Baudii viribus aggredi statutum est mihi, quàm procandimundus. Deducam in actum universam Nasonis artem, & aliquid etiam addetur inventis. Vale *φίλτατε*. Dabam raptissimè Lugduni Batavorum xxix. Januarii, clò lò cxi.

EPISTOLA XLV.

Jano Rutgersio Dom. Baudius S. P. D.

Dordrechtum.

A Mice summe, non est ingenui pectoris, sed patriçæ artis, id gratiæ velle apponi, in quo nihil promerearis. Nolim itaque mihi quidquam imputes, quod opellulam meam verè cundæ petitioni tuæ non abnuerim in re, quæ similis est homini, qui erranti comiter monstrat viam, & quasi lumen accendit de suo lumine. Scis olim apud Athenienses diris devotionibus agi solitos tanquam desertores humanitatis, qui istiusmodi officia vel ignotis denegabant. Jacchæus eopse illo die in conventu Senatus Academici, cujus adhuc pars non sum, etsi proximè cingendus pro jam cincto habetur, *ἐγὼ δὲ περὶ πλείονος ποίησαι κτήματος δόξαν ἡμῶν σημείον*, & cum sententia dia magnanimi Catonis, qui præoptabat, ut homines virtutum admiratores expostularent injuriam non decreta sibi statua, quam ob hono-

honorum delatum gratularentur. Sed et vos
 rogat ad nostrum Jacobinum, ornatus est in-
 signibus, quibus iacobus olim laetatur, proventu
 die Luna. Quamquam omnia summa preti-
 gibus animi, & publica expectatio nihil
 mediocri ab ipso sperabat, tamen sine ambig-
 tione labor veram vocem, longe vixit, quidquid
 optinebat preceperam. Locum illi, quem in Lu-
 cano tuo à te scribis esse annotatum, exstat in
 Codice T. de Episc. & Cler. l. si quinquam. in
 fin. ubi hæc verba reperies, ut vos, quos per facinus
 coinquat & equat, utrosque simili perniciem comiserit.
 Non est dubium, quia Cæsares, à quibus ema-
 navit illum editum, ad Lucani versus respo-
 xerint.

— Rhemi mihi Cæsar in unda

Dux erat, heic socius facinus quæ inquinat, equat.
 Sed tu, qui Cordubensi Poetæ lucem, fœneraria
 ab Imperiali splendore oris tui decorat, rectius &
 magis ex dignitate faceres, si posthabitis ad tẽ-
 pus studiorum amenitatibus totum te ad pene-
 tranda Juris Justitiæq; mysteria conferres. Meæ
 exultationis periculo spondeo, affirmo, fide
 iubeo, te, si in eam curam omni ope consilioque
 incubueris, posse cum immortalis gloria intra
 yertentem annum aggregari Themidis sacer-
 dotibus, ἀλλὰ ἐν ἀμείλλεται ἡμεῖς τὸ πρὸς τὰς καλὰς ἀρετὰς
 ἐν ὁρμῇ. Νὰ εἴδῃν τὰ τέμνην τοῦ οὐχοῦ δὲ φέρεται. In hanc
 sententiam

sententiam possem pleno gradu exspatiari, si liberet commovere sacra inclusa sub lava parte mamillæ, sed curavit mihi significandum tabellarius se horâ primâ discessurum, quæ jam pridem andita est. Itaque finis imponendus est epistolæ cum solenni formula salutis imper-tiendæ iis, qui meminisse dignabuntur *ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Θεοῦ*. Datum Lugduni Batavorum Nonis Febr. clc lxxi.

EPISTOLA XLVI.

Nicolao Seystio Dominicus Baudius

χαῖρε καὶ εὖ παράτλη.

Hagam-Comitis.

UTar jure familiaritatis, quam mihi apud te esse pateris, & liberius in sinum tuum effundam indignatiunculam, quâ meritò sum commotus ob contumeliam nobis illatam minimè ferendam ab eo, cui vos eum honorem habuistis, ut ipsi geminam Juridicæ facultatis & Historiarum professionem, utramq; toto homine dignam, fungendam committeretis. In quo munere ita versari conatus sum, ut in neutra statione desertor partium fuisse argui possim. Placuit postea amplissimo Curatorum collegio, ut alterâ parte oneris sublevarer, non tanquam impar aut nescius exercendi, sed cum pluribus honesti laboris sociis studium promovendæ juventutis communicaretur. Nuper allecans

allectus sum in numerum Ordinariorum: qua in re non dubito, quin domini Curstores Academiae & Consules hujus urbis illud spectarent, ut non tantum suffragii auctoritate dignitas personae nostrae cresceret, verum etiam ut ea statio nobis assignaretur, quae Juris Justitiaeque sacerdotibus tribui debet, quum ex iis sacris operatus sim in hoc Lyceo non sine publica utilitate, & ante annos xxv. supremum sim gradum in ea scientia consecutus, quanto cum honore nemini antea contigerat ejusmodi dignitatem adipisci. Non sum tam mihi Suffenus, tamque *quidam*, ut meritis meis apponi cupiam ea, quae ab amore potius, quam a iudicio proficiuntur. Sed tamen non infima laus est tantum valere gratia & benevolentia apud summos viros, ut eos amor in blandum errorem abducatur. Utinam sic aut erret aut iudicet de nobis aequa virritum aestimatrix posteritas! Verum ut revertar, unde sum digressus, exhibitum fuit paucis ante diebus in Academico Senatu instrumentum nostrae lectionis & cooptationis inter Ordinarios, illic me absente, me nec vocato, nec audito, conscripti patres decreverunt, ut omnium caudam verrerem.

Turnus ego haud ulli veterum virtute secundus.

Questus sum de atroci injuria apud magnificum Rectorem, & ut res est, negavi ad eorum jurisdictionem pertinere, ut hac in re de meo capite sententias ferrent: tale iudicium ipso jure

jure non valere, quippe extra territorium jus
dicenti impunè non pareri; parem in parem
non habere imperium; vitio statutum videri
parte, de cujus corio luditur, indefensa atq; in-
audita: Curatorum consulumque arbitrio rem
decidi oportere, qui ut nobis publicam docen-
di provinciam, ita personis suam stationem as-
signant ad eos itaq; me provocare, nec unquam
esse passurum, ut in me exemplum imminuti
honoris statuatur, id fieri non posse sine nota
prævaricationis. Equidem & naturâ, & ratione
ac doctrinâ valde sum remotus ab aucupio in-
anis gloriolæ, nec sum tam degeneri animi, ut
me metiar subsellii humilitate aut fastigio,
sed vestræ auctoritatis interest, ut tuear digni-
tatem professionis, quam detulistis, & inservi-
endum est famæ atque existimationi, quam qui
negligit, is à nostris Jureconsultis sibi injurius
& crudelis esse perhibetur. Ut non ambitiosè
concupiscendus est honos; ita cum judicio de-
latum minimè aspernari oportet. Nam ut præ-
clare ait noster Tacitus, *seges & materies meæ
gloriæ, contemptu famæ contemnuntur & virtutes.*
Rogo itaque te, & adjuro per humanitatis tuæ
genium, perque sacra communium studiorum,
ut honestæ petitioni meæ suffragari non dedi-
gneris. Pro me militat ætatis prærogativa, di-
gnitas & amplitudo muneris, in quo sese nostra
exercet industria. Quemadmodum noctuæ non
ferunt

ferunt solis splendorem, ita Doctores tantum in umbra & schola educati, non possunt animo amplecti, quid si dignè historiam interpretari, illam humanarum actionum moderatricem, testem temporum, magistram vitæ, vitam memoriæ, nunciam vetustatis, matrem civilis prudentiæ ac sapientiæ. Hanc nos spartam exornare contendimus, & si dixero, nostrâ operâ contigisse non indignum clarissimo Lipsio successorem, fiducia potius veritatis erit, quam inanis jactantia & ostentatio. Facit me quorundam injuria præter naturam & consuetudinem meam gloriolum. Nam alioqui fortiter contemno, & Stoicâ firmitate concoquo ineptias istas & concertationes de loco, quum ad rectam rationem & ad serium ac severum judicium rem exigo. Sed obsecundandum est populo & scenæ, cujus calculo magni sæpè viri ex ejusmodi inanibus vel æstimantur vel depretiantur. Ego ea me à puero sequutum esse fateor, ex quibus vera gloria nasci posset, & unde non indignus amore bonorum, nonnulloque honore censerī deberem: ipsam certè gloriam nunquam per se putavi expetendam, nisi tanquam appendicem virtutis, & comitem rectè factorum. Non me pœnitet olim scripsisse,

- Nil curat alta mente præditus Cato

Qua sede sedeat, quam thori partem premat:

Nihil colosso demit aut addit basis,

Nihil

Nihil coturnus adjuvat nani statum.

Prætura maretoribus, cum struma sedent

Sella in curuli, Consularis dignitas

Patiuntur repulsam, cum repulsus sit Cato.

Plura non attexam, spero enim me propediem
coram copiosius hac de re aliisque, quæ meum
animum magis angunt, esse acturum. Vale, &
nos ama. Datum Lugduni Batavorum xxiii.
Martii, *Ido Id* cxi.

EPISTOLA XLVII.

Petro Rubenio Dom. Baudius S. P. D.

Antvverpiam.

NE ad inania excusationum diverticula con-
fugiam, ingenuè confitebor assignandam
esse oblivioni ac negligentiae culpam tam diu-
turni silentii. Nam ex eo tempore, quo à vobis
discessi, ita me totum sibi vendicavit procandi
occupatio, ut omnium aliorum vitæ & amici-
tiæ officiorum fuerim oblitus. Nunc in optimæ
spei vado consistunt mea vota, & propediem
fore spero, ut epithalamium mihi conscribant
duo primaria Belgicæ juventutis ornamenta
Grotius & Heinsius, quos amore paterno com-
plector, quod & apud posteros testatum iri con-
fido duraturis in perpetuum monumentis. Si
nos dignaveris honestare aliquo tuæ artis spe-
cimine, gratias immortales eo nomine tibi sum
debiturus, & vicissim à me exsolvetur,

Quicquid

Quicquid in arte mea possum promittere cure.

Utinam te caperet impetus huc excurrendi! in-
venies non ineptos industriæ tuæ æstimatores,
inter quos sunt ea duo lumina, quæ ante com-
memoravi. Nec desunt etiam, qui penicilli glo-
riâ celebrantur. Michael à Mierevelt jam pri-
dem à fama notus est, & judicio rectè sentien-
tium magnam laudem non sine lucro consequi-
tur exprimendis ad vivum vultibus hominum.
Multiq̃ue alii in his provinciis florent. Sed ut
simpliciter dicam, quod sentio, non accedunt
ad decus tuorum operum, si oculos eruditos ha-
bemus, qui talia suis pretiis arbitrari possint.
Non sum factus ad assentandum, nec ea labe
cadere debet in generosum pectus, sed loquor
uti sentio, non possum sine horrore contempla-
ri monumenta tuarum manuum, quæ vivent
quamdiu ars æmulatrix naturæ, & humanitatis
genius, in terris celebrabuntur. Sed ut cœpi
dicere, totus jam sum in procando, & ferè ad
mille Scæzontes effudi in meos amores, quibus
ad vivum expressi varios affectus eorum, qui hâc
amabili insania tenentur. Fortasse lucem vide-
bunt non sine suffragatione literatorum, nisi me
communis philautia decipit. Tu qui omnia
nostra favore prono complecti soles, non ægrè
feres jactiunculam, vitium agnatum erectiori-
bus ingeniis, præsertim generi poetarum, quos
ideò arbitror esse sub tutela Phœbi, qui Medi-
cinæ præest, quod illis non sit sana mens, &
quod

Q9

quod

quod curatoris egere videantur. Accedit nunc
 eodem amor, ut si admoveatur oleum camino,
 ne quid desit ad efficiendum poetam omnibus
 insanix numeris absolutum. Negat enim prin-
 ceptis ingenii & doctrinæ Plato, quemquam absq;
 sacro furore, Musarum unquam pepulisse fores
 Poeticas. Sed furor hic optandus est omnibus,
 quibus cor sapit, & acetum acre est in pectore,
 ut cum ingeniosissimo vate gloriari possint,

*Est Deus in nobis, agitante calescimus illo,
 Impetus hic sacra semina mentis habet.*

Sed jam satis est ineptiarum, & tempus vi-
 detur finiendi nugacem epistolam, cum solenni
 formula, ut valeas, nos ames, & strenuè rem-
 famamque augeas. Socero totiꝑue familiæ sa-
 lutem meo nomine plurimam dicas. Datum
 Lugduni Batavorum xi. Aprilis, clō 16 cxii.

In effigiem celeberrimi pictoris Petri Rubenii & uxo-
 ris ejus ab ipso expressam, cum naturæ veti-
 tate certantem.

*Principis os pictoris habes cum conjuge fida,
 Cui par dulco jugum vix vesus orao tulit.
 Emulus ille manu naturam exæquat & arte,
 Hec ipsam forma vincit honore Cyprin.
 Cetera concordēs, lis est hæc una duorum,
 Officio atq; fide quis potiora ferat.*

EPISTO-

EPISTOLA XLVIII.

Stephano Douſæ Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quod mea sponte libens facio adductus communi officio humanitatis, quo censeatur interesse hominis hominem beneficio afficere : id promptius usurpandum esse duxi impulsus justis precibus patris ob filium unicum valde solliciti. Filius is est, cui contigit illud infortunium, ut gravibus contumeliis exasperatus hominem rixosum, sed hominem tamen, interfecerit. Postea capitis servandi causa, quum omnem expediendæ salutis rationem honestam esse putaret, deceptus fortè sententiâ Ciceronis, evasit custodiam sive mavis carcerem. Adversus absentem lata sententia est, quam velut horribile arcanum. Nordovicensis quæstor sacro silentio consignatam servat contra juris, ut opinor, rationem, certè contra morem usitatum in regno Galliæ, ubi per contumaciam condemnari solent in effigie palàm affici supplicio. Quocirca is, qui hæc literas tibi tradet, vehementer à me petivit, quum non ignoraret meas preces aliquid ponderis esse apud te habituras, ut hanc causam æquitati tuæ commendarem, ne miser reus, qui nunc agit Kulenburgi, spe metuque anxius, fati sui legem ignoter. Cui enim bono celari sententiam veluti Bonæ secreta Deæ?

Q. A. 2

Venit

Venit mihi in mentem lepidum epigramma Martialis de Cinna, qui semper omnibus in aurem garriebat, adeò ut etiam in aurem sæpè ipsum Cæsarem laudaret, quasi periculosaè plenum opus aleæ esset de Principe bene opinari. Tu tamen videris, an heic aut apud vos aliter usu observetur; nam ego quasi peregrinus sum in patria, nec otium fuit consulere peritiores. Vale cum lectissima uxore & suavissimis liberis, nostri, ut soles, memor. Dabam festinanter VII. Maii clò Io cxi.

EPISTOLA XLIX.

Jano Rutgersio Dom. Baudium S. P. D.

Dordrechtum.

TAm multa simul occurrunt, quæ cupiam ad te scribere, & quæ scilicet permagni interest tua scire, ut principium evolvere non possim. Proceedit editio nostrarum Gnomarum, cui titulum fecimus *Moralis & civilis sapientie monita*, ut sciant cordari lectores sibi potius deserendum esse vadimonium, quam carendum usufructu tam salutaris doctrinæ. Certum est mihi feriis Augustalibus transfretare in Britanniam. Utinam te habeam itineris comitem, & consiliorum participem! non mediocria in pectore struo, & meâ ac majorum meorum virtute fretus confido me futurum apud vos agiturum inter intimæ admissionis amicos, & spes est im-

est impetrari posse ab ipsius Majestate, ut declararet sibi gratum fore. Quid non speremus amantes, quum ~~id~~ *id* nondum recitavit legem horrendi carminis? Sed emovit veterem morbum mirè novus.

— *longa*

Ambages: sed summa sequar fastigia rerum.

Quidam studiosus excantatus dulcedine nostrorum leſſorum, qui jam penè in mille versus excreverunt, & irritatus indigno Nisæ amore, quæ sua bona non novit,

Jovisq; conjux esse nescit invicti.

seriò testatus est sibi maximè in votis esse, ut matrem ipsius procari vellem, se omni ope effecturum, ut voti compos evaderem. Est autem, foemina nondum floris attriti, & quæ possidet ignotum argenti pondus & auri. Jam omnis in hoc sum. Heinſius Hagæ est *, **, unde posset exſculpi foecunda virtutum seges, quod me, non perduxeris, quum apud vos essem, id vix omnibus deliciis & suaviationibus Grajarum matrum chorus unquam expiaverit. Et audes per literas gloriari apud Heinſium, tecum esse locurum. Sed quid istæ nugæ ad me, qui tantum Reges & Regum pueros dignos censeo, quorum gratiam aucupari velim? Cum Principis Hassiæ filio assiduus accubui. Nuper solus in magna mensa cum heroe Mauritio sum cœnatus, & gratias ei egi ob honorem, iis verbis, quæ

— possent cœlo deducere Lunam.

Si unquam causa fuit idonea, cur hoc veniendum existimares, nunc tempus est. Infinita enim sunt, quæ tibi volenti erunt audire, & uteris me, si non prudenti consiliario, certè fideli amico & honoris tui studiosissimo. Quocirca propera, & nos conspectu tuo beare velis. Lessos amatoris statui edere cum centone Virgiliano penè ducentorum carminum ad præfatum Heinsum;

*O præstans animi juvenis, cui carmina semper
Et citharæ cordi, dulces ante omnia Musæ.*

Miraberis genium.

*Ite iterum in lacrymas, iterum tentare precando
Regnam meditor, neq. enim leve nomen Amata.*

Charta deest, & jam tempus est desinendi ineptiarum. Vale, & veni. Lugduni Batavorum Kalendis Julii, clō 10 cxi.

EPISTOLA L.

*Nobili & Ornatissimo juveni Cornelio Vander-
Myle Dom. Baudius S. P. D.*

Dordrechtum.

TAcito rubore suffusus sum ad immodicas laudes, quas in me tam profusè congeris. Meminisse debebas illud Lesbix varis dictum τῇ χειρὶ θεὸς ποιεῖν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ πρὸς θυλάκῳ. Tu verò toto horreo largiris copiosam gloriæ messem,

sem, quam ut ex abundantia quadam amoris profectam grato animo complector, ita nullus agnosco, quippe conscius ipse propriae imbecillitatis, & quam sit mihi curta supellex. Efficiam tamen, si Deus mihi vitam & sanam mentem concusserit, ut hæc ætas & posterī sciant me non vixisse degenerem, nec poenitendum incolam hujus universitatis: *τίς μιν πολὺν οἶμαι* cum magno Socrate, & illud heroicum spe & voris ab ineunte adolescentia adamavi:

αἰὲν ἀεικέλιον καὶ ὑπερέχον ἔμμεναι ἄλλον.

Cæterum & ex stylo literarum tuarum, & magis ex mero candore, qui in iis spirat ad vivum expressus, perspicio te naturâ genitum, & studio ac voluntate informatum ad omne laudis exemplum, & ad virtutis ac doctrinæ decus amplectendum. Si vel tua sponte incitatus, vel propinquorum consilio adductus existimas, vel hujus loci genium, vel meam operam atque industriam generosis tuis conatibus usui & ornamento esse posse, scito nihil rerum tuarum tam promptum ac paratum fore, quam quidquid ex parte mea conferri potest ad exædificationem tam honesti propositi. Nec id gratiæ apponi cupio, sed beneficio me singulari affectum esse judicabo, si qua occasio ad manum dabit, quâ tuis commodis & utilitatibus inservire queam. id ut verbis

nuncupavi, ita rebus & factis ratum erit, cujus voti velut syngrapham has literas esse cupio, ut sublestæ fidei convincar, si à promissi religionē sciens dolo malo desciscam. Vale, & humanissimum virum hospitem tuum officiosè meo nomine saluta. Datum Lugdunī Batavorum, x. Kal. Sextil. clō Io cxi.

EPISTOLA LI.

Jano Rutgersio Domo, Baudini S. P. D.

Dordrechtum.

NOn puto à sole exoriente Mæotidos usque paludem exstare in terris mortalem te facetiorem, & qui melius norit, quantum sibi apud amicos liceat. Hodie quum ad solenne docendi pensum detexendum irem, venit ad me nescio quis, & non satis possum recordari, an salutem verbis tuis ullam renunciarit: sed tanquam ab imperioso aliquo Manliano legatus esset: edixit ex parte tua, ut hoc ipso die non committerem, quin literas ad te pofferendas curarem. Non vacabat ridere, ut cui seria scilicet incumberent, nec fas esse putabam succensere tam apertò pectore, qui per interpretem significaret animi sui voluntatem. Sed ut etiam familiariter tecum agam, & Symmachi liberam vocem apud majestatem tuam usurpem, *quâ fronte sermonis mei largam poscis usuram, cui nihil literati fœnoris credidisti?* Nisi fortè tantum ex obitu affinis moro-

inœrorem contraxisti, ut nec mens ad cogitandum, nec manus ad scribendi officium idonea esse videatur: & offensam delicatarum aurium vereris scilicet, si in crudo luctu vox aliqua sub acumen styli veniat, quæ Tullianæ candidatos elegantiae corrugare queat. Si fas esset verum dicere, auderem affirmare nihil aliud tibi persuadere ejusmodi confidentiam inertiam cumulatam, præter ingenii mei facilitatem, quâ fit, ut parum severus sim in alios, quum ipsemet in pari culpa sæpiusculè deprehendar. Sed quid tandem vis ad te scribam? ediffere sodes vel per internuncium, ut major sit mandatorum reverentia: nisi forsitan illud scire cupis, jam ad finem perductam esse editionem quatuor librorum *Civilis & moralis sapientie*: cum duplici ad Regis filium præfatione, quarum altera satis magnificè munus ipsum & munèrarium extollo, quandoquidem video primarios sæculi viros ignorari, nisi ipsimet indicio suo demonstrantur, & notoris vice fungantur. Dices periisse pudorem de rebus, & me vereri perdidisse: aliter judicat nostrum utroque melior quidam auctor domo Chæronensis,

Fando aliquid si forte tuas pervenis ad aures.

Plutarchi nomen, si hominem nosti, velim meâ causâ tantum demas insititi laboris de studiis verendæ Themidos, cui te *ὅπως τὸ καὶ ἡμᾶς* ad languorem usque incumbere nullus ambigo,

Q 9 5

ut per-

ut percurrere velis *οὐδ' ἴαυτὸν ἱταλὸν ἀντιφύλλων.*
 Non poenitebit de semita decedere, nec opera-
 ratio malè constabit. Adjunctum est & carmen
Rex cuius factorum, cui etsi deflorata est gratia no-
 vitatis, tamen spero eventurum nostræ curæ me-
 ditamentis, ut quò sæpius terantur, eò magis pla-
 ceant, ut cordatus & intelligens lector apud se
 dicat

Nec vidisse semel satis est, licet usq; morari.

Heinsius noster curat excudendam Dissertatio-
 nem de constitutione Tragoediæ, ubi multa de
 more observantur

Ingentis vatum nunquam observata priorum.

Dedicatur præstantissimo virorum, Senatori
 Honardo. Fuit mihi plurimus cum * sermo,
 quæ sanè visa est fortis & quantivis pretii : sed
 jam omnes istas amationes relictas habeo, do-
 nec cum Regibus & Regum pueris transegero,
 quæ *βουκολομαχίης θυμὸς ἀγῆτος.* Nil parvum aut
 humili modo spiramus, quo eveniat, *ἡδὺν ἐν
 γένεσσι κῆνται.* Nudiustertius eram Hagæ, quo
 die mihi pulcherrima sese auguria obtulerunt,
 ut jam plenus sim ingentis spei. Paucis omnia
 expedire non possum, nec est animus longos
 logos texere. *ἥς αἰνὸς ἀεὶς* fuit auspiciatus At-
 lantis Batavici vultus, quum jam rhedam con-
 scensurus essem. Ad aspectum tam benevoli
 fide-

fideris protinus è curru defilui, & paucis verbis, sed quæ cœlo lunam poterant deducere, sum, gratulatus publicæ felicitati, quod ejus valetudinem, cui commune bonum annexum est, in solido locasset pax Deorum; rogavi, ut inter seriarum etiam aliquid subsecivæ cogitationis huic homini exornando impartiri dignaretur. Dextrâ me benignè est amplexus, & omnia bona in spe habere jussit, nulla se in re nobis defuturum. Nunquam mihi visus est humanior. Non addam hoc tempore plura, sed in hoc prospero omine desinam. Vale. Rogo, ut parentibus, sorori, & fratribus salutem meo nomine nuncies, nec non avunculis, *μάλιστα ὃ πρὸς Πραίπειαι*, qui antistat mihi millibus trecentis, ob ingentiam animi generositatem, & præclarum de nobis judicium, cui nunquam erimus dehonestamento, nec bonarum partium desertores fuisse arguemur. Iterum vale, Lugduni Batavorum xxii. Julii, clō Io cxi.

Rectorem Vossium non possum omittere tacitus sine piaculo: sed hæc talia continentur bonæ fidei judiciis, & præstanda sunt etiam citra conventionem,

EPISTOLA LII.

Petro Rubenio Dom. Baudius S. P. D.

Antverpiam.

Lætus sum oblatam mihi fuisse occasionem ad te scribendi per hunc tabellarium, qui

qui id officium comiter elicit injeclâ clarissimi nominis tui mentione. Sed quam libens ac volens usurpo munus istud literarium, tam mihi grave atque acerbum fuit audire, quum essem Bruxellis, præmaturam ad beatas sedes abitionem fratris tui, viri sine ambitione eruditissimi, & quo nullus è disciplina magni Lipsii uberiores frugem reportavit. Non jam inculcabo meditationi tuæ monita sacrarum literarum, quibus exulceratæ mentes ad sanitatem revocantur. Nam & ea tibi sunt notissima, qui cum eximiae artis instructu junxisti studia humanitatis, & gloriam eruditionis: tum autem si non ratio, certè dies jam magna ex parte vim ægritudinis ac mœroris imminutum ivit. Communis iste sanè dolor fuit, & velut publicus luctus justitiâ lustrandus ab iis omnibus, qui doctrinam, virtutem, ac probitatem venerantur.

ἀλλὰ τὰ μὴ σεπτύχῳ ἀείσομαι ἀχρῶταί τις
ὃ γὰρ τις φῆξις σέλαται κενεῖο γένο,

ut Homérico alloquio te compellem. Reliquum est, ut absentis desiderium gratâ recollectione prosequamur, quod pro virili parte faciam, & quâ voce, quò stylo testatum relinquam apud posteros, & eos, qui nunc vivunt, homines, quam fuerit intimè chatus animo meo germanus tuus, ἢ καὶ καὶ ἔπος' ἰδέτω. Nomen tuum heic illustri famâ celebratur, &

Cred-

Credimus, an qui amant ipsi sibi formia fingunt?

nescio qui faustus rumor nobis ad aures accidit, tibi esse in animo huc excurrere. Gratus omnibus candidis ingeniorum æstimatoribus & exoptatus advenies. Mihi imprimis, in cujus animo defixisti aculeum reverentiæ atq; admirationis: nec sine quodam sacro horrore sum contemplatus artis tuæ monumenta cum naturæ veritate certantia. Macte Appelles nostri ævi. Utinam virtuti ac meritis tuis contingeret Alexander! quanquam non tam malè ac malignè agitur cum præsentī sæculo, quin existant plurimi & intelligentes, & remuneratores præstantissimorum tuorum operum ac laborum. Nos etiam, ut captus est mediocrium, in hoc vitæ mortalis præsidio non inhonorificam stationem tueri conabimur, & jam exornare Spartam, quæ nobis judicio Illustrissimorum Ordinum assignata est. Præcipuè dabimus operam, ut primarios sæculi viros, inter quos tu insignem locum obtines, amicitiae initæ non pudeat aut pœniteat. Hujusce voti ac propositi syngrapham esse cupio hanc epistolam, teq; pro immortalī munere ac beneficio rogo atque obtestor, ut nos amore complecti non dedigneris. Datum Amsterdami in ædibus cognati mei, qui te à facie ignotum, à fama notissimum summâ observantiâ colit.

Joanni VVouvverio viro eximiæ humanitatis, & cui ego multis me nominibus devinctum esse

esse fateor, plurimam à me salutem nunciari cupio, Socero item tuo, nec non amoenissimi ingenii & inculpatae libertatis viro Francisco Siveertio: tum si qui erunt, quos nostri meminisse non pigebit. Octavianum Venium siæ, piaculo præterire non possum, commilitonem olim studiorum, & nunc plurimis de causis unice mihi carum. Iterum vale, & nostram in scribendo hallucinationem æqui consukito. Scripsi
 iv. Octobris, clō 15. cxi.

EPISTOLA LIII.

Maximiliano Urrentio Dom. Baudius S. P. D.

Gandavum.

Quanquam hoc tempore omnes alias cogitationes relictas habeo præ cura perducendi ad bonos exitus opus istud, de quo tecum sum locutus: tamen in maxima spe & optimorum consiliorum conscientia minutis quibusdam sollicitudinibus atteror, quæ me securo animo non patiuntur incumbere generosis & æternitate dignis conatibus. Itaque ut hisce difficultatibus & incommodis obviam eatur, omnino decretum est mihi quibuscunque conditionibus, dummodo non pessimis nec damnosissimis, pacisci super ista domo, quam in urbe vestra scis optimo jure ad me pertinere. Res est summaria cogitationis, & minimo negotio inter bonos expediri potest. Quidquid
 hujus

hujus est, id omne tuæ permitto ac mando fidei, prudentiæ, benevolentiae, ratum habebo, & gratias eo nomine debebo, si quid tuâ tuique privigni operâ à triconibus istis exsculpi poterit. Sed maturè factò opus est, alioqui (ut verbis utar nequissimi Romulorum) nequidquam opportuna res cecidisset, & spes magna dominationis in manibus frustrâ fuisset. Omnia auguria foelicem successum portendunt, sed ἀνὴρ τῶν ῥημάτων (ut ait Oratorum princeps Demosthenes) ἐδίδου ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν διόντων, sine nummis nihil ritè procedit eorum, quæ factu necessaria sunt. Rogo te seriò, ut hâc de re continuò statuas, & me pendentem animi quam citissimè reddas certiolem. Vale vir eximie, & importunitati, quam necessitas extorquet, æquus ignosce. Datum raptim Lugduni Batavorum. XVIII. Octobris, clō lo cxi.

Is, qui hæc literas tibi reddet, mihi jure sanguinis devinctus est: si quidejus causâ poteris, quo commodò tuo liceat, veniam in partem accepti beneficii.

EPISTOLA LIV.

Nicolao Seystio Dom. Baud. S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

NON arbitror tibi ignotum esse causam meæ subitæ in hanc urbem profectio-
nis, quam vel ex nobilissimo Vander-Mylio,
vel

vel incomparabili amico Grotio intelligere potuisti. Scripserat ad me cognatus, cum, qui inhabitat heic ædas maternas, paratum esse pretium solvere, sed cum nemine alio velle rationes diducere, quam mecum. Eâ spe inductus iter hoc suscepi, sed & inops est debitor, & summus vitilirigator. Itaq; non habet, unde nomen expediat, nec si haberet, videtur esse paratus ad exhibendum, nisi jure judicioq; compellatur, quod & longum esset expectare, nec res & fama patitur, ut diutius heic sub incerta spe morari debeam. Quocirca te per fas humanitatis obtestandum putavi, ne tantisper, dum abesse cogor, aliquid durius in me statuatur, causâ indictâ reoq; inaudito. Scio enim esse nonnullos, qui cruentis sermonibus famam meam misere proscribunt, quos posthac honoratissimo vindictæ genere ulciscar, vitando cane & angue, pejus scopulos, ad quos existimationis meæ navis obhæsit, more quidem multorum magnorum virorum; sed ego culpam vitare malo, quam auctoritate & exemplo eam ire imminutum. Tu præsidio tuo absentem amicum tutari ne graveris, non erit tibi opprobrio, suscipere advocationem periclitantis Baudii. Vale,

Vir Clarissime. Scripsi raptim ex urbe

Gandavo 14. Decembris,

clō lō cxi.

Epist.

EPISTOLA LV.

Hugoni Grotio Dom. Bandius S. P. D.

Hagae-Comitis.

Ingentes me tibi gratias & agere & habere
 par est ob utilem, salutarem & honestam
 obsequium, quâ me commovere dignatus es per
 literas; quæ mihi sunt erumque tanquam
 salutaria. *ἡμεῖς δὲ μὲν τοὺς ἐν Διὶ δῶκεν.* Effi-
 ciam omni ope consilioque, favente divinâ
 benignitate, ne frustra tam fidelem operam
 conficigendo amico ob commisitam noxiam
 suscepisse videatis, utque cæteris donibus, quas
 in hoc homine sitas esse livor ipse negare non
 potest, etiam castitatis & sobrietatis gloria ad-
 jungatur. Pendet enim ea res ab arbitrio libera-
 rime voluntatis, estque *τῶν ἐφ' ἡμῖν*, quod sine
 semilibertatissimi suspitione offensaque Theo-
 logi & hæretici dictum esto. De matrimonio ca-
 ve, ut quicquam putes esse facturum, quod sit
 indignum sapiente bonoque, nec unquam am-
 plius amplexus in cloacam mittam. Sermones
 harum obturare, aut aures credulorum homi-
 num non est mea potestatis, ego tamen ero meo
 propterea pectori, ne quid temere admittam.
 Quod mihi scribis objici patrociniū malæ
 causæ sub auctoritate magni nominis, malè
 proinde me tibi purgare, quam per epistolam
 quicquam longiorem sermonem desiderat.

Rr

Juxta

Juxta tecum adspernor sacræ malitiæ flagitia,
 quæ disertè admodum & cordatè percensuisti:
 sed nec ignoras plerisque moderatioris ingenii
 Pontificiis eandem mentem esse maxima sal-
 tem ex parte. De præstantissimo virorum Van-
 der-Myllo valdè meo animo ægrè est, cum tan-
 toperè conflictari invidiâ ob hujus capitis pro-
 pugnationem, neq; nihil neq; omnia vera sunt,
 quæ ad ejus aures ab imparibus æmulis & ma-
 lignis hominibus deferuntur, qui quum suis
 virtutibus stare non possunt, per alienæ existi-
 mationis ruinam grassari ad famam conten-
 dunt, hos in posterum probitate & innocentia
 refellere annitar, nam præterita fieri infecta
 non possunt. Hoc unum, quod est æquissimum,
 postulo quæsoque, & in eo vires gratiæ, suadæ
 & auctoritatis tuæ imploro, ne indefensus atq;
 inauditus condemner. C. V. quod in eadem
 mecum causâ statuere videris, in eo te opinio-
 ne labi putô. Nam ut sunt tempora & mores
 hominum, nulla erit auctoritas tanta, quæ ejus
 afflictam conditionem in solido locare possit.
 Quanquam virum bonum esse arbitror, & ex
 animo, quæ scripsit scripsisse prorsus habeo per-
 suasum. Sed non licet in tam arduis mysteriis
 solœcismum admittere sine nota impietatis &
 sacrilegii. Utinam publico monumento con-
 signata extaret ingenua retractatio potius, quam
 ad aucupia verborum & sententiarum tondicu-
 las confugeret!

Ἐλπίδι τὰ μετὰ σφραγίδων ἰσχυροῦ ἀχρησίου κτλ.
 Sperabam me hīc primā statim congressione
 accepturum nummos; idq; loquebantur cognati
 mei literæ, quas tecum communicavit privi-
 gnus. Sed & cognato verba data sunt, & is vicif-
 sim mihi imposuit, ut eā spe objectā me huc eli-
 ceret ad processum, quem habet maximi mo-
 menti præsentia mea impensius promoven-
 dum. Nam & cum inopi debitore, & eodem
 valdè litigioso mihi res est. Vereor, ut ante ferias
 natalium Domini reverti possim, & quod longè
 molestius est, vereor, ne revertar inanis. Posthac
 abstinebo, ut mones, ab istis cursitationibus. In-
 terim me famamq; meam tibi committo tuæq;
 mando fidei: non erit tibi pudori patrono fisci
 suscepisse patrocinium Baudiani nominis apud
 faventes & benignos iudices, nisi quod nimium
 incumbunt ad sublevandum caducum parie-
 tem, & (quod sine infectatione humanitatis
 dixero) corpus cœlo fulminatum. Vale, Vir
 Clarissime, i v. Decembris ex urbe Gandavo;
 1615 cxi.

EPISTOLA LVI.

Cornelio Vander-Myle Dom. Baudius S. P. D.

Hagab-Comitis

EX literis, quas ad me scripsit decus sæcu-
 li, & primarius juvenum Hugo Grotius;
 multa cognovi, quæ plurimum intereat meæ
 famæ atque existimationis non ignorari.

R r 2

Video

Video me per cuniculos non aperta petitione oppugnari per eos, qui præsentem omni specie benevolentiae subdole complectuntur & palam laudant, ut clam subvertant. Dabo operam, quantum humanitus fieri potest, ut emendatæ vitæ disciplinâ calumnias malignorum in posterum compescam. Nam præterita facilius corrigi, quam corrigi possunt. Obhæsimus, fateor, ad Sirenium cantus & Circes pocula, nunc vela retrò flectemus ad bonæ mentis portum. Neque enim unquam viro sapienti non est integra mutatio consilii in melius. Illud te per jus veteris amicitiae pro atque obtestor, ne quid durius in me decerni patiaris reo indefenso atque inaudito, etiam ad causam dicendam summorum criminum manifesti admittuntur, nedum ut nobis hoc commune perfugium excusandi erroris intercludi debeat. Idem virorum eximius & amicorum intimus Grotius me, ut opinor, apud te purgavit, & apud optimum Collegam de hoc itinere, quod suscepi delinitus spe accipiendi præsentis nummos ex venditione maternarum ædium; sic enim ad me scripserat cognatus, nihil desiderari ad eam rem præter præsentiam. Sed longe aliter coram experior, & vereor, ut hoc molestum iter frustra susceperim, cum dispendio etiam valetudinis, quâ jam per triduum usus sum minus prosperâ, nec adhuc bene convalui. Inter alias causas, quæ me moverunt, ut in viam me darem, hæc fuit non infima,

fina,

fiat, ut prudenti absentia subterducerem me-
 ab importunis conjugii disparis congratula-
 tionibus, quibus cotidie aures meae circumso-
 nabantur. Ut in meam vitam curiosam indagine
 livor inquirat, nihil reperiet praeter duo bonae
 mentis deliquia, a quibus sedulo posthac tem-
 perabo, & efficiam, ut censerem possim exemplum
 veteris disciplinae. Hujus ego voti has literas
 testes esse cupio, ut perjurium mihi exprobre-
 tur, si secus fecero. De matrimonio nec inopi,
 nec inhonesto mihi sedulo dispiciendum erit,
 nam nec in rem meam est, ut solitarius vivam,
 nec genius meus pati videtur, ut hoc necessario
 malo carere possim. Mihi, dum favor & bene-
 volentia vestra adspirare dignabitur, non de-
 erit, unde minimum vitae commodè nec sine glo-
 ria transigere queam. Plura non addo, nisi me,
 quamprimum potero, ad pristinam stationem
 esse reversurum. Datum Gandavi IV. Decem-
 bris, clō lo cxi.

EPISTOLA LVII.

Joanni Polyandro Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

SI quisquam est collegarum, ad quem laetitia
 cumulus ex honore tibi delato redundavit,
 in eo censu me principem locum tenere profi-
 teor. Nemo enim hodie vivit, quem tecum
 candore & ingenuitate morum existimem esse
 comparandum; nemo, de cujus propensa erga

R r 3

me

me voluntate minus dubitem, & à quo certiora veri amoris pignora expectem. Non potes aspiciam Rectoratus ordiri à meliori omine & augurio, quam si meo nomine veniam impetaveris ab amplissimis Curatoribus & Consultibus. Satis enim superq; poenarum dedi ob quendam parum rectè & ordinè consulta. Sanabo offensas officiis, & in posterum efficiam, ne quem nævum egregio inspersum corpore livor capere queat. Etiam illud te rogo, ut aura favoris tui me jam quinquagennario majorem liberet ac. P. Neque enim, ut opinor, ejus egeo, qui conturbatissimas habet rationes, & ægrè rebus suis superesse potest. Hæc scripsi festinans. Cras, ut spero, te videbo. Supremum humanitatis officium, impendendum manibus boni senis me, huc hodie detinet, & hæud invitus arripui occasionem absentiae, ne cum detrimento honoris ac muneris mei adesse cogere officio solenni. Manebit penes animum meum sempiterna memoria beneficii, cujus solidam laudem apud te residere cupio. Plerosq; Consules & ipsum Syndicum diligenter sum allocutus; spero te in causa minimè jam odiosa impetrabilem fore. Itaque plura non addam, nisi ut nos amare perseveres. Datum Hagæ Comitatus vii.

Februarii, clc. lx.

CXII.

Episto.

EPISTOLA LVIII.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Res est loquax lætitia, cui vis quædam inest cogendi, quo pone circa contineri non possum, quin ejus te participem faciam, quem scio mea solidè gavisurum gaudia. Reversus domum, ut heri ad te scripsi, optata omnia comperi de mea Sophia, quæ me absente ancillam lecti & arcanorum sociam misit ad patrem scitatum, non oracula Phœbi, nec rogatum super Priamo, vel Hectore, quorum fors lamentabilis jam satis diu multumque defleta est, sed super nostra majestate an durius accepissem plenam familiaritatis repulsam, & an fera bestia factus essem amissâ voluntate revertendi. Ego verò oculum mihi exsculpi malim, quam pati, ut tam opima conditio elabatur è manibus. Heri profecta est Amstelrodamum ob sinistrum rumorem, qui fertur de quodam mercatore, cujus nomen nec scio, nec scire laboro. Eum ajunt cessisse foro. Quod si ita est, tacta est mea sperata bolo quinque millium florenorum. Sed magis moveor absentis desiderio, quam jacturæ periculo. Nam in tantis opibus, quas consentiente famâ possidere dicitur, hoc dispendium per est exiguum, ut si ex uberi vindemia racemum demas, aut manipulum ex horreo. Ea res magis erit incita-

Rr 4

mento.

mento, ne virum eum aspernetur, cuius census
tale nihil metuit,

*Non incendia, non graves ruinas,
Non facta impia, non dolos veneni,
Non casus alios periculorum,*

quem secum asportabat Bias, quum captâ urbe
& arce patriam expeditus defereret. Scripseram
heri literas tibi redditum iri ab uxore mei ho-
spitis, sed iter in hunc diem distulit, & se ad te
ituram esse promisit, ut resciscat, an à Curia
Provinciali reportaturus sim pauca nuncianda
propudio meo non bona dicta. Fertur esse
ὄδυς, sed nullus credo, licet illi plurima manet
lacryma. Sunt enim, quibus non potest persua-
deri eam esse gravidam, & ego quidlibet credo
posse cadere falsimonix, fraudis & malitiæ in-
tam profligatam, perditam atque instabilem
fœminam. Si tamen rumor verus est, quasi dedi-
tâ operâ Juno Lucina videtur voluisse factum,
ut pater γέρωνος καὶ ἀκίδου deprehenderetur
stratoticus ille Germanus, qui me catenâ suâ
πονεῖ ἀβαντ decatenavit ab isto scopulo. Ut
ut res caderet, nihil mihi evenire potest tristius
aut deterius, quam quod animo præcepi, & me-
cum ante peregi, nempe futurum, ut perjurio
caput alliget, & ὡς ἐλαμάνον obtrudat heroi Bau-
dio. Quid tum postea? malo agnoscere alie-
num, quam fœtum humanum non ali. Testi-
monio erit me matrem esse, & viri munia posse
fungi.

functi. Nihil inde abradetur in posterum mea
Sophiæ, cujus arvo familiari reservabitur

• *Quidquid in arte mea possum promittere cure.*

Plura volebam familiarius nugari, quum signi-
ficavit mihi hospita, quæ tibi hæc reddet, sibi
esse continuo eundem ad curram. Vale cum
uxore, parentibus, sorore lectissima, & cum
omni familia. Datum Lugduni Batavorum.
III. Kal. April, clā Io cxii.

EPISTOLA LIX.

Hugonio Grotio Dom. Baudini S. P. D.

Hagam-Comitis,

DOmum reversus audiui nuncium perquam
optabilem de meis amoribus. Omnia eve-
niunt ex animi sententia, nec quidquam deest ad
votorum summam, nisi ut eximam scrupulum
de pollicitatione matrimonii cum exoletis isto
propudio, labe & tabe meæ famæ & existima-
tionis. Hanc tu pestem ac perniciem si amo-
litus fueris pro dignitate muneris, quo fungeris,
& pro auctoritate, quæ merito vales plurimum,
solidiorem capies gloriam, quam

— *diram qui contudit hydram.*

Notæq. fatali portenta labore subigit.

Tam viles personæ, tam diobolares victimæ
publicarum libidinum non sunt dignæ obser-
vatione legum, ut memini aliquando legere in
corpore Juris, sed locus non occurrit memoriæ.

R r 5

Quæ so

Quæso te, ut hæcce literis perlectis continuò cures accersendum advocatum Vander Verven, qui legem horrendi carminis dicet, cujus obnunciatione fulminari possit fatalis illa fundi nostri calamitas. Hoc ego beneficium tanti faciam, ut nemini plus in vita sim unquam debitorus. Sed matures oro, nam amanti, & animo cupienti nihil satis festinatur. Si ullo modo fieri possit, effice, ut per hanc nunciam, quæ est uxor Nerei hospitis mei, fiam certior, non de tua propensissima erga me voluntate, quæ mihi est metò meridie clarior, sed de mandamento pœnali. Periculum enim est in mora; nam propinqua partitudo appetit, siquidem paritura est, nam permulti dubitant, num sit gravida. Quod si est,

Sublimi fexiam fidera vertice.

Cuperem inferi mandato, non esse illi scorto publicè diffamatissimo deferendum jusjurandum tempore partitionis, nec habendam fidem in designando parente tam multorum capitem.

Cum suis vivat valentq; moribus,

Quos simul complexa tenet trecentos.

Ego nihilominus sponte meâ incitatus faciam, quod officium humanitatis injungit, sed cogi Baudium non decet, non oportet à tam prostututi pudoris scorto. Plura non addo, nisi ut totum Grotium explices ad medendum curæ & sollicitudini:

Quæ me nunc coquit, & versat sub pectore fixa.

Datum

Datum Lugduni Batavorum xxviii. Martii
 clb. lo cxii.

EPISTOLA LX.

*Adriana à Mathenes & Cornelio Vander-Myle
 Curatoribus Academiæ Leydensis Dom.*

Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Communi officio humanitatis adductus sum,
 Cut hunc hominem vestræ benignitati com-
 mendarem. Vexat eum impotuna bonæ men-
 tis soror paupertas, nec ausus est magnificus
 Rector ejus inopiam sublevare, nisi vestræ com-
 miserationis suffragium accederet, ne liberali-
 tas ipsi fraudi esset. Modico subsidio contentus
 erit: non enim animus aut fors ejus arduas spes
 fovet. Si tamen plusculum sese diffundere vo-
 let vestra fragilitatis humanæ consideratio,
 majorem gratiam vobis habebit, & ego læta-
 bor meas apud vos preces aliquod pondus ha-
 buisse. Quanquam ex quo tempore à jure di-
 cendæ sententiæ in Senatu Academico suspen-
 sus est heros Baudius, vix defæcato animo læta-
 ri potui: sed optima spes me fovet, futurum, ut
 brevi in integrum restituatur. Nam cum ista pe-
 ste ac perniciæ famæ & existimationis meæ Ipō-
 deo, promitto, sanctissime juro, mihi nullam,
 unquam fore consuetudinē, ita mihi & animæ
 meæ propitius sit Deus, quem ex intimo cordis
 affectu veneror, ut vos, diu servet incolumes
 bono

bono publico nostræque Academiæ. Valere.
Datum VII. Aprilis pridie natalium meorum
clo 15 cxii.

EPISTOLA LXI.

Stephano Douſæ Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quod hesternâ die cum amicissimo collega
D. Pynackero te rogavimus, ut gratiam &
auctoritatem tuam interponere velles adversus
fordes & avaritiam tui Prætoris, id nunc ite-
rum communiter à benignitate tuâ contendi-
mus. Et ut majus habeant pondus tuæ literæ,
oratum te cupimus, ut eas vel mihi, vel collegæ
cures reddendas. Nam ipse D. Pynackerus ho-
mo natus ad humanitatis officia, & ad benè de
miseris mortalibus merendum, non gravatè
munus istud in se recipiet, ut de manu in ma-
num tradatur Sculteto. Nam religio mihi est ul-
terius profanare majestatem prætoris appella-
tionis. Fecero injuriam & amicitia, quam mihi
tecum esse pateris, & genio mansuetudinis tuæ,
si pluribus te rogem, quod tam comiter annuisti
te esse facturum. Vale, & benè rem gere. Da-
tum XVII. Aprilis, clo 15 cxii.

EPISTOLA LXII.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

EX quo à nobis discessisti profectus sum Am-
stelrodamum rogatu* impulsus, quæ me
vehe-

vehementer obtestata est per literas, ut si mihi chara esset ipsius fama & existimatio, nuptias inter se & * marurandas curarem. Ultrò quidem ivit nuptum non adhibitis in consilium auspiciis. Sed tamen nihil desideratur ad summam legitimi conjugii præter solennes ritus. Ipse enim eam jactanter agnoscit pro uxore, sed pater negat se habere, quod det. Nisi res nimis palàm esset, & nisi parvulus aulâ luderet Æneas, auctor ei eram, ut in pristino statu maneret. Est enim juvenis nullâ virtute redemptus à vitiis, qui nullâ aliâ solari potest ægram animi, quam expectatione fœcundæ & opimæ esuritionis, quâ non fiunt pingues in Erethria boves. Sed ut ad ea, quæ propria rebus meis sunt, veniam à tuo discessu nec patrem τῆς ἀρχῆς σοφίας allocutus sum, nec me conveniendum curavit Mercurii mater, nisi quod audio eam adhuc pascere ebriosas, futiles & furiosas spes de matrimonio.

— *sed prius Appulis
Jungentur caprea lupis.*

**Quid mihi auctor es, ut faciam? Expectem lit-
ris eventum? hoc spissum est amanti, cujus ani-
mo nihil satis festinatur. Quanquam hisce nu-
gis jam longum valedixi, saltem inducias pepi-
gi. Cuperem ad me mitti per hunc ipsum nun-
cium formulam transactionis, quam ipse con-
cepisti. Spero me effecturum injecto metu ma-
joris malitatis, ut cupide subigat, & volunta-
riam**

tiam condemnationem subeat. Hoc nisi fundamentum præstruatur, non finit *Συμὸς ἀγῶνος*, ut viam affectem ad meam Divam, quæ non intelligit sua bona. Nec ideo tamen demovebor ab amandi proposito, quamdiu spes aliqua supererit expugnandi ferreum istud petus. Sed nunc serio sapiunt Phryges, & pertæsum est occupatissimæ inertiae, quæ me per aliquot menses mihi sutripuit. *καίεν τι δὲ οἱς γὰρ χλαεῖν*. Vale vir eximie cum lectissima conjugē & familia. Datum Lugdani Batavorum 11 Junii, clō 10 exil.

EPISTOLA LXIII.

Johanni Isaaco Pontano Dominico
Baudius S. P. D.

Hardervicum.

Nullam genus officii est, quod usurpen la-
bentius, quam quum coram aut per literas
commendandi sunt egregiis virtute ac doctri-
nâ viris adolescentes, quibus adest bona sui
spes, & qui parentum voto destinantur; ut ali-
quando patriæ honori atque emolumento esse
possint. Ex hoc genere est hic meus cognatus,
qui satis feliciter jactis studiorum funda-
mentis ad vos affectat viam, ut cum utilitate
publicis recitationibus interesse possit. Quò
plus jam ipsius libertati permittitur, hoc ar-
ctius in officio continendus est, ut suâ sponte
inbi-

imbibat honestarum rerum & ingenuarum artium amorem. In quo sunt omnia ex mente & sententia sapientissimi hominum Socratis, qui sese cuncta consecutum esse arbitrabatur, si rationibus suis, aut oratione perfecisset, ut homines ad veræ laudis & virtutis studium excitarentur. Amanti enim nihil difficile est, ὁ γὰρ ὁπότε τὸ τὴν μέλλουσαν αἰχμήν φέρει. Pergratam rem mihi & patri atque omnibus amicis foceris, si dederis operam, ut intelligant meas apud te preces aliquod pondus habuisse. Datum raptissime Amstelrodami, ex ædibus viri tibi non ignoti, III. Kal. Quintileis, clō. Io cxii.

EPISTOLA LXIV.

Stephano Douze Dom. Bandin S. P. D.

Hagam. Comitit.

ITerum te audeo compellare, vir nobilissime, in gratiam hominis miseri motus misericordiæ erga patrem, qui sese animi discruciat ob moras, quas neçit tuus Schultetus, cui tamen manus inunctæ sunt collybo. Dicit instrumenta litis esse penes te, ut ex consilii sententia concipiatur formula responsionis ad rescriptum Principis. Etiam si causa non est admodum favorabilis, quippe cum de homicidio agatur, tamen & parentis preces, qui pro unico filio vehementer sollicitus est, & innata mihi facilitas nihil cuiquam bono denc-

denegandi, & humanitatis tuæ fiducia, & hominis ipsius dotes, cui hoc infortunium fortius, quam meditato consilio evenit, me compulerunt, ne gratiam & auctoritatem tuam implorare dubitarem, ut matureretur, quidquid aut sperandum est, aut metuendum. Satiùs enim est semel cadere, quam semper inter timoris & spei tormenta versari. Cujus rei documentum habeo domesticum meos amores.

Quos ego. Sed modos præstat componere fluctus.

Ego jam talibus ineptiis repudium renunciavi, saltem inducias pactus sum, coepique seriò incumbere iis curis, quas nobis Meursioq; collegæ concredidit Ordinum Illustrissimorum auctoritas. Vellem cum Themistocle artem oblivionis doceri, ut ex animo elaberetur memoria, tam operosæ inertiae desidiosaq; occupationis, quâ me per aliquot menses suspensum tenuit genus istud foemineum. Nunc velut è fatali quodam veterno excitatus, secum in gratiam rediit animus, &, ut spero, brevi exstabit monumentum nostri laboris, quod & hunc in annum vivet, & plures, si qua sui meritò est fiducia forti. Sed intercludor temporis angustiis, nam experiendo rem magis arduam esse cognovi, quam animo præceperam. Historiam conscribere, & æquior sum erga Tragoram, cui benignitate Divûm non obtigit, ut ad antiquitatis gloriam adspirare possit. Quid alter præstiturus sit, vendenda dies declarabit. Omnia meæ spei prona essent,

essent; si tam essem sapiens & disertus, quam ipse sibi videatur. Sed hæc taciturnitatis sacramento obsignata manebunt penes totidem, quod tu egoq; sumus, ac quid Andria fortè apporet mali. Vale cum eximia uxore & liberis omniq; familia. Datum Lugduni Batavorum postridie Kal. Quintil. clo 10 cxii.

EPISTOLA LXV.

Hugonis Grotii Dom. Band. S. P. D.

Hagam-Comitis.

COgor apud te, fidissimum & amicissimum pectus, exonerare conceptum animo dolorem ex insigni injuria, quâ sum læsus indignum in morem ab iis, quos minimè oportebat. Nam ex honesta conscientiae fiducia possum jure gloriari, me nemini mortalium, qui gustum aliquem humanitatis, & honoris habeat, justam causam præbuisse, cur me odisse debeat. Pridie Kal. Quintiles vocatus sum in Senatum, ut causam dicerem, quâ fiduciâ subnixus theses politicas defendere auderem, quasi scilicet alterius fori ac territorii, non nostræ jurisdictionis res foret. Dixi salvis auspiciis ea quæ, sed priusquam respondere volui, quum magnificus Rector verba facturus ostenderet mihi locum, ubi considerem, negavi, forsitan temerè, sed tamen negavi me posse salvâ dignitate ex alio loco audire loquentem, quam qui mihi esset ante assignatus, nec ipsis esse jus alia de causa me vo-

SS

care

care in Senatum, quam ut sententiam cum collegis dicerem. Tamen ne ignorarem horribile arcanum, quam ob causam patres conscripti venissent in Curiam, & an Hannibal esset ad portas, aut aliquis nuncius superstes e clade Cannensi, propius accessi ad ipsum.

Qui pecori imperitat, quem tota armenta sequuntur.

ἄγχι γὰρ κεφαλῷ. Quærit primum ex me, an statuissem præsidium, & auctoritatem suffragi commodare defendendis corollariis periculosaæ aleæ plenis, ut est disputare in ambas partes. An religio sit de substantia reip. & negare fas esse subdito privatoque homini ob causam religionis arma sumere contra Principem, & id generis alia. Respondi, causam non videri, cur in hoc atrio libertatis non sit fas absque pervicacia sentire, quæ velis, & quæ sentias expromere. Tamen rogatus, ut admonerem juventutem ne temperè, & absque delectu talibus axiomatis assensum præberet, significavi me facturum. Quæsitum item est, an scirem Heinsio heroi decretam esse Spartam politicæ professionis, ne falcē inmitterem in messem alienam. Quidni, inquam, scirem? indigna homine dubitatio, ὅτι ἂν ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἐν δῖοιο λατοίμῳ? ἀλλ' ὁ αὖ κίβιστος μετεκίβη τινὲς ἄσπας. fama nihil ignorari patitur de insignibus ad laudem viris. Sed & professori primario τῆς φιλοσοφίας διὰ τῶν ἀδελφύμων fas esse puto bene mereri

mereri de studiosa juventute, & ut ante Jeci, salvo auspiciis ea geruntur, quæ pro publica utilitate sunt. *his verbis.*

Hostem qui feriet mihi erit Carthaginiensis.

Suscipit iterum Rector querelas ad se delatas; quod duobus ante diebus in funere amici, cujus funeris caput erat Philibert du Bois, tibi probe notus, clausissem latus Phackeri; quum à tergo sequeretur collega, si salvâ majestate imperii licet mihi eum ita appellare, dum careo jure suffragii. Magnum sanè crimen, & funere expiandum. Atqui non ignoras, inquit, quâ notâ sis adpersus, nec tibi locum esse ullum inter ordinarios, donec in integrum sis restitutus. Respondi satis confidenter, nec poenitet. Sed caput erat, sententiam Curatorum & Consulum non ultra extendi oportere, quam ad jus ferendi suffragiis; non autem ad alia ornamenta dignitatis. Poenas enim esse restringendas, & olim Senatoribus ultro se excusantibus servatum fuisse ab optimo Principum Augusto insigni vestis, & spectandi in orchestra, epulandiq; publicè jus. Non aliter sentire ipsos, à quibus essem notatus: quorum judicium acciperem, tanquam *ἐνυμφόθεν δειλάτων*, & cœlitus immissam admonitionem, quâ duce in viam redirem. Nec me ab eo tempore quidquam admisisse dignum tristiore sententiâ Subjecit Rector aliud sibi esse comperitum. Sanè si tam implacabili animo sunt in me, quos ego præcipuos Meccœnates meos semper

duxi, & si tam invisus sum Consulibus ob quædam parum decorè gesta, ut meâ contumeliâ lætentur, consilium sumam à desperatione & me subducam ex hisce regionibus aliquò, ubi nec Pelopidarum. Sed reprimo iracundiam; audi reliqua. Quum essem domum reversus, venit ad me Jacchæus, homo integerrimus, & mihi amicus fraternum in modum, aut omnia me auguria fallunt. Significat ex parte Magnifici plebrosq; Ordinarios disputationi interfuturos, sed hac lege si eos omnes præcedere pateret, quum ex auditorio exeundum foret.

Quaquam animus meminisse horret, luctuq; refugit:
tamen & hanc contumeliam.

Incolunt Jove & urbe Roma

concocturum me sponendi. Hesternâ die graviter apud Rectorem questus sum de inhumanitate non audeo dicere collegarum, nos tamen fremente invidiâ Baudius manebimus, renovavi etiam veteres offensas, quod me in causa desipientis Sophiæ allocutus esset, tanquam viræ iratum & candidatum paribuli. Sed Sophiam, istam suis moribus ulciscendam permitto, siquidem rata habet, quæ barbarus parens in me rusticè & inciviler designavit: nam contrarii rumores ad me deferuntur. Nonnulli dicunt tam honorificè & amicè de nobis loqui, quod si ita est, rectè & ordinè facere ipsam arbitror. *καὶ γὰρ τὸν Λάϊον ἔειπεν*, & tunc paratus sum omnem præteritorum memoriam fideli amnestiâ ex animo

animo delere, *καὶ μὴ μνησθῆναι*. siu talia flagitia
 probat, nunquam eam sermone fuero dignatus.
 Sunt enim, qui dicant me ab ipsa proscindi tam
 cruentis convitiis, quasi crimen sit, quod vivam.
 Sed nunc meliores curæ me exercent, quam
 otiosæ istæ occupationes circa scæmineum sexû.
 Sero arbores, quas spero nec inutiles fore vivo,
 & profuturas alteri sæculo. Cæterum ut rever-
 tar ad *τὸ μεγαλειότην*, tantum abest, ut doloris
 mei sit misertus, ut me objurgaverit, quod in-
 concione ausus essem occupare locum altioris
 scamni, non nisi destinatum Ordinariis, idque
 Magistratui superbum & arrogans videri quasi
 notam inustam contemnerem, & auctoritati
 Curatorum insultarem. Quid est, si non hæc
 contumelia est? Sed finem facio, & rogo te, ne
 hæc dispatescant, verum pro jure familiarita-
 tis quæso resciscas *κατὰ τὴν συνθήκην*, an me tam
 invisum satis genuerit mater, ut reconciliari
 in gratiam non possim. Pedum visa est via,
 & carendo magis, quam fruendo intelligent
ὅτι ἄνθρωπος ὅς ἐστιν ἀχρεὺς ἐστὶν ἵππευσι. De Maja jam
 ante ad te scripsi; nihil æqui bonique faciet, nisi
 jure judicioque coacta: est enim animal impo-
 tens, indomitum, tu plus effeceris, quam diram
 qui contudit hydram, si me hoc monstro libe-
 raveris. Cur non potest illi lata fuga indici, quæ
 nihil habet nec in fama, nec in fortunis, quod
 deperdat? an quia tam præclara cive respublica

Sic 3

nostra,

nostra, vel Academia carere non possit? Vale,
cum familia, & nos ama. Datum vi. Non.
Quinctileis, cło 15 cxlii.

EPISTOLA LXVI.

Hugoni Grotio Dom. Baudius S. P. D.

SCAZON.

Hagae-Comitis.

O Cella vatum, cura corq; Musarum,
Medulla Suada, & officina doctrina,
Themidis sacerdos, cultor integer recti,
Vir magne, vir mirande, vir sine exemplo:
Quid me putas nunc agere, flos amicorum?
Utrum ne fastus, & protervias harum,
Adbuc pati, colloq; ferre servili
Captiva vincla reris, an mei juris
Traducere evum? gratulare purgato
Morbi sordali: jam meus, meus vivo,
Nec me amplius videbis, ô decus secli,
Seclo indecorum: non ego sacramentum,
Dixi infidele: sat superq; decoxit
Egena laudis fama Baudium vatem.
Nunc mens, & etas sanctioribus curis
Sese sacrayit, unde consequens etas
Amare, & estimare nomen hoc possit.
Sero arborem, quæ proficit alteri socio.
Si nostra navis hesit ad vadum Circes,
At est regressus semper ad bonam mentem:
Sanatibusq; pœnitentie portum
Nunquam benigna cura cœlitum claudis.

Nunc

Nunc Sophia sola me tenet sibi totum,
 Que certa nobis signa mutui ardoris,
 Dedit daretq₃, sed cupidini obsistunt.
 Sufflaminantq₃, frigidamq₃ suffundunt
 Lingue nocentes, & calumnie virus,
 Qua peste non est ulla major in terris.
 Hoc triste monstrum tu potes procurare,
 Non mole vasta, non toris lacertorum,
 Clavaq₃ ad instar efficacis Alcide:
 Sed arte dextra vocis, & precis blande.
 Adhuc parens humanitatis ignarus,
 Qui præter auri laminam refulgentem
 Nulla expetenda dona ducit in vita,
 Rur ferino barbaroq₃ cispellit
 Nostros amores: nec capit suam sortem,
 Jovisq₃ conjunx esse nescit invicti
 Plebeja nympha, pectus integrum probri,
 Fraudisq₃ purum, sed nimis solo affixum,
 Que Baudii de portione nil traxit
 Sed est tamen materia mobilis flecti,
 Si sit maritum nacta masculæ mentis,
 Qualem parentes protulere me terris,
 Quippe haud amomum tale nascitur vulgo,
 Nec more glandis procreatur è quercu.
 Sed Sophia nostra mora vivit, & nescit
 Tanta estimare dona, ni poetarum
 Perfusa aceto nomen asserat factis
 Hoc tu potes præstare, lux juventutis,
 Si nos favore duxeris tuo dignos:
 Nil illa Magno denegabit Hugoni,

*Sed & parentis ira vi tua Suade,
Meoq; tandem amore victa mitescet.*

Ita quidem & reor, & (veri si quid mens augurat) opto, quoniam tu mihi auctor es, ut in amore pertendam, & signum ad benè sperandum extollis, alioqui dicam grandem impegissem μελλοπιθέρω, & natam cum intestinis omnibus res suas sibi habere jussissem, nec vetuissem multum plorare, si lacrymis eluere posset labem famæ suæ adpersam ex ridicula quadam expostulatione. Quam bella materies jocorum suppeditaret, si talis causa in judicium deduceretur! Sed nunc non est jocandi tempus, & satis habeo litium cum una excetra, quam audio collocutam esse cum uxore tua, & adhuc furiosas illas spes fovere de matrimonio, τότε μοι χάροι εὐρείαι χθάν. Amabo te libera me quamprimum ab hoc infami scopulo, operum (mihi crede) tuorum est. Heri mihi Heinsius noster adfuit, & rogatu meo adductus, partim sua sponte incitatus recepit in se munus colloquendi seriò cum Festo Homnio οὐκ ἔστι σοφίας, is tenet clavum imperii & patris animum habet in sua manu. Sed summa cum æquitate expecto quælibet eventum, & prope est, ut malim repulsa m, ita me tædet & contumeliarum parentis, & insultorum filiae morum, quæ præter nomen non possidet micam salis. Illud te rogamus cupio, ut causam meam apud Mylium Mathe-

Mathonesiumq; serio agas, ne diutius *πὶ δεινῷ*
Ἀγριῶν & *ἰδνῶν* *ῥῆτον* *ἔχουσι* *ἄντα* *τῶν* *συναισθῶν*
 patiantur adpersum esse nota, quam humanita-
 te & amore adducti, non odio (ut opinor) inus-
 serunt, ut à fatali veterno excussus reverser in
 viam. Valde item cuperem repeti ab *ἑπιτολίῳ*
 carmen meum ad facundam veri præconem.,
 quod asseravit jam spatio longius annuo. Nisi
 quid tu doctè Trebati dissentis, Heinsius & ego
 inter nos convenimus de editione, sed addetur
 præfatiuncula, ne homines *ἄνθρωποι* *καὶ* *ἀπαιδέτατοι*
 nos furere & vaticinari putarent. Rogo, ut hæc
 tibi sint curæ, & facias me verbo certiolem,
 quid actum sit. Vale vir eximie & nos ama. Da-
 tum Lugduni Batav. v. eid. Julias, clō lō cxix.

EPISTOLA LXVII.

Nicolao Reigersbergio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quod olim magno Senecæ fuit Lucilius vi-
 rorum optimus, hoc tu mihi eris, si te con-
 ditionis non pœnitet. Scribam ad te, quidquid
 sub acumen styli venerit, & illinam protinus
 chartis, ubi me imperus ceperit, quæcunque se
 temere cogitationi objecerint. Non defugies
 opinor auctoritatem, nec intercedes rogationi,
 si benè ingenium tuum novi, qui joca, seria no-
 stra juxta æstimas, *ὡς ἐκ τῶν Διὸς δέλτων μαρτυρῶ.*

Sf s

πῶ.

Nuper scripsi ad Philibertum du Bois hominem, ut opinor, tibi non ignotum. Nam cui non notus Hylas? erant adjunctæ literæ ad Arsenium scribam plenæ magnificarum pollicitationum: sed tamen non majora promittam, quam mihi conscius sum me posse factis abunde præstare, si pergam, ut ceppi, sacra mea commovere. Petebam, ut ei viro traderet Senatusconsultum Illustrissimorum Ordinum, quo me coadjutorem Meursii laborum in Historia conscribenda renunciarent. Nam etsi forti viro bonoque civi licet bene mereri de patria, de seculo, de literarum gloria etiam, absque mandato, quum sit *et civis deus et amicus et ed-
gens*: tamen utilius ad spem compendii, & honorificentius ad famam esse creditur, si publicæ auctoritatis auspicia sequar, quam si meo remigio rem geram. Quocirca velim resciscas ex eo, quid actum sit. Ex Philiberto, inquam, qui pro beneficio à me petiit: ut se parario & sequestro uterer ad compellendum Scribam. Dicitur nostra bonæ mentis & secundæ existimationis perniciēs, jam per triduum aut quadriduum hæreæ Hagæ. Sunt qui ajunt eam profectam *φίλω eis πατρίδα γὰρ*. Utinam illo terrarum delata esset, quò monstra piacularibus sacris lustranda amitti deportarique solent, ut Pelopidarum neque facta, neque nomen audire! Sed probæ istæ merces usu non consumuntur.

muntur, immortales sunt, vivunt in poenas hominum, in infamiam sæculi, in ludibrium sacrosanctæ Themidis, quæ haud rectè dicitur assidere solio Jovis supremi, & regina rerum humanarum divinarumque οὐχ οὐκ εἶναι, si tot justitiæ antistites unicam maleficam, Circen, quæ meos sensus venenavit, amoliri non possunt, saltem ut Leidam contagione suâ & ædes meas noxiâ vicinitate non infestet, Detur illi lata fuga per immensos patris Oceani nympharumque sororum liquentes campos, detur libera vagandi potestas per omnia regna Vestæ matris : dum oculis meis invisum spectrum non occurrat. An non potest Academia nostra carere tali incommodo ? Jampridem id pro imperio factum oportuit, si tantum sibi juris vindicarent in be-luas λαῶν ἐγὼ τοῦτο ἵδω μέλαντι, quantum eis ἀρε-sus ἀχαιῶν. Nescio quæ tempestas nobis impendeat, nihil certe animus præfagit boni, nisi quod πῶ καλὸν παρ' ἐμῶν, & patria est ubicunque vir fortis virtute suâ rectique conscientia involutus ætatem degit. Video hoc agi, ut contumeliis haud tolerandis ἀγόμεν-δυσὸν, adigar ad dispiciendam pedum viam, & quærendam haud inglorii atque inopis exilii sedem. παρ' ἐμῶν καὶ ἄλλοι οἱ καὶ με τιμῶ-σαι, μάλιστα ὃ μάλιστα Ζεὺς. Non fremente quan-tum est invidorum clari erimus, & olim fortè cum

cum Themistocle gloriabimur, *perieram, nisi perissem.* Qui mortem non horret, non multum reformidat rumusculos malignorum, qui per cuniculos oppugnare malunt famam & dignitatem heroum, quàm divinas eorum debres venerari, & amicitiam officiis elicere ac promereri. Nullà alià offensione sum nonnullorum odia consecutus, quam inculpatà libertate promendi, quod sentio, & nimia quâdam morum simplicitate. Malo decipi, quam diffidere iis, qui benevolum vultum & affectum præ se ferunt. Nemini bono justam causam præbui, cur me debeat odisse, nisi candori & ingenuitati bellum indicat. Si fama nostra paululum hæsit ad cantilenas Sirenium, si interdum virtus incallescit flore liberi, commune hoc vitium est cum prisco Catone. illud cum maximis viris. Quibus ego tamen auctoribus nolo culpam defendere, sed optimus est erranti portus mutatio consilii in melius. Omnis jam in eo sum, ut sanem offensas officiis. Interim ab amicissimis viris, & minime fucatis mihi obnunciatur, aliquid adhuc tristius parari. Sed solatur me illud τίς ἐσθ' ἰσχυρὸν τῷ δαίμονι ἀσπείτης ἄνθρωπος; Quam putas mihi grave & molestum accidisse, quod serio monitus sum à Magno affine tuo, quem primarium sæculi juvenem audeo dicere, non debuisse me, nisi communicato cum collegis aut magistris nostris, consilio literas mittere ad ***. Ego verò vitam mihi eripi malim, quàm

quàm ut hac in parte culpam ullam agnoscam,
 & miror tam cordatum virum rapti in assensum
 tam sinistrae interpretationis. Nullos æquè o-
 mni observantia complector, aut magis mea
 causâ velle & posse scio, quàm Dominos Cura-
 tores. Sed tamen non ita contemptim judican-
 dum est de præclaris ingeniis, & luminibus
 Academiæ, quibus sæculum illustratur, ut Cu-
 ratores indigere censeantur. Datus est mihi
 tutor, quasi rebus meis superesse non possim,
 adpersus sum notâ ob quædam haud satis de-
 core gesta. Plurique putant hanc labem non
 aliâ conditione deletum iri, quàm si insulsum
 pecus uxorem duxero, cui præter Sophiæ no-
 men nihil adest humani cordis. An ideo per-
 eundum erat Pompejo Magno, si Lucullus non
 esset luxuriosus? Ego invitam cogere non pos-
 sum, ut vel itesse conjux invicti Jovis, & rapti
 non est, ut vel illi vel furioso parenti suppli-
 cem. Dos tamen non esset adspemanda, nisi
 marita foret, & posset absque muliebri capite
 contingere. Postquam *** reversus fuerit,
 persuasum amicorum decretum est mihi jacere
 novissimam aleam, & exquirere, an mecum lege
 fidelis ~~ad hanc~~ ~~amicorum~~ pacisci velit. Para-
 tus sum ex animi sententia conceptis verbis ju-
 rare ~~ad hanc~~ ~~amicorum~~: dum & ipsa levitas culpam
 agnoscat, & parentis furias non approbet. Si
 tergiversabitur, relinquam illam ulciscendam.

suus

suis moribus, & aliam confortem invenero, quæ
 melius intelliget suam felicitatem. Non tam
 invisus cœlestibus auras vitaleis carpo, ut con-
 ditionem reperire non queam. Jam de succen-
 sione prospectum est, si hæc Amaryllis Alexm.
 despexerit. Non adeo exarui ex amoribus & hu-
 moribus, ut bona mea sapienti scemina vendi-
 tare non possim, etiam si tam insipienter circa
 Sophiam deliraverim, ut mihi Socraticea fides
 objecta sit. καὶ ταῦτα μὲν εἰς ταῦτα. ὁ γλαυκὸς ἔρωι
 me admonuit relictum esse apud nobilissimum
 D. Vander-Mylum carmen Hippocrasticum.
 Rogo te, ut arcepto tempore id ab eo pōscas;
 nullum aliud habeo exemplar, nec indignum
 est, quod a candidis talium amoenitatum amato-
 ribus inspiciatur. Si genus Æneadum hujusmo-
 di quidpiam exsculpsisset, sæculum eorum ja-
 ctantias pati non posset. In primis scire cupio, an
 ante ferias Augustales discuti possit mea lis
 cum excerra. Vale, & Grotio heroi totiq; fami-
 liæ plurimam à me salutem nūciato. Datam
 Lugdunū Batavorum xii. Kal. Sextilis; cIs. 16
 CXII.

EPISTOLA LXVIII.

Everardo Vorstio Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunū Batavorum.

Nihil est, quod faciam libentius, & animo
 promptiore, quum facultas suppetit, quam
 ut sublevem fortunas afflictorum, qui fatorum
 iniqui-

iniquitate magis, quam suo vitio à paupertate circumveniuntur, quam Petronius appellat bonæ mentis sororem, sed Sophiam conjugem malim, quam ejusmodi molestam contubernalem. Itaque ut illam mihi propitiam habeam, & hanc res suas sibi habere jubeam, omnis à me labor & assiduitas Historiæ scribendæ impenditur. Cujus rei intra paucos dies monumentum publicè exhibebo Illustrissimis Ordinibus, quo sanabuntur, ut spero, offensæ præteriti temporis, & memoria nostri nominis gratum benevolentiæ testimonio ad posteros propagabitur. Sed missis ambagibus, causam, cui ausus fuerim hæc ad magnificentiam tuam literas mittere, melius ex nuncio, quam ex me cognosces. Non est indignus, quem aliquo subsidio fautrix bonorum ingeniorum Academia nostra prosequatur. Rogo te, ut quod sine incommodo tuo fiat, munem te & benignum præbere negaveris, & ut me tui observantissimum solito patrocinio tuæ constanter perfoveres. Datum Lugduni Batavorum xvii. Kalend. Septembris, clc. la. cxi.

EPISTOLA LXIX.

Petro Rubenio Dom. Baudius S. P. D.

Antyverpiam.

Rogatus sum à communi amico, & unico artis tuæ admiratore, Bartholomæo Ferrerio, ut filium suum, qui feliciter pro capta ætatis

etatis ad penicilli gloriam adspirat, humanitati tuæ commendarem. Nolo promiscuis commissionibus obsolescere gratiam, quam apud te mihi esse pateris, itaque hætenus morem gessi desiderio patris, & antiqui sodalis, ut me inter nuncio scires ipsum beneficio immortalis devinctum iri, si cum Francisco Snyders egeris, ut adolescentulum non tantum *magistro* *adsciscere* dignetur, ut assiduam magistro operam navare possit. Non parceret parens ulli sumptui, & infinitum se debere utrique confitebitur. Quum hæc scribebam, erant occupatissimus, alias accuratiores erimus. Elogia Ciceroniana soceri tui, viri ad genium humanitatis facti, magna cum voluptate & utilitate legi, præsertim epistolam, quæ rota Tullianæ dictionis indolem spirat. Opinor jam te ex fama audiisse me thoro maritorum iterum esse adscriptum. Contigit uxor prorsus ex animi mei sententia, imò (sed penes te perca hoc horribile arcanum) supra votum. Feriis Augustilibus, si potestas data erit, ad vos cum Junione excurram, ut seriò te admoneam promissi, quod ego in præcipua censûs mei parte depûto. Nam bona nomina non appellando fiunt mala. Bene vale, & festinationi ignosce. Datum Lugduni Batavorum ix. Kal. Martias,

cl^o Io cxiii.

EPI-

EPISTOLA LXX.

Jacobo Magno Dom. Baudini S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quum dilecta mea conjux Hagam profici-
 scatur, eo potissimum nomine, ut mihi re-
 donandum curet specimen Historiæ, quod pe-
 nes amplissimos Ordines deposui; quia nunc
 verfor in pertexendis quibusdam monumentis,
 ut tota illa negotiatio Belgicarum induciarum,
 quæ maxime memorabilis est, & digna quæ à
 reliquo corpore rerum gestarum seorsim tra-
 ctetur, ut ea, inquam, omnibus numeris abso-
 luta sit, & ne quid desiderari queat: rogandum
 te per literas existimavi, ut velis dare in man-
 datis ostiario vestri collegii, ne mora fiat, quò
 minus uxori meæ tradatur. Intra paucos dies
 spero me reliqua persoluturum, non sine hono-
 rifica mentione nominis tui, quippe qui te co-
 lo, & plurimi facio tanquam virum non digni-
 tate solum consularem, sed præclaris erga pa-
 triam & remp. meritis. Efficiam omni ope &
 industriâ, ut eorum memoriam posterì nullâ
 oblivione deleri patiantur. Datum Lugduni
 Batavorum XVI. Aprilis, clò Io cxiii.

Uxor mea ob intemperiem aeris mutavit
 consilium. Sed is, qui has literas tibi reddet, est
 meus privignus, cui tuto committi poterit &
 volumen, & si quid mihi nunciatum voles.

Tt

EPI-

EPISTOLA LXXI.

Galileo Brasserio Dom, Baudius S. P. D. •

Amstelredamum.

FEci, quemadmodum suadebas, & ut optimum factu esse rebar, scripsi ad prædixitum & probum virum *Hans van Solt*. Non dubito, quin literæ meæ vim & efficaciam habituræ sint ad persuadendum, si re & facto talis est, qualem eum fama consentiens demonstrat, quæ vox Dei esse perhibetur. Plurimum me debere factor benignitati fratrum ab Offenbergo, quorum alter non contentus fuit excipere nos hospitio & omni genere comitatus, verum etiam ultro causam meam fratri commendare dignatus est, quod nec ab eo postulaveram, nec speraveram. Tantò igitur gratius officium fuit, quia præter opinionem accidit, & latius provenire solent herbæ suâ sponte nascentes. Alter mihi à facie ignotus magno etiam me beneficio devinxit, quod à fratre monitus Baudium debendæ gratiæ reum adsciscere sibi voluerit. Sed & reverendo viro D. Petro Plancio gratias immortales me habere & agere par est, qui nos etiam favore suo complecti non est aspernatus. Memoriam istius officii nulla unquam apud me delebit oblivio.

Dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus.
 Rogo, ut literas his adjunctas ipse de manu in-
 manum tradas, non dubito, quin aculeum de-
 figent

figent in animo & conscientia boni illius viri, quem si domi offendissem, jam rem confectam haberem. Non est, quod mereatur, ne solutio trahatur in consequentiam. Nullus alter ad eum accedet Baudius; nec quisquam vivit, à quo frater defunctus plura summæ necessitudinis officia acceperit. Liberum ipsi erit quam voluerit cunque protestationem adjicere; dum tamen honori nostro consulatur. Sed imprimis mature faciat, si quid facturum est; aut citò ac simpliciter neget; nec palpum mihi obtrudi patiatur. Vale vir officiosissime. Salutat te uxor, & omnia fausta tibi tuisque comprecamur. Datum Lugduni Batavorum v. Kalend. Majas. Cls. Io cxiii.

EPISTOLA LXXII.

Petro Scriuero Dom. Bandini S. P. D.

Abstelrodamm.

IAM dies decem aut duodecim elapsi sunt; ex quo literas ad cognatum Matthæum Luffium misi; quibus erat inclusus fasciculus, quem magni meâ refert tutis manibus deponi. Quoniam autem nihil responsi ad me dedit, vereor, ne parum bonâ fide sit usus nauta in iis tradendis; aut fortè solennis inertia obstitit cognato, quò minus responderet. Quidquid in culpa sit, vehementer expeto scire; utrum literæ meæ pervenerint ad ipsius manus. Nam quin porro fideliter functus sit officio in reliquis, Ti 2 quæ

quæ ab eo postulabam, minimè dubitandum
esse arbitror. Quocirca vehementer te rogo, ut
hominem ad te voces & exquiras, quomodo se
per res habeat. Nam etsi facilis est jactura lite-
rarum, tamen officii mei fides periclitaretur, si
quid heic offensum esset. In reditu facies me,
ut spero, de tota re certio rem. Nam etsi animo
cupienti nihil satis festinatur, tamen non sum
tam impatiens, ut in tantillum temporis desi-
derio moderari non possim. Quod si cum of-
ficiosissimoq; amico Gulielmo Brasserio mutuas
operas jungere voles in negotio, de quo tecum
propter viam ~~id est~~ *id est* sum loquutus, im-
mortali me beneficio devinxeris.

Perpetuusq; animi debitor huius ero.

Alterum istud negotium, quod concredidi tuæ
fidei ac silentio, vide quæso, ne dispalescat in-
vulgus. Tale enim consilium non potest laudari,
nisi peractum, & crearet mihi odium atque invi-
diam, si ad aures nostrorum Curatorum deve-
niret. Nos tamen liberi sumus, & vivimus in
regno ac domicilio Libertatis; quæ sæpè dege-
nerat in effrenam & infinitam licentiam, nisi
moderamentum adhibeatur: ut apparet ex fatali-
bus dissidiis ac certaminibus inter Fratres; qui-
bus mederi potest sola vis ineluctanda divinæ
providentiæ, quæ supra nos negotium curat.
Sed hæc non pertinent ad Edictum Prætoris, ut
ajebat Princeps Jurconsultorum Cujacius,
multo minus ad interpretem Taciti. Nos tamen
versa-

versamur in ea navi, quæ periclitatur, nec sumus ex infima plebe vectorum, sed ex eo ligno, unde exculpuntur illustres Mercurii. Vale vir amicissime, & benè rem gere. Datum Lugduni Batavorum statim, ut à te proficiscente sum digressus, VIII. Maii, clō Idō CXIII.

ἰ οὐς ἐξ ὧν τῶν κἀπὼς

Κρεῖσσος ἰ Βανδίου.

EPISTOLA LXXIII.

Gulielmo Brasserō Dom. Bandius S. P. D.

Amstelrodamum.

Scribo hæc raptissime, urget enim hora proficiscendi. Gratias habeo quam possum maximas tibi, Scriverioque in primis, cujus officiū & singularem erga me benevolentiam tantis in coelum laudibus effers. Memorem me sciet esse & gratum. Tuorum quoque meritorum recordatio nunquam ex animo meo dilabetur. Scripsi ad utrumq; Offenbergium, uti suades. Non dubito, quin res succedat ex voto. Tu quod cœpisti constanter urge, scitoque beneficiorum gloriam non in carceribus, sed in meta repositam esse. Datum Lugduni Batavorum IV. Eidus Majas, clō Idō CXIII.

EPISTOLA LXXIV.

Cornelio Vander-Afyle Dom. Bandius S. P. D.

Hagam-Comitis.

Quum nuper non fuisset oblata commoditas occasionis ad conveniendum Socerum
T t 3 tuum,

tuum, deposui apud ejus cubicularium libellum supplicem, ut tibi primo quoque tempore traderetur. Res est facillimæ impetrationis, & quæ nemini vulgariter noto denegari solet. Habeo in promptu probationes liquidæ veritatis, unde constat eum, qui mihi præbendam illam contulit, esse verum ac legitimum patronum, utpote ex posteris viri clari Philippi à Leida, qui beneficii fundator fuit sub expressissima conditione, ne cuiquam jus fasque esset etiam interveniente superiorum consensu præbendam istam conferre, nisi qui ab eo genus ducerent, cavitque nominatim per varias substitutiones pluribus personis quantum humano consilio provideri potuit. Sed hæc in causæ dictione, apud competentes iudices disceptabuntur. Hoc unum nunc agitur, ut Illustrissimi Hollandiæ Ordines auctoritate suâ firmare dignentur collationem, cum salutari clausula, quæ injuriæ licentiam adimit. Periculum est in mora, ideoque privignum meum deditâ operâ isthuc misi, ut negotium maturandum curret. Rogo te ignoscas animo cupienti, cui nihil satis festinatur. Differor etiam impatienti desiderio sciendi, quem eventum habituræ sint preces, quas literis ad Illustrissimos unitarum provinciarum Ordines scriptis intexui, & fidei ac prudentiæ N. N. de meliore nota commendavi. Si vel ex parte confit, quod expeto, vincam diligentia & assiduitate expectationem.

omni

omnium, & rebus ac factis plura præstabo, quam verbis audeo polliceri. Brevis specimen operæ apparebit, cujus, ut spero, posteritatem meminisse non pigebit. A nutu & arbitrato præstantissimi viri N. N. cui in solidum debiturus sum immortalis beneficii gratiam, scribendi legem accipiam. Denique me totum voluntati ejus dedico consecroque. In tam fausto nomine & omine desino, teq; salvere & benè rem gerere spero voveoque. Datum Lugduni Batavorum ix. Junii, clō 13 cxxiii.

EPISTOLA LXXV.

Nicolao Seystio Dom. Baudius S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Nē peccem in publica commoda, quibus assidue promovendis omnes curæ & cogitationes tuæ destinantur, literis te præsentem alloquor, & rogo per solitam humanitatem tuam, perque sacra communium studiorum, quæ me tibi arctissimâ necessitudine devinxerunt, ut horam condicere velis, quâ commodum videbitur me una cum N. apud te venire, ut liberer ab imperiosa auctoritate Curatoris homo jam quinquagenario major, nec, ut opinor, ætatis vitio delirus, aut ad agnatos & gentiles remittendus; nisi fortè parum sano capite fuissim, quum ovem custodi, lupo commisi. Fretus recti conscientia & bonitate causæ, nullum recusio judicem, in quo sit mica cordis humani.

Tt 4

Sequar

Sequar formulam fiduciæ, quæ inter bonos bene agier, & quod melius æquius sequi oportere præcipit. Tuum arbitrium mihi legis instar est. Res momento transigi potest, nisi contra manifestam veritatis lucem inanes tricae & frustrationes opponantur, quas amoliri non solum æquitatis tuæ est, verum etiam auctoritatis. Dedecus verò publicum fuerit, nos in hoc regno Libertatis administratione bonorum prohiberi, quasi rebus nostris superesse non possimus. Vale, vir honorande, & nos amore tuo complecti digneris, XIII. Julii clō 15 cxiii.

EPISTOLA LXXVI.

Petro Plancio Dom. Baudius S. P. D.

Amstelrodamum.

Nisi mihi abunde perspecta esset humanitas tua, & generosa animi proclivitas ad bene de nobis merendum, ingenuo pudore deterrerer, quo minus toties eadem de re tecum agere auderem. Sed quia jam meâ causâ velle coepisti, non est tuæ gravitatis atque constantiæ in tam æqua & favorabili causa deesse amico, qui se tuarum eximiarum virtutum cultorem profiteatur. Rogo igitur te, si quid vel me, vel ipsum dominum van Solt amas, seriò in eam curam incumbas, ut mihi satisfacere non detrectet. Nam unâ operâ me singulari beneficio definxeris, & effeceris, ut effugiat periculum aut pejerandi, aut lœdendi enormiter fraternam existimationem.

nem. Stat enim sententia, jus meum ad extremum persequi; ne impune nobis illuserit homo, qui se vult exemplum pietatis haberi. Detraham mimo personam, & efficiam, ut hypocrisis & avaritia ejus cœlo ostendatur, nisi omnibus hisce incommodis obviam eat exonerando conscientiam suam. Deponam juratus penes vestræ urbis Scabinos, quæ ex fratre sapius audiui, cujus manes non possum excitare à mortuis, sed non est mihi dubium, quin omnia fuerint liquida veritatis. Nemo sibi, nemo Deo mentiri potest, qui scrutator est rerum, & severissimus vindex perjurii. Quod ait, se dedisse novem libras sterlingias nuncio, per quem significavi ei τὰ κατὰ μέρος, quæ ad fratris statum pertinebant, id tam manifestè falsum est, ut vel à cœco mendacium perspicui possit. Iterum ergo te per humanitatis tuæ genium oro atque obtestor, ut tuam hac in re gratiam atque auctoritatem utrique nostrum commodare non dedigneris. Communis enim res geritur. Mihi nihil periculi imminet, nisi de damno pecunie, illius fama in dubium veniet, nisi prospicit sibi & conscientiæ. Non pariar me sic contemni, ut rot literis ne gry quidem respondere dignatus sit. Tuæ dignitatis quoque non levis imminutio est, quod cum pollicitus sit, se tecum amicâ viâ transacturum, postea resiliuerit à promisso. Si cum Thomasio, quo se consiliario usum esse perhibet, res rationesq; meas communicassem,

T t 5

pro-

procul dubio aliud ipsi consilium suggessisset. Quicquid à te gestum fuerit, id ratum habeo, & ejusce rei obsidem cupio esse hanc Epistolam. Quod ait, si vereri, ne præjudicium ei adferat, si quid ex causa fratris nobis solverit, id futile est effugium. Inter bonos bene agere oportet. Mil-le sunt expeditæ rationes, quibus incommodum istud vitari possit. Sed nimis pellucent schemata tergiversantium, quibus avaritia speciosum colorem obducit. Rescribe quæso, vel uno verbo, quid sit factururus, nam mihi satis exploratum est, quid in omnem eventum facere debeam. Non patiar me præter dispendium rei familiaris etiam insuper contumeliâ affici. Vale vir reverende, & parthesiæ nostræ benigniter ignosce. Datum Lugduni Batav. xi. Julij, clo lo cxiii.

EPISTOLA LXXVII.

Hugoni Grotio Dam. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitia.

QUum Heinsius noster adoptivum librum curaret edendum, nefas erat nomen nostrum ibi non conspici, & quoniam animorum, germanitate laudumque consortio tam arcte invicem devincti estis, ut fama consentiens vos prædicet tanquam rarum par & exemplum antiquæ virtutis ac fidei, volui consecratum esse sæculo monumentum observantiæ, quâ vos ambo veneror. Nec quidquam est, quod majori
ambi-

ambitione concupiscam, quam ut tam foelici
 jugo tertius adjungam. Nunc vicissim te rogo,
 ut epigrammatidiotico aliquo velis testari, quam
 non sum dignus repulsa in tam honesta petiti-
 one. Calent operæ typographicae circa editio-
 nem Historiolæ nostræ super induciis belli Bel-
 gici, quam tribus chartis complexi sumus, quæ
 & hunc in annum vivent & plures, sui si qua est
 merito fiducia forti. Non potest auspicatori
 frontispicio insigniri vestibulum libri, quam
 vestro duorum nomine, quod nulla unquam
 obscurabit oblivio. *Ἀρχαίου δ' ἔργου καὶ δίκης τα-
 λαύτης ἐπὶ τῷ βιβλίῳ.* Vive & vale nostri memor. Ra-
 ptissime XII. Kal. Sextil. clo Id exiii.

EPISTOLA LXXVIII.

N. N. Dominicus Baudius S. P. D.

Quoniam dudum factum est, postquam ni-
 hil literarum abs te accepi, tamen non imi-
 tabor tuam cessationem. Altius enim inhæ-
 res meo pectori, quam ut suavissimæ consueta-
 dinis nostræ oblivisci queam. Et ut scias me
 tui memoriam illibatam servare, testatus id
 sum etiam publico monumento. Usus sum
 eo jure, quod mihi permittit genius familiari-
 tatis, nec tibi erit dedecori apud eos, qui
 nostra in manus sumere dignabuntur, quod
 tecum liberius jocer. Ab amoris ingenuitate
 profectum est, quicquid hujus est: nec in ali-
 am partem interpretari debes. Ego te fortiter &
 seriâ

seriâ lege diligo gratiusq; tibi fore putavî testimoni-
um licentioris affectus, quam si te onerasssem falsis laudibus. Scis ingenium meum ab-
horreo ab omni adulatione, nec tibi tam degener est animus, ut alienis encomiis inclaroscere
velis. Sed de his tantum est. Tua studia quid
agunt? non enim te cessare æquum est, nec re-
sistere in medio cursu. Si non dabitur ad eorum
famam adspirare, quos literatus orbis admira-
tur, pulchrum est in secundis tertiisq; consiste-
re, præsertim in tanta doctorum penuria, ubi
magnæ laudis instar habetur inter mediocres
censeri. Qui præstat id, quod potest, summam
omnem officii implevit, nec prudentis aut cor-
dati hominis est amplius quidquam postulare.
Debemus quidem spe & studiis consecrari o-
ptima quæque, sed si quem eximia vis ingenii
defecerit, non ideo debet desperatione debili-
tari, sed tantum eniti quantum per vires licet.
Nemo tam deseritur à naturalibus bonis, quin
si cultu & industriâ diligenti subigat, ut sic di-
cam, mentis arvom, ad frugem pervenire pos-
sit. Sed labos adhibendus est, sine quo vel ex-
cellentissima ingenia quasi pestilenti sidere af-
flata contabescunt. Aquæ torpentes vitium
contrahunt, & (ut cum Plauto tuo jocer) na-
sum spurcant odore illætabili: sic adolescen-
tium animi situm quendam ducunt, si eos otio
& inertia languere patiaris. Hæc non ob eam
rem inculco, quod in dubium veniam de tua in-
studiis

studii assiduitate, sed ut quod facis te fecisse gaudeas, & in tenore laudabilis instituti gnauiter perseueres. Nec te maceres, quod forsitan non protinus ad alias Academicas dimittaris, quasi hoc pacto præcisa sit via, quò minus egregiam eruditionem assequi valeas: si tua bonæ, ubiq; bonam mentem inuenies, nec longè scilicet querenda est, habitat enim in mentis penetrali. Non frustra coelo imputatur, *Nosce te ipsum*, in hujus enim effati sententia versatur omnis apex sapientiæ. Plura gestit amor meus adungere, sed hæc ipsa video fuisse longiora. Vale. Scribebam II. Non. Aprilis.

EPISTOLA LXXIX.

Jano Rutgersio Dom. Band. S. P. D.

Dordrechtum.

ERat mihi in animo ad vos proficisci, sed blandæ compede me detinuerunt convivorum sodalitates. • Fortè haud ingratus euissset parentibus tuis noster adventus. Nam statueram fidem tuam secutus cavere sub periculo meæ existimationis, te seriò & omni studio ac diligentia incubiturum Juridicæ facultati, dimissis ad tempus literarum amœnitatibus. Quod si in animum inducas facere, spondeo, promitto, conceptis verbis juro te spatio minus annuo summa cum dignatione assequi posse non Perferum gazas, aut atria divitis Crassii, sed quod utroque potentius est, neq; purpura
vana-

vænale nec auto (arrige aures Pamphile) majestatem doctorem. Quid te lætius erit beatiusque? De literis à Principe impetratis nihil dum actum est, ἀλλ' ἐνελπίσεν καὶ ἐνὶ μέλει φιλῶν ἑωρῆς, sed non ego credulus illis, ista sum captus ab arte: καὶ τῆς ἐρωμανίας πάντα καλῶς ἴσαι, & ut in eam curam toto pectore incumbat facundus veri preco cum sua sibi conjuge, profecutus eum sum plus quadringentis scazontibus. οὐδ' ἀδραστεία λίγω, nunquam minus mihi displicui, videbis illic ad vivum expressas omnes affectuum formas, quibus inquietantur mentes amantium amatorum.

Quid poscis ultra? quid laceassis o Progne,

Crudelis, implacata, tigridis proles?

Meam ne vitas, sanguisuga feralis,

Haurire quæris? ecce, pronus ad votum.

Genibus tuis; ut audiam mei fari

Suprema jura. Namq, tu regis clavum.

Vide necisq, Sed quid hac ad Edictum?

Tanti esset te huc venire, ut simul joci, & verus istos relegere possimus, forsitan & prætor mandabitur, neque enim debet tale domini perire munus. Ut res cadet, intra duos aut tres dies accipiam fari mei legem, non enim diutius decretum est mihi vanâ spe produci. Nam ut serio tecum fabuler,

O dulcis heroina, que meo cordi

Das jura, pro qua sanguinem libens fundam,

Si morte functus te supersitum linquam.

Qui

tium operæ fuit eam iterum perlustrare. Est enim ad illud Horatii elogium, decies repetita placebit. Lætor ex animo te tam illustri gratiâ & comitate exceptum fuisse ab eximio illo Principe, qui cum olim sociare sermones merui, cum essem in familia, & contubernio juvenis ad omnia virtutum exempla geniti; sed immaturâ morte prærepti ex rebus humanis; Philippi Sidnei, Meccœnatis olim mei, & qui si diurnasset in his terris, florenti fortè opibus & dignitate inter primarios populi viros, sed Deo aliter visum, & fatum meum non videtur capax magnæ alicujus fortunæ. De animo erga me veteris amici & conjunctissimi sodalis Petri Regemorteri, nihil novum narras. Utinam omnes ita sentirent aut errarent! facilis mihi aditus ad omnia summa speranda patefieret. Joannem VVouverium avunculum tuum apud nos fuisse certior, ut puto, factus es ex literis nostri Rosbekii. Ex qua hinc discessit, graviter conflictatus est continuâ febrî, quæ post decendium mutavit in tertianam, & ad eod' confecit eum debilitate, ut Scipionum familiæ sit adscriptus. Ita enim etiam in calamitate jocundus ad me scribit. Significat tamen se intra tres hebdomadas aut eò maturius reversurum, rogatque, ut eâ de re te faciam certior, ne tunc temporis præsentia tua desideretur. Aliud iam præsentia non succurrit, quod tua scire magis præterint sit. Si qua tibi necessitudo est cum D. Drusio
pluri-

plurimam ei à me salutem dices. Olim in sermonem iniecerat se effecturum, ut non spernendis conditionibus isthuc evocaret, quamquam non facîle mutabo coloniam, tamen vellem, ut promissa apparerent, utq; istius gratiæ debitor essem, animum certè benevolum, & faventem famæ utilitatiq; nostræ non possum, quin gratâ mente amplectar & exosculer. Vale, & nos ama. Datum Lugduni Batavorum Idibus Juniis.

EPISTOLA LXXXI.

Hagani Grotio Dom. Baudius S. P. D.

Hagam-Comitis.

EGO verò nihil æquè expetendum duco, quam Eut sapiissimè nos excipias tali adventitiâ. Distuli responsum, quod mihi in animo erat superiori die Sabbathi ad vos excurrere ejus negotii ergo, de quo ad me scripsisti. Omnino videor mihi reperisse magistrum ad eam rem unicam, etiam si voti res esset, cui *as ex tã rû aut xgna* pro summo munere erit hujusmodi provincia, putabitque se adeptum *ta dicitur*. Nescio an nunquam mentionem in sermone apud te fecerim cujusdam mortalis, qui talem operam nunc locat filiolo vix septuenni G. VV. cui totos dies impartiri cogitur nullâ spe luculentioris fortunæ in lembo terræ, ubi litus & aër, non homines. Adfuit

Vu mihi

mihicū suo sibi domino ante duos menses & secreto, magna cum ratione exposulavit de iniquitate sortis suæ. Sanè dignus est meliorē fato, nec dubito, quin perplaceat generoso, qui recto secernit iniquum. Est enim factus ad civilitatem, atque adeò etiam ad genium aulæ.

Egit aliquando causas in Curia Parisiensi, non sine ingenii & facundiæ nonnulla commendatione. Propinquorum injuriæ, & (ne quid te celem) aliqua ejus haud prudentissimè consulta causam sustinent, cur voluntarium quodammodo exilium sibi indixerit. Careret patriâ jam ferè triennium: & non evasit quidem fera bestia, sed tamen animum revertendi non habet, nisi magna rerum mutatio intervenerit. Trajecti per sesquiannum vitam hoc genere muneris toleravit. Optimè autem linguam callet, utpote vernaculam, & felicissimè mentem suam evolvit tum dicendo tum scribendo,

Ἰδοὺ χάριτις ἐστὶν ἀνδράποισ ἀβύθ.

Affirmationis meæ documentum præbent litteræ, quas ab ipso ad me missas diligenter affervo ὡς τιμημαίλιον. Nonnullas recitavi Heinrici heroi, cum forte intervenisset, quo tempore mihi sunt redditæ. Miratus est styli elegantiam & sensuum concinnitatem. Tum, quod maxime considerandum arbitror, valde observans est amicorum, revereturque famam; cujus con-

temptu.

temptu, ut noster Tacitus ait, contemnuntur virtutes. Sed non institui hoc loco panegyricum scribere. Si præterea notorem desideras, arbitror eum non esse ignotum amplissimo Legato Mylius, dulce decus nostrum præsens aderat cum eum de meliore nota commendavi G. VV. Sed arte eliciendus erit, ne res dispalescat ad aures illius Satrapæ. Tu operam dabis, ut literæ tutò perferantur, puto dominum majorem, vivit enim sub *τολευκοιρανῶν*, esse in exercitu: Theses, quas à me postulas, non potui reperire apud typographum, qui eas curavit excudendas omnia exemplaria abstulit. Ipsum hodie aut cras alloquar. Vale. Datum Lugdunì Batavorum.

EPISTOLA LXXXII.

Viro singulari exempli nunc Sponso Dominicus Bandius concordans matrimonium & fausta omnia vovet auguraturq.

Si unquam ex animo miseratus es hominem gravissimâ sorte & infælici fato conflitantem, adeò ut eum hujus sæpè lucis tædeat, nisi *ὁ μέγας ἡγµὼν ἐν ἔργῳ* vetaret desererè vitæ stationem suo injussu: nunc illud est, quum eam virtutis indolem erga pectus amicissimum tibi que ad extrema omnia pararum expromere debeas. Jam nuper quum gratissimo occurso alter in alterum incidis-

V u 2

semus

femus gratiam | mihi fecisti carminis, sed ego, ut est ingenium *μεγαλήτορ* *Θ* *Δυμῆ* tanto me divinæ primum interpretabar ad eas officii partes sedulo exsequendas, quod remissa erat necessitas, Itaq; serio & ex intimo affectu te rogo, *φιλτάτη κεφαλῇ*, ne quid sequius de amici candore suspiceris, quod tali tuo tempore per literas me excusem. Scis τῶν ἀδωάτων nullam esse nec civili jure nec Prætorio obligationem, ne tamen solus essem cessator, functus sum vice cotis, & ad munus meum vicariâ forte supplendum excitavi Nerea. non à quo genita est

ἀεγυεῖ πρὸς αὐτὴν Δυγατὴς ἀλλόλο γέγοντ *Θ*

sed hominem tui nominis observantem, si quisquam est mortalium. Sed cuicui modi sit bonum nomen feceris creditur, si humaniter admiseris debitorem delegatum, ita enim leges sanciūt sine quibus erubescio loqui apud te legis maritæ candidatum, & ultra cœlibis vitæ intolerantem: hoc est vitæ verè cœlibis, nam nusquam magis assentior Grammaticorum tribui, & collegæ quondam meo Justo Lipsio, quam in hujus vocis origine assignanda

* * *

Nonnulla huic Epistolæ desunt, uti nomen viri, cui inscripta est. Fortè is est Grotius.

EPI.

EPISTOLA LXXIII,

Dom. Baudini Cornelio Van-Dalio S. P. D.

Agnosco & amplector affectum tenerrimi amoris, quo impulsores literas meas tanto-perè efflagitas. Sed si forrè non explevero aviditatem tuam assiduitate scripttionis, æquum te mihi & benignum judicem præbere debes, omnemque ex animo sequiorem amoliri suspicionem. Si me amas, ego te in oculis fero, nec quisquam vivit è juventutis nostratium flore, cujus adolescenti gloriæ magis faveam, & de cujus præclara indole spem optimiorem concipiam: sequare modo semina ingenii, neu te alioversum trahat vel sæculi hujus labes parum æqua magnis virtutibus, vel necessariorum tuorum auctoritas, quorum prava judicia nihil in rebus humanis æquè expetendum censent, atque splendens terræ lutum. Non potes uti meliore consilio, quam si tecum ipse deliberes, tuum Genium interrogas, quid optimum factu fore videatur. Ego quidem patrio affectu adducor, ut te tam feliciter in omni literatura progressum horter ad constanter perseverandum in suscepto veræ laudis curriculo, sed amor mihi non imponit, quo minus suadeam, quod & naturæ tuæ convenientius, & haud alienum à dignitate futurum arbitror. Non est forrè nunc is honos ingeniis, non ea merces industriæ hominum, qui sua

Vn 3 studia

qui sua studia publico applicant bono. At erit olim, tempora in fluxu sunt; denique generoso pectori semper integrum est se frui, & suâ de virtute involvere. Hoc quia ab animo impetrare potest, cum de recto mentis statu nunquam labefaciet frigus aut favor illius instabilis Divæ, quam cœlo dicavit

Nescia mens hominum fati, sortisque futura.

Quamcunque in partem sese consilium tuum flexerit, cupiam semper omnia, quæ voles, nec cuiquam intimorum tuorum cesserò, ut te quâ florentissimum esse malint. Quod adeò extollis fortunas eorum, qui nostræ consuetudinis usura fruuntur, facis pro cætera benevolentia, quam in te cognovi summam, non intercedo, quò minus in ea blanda hæresi semper hæreas, verum non omnes capiunt istam sapientiam, nec intelligunt sua bona. Pauci dies sunt ipsi, ex quo carissimum adolescentem, quem scripseram deductis vitiis lolas Gallorum virtutes possidere, eum, inquam, rursus invasit pervicax iste morbus, & ut olim omnia in contumeliam suam detorquebat, ita tum simulatè secum agi criminabatur, quin protinus tanquam ex infesto hospitio proripere se à nostris ædibus parabat, nisi rē ad Apollinē nostrū Scaligerum detulisset, qui auctoritate suâ & liberâ oratione hominem corripuit, & admonuit, ut disceret benè ferre magnā fortunam. Nunc etiam alter Gallus iste pluma levior

levior delicias facit, & felicitati suæ irascitur, nec reperire potest colorem, qui desultoriam levitatem suam obvolvatur, quæritur de exiguitate niduli, quem rarus hospes init, nisi cum rationes cum somno computat. Hæc Baudio concoquenda sunt. & tamen vivit, vivit? imò verò (quod tibi summæ voluptati fore ceryò scio) floret præ cæteris omnibus sui ordinis viris frequentia & celebritate auditorum, cottidiè crescit novæ servitus, non sine tacita indignatione ejus, qui olim solitudini nostræ petulanter insultabat. Verterunt se memoriæ. Sunt qui me hortantur ad editionem præfationis ad Tacitum, quam in auspicio de more recitavi. Fors erit, ut amicæ voluntati eorum non gravatè morem geram. Sed si ista videntur publicanda, quid cesso referre in commentarios, quicquid nobis in mentem venit dicere, cum in suggestu sumus? Crede mihi, non parum assurgit animus & dignitate rerum, quas tractamus, & successu famæ, cujus contemptu contemnuntur etiam virtutes. Equidem non perveni ad eum gradum sapientiæ, ut cum magno illo Camillo gloriari possim, nec Dictaturam mihi animos arrexisse, nec exilium minuisse. Quanquam in recte factorum conscientia pretium & theatrum est amplissimum viri altâ mente & rigidâ virtute præditi: tamen cum Hectore Neviano, latus sum laudari è laudatis hominibus. Itaque

licebit aut gratuleris hoc nomine nobis, aut vanitatem reprehendas, cum pauciores adfunt sexaginta, Eumolpus familiâ destitutus non videtur agnoscere dignitatem suam. Sed hæc joci sumus nimis familiariter, præsertim tali tuo tempore, cui tamen vel dies, vel potius recta ratio mederi debuit. Uxori meæ mandata tua curæ erunt. Musæ tuo & libris uter fruor, donec te fata sospitem & incolumem nobis redonent. Pestis inæcepit lenius sævire; septimanâ superiore venerunt in Libitinæ rationes capita tantum quinquaginta duo. Plura volebam, sed hora interpellabat, ut manum de tabula ponerem. Vale. Lugduni Batavorum VIII. Decembris, clala CIV.

EPISTOLA LXXXIV.

Alberto Vander Vechte Dom. Baudius S. P. D.

Hamburgum.

E Gregra filii tui indoles accensa ad studium honestissimarum artium injecit mihi hanc mentem, ut te jucundissimi nuncii voluptate oblectarem. Tanto enim cursu & impetu fertur ad laudem virtutis, atque eruditionis, ut potius freno, quàm calcaribus egere videatur. Si eundem tenorem constanter server, non est, quod dubites, quin olim assurget ad solidam gloriam, & tibi summo gaudiopatriæ civibusque magno usui & honori esse poterit. Quod futurum non spero tantum, verum.

verum etiam confido, nisi si qua vis major ex
 transverso incurrat præclaris conatibus. Nam
 qui semel animo imbibit amorem honestatis, &
 sensum cepit veræ gloriæ, nihil cum ea volupta-
 re comparandum arbitratur. Meum studium
 ei nusquam deerit, quibuscunque rebus indu-
 striam & diligentiam ejus juvare potero. Id &
 communiter exigit officii mei ratio, qui idem
 in hac professoria statione collocati sumus, ut
 adolescentum mentes recto cultu informemus,
 & peculiati quodam vinculo ad hanc volunta-
 tem erga filium tuum demonstrandam obstrin-
 gor, quod ingenii docilitate & animi alacritate
 curam nostram invitat, tum quod mihi quasi de
 manu in manum traditus est, & de meliore no-
 ra commendatus per incomparabilem virum
 Joannem à VVouvverem, quo nemo hodie vi-
 vit, quem pluris æstimem, & cujus causâ magis
 velim. Vale. Lugduni Batavorum c1o Ia cvi.

EPISTOLA LXXXV.

Ludovico Servino Dqm. Baudius S. P. D.

Lutetiam Parisi.

Cum superiori æstate Caniculares feriez no-
 bis intermissionem à publicis lectionibus
 concessissent, excurre Hamburgum benigno
 amicorum hortatu invitatus: præcipue au-
 tem impulsus desiderio visendi Joannem à
 VVouvver, virum ad omnia laudis exempla
 Vu 5 geni-

genitum, & olim opinor probè tibi notum. Ejus ductu & auspiciis incidi in notitiam ornatissimi viri Rutgeri Roelandii, J.C. qui cum intelligeret, quod minimè obscurum est, me esse unum ex iis, qui amplitudinem tuam singulari semper observantiâ coluisset, & quem honore inferioris amicitiz dignari soles, permagni referre putavit, si se tibi de meliore nota commendassem, ut suffragii tui auctoritate possit jus suum obtinere. Plures jam anni sunt, ex quo litem in foro vestro pendentem habet optimo quidem jure nixam, ut ex communi fama, quæ raro in talibus hallucinatur, jam tum perspexisse videor, cum Lutetiz degerem. Fugitiva oblivio mihi subduxit ea, quæ sigillatim ad causam attinent: illud optimè reminiscor, nihil aliud obstare, quò minus rem pactam habeat, quam quod conflictatur cum triconibus & vitilitigatoribus, qui longo suffamine & veteratoris frustrationibus hominem miserè exercent, ut tædio morarum atque sumptuum vel ab incepto desistat, vel ad iniquas & damnosas condiciones adducatur. Nunc etsi perpetua tua consuetudo satis te hortatur, ut improborum malitiis occurras, & bonorum præsertim exterorum incommodis mederi velis, tamen hâc spe & credulitate fruor, non nihil in cumulum ad pristinam illam voluntatem accessurum, si precibus & gratiâ tecum agerem, ut in eam curam incumbendum putares. Hoc pacto se-

ſto feceris par cæteris tuis laudibus, & immortalis beneficio me veterem virtutum tuarum cultorem, & illum pariter haud indignum illuſtri gratiâ tuâ in perpetuum devinxeris. Vale, & nos tui obſervantiſſimos ama.

EPISTOLA LXXXVI.

Juſtus Lipſius Dominico Baudio S.P. D.

Dolorem tuum quod apud me effundis, gratum: certè apud amicum, & de amico. Collegæ illi meo non ego volo, & ſemper volui? ex animo, nec moror quid maligni ſuſpicentur aut effutiant pro ſuo more. Deus, ego, res mihi teſtes: & tempus quædam aperiet, quæ nunc latent. Eo dico, quia hæc reſ ita geſta eſt, ut me celata omnia ſint, & nunc adeo celerentur ab iis, qui nihil aliarum rerum me celarunt. Non credunt? eſto hilum non ego deterior, ſed nec triſtior, qui ſto apud iudicem, cui nemo mentitur. Curvæ illæ mentes ſunt, quæ de me tam curva. At tu Baudie ſto quod ſemper: id eſt, bonus & volens, & æquus in eum, qui talis in bonos. Sed de ſermunculis parum eſt, quos nemo par mihi vitavit, nemo major; res magis ipſa me angit, cui utinam à me medicina. Nec de cauſa inquiri, quam tu tangis: vulnus ipſum, qui coibit tam grande, tam patens? Auctoritas alterius partis agitur, alterius honor, & ſcis
alioqui

alioqui quam lentè cedere isti nostri. Heu multa in hoc ævo qua publicè, qua privatim molesta! illud imprimis, quod rebus miscetur, suspitione aut voluntate vulgi. illi ipsi qui extra res omnes se projiciunt animi quodam decreto. Talis ego, nec mentior: sed rarum tamen aliquid in hac urbe, non solum Schola, cui Lipsii nomen non insertum, vero sive falso. Doufam nostrum ama, excusa, & inter plures scito esse unum: aut certè ne damna (quod in hac missione maximè damnatur) inauditâ causâ. Ego cum à diebus aliquot non vidi: & me subtraho, & manum cum Milone haud temerè infero inter hiantes has rimas, quæ (Deus ita facit) coibunt, nisi, quod ea quæ munus Recturæ & officium amici mihi imponunt, non desero, non deseram, nec cum offensa. Salve mi Baudî, 111. Non. Maii, clō lo LXXXVII.

EPISTOLA LXXXVII.

J. Lipsius Dominico Baudio S. D.

Hagam. Comitiss.

GRata compellatio tua hoc habuit ingrati, quod ab invalente. Itaque initium epistolæ tuæ me permulsit, percussit finis. Sed solatur, quod febris est, quam ego, nisi valida sit, scio non esse diuturnam. Si autem talis, non scrip-
fisses. Utinam res nostra publica in leviculo aliquo morbo! et ego metuo, ne in letali. Et video, ea audio, ut spes deseruisse videatur hunc ægrum

egrum: Heu fata, & immotavis! quid enim aliud culpam? cum nobis omnia ad salutem adfint, præter sanari velle. Nec disputo de culpis, quæ ubicunq; resideant, penes nos certè pœna. Te, mi Baudi, validè valere opto, & nos amare. Lugduni Batavorum, xvii. Kalend. Octobris, clcio lxxxvii.

Mi Baudi, in sermone nuper injecisti, epistolam five epistolas meas apud te esse, quas dedi ad olim, heu, nostrum Sidneium. Ego reconcinno & recolligo quasdam è meis ad Centuriam secundam. Itaque usus mihi illis inspectis, & si (velim hoc nuncio) miseris ad me, gratum facies, cum descripsero remittendas. In Politicis pergo, sed lentè. Calor ille & vigor, qui in me ad stylum, vereor ut paulatim per hanc valetudinem defervescat.

EPISTOLA LXXXVIII.

J. Lipsius Dominico Baudio S. D.

Hagani Comitib.

Mœstus tuas legi, mœstus eò magis, quod auxilii & solatii cupido mihi est, vix facultas, imò nec consilii. Quid suadeam? deserat vitæ genus, quod inisti? vix honestum videtur, & junctum cum specie animi vacillantibus. Perseveres? ut video, non vides fructum. Et sanè tarda solet effect in agro isto forensi messis. Non nihil etiam ab eo te arcet & tardat, credo, lingua, sermoni huic parum facta, & quod

quod caput censeo, ipsa natura. Cur dissimule-
 lem? credo te meorum hominum, qui totum
 istud genus à puero odi *aque atque auges*, ut ait
 noster. Tamen vide etiam atque etiam, & for-
 tasse perseverantia fructui hic tibi, ut multis.
 Nonne plerique hodie ad culmen honorum e-
 vecti, ab hoc gradu? pæne scripseram, à Ge-
 moniis his gradibus. At de Aula injicis. Per fi-
 dem, serior? & an non satis expertus? Nec tamen
 planè improbem, si qua hic splendidior & prin-
 cipalis aula. Affeclam te esse nescio, cui è minu-
 tis Satrapis dedecus sit nostrum, Baudi, nostrum.
 Nam & me conjungo, & quicumq; in hac litera-
 ria classe. Apud ipsum Comitem tamen, si qua
 fenestra aperta, forassè aliud censeam. Quod me
 latet, & vix puto: ita multæ muscæ sunt, quæ in-
 volent & insinuent per ejusmodi rimas. Ad sum-
 mam, quid suadeo? nihil movere, adhuc aut
 mutare, nisi in spe meliori. Tempora in fluxu
 sunt, imò in lapsu: ex iis & pro iis consilium. In
 re Donelli nostri actum aliquid, non peractum.
 Comes periit, abiit: sed vereor, ut obhæreat ista
 navis non alio impellente. Nam unicus ego re-
 mex quid possum. Plurimum, ut quidam cen-
 sent, & per malevolam benevolentiam spargūt,
 sed falso. Sanè ego non ingratus istis, fateor: sed
 in rebus adde, quæ ipsis non ingrata. Illic va-
 lidus, & efficaces meæ preces. Tamen tradu-
 cor: & fero, ut multa in hoc statu. Lava & ma-
 la mi-

la mihi mens, si nec hanc constantiam Constantia mea me docuisset. Vale, mi Baudi, Lugduni Batavorum Kalend. iplis Octobribus, cło 13 LXXXVII.

EPISTOLA LXXXIX.

Justus Lipsius Dom. Baudio S. D.

Middelburgum.

Binas à te literas vidi: patiare ut ad utrasque uno responso defungar. Prioribus agebas de Legatiuncula ad Navarrenum. Quo fundamento, mi Baudi, aut quâ spe? Nunquam id factum: & ut in tua persona novum exemplum Ordines instituunt, cave credas. Tu hoc & alia mereris, sed male res humanas nosti, si merita in his talibus appendis, potius quam fortunam. Illa est, quæ eligit, evenit cæcâ spe aut nullâ mente. Quò ergo literæ, aut prudentia? ad te ipsum, & hæc interna. Interdum & ad externa, sed cum voluit potentior illa Diva. Haud libens hæc talia efferam apud adolescentes & renores, ne absterream: te spero firmum jam esse in meliore ista via. Hoc unum te moneo, ne præcipitent te tuorum vota, pia, sed improvida: qui ad lapsum sæpè impellunt, dum cogunt festinare. Ne sperne honores, sed nec avidè appetere: & qui eò minorem te putant, quia cares, tu eos habe pro minutis. At vivendum tamen est: sanè & omninò huic rei eligenda, aliqua via.

III

Illæ Advocationum tibi displicet: quæ tamen directus ipse limes hodie ad civiles dignitates. Incamusaliam, & vel de Professoria hac conditione cogitemus (in quam opera mea nunquam deerit) vel de aliqua Nuptiali: hic dico, ut legas tibi, cui formam dederit pulcherrima illa & simul valentissima Dearum. Nam cui Venus solanaverit, spinturnicium & nugæ. Ego ita censeo, & fidele consilium tibi do: abjicienda vana rerum, nihil calidè nimis appetendum, quia omnia in tempore vehet hic aut alius vesper. De Aula, si sapias, nihil cogita, hic fumus, & perseveranti in ea, funus. Apud nos nunc quidem angusta loca, & restricta ab ærarium tenue, quod fraudibus etiam imminutum: sed in tempore non desperem, nisi obstant nobis, quos nostri, mitigabuntur: sed die opus est. Vale, & si quid possum pro meo Baudio, scito velle. Lugduni Batavorum v. Kalendis octobris clod. LXXXV I I I.

Literas dedi nuper ad Jac. Gruterum, Rectorem Scholæ Middelburgensis, virum nostrum ita, adi & pete quid impetraturus sim de Senecæ manuscripto. Si non ipsum: non & excerpta, sive notas?

EPISTOLA XC.

J. Lipsius Dominico Baudio S. D.

Pluscultas à te literas accepi, fateor: ad quas filii, non voluntate aut subitâ ignaviâ, sed quia

Quia deinceps sic cogit valetudo. Tibi narro, Baudi, frangor paulatim, frangor : & per aspidum hunc languorem deserit ponitque calor & vigor ille in nobis, velut ventus. Velo ferri solebamus, nunc vix remis. Politica etiam mea, serium opus, valdè me tenuerunt. Nunc ipsa absolvi nondum quæ ad ipsa : id est Notas. Invidia fatebitur arduum & operosum opus esse, nescio an probum. Tu certò & semel sic existima, te à me æstimari, amari : & semper id fore, siue scribe, siue fileo, donec perpetuum, tamen filebo. De munere siue titulo, quo non sine fructu gaudes, tibi gratulor, & voveo atque auguror maiora. Amande ama. Idib. Jul. c1010 LXXXIX.

EPISTOLA XCI.

J. Lipsius Dominico Baudio S. D.

Lutetiam

PAUCA here scribebam ; illa mea fuligine & *μυαυχολία πρὸς τὸν μὲν*, quam disculsi leviter, & statim animus manum tibi iussit operari. Dere tua primum, id est, ipsa re, & quæ ad vitam facit, vellem hîc, aut illic aliquid factum. Proh Jupiter, blenni aliquot, & buccines, ad culmina honorum veniunt : meliora & altiora ingenia arcentur ? tamen rem dicamus, ita ævum est, & paucos nuda virtus aut doctrina evertit. Ego si quæ velim, possum, quid labores ? sed ingenuè tibi dico, plus
Xx mihi

mihigratiz, quam potentiz esse: vel quia amovi me semper à publicis, vel quia natura majore sum, & parum efficace. Nec in meis quidem possum prensare: & bene Deus, quod pleraq; mihi ultrò delata. Utinam per Brularium de te amanter, imò non amanter, sed judicio scripsi. De publicis, miror in Edicto illo sic pertendi: etsi fateor Galliz presentis statum haud usquequaque mihi notum. Sed nisi necessitas exprimit, quid opus? cur non vel in quiete hâc manent, & vitant innovare, id est, turbare? Quod si fiat,

Ἡμετέριον Πρίαμα, Πρίαμαί τε παῖδες.

Nostri de pace etiam nunc sperant, quia de Britanniz inclinatione non desperant. Sin illa obdurat, & adversatur, certum est, nostris non mollescent, & pergent

Ἀπὸ τοῦ πύλεως πολέμιζον, ἡδὲ μάχης.

Sub adventum *Infantis* (is apud nos certus & propinquus habetur) aliquid necessum est discerni in alteram partem: pace semel fruamur, an æternum, sed fugio δυσφυνῆν: & ô nos miseros, si ita erit! Ego cogitationem, ac pænè decretum habebam eundi in Italiam: quo sub annum hunc sæcularem à principibus viris evocabar. Siceo, etiam hoc pænè stat per Gallias vorforiam capere, & insignes ibi viros amplecti. Josiam Mercerum jam olim inter eos habui, & valde semihî nunc probavit, eruditus,

ditis, & probi animi iudiciiq; , ad Tacitum No-
tis. Vidienim, & quanquam à me interim di-
vertit, laudare & amare virum debeo: quia &
cum causa, & commodo facit. Utinam sic in-
studiis nostris alii ! utinam ne Criticè hæc lu-
dus fiat, & arena, ut sic dicam, bestiariorum ! Ac
bona hæc via, conferre sine livore, sine æmula-
tione, in publicum: nec detractum ire ingeniis,
utrum attollas. De Casaubono, audio ad vos
certò venturum: cui salutem dici, & hoc etiam
velim, me autè menses duos circiter scripsisse.
Propior cum eris, fortassè sæpius: si tamen va-
letudo non impedit, quæ valdè hâc hyeme anni
adversa fuit. Tu vale mi Baudi, & amaturum
semper ama. Lovanii v. Kal. Mart. cId Id xciæ.

EPISTOLA XCII.

J. Lipsius Dominico Baudio S. P. D.

Lugd. Batavorum.

QUOD jamdiu ex aliorum literis, nunc è tuis
disco, inter doctores publicos te censerì,
loco quem olim ipsi infedimus & jucundè &
honestè. Neque enim nego delectatum me
eâ habitatione & hominibus: sed Deus alias
aliam mentem nobis donat, ut ait supremus
vates. De titulo, alium videris velle: ego
dissentio, & video te ad novitæ jura ire.
Pro antiquis, quid illo honestius? Tamen
de eo parum est, oleum modo lucernæ tuæ
affatim instillent, quod Anaxagoras, opinor,

Xx 2

olim

olim Periclem monebat. Plinii Orationem
 re docere, & sic docere, libens audio. Vidi &
 quæ præfatus es, decore & κατὰ μόρας Amo &
 æstimo te, mi Baudi. De Sidonii loco, non in
 magno est, utrovis modo legas, tuam mentem
 capio, nec improbo: neq; nostra à vero abit. De
 loco Plinii pag. 32. * *cujus pulsus*: non persuades
 plana & plena omnia fore, si *civis* legamus.
 Porro pag. 139. *Nobis, Reipub. tibi*: idem mihi di-
 cis ac sentis, & scripsi aut volui palàm scrip-
 si. Vide. At alia, non dubito, habes, in quibus
 nos etiam doceas, olim doctus à nobis: & in
 gloria hoc ponimus, tales instruxisse. *Stoica*
 nostra videre, atq; etiam censere te velim, quæ-
 situ & dispositu (non nego) *ἐπιτερον* nobis o-
 pus. De vocatione in Galliam, fuit ea sanè, &
 benigna: sed nos mortalitatis memores non
 mutamus, & ad alias sedes ire auguramur. Tu
 me ama, optime vir, & ingenii, & meâ causâ
 aliquid Corn. Vandalium, *cujus φιλέελλον ἦ
 ἦτορ* illud amo. Lovanii xv. Kal. Januar. ipso
 die, quo tuas accepi subæger, c1o 1o civ.

Quod notas in XIII. Annali, *anni pro anni*
 edi: vidi, & piget. Tamen primæ editiones
 nostræ in octava (uti vocant) forma.

palàm *anni*: & quis
 nescit?

ΕΡΓΟΝ

EPISTOLARUM CENT. III

EPISTOLA. XCIII.

Iustus Lipsius Dom. Baudio S. P. D.

Lugdunum Batavorum.

Mihi verò egiſtola tua grata, læta, ſi à te ul-
la. Ipſum meum Baudium candidum, pu-
rum, *ἀνδρικό* præferebat: & qualem olim no-
vi, novi? ſed & (ne abnuē) formavi. Hoc ti-
tulo & affectum, & fidem, mihi debes: quæ u-
traq; largiter in hoc ſcripto oſtendis. Nūci-
as de viro Epiphane mihi novum, aliter de me
loqui. Novum, neque olim & nuper ſic ſolet:
triste etiam, non nego, quia & exemplum diſ-
plicet, & vereor, ut hæc res longius ſeat. Non
deſunt utrimque, qui videre velint nos com-
miſſos. Et ſam Epigrammata in medium pro-
jiciuntur, quaſi proludia, & feruntur ab eo
ſcripta. Ego verbis & ſcriptis etiam abnuo, &
fortiter nego apud amicos. Heu, fructus iſti &
quaſi *ἱερὴ γράμματα* literarum ſunt? Pudet, &
piger. Quid aurem à me cauſæ eſt? Quid non
de eo benè honeſteq; ſemper ſenſi, dixi, ſcripſi?
Orbis eſt teſtis. At enim Diva diſplicet. Eſto.
Ergò & me oderit? ergò & in re *ἰουδαίας* con-
ſenſum imperet? Nos hic liberi, nec ſervi vel
heroum ullorum ſumus. Aliud eſſe opinor non
cauſæ, ſed coloris: & dicam. Sunt mihi amici,
qui ipſi non ſunt: & hoc fortasſè mordet, aut
ſuſpiciones gignit, quas probitas & candor
meus ſpernunt. Quam ſæpè de illo benignè

X x 3

& ha-

& honestè apud averfantes etiam locutus fim-
 scio, & dolentibus aut culpantibus multis. Hæc
 præmia, sed omitto. Alienam culpam, si qua
 est, præstare non possum: possum & debeo me-
 am. Ad alia, & ad te. In Britannia fuisse te scri-
 bis, & me expectasse: & passiva de abitu meo
 etiam hic opinio erat. Rogati certè fuimus, &
 ibam, nisi vetus illud tenuisset, *Reipublicè non mi-
 sceri*. Christophorum Harlaum, ibi Legatum,
 amice in me affectum esse, aliundè etiam, atque
 adeò ex literis ejus olim scio. Redamo, & in
 occasione nunciato. Hoc lærum, triste, de fato
 nostri Douſæ, quem quidni post alios etiam
 tu laudes? Facito, & viro candido, & publicè &
 privatim de studiis merito, gratiam hanc repo-
 ne. Quam aliam potes? τὸ μὴ γέρας ἰσι δαίμον-
 τας. Symyſtes in hoc sacro essem, si ad essem.
 Vale mi Baudi, & ama qui te priscâ & Romanâ
 fide. Lovanii. VI. Idus Februar. 1610. CV.

Alia epistola scripta erat, sed cum calore &
modicâ majuscula, retinui & scidi.

EPISTOLA XCIV.

J. Lipsius Dominico Baudio S. D.

Lugdunum Batavorum

NOVI, novi tuum animum, apertum, simpli-
 cem, & qualem hoc ævo rari habent. Ab
 eo accipio, quæ scripſisti, & tali illo. De mag-
 no amico nostro εἰς τὴν ἐξ ἡμῶν me credere, mos
 meus

meus verat, imò natura. Sum φιλόμαθς, sed idem suspicionibus haud indulgens, & reddi mihi vicem, quam mereor, credo. In re tua, quam vellem ut velles? & significa si quid possim, dum possum,, id est dum aurâ istâ & sermone vestro etiam vescor. Nam grandis nuper morbi ictus me concussit, & nunc vacillo aut lapsus. Ne tu in mei amore, per supremum Numen rogo, Lovanii, x v. Kal. Majas, c l o l o c v.

EPISTOLA XCV.

J. Lippius Dominico Baudio S. D.

Lugdunum Batavorum

Nulla à te epistola venit, quæ non purum amorem (amorem, an ignem dicam?) spiraret, quid etiam? eundem mihi inspiret. Quomodo resistam? non sum ex adamante: & molle ac mite pectus ad honesta omnia & honestos fateor me sortitum. O mi Baudi, amo & amplector te: non dissolvat, donec illa λυσις. Parca divellat.

— Ζῶσι φέρων ἀλόντων ὕπνου.

Quæ prope me vidit, pænè abstulit, & medicorum certè miraculum vivo. Sed vivo, nec miror famam ibialiter fuisse: quam ventis nunc auferant, & fruam aurâ istâ, amicis, literis, quamdiu Deo meo etiam visum. At ~~se-~~ necam nostrum à te visum, etsi strictum, gau-

XX 4

deo

deo: ut tuo otio & *inermis* possis, et tibi à me exemplar, frueri auctore. Nam de Notis meis, satis si vel obiter libes. Neque hæc talia equidem jactō, aut istis me attollo: mea ubi vides à llylo vel judicio, haud improbes fortassè: in Observationibus, & multilectione, ut mea tempora & occupationes sunt, facillè palmam aliis donem. Scribimus, imò edimus nunc Historicum aliquid, cui *Lovanium* titulum fecimus; quid est? quod ex nomine divines, opidi hujus & Academiae descriptiuncula, sed in partibus (audacter dicam) non mala. Eloquentiæ & hic aliquis est campus. Clusii Exorica accepi & libavi, & statim tuum Carmen. Otium! id est altum, numerosum, animi & doctrinæ plenum. Tale & Epithalamium tuum in Mylium, quod ad veterum laudem ire sæpè hic sum testatus. Quam malo ista, quam Arenæ illa munera, id est Eristica videre! quæ ævum hoc malè procax aut ferox profert, & nati in alternas injurias videmur. Ah, quam abhorreo! & quam exemplum à me non erit! Et sunt qui provocent: sed non componar, nec vincam & vincar. An non vinci est, ab ira, ab odio abduci? Ego oraculum tibi dicam, Omnium malorum materies sunt literæ, nisi modestia refranet. Hæc ego, quam ingenio, malo clarus esse. Et posse me pugnare, certè repugnare, unus aut alter libelli mei dicent, sed cum fructu aliquo, & ex graviore causa scriptum

kripti, & in quibus nec hostis bilem meam
suspiceretur: Itaque illa ipsi videant, & doleant,
bono viro injuriam se fecisse. Satis nunc ista:
quando te videbimus? quando cunque, gratum
optatum, & collum involabo, Lovanii, 111. Kal.
Novemb, ipsâ horâ, quâ tuas vidi, clō Io civ.

EPISTOLA XCVI.

Justus Lipsius Dominico Baudio S. D.

Lugd. Batavorum.

IN epistola tua illud *ἐνέπρηται* de tuo ad-
ventu, siue invitione, gratissima, etsi vel in
paucos dies *γένοίτο*. At munuscula nostra *ἐπι-
τίμας τοῖς ἄλλοις ἐν δίδουαι*, quam vel risu vel in-
dignatus sum? Hoc ævum esse! & pæne addam,
viros bonos hoc ævo esse? Ferendum est, nam
non muramus. Ego etiam illud, si quid* ille
barbarus (scio quem designes) præter jus mo-
remque gentium patrat. Magna ingenia ma-
gno animo hodiè esse oportet, aut *ἔξω φρέσιν*
generoso quodam & *μεταγχολικῷ πάλῳ*.
Non miror si ille noster interdum videatur, qui
tamen fallitur, opinor, quod de junctis operis
audivit in suum genus: ego quidem nihil, nisi
Romæ esse Scopium, qui tale verbis molitur,
sed adhuc verbis. Versus tui Heroici, verè ta-
les sunt, mihi crede. De Jambicis non dicam,
pauculos vidi: nec scio an ille spiritus in iis, &
variâ inventio, quæ in istis. Si est, suadeam vel
judicii mei periculo edisserere coram hæc licebit.
Veni, & vale. Lovanii Prid. Non. Feb., clō Io cvi.

X x 5

EPIST.

EPISTOLA XC VII.

Isaacus Casaubonus Dom. Baudio S. D.

Lugd. Batavorum.

Binas à te accepi, vir eximie, postquam ex Anglia isthuc trajecisti. Quod serius respondeo, quæso te, ne interpreteris secius. Multe enim quotidie impedimenta obijciuntur, quæ me in hoc officii genere omissiorem planè æquidivum reddant. Accedit morbus diuturnus, & peregrinatio cum insecuta, plurimum menses. Quod igitur hætenus non potui, nunc tibi præstantissimo Baudi, toto intimi pectoris adfectu gratulor, non in patriam solum reditum, sed etiam ad illud vitæ genus, quod nunquam à te fuisse derelictum, omnes non dicam tui, sed omninò literarum amantes magnè vellent redemptum. Nemo est vir bonus, cui tuum excellentissimum ingenium innotuerit, quin & tuâ & literarum causâ in quibus tantum potes, omniâ tibi fausta ac læta optarit. Sed agimur nimirum arcanâ quâdam fatorum lege: neque est semper in nobis situm, ea eligere ac sequi, quæ ratio suggerit tanquam utiliora ac potiora.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετὸν ἔχω ἐσθλὸν ἀχρὺ μὲν καὶ ἐκείνῳ.

Equidem non dubito, quòd serius ad hoc vitæ genus accessisti, eo fore admirabiliores studiū ac diligentia tue fructus: qui utinam in publicum

cum brevi prodeant, cum studiosorum utilitate, & nominis tui eternâ famâ. Faxit hoc Deus Opt. Max. mi Baudi, tibi que modis omnibus ~~in perpetuum~~ benedicat. Vale, Lutetia Paris. a. d. v. Kalend. Septembris, Clō 12 CIII.

Eruditissimo Heinſio plurimam meis vobis salutem velim nuncies. Hesiodum audio ab illo editum, & nescio quæ alia, quorum hic ne nomina quidem novimus, si quid nunc ab eo pareretur me feceris certiorum, habebō gratiam non nihil nisi exquisitum ab illius ingenio expectamus.

EPISTOLA XCVIII

Isaacus Casaubonus Dom. Baudio S. D.

Lugd. Batavorum.

Quando mihi novissime tuarum sunt allata, præstantissime Baudi, æger eram, & Thōmā nostri imperiis obtemperare, non autem literas curare cogebam. Diu enim me tertiana habuit, sanè quam molesta, in hac præsertim solitudine, uxore absente & omnibus meis. Venerat quidem uxor mediâ hieme superiore, ut me inviseret: sed quæ res domi incompositas reliquisset, Lutetiam ad negotia perficienda, reverti eam compulsa. Reversam penè detinuit Regina: vetuit certè redire in Angliam. Sed mox consilium de me revocando aut omissum est, aut intermissum. Hoc potius. Nam etsi S. Rex per Legatos. ferio de me
egit

egit cum Regina : aliud tamen non impetravit , nisi ut rediret uxor , & ego hic aliquamdiu manerem : atque interim maneret mea bibliotheca Lutetiae , quod mihi longè acerbissimum est : qui ab optimo Rege nunquam nisi gemens sum discessurus , nunquam nisi vis major compulerit. Clarissimum Heinsium ita credo in literis esse occupatum , ut nostris respondere ei non vacet. Opto & illi & tibi omnia laeta & fausta. Vale. Scripsi raptim, Londini v Eid. Jul. clō 16 cxi.

Joh. Meursium V. Cl. salvere meis verbis ut jubeas, rogo te quæsoque.

EPISTOLA XCIX.

Isaacus Casaubonus Dom. Baudio S. D.

Lugd. Batavorum.

VIr clarissime, ut scias quibus in studiis nunc sum, mitto ad te libellum à me hic scriptum. Argumentum scripti, & τὸν σκοπὸν, scio probabis. *ἢ τίς ἡ αἰτία* an sis probaturus nescio. Ego relictis omnibus meis libris in Gallia , dum subinde Londino in aulam excurro, hoc assensurus sum , ut videar mihi jam *ἰσχυροτέρως*. Et est quidem pars librorum allata : sed non multum eâ re studia mea sūt sublevata. Omnino rerum mearum rationes mirificè sunt perturbatae : nondum enim à Regina plenam missionem impetravi , atque ut ingenuè tibi dicam, etsi supra modum capior humanitate, tanti Regis tam-

gis tamque insignum Præsulum; multa sunt tamen, quæ desiderium patriæ in animo meo excitant, sed nihil magis, quam amor pristinorum studiorum, quæ hic persequi nullo pacto possum. Sed de his alias. Te valere, & benè rem gerere, ex animo opto. Vale, Londini VI. Kal. Novembris, clc lxxi.

EPISTOLA C.

*Dominico Baudio suo Richard: Thomson
S. P. D.*

Literas tuas, & Drusii fasciculum post aliquot mensium errores, tandem accepi, doctissime Baudi. Sed benè quod tandem. Gratissimum enim fuit intelligere ex te, quo gradu, & loco istic esses. Nam ex quo hinc discessisti, nihil nisi per nebulam de rebus tuis inaudire potui, etiamsi diligenter inquisiverim. Gratulor ergo tibi hanc professionem tuam, mi Baudi, præsertim verò, quod in illa cum utilitate auditorum placeas. Rara ista conjunctio, & paucis concessa, etiam magnis alioquin viris. Perge age & lucem illam ingenii tui, cujus stricuras vidimus, magis magisque quotidie diffunde. Nos inter illos sudebimus, qui maximè plausum dabunt. De Arminio quod scribis, benigne. Quanquam illius viri fama non tam ignorabilis apud nos est, atque tu videris existimare. Nam & mihi olim notissimus, antequam

quam apud vos præfiteretur, & ex quo proficere-
 tur, multis aliis quoque hic innotescere cepit.
 Itaque quoties isthinc studiosi aliqui ad hos venia-
 unt, diligenter de Arminio inquirunt Professo-
 res nostri. Itaque Academiae vestrae nomine san-
 ctator, quæ tantum virum tenet. Angli nostri
 studiosi rarò peregrinantur, quare mirum non
 est, si pauci ad vos confluunt. Scaligeri Elen-
 chum vidi. Profectò ita est, ut scribis *δαύματα*
ὑπεράτα non *ἐμπετά* sunt, quæ effundit. Ego
 illum libellum necdum ex manibus deposui,
 etiamsi aliquoties perlegerim. Planè divinum
 scriptum est. Quid *facturi sint proximis his
 mundinis, scibimus. Non leviter eos pupugit.
 De Martiale Scriverii jam prorsus sperare de-
 sii. Non persuadeo mihi fore, ut denuò in ma-
 nus sumat. Quare te etiam atq; etiam rogo, mi
 Baudi, uti quantum editum est ad me trans-
 mittas. Rem aliam gratiorem haud faciliè fece-
 ris. Aveo videre Græca Scaligeri nostri. In-
 terim tamen salutabis meo nomine Dn. Serive-
 rium & aurem velles. Vale mi opt. & do-
 dist. & me quod facis ama. Uxori
 amicisq. salutem. Cantebriq. a. d.
 VI. Kalendas August.
 clō Iō cV,

CENTURIA TERTIA
 FINIS.

L I P S I Æ,
Impensis Eliæ Rehefeldii

TYPIS GREGORII RITZSCHII.
A N N O

M. DC. XXXI.

